Dodie Smith

Fetele din castel

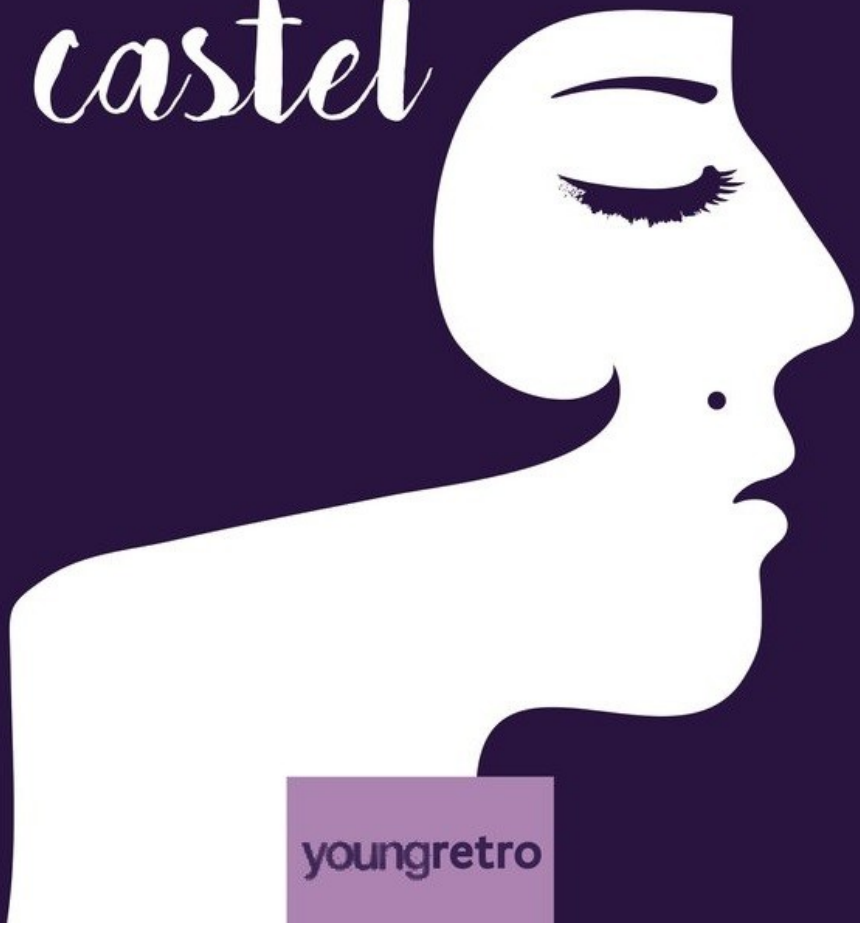

youngretro

Dodie Smith

Fetele din castel

Dorothy Gladys „Dodie” Smith (3 mai 1896–24

nov. 1990) s-a născut în Lanchashire, Anglia. Înconjurată de oameni cu mari afinități pentru teatru, a primit în familie o educație riguroasă în această direcție, sala de teatru devenind un loc frecventat cel mai adesea alături de bunicul ei. La zece ani, Dodie a scris prima ei piesă de teatru, iar în adolescență a primit câteva roluri în spectacole puse în scenă în Manchester. După absolvirea școlii de fete St. Paul în 1914, a urmat cursurile Academiei de Artă Dramatică. Pasiunea pentru scris a fost valorificată în numeroase piese de teatru, romane, scrieri autobiografice și scenarii. Cu toate acestea, a rămas cunoscută publicului mai ales pentru *O sută unu dalmații* (1956), cartea pentru copii ecranizată ulterior de studiourile Disney.

I Capture the Castle / Fetele din Castel este primul ei roman, scris în timpul celui de-al Doilea Război Mondial și publicat în 1949, o perioadă în care Dodie Smith locuia împreună cu soțul său în California. Dorul de casă a împins-o să scrie acest roman, cu gândul la vremuri mai bune.

Dodie Smith

Fetele din castel

Traducere din limba engleză și note de Laura Ciobanu

Redactor: Cristina Ștefan
Tehnoredactor: Roxana Ciobanu
Corector: Theodor Zamfir
Ilustrații: Ruth Steed, după schițele autoarei
Copertă: Anna Grozavu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
Smith, Dodie
Fetele din castel / Dodie Smith; trad. din limba engleză de Laura Ciobanu. — București: Youngart, 2019
ISBN 978–606–8811–69–7
I. Ciobanu, Laura (trad.)
821.111

Dodie Smith
I Capture the Castle
Copyright © Dodie Smith 1949

©youngart, 2019, pentru prezenta ediție
youngart este un imprint al Grupului Editorial Art

Cuprins

I.....8
Caietul de șase penny.....8
Capitolul 1.....8
Capitolul 2.....19
Capitolul 3.....35
Capitolul 4.....49
Capitolul 5.....67
II.....84
Caietul de un șiling.....84
Capitolul 6.....84
Capitolul 7.....114
Capitolul 8.....129
Capitolul 9.....156
Capitolul 10.....188
III.....219
Caietul de două guinee.....219

Capitolul 11.....219
Capitolul 12.....233
Capitolul 13.....263
Capitolul 14.....302
Capitolul 15.....340
Capitolul 16.....372

I
Caietul de șase penny

(Martie)

Capitolul 1

Scriu aceste rânduri așezată în chiuveta din bucătărie. Mai bine zis, stau cu picioarele în ea. Restul persoanei mele e cocoțat pe uscătorul de vase, peste care am așternut pătura câinelui nostru și învelitoarea pentru ceainic. N-aș putea zice că stau din cale-afară de confortabil, și mă înconjoară un miros deprimant de săpun carbolic, dar e unica parte a bucătăriei până unde mai ajunge lumina zilei. Și am descoperit că a sta într-un loc unde n-ai mai stat poate să te inspire: mi-am scris cea mai reușită poezie a mea cocoțată pe cotețul găinilor. Deși nici măcar aceea nu-i o poezie foarte bună. Am decis că poeziile mele sunt atât de proaste, încât nu trebuie să mai scriu vreuna.

Picăturile de pe acoperiș plescăie în butoiul de apă aflat lângă ușa din spate. Priveliștea de pe fereastra de deasupra chiuvetei e nemaipomenit de mohorâtă. Dincolo de grădina umedă și rece se văd zidurile ruinate ce mărginesc șanțul de apărare. Dincolo de șanț, câmpurile arate, transformate în mlaștini, se întind sub cerul plumburiu. Îmi spun că toată ploaia din ultimul timp este benefică pentru natură și că în orice clipă primăvara ne va lua prin surprindere, încerc să-mi imaginez copacii înfrunziți și curtea scăldată în soare. Din păcate, cu cât ochii minții văd mai mult verde și auriu, cu atât mai decolorat mi se pare amurgul acesta.

E liniștitor să-ți desprinzi privirea de la fereastră și să ți-o întorci către focul din bucătărie, lângă care sora mea, Rose, calcă, deși evident că nu vede foarte bine și ar fi păcat să-și ardă unica ei cămașă de noapte. (Eu am două, dar uneia-i lipsește partea din spate.) Rose arată deosebit de atrăgătoare în lumina

focului, fiindcă e o blondă trandafirie, foarte palidă și eterică. Deși eu m-am obișnuit cu ea, tot știu că e o frumusețe. Are aproape douăzeci și unu de ani și e foarte supărată pe viață. Eu am șaptesprezece ani, par mai tânără și mă simt mai bătrână. Nu sunt o frumusețe, dar am trăsături regulate.

Tocmai i-am spus lui Rose că situația noastră este romantică: două fete în această casă stranie și singuratică. Ea mi-a replicat că nu i se pare deloc romantic să fie închisă într-o ruină înconjurată de o mare de noroi. Trebuie să recunosc, căminul nostru e un spațiu nefiresc în care să locuiești. Dar eu îl iubesc. Casa a fost construită pe vremea lui Carol I, dar a fost avariată de Cromwell. Tot zidul nostru dinspre răsărit a făcut parte din castel: are chiar două turnuri rotunde. Clădirea porții este intactă și legată de casă printr-o porțiune din vechiul zid, care și-a păstrat neștirbită înălțimea de odinioară. Și turnul Belmotte, tot ce a mai rămas dintr-un castel și mai vechi, stă încă în picioare pe o movilă din apropiere. Dar nu o să încerc să fac o descriere completă a straniei noastre case până n-o să am la dispoziție mai mult timp decât acum.

Scriu acest jurnal în parte ca să îmi practic stilul de scriere rapidă recent însușit și în parte ca să învăț cum să scriu un roman. Vreau să fac personaje din noi toți și să adaug conversații. De dragul stilului ar trebui să mă avânt înainte fără să gândesc prea mult, căci până acum toate poveștile mele au fost rigide și chinuite. Singura dată când mi-a făcut favoarea de a citi una, tata mi-a spus că în ea grandiosul se îmbina cu niște eforturi disperate de a fi amuzantă. M-a sfătuit să mă relaxez și să las cuvintele să curgă.

Aș vrea să știu cum să fac cuvintele să curgă din

mintea tatei. Cu ani și ani în urmă a scris o carte foarte neobișnuită, numită *Iacob Luptătorul,* o combinație de ficțiune, filosofie și poezie. A avut un succes imens, mai ales în America, unde a făcut o grămadă de bani citind din ea în public, și părea pe cale să devină unul dintre scriitorii importanți. Dar pe urmă s-a oprit din scris. Mama punea asta pe seama unui lucru care i s-a întâmplat când eu aveam doar cinci ani.

Pe atunci locuiam într-o căsuță de la marginea mării. Tata tocmai ni se alăturase după un al doilea turneu de lecturi în America. Într-o după-amiază, când ne luam ceaiul în grădină, a avut nefericirea de a-și pierde răbdarea cu mama într-un mod nespus de zgomotos, tocmai când era pe punctul să-și taie o bucată de prăjitură. A agitat cuțitul atât de amenințător în direcția ei, încât un vecin băgăcios a sărit gardul grădinii ca să intervină și s-a pomenit doborât la pământ. La tribunal, tata a explicat că a omorî o femeie cu cuțitașul nostru de argint pentru tăiat prăjituri ar fi fost un proces lung și epuizant, la finalul căruia victima ar fi murit de plictiseală, și a fost achitat de orice intenție de a o ucide pe mama. Întregul caz pare să fi fost ridicol, toată lumea, cu excepția vecinului, fiind foarte nostimă. Dar tata a făcut greșeala de a fi mai nostim decât judecătorul și, întrucât nu era nicio îndoială că îl vătămase serios pe vecin, a fost condamnat la trei luni de închisoare.

Când a ieșit era același om drăguț dintotdeauna, ba chiar mai drăguț, pentru că temperamentul i se îmbunătățise. Cu excepția acestui fapt, mie nu mi s-a părut schimbat deloc, dar Rose își amintește că el începuse deja să fie nesociabil. Atunci a închiriat pentru patruzeci de ani castelul, care e un loc minunat

dacă vrei să fii nesociabil. Odată ce ne-am instalat aici, ar fi trebuit să înceapă o nouă carte. Dar timpul a trecut fără să se întâmple nimic și în cele din urmă ne-am dat seama că renunțase până și să mai încerce să scrie. Sunt ani de când refuză până și să ia în discuție posibilitatea de a o face. Își petrece majoritatea vieții în locuința portarului, care iarna e înghețată, fiindcă nu are șemineu. Stă acolo ghemuit deasupra unei sobițe cu ulei și, din câte știm noi, nu face altceva decât să citească romane polițiste împrumutate de la biblioteca din sat. I le aduce domnișoara Marcy, bibliotecara, care e și directoarea școlii. Ea îl admiră nespus și zice că „plumbul i-a pătruns în suflet”.

Eu una nu văd cum ar putea plumbul să pătrundă foarte adânc în sufletul cuiva după numai trei luni de închisoare, în tot cazul nu când acel cineva are atâta vitalitate câtă avea tata… și părea să-i fi rămas destulă când i-au dat drumul. Acum însă parcă i-a pierit cu totul și nesociabilitatea lui s-a agravat, devenind aproape o boală. Adesea mă gândesc că ar prefera să nu-i întâlnească nici pe membrii familiei sale. Veselia lui înnăscută a dispărut. Uneori afișează o voioșie falsă care mă face să mă simt prost, dar de obicei e fie posomorât, fie iritabil. Cred c-aș prefera să-și iasă din fire ca pe vremuri. O, bietul tata, e atât de jalnic! Dar ar putea să lucreze și el măcar puțin în grădină! Sunt conștientă că ăsta nu este un portret corect al lui. Trebuie să încerc din nou mai târziu.

Mama a murit acum opt ani, din cauze perfect naturale. Trebuie să fi fost o persoană discretă, căci nu am decât cea mai vagă amintire despre ea, deși în majoritatea privințelor am o memorie excelentă. (îmi amintesc perfect incidentul cu cuțitul pentru prăjituri: l-am lovit pe vecinul căzut cu lopățica mea de lemn.

Tata mereu a susținut că asta l-a costat o lună de închisoare în plus.)

Acum trei ani (sau să fi fost patru? știu că unicul acces de sociabilitate al tatei a avut loc în 1931) ne-a fost prezentată o mamă vitregă. Chiar am fost surprinse. Este un model faimos al pictorilor și pretinde că a fost botezată Topaz, deși, chiar dac-ar fi adevărat, nu există nicio lege care să oblige o femeie să păstreze așa un nume. Este foarte frumoasă, cu o coamă de păr atât de blond că-i aproape alb și cu o piele extraordinar de palidă. Nu folosește machiaj, nici măcar pudră. La Galeria Tate există două tablouri care o înfățișează, unul de Macmorris, intitulat „Topaz cu jad", în care poartă un splendid colier de jad, și altul de H. J. Allardy, care o înfățișează goală pe o veche sofa tapisată cu păr de cal, despre care ea povestește că înțepa foarte tare. Acesta se cheamă „Compoziție". Dar fiindcă Allardy a pictat-o chiar mai palidă decât este, „Descompunere" i s-ar potrivi mai bine.

De fapt paloarea lui Topaz nu are nimic nesănătos. Pur și simplu o face să pară că aparține unei noi rase. Are o voce foarte joasă, sau mai bine zis așa preferă ea să vorbească: vocea face parte dintr-o poză de pretinsă artistă care mai include pictura și cântatul la lăută. Dar bunătatea ei este perfect autentică și la fel și gătitul. Țin foarte, foarte tare la ea și e drăguț că am scris asta când ea tocmai apare pe scările către bucătărie. Poartă vechea ei rochie portocalie de ceai. Părul ei palid și drept îi curge pe spate până la talie. S-a oprit pe treapta de sus și a zis „A, fetelor!", cu câte o inflexiune catifelată pe fiecare silabă.

Acum stă pe scăunelul de oțel cu trei picioare și ațâță focul. Lumina lui trandafirie o face să arate mai

banală, dar foarte drăguță. Are douăzeci și nouă de ani și a mai avut doi soți înaintea tatei (deși nu vrea să ne spună prea multe despre ei), dar pare extraordinar de tânără. Poate pentru că fața ei este atât de inexpresivă.

Acum bucătăria e foarte frumoasă. Lumina focului își trimite strălucirea statornică prin grătarul vetrei și prin gaura rotundă de pe sobă, unde capacul a fost lăsat deschis. Colorează în trandafiriu pereții albi. Până și grinzile întunecate ale tavanului au devenit auriu-închis. Cea mai înaltă grindă se află la peste nouă metri de podea. Rose și Topaz sunt două siluete micuțe într-o peșteră imensă, luminată.

Acum Rose stă pe paravanul din fața vetrei, așteptând să i se încingă fierul de călcat. O privește pe Topaz cu un aer nemulțumit. Adesea pot să-mi dau seama ce gândește Rose și aș paria că acum îi invidiază rochia de ceai portocalie și-și urăște bluza și fusta care-s cam vechi și sărăcăcioase. Biata Rose urăște majoritatea lucrurilor pe care le are și invidiază majoritatea lucrurilor pe care nu le are. Și eu sunt nemulțumită, dar eu parcă nu iau la fel de mult în seamă treaba asta. În acest moment, mă simt nerezonabil de fericită privindu-le pe amândouă, știind că mă pot alătura lor la căldură, dar rămânând aici, în frig.

Vai de mine, tocmai a avut loc o mică scenă! Rose i-a cerut lui Topaz să se ducă la Londra și să câștige niște bani. Topaz i-a răspuns că nu crede că merită efortul, pentru că traiul acolo este mult prea scump. E adevărat că niciodată nu poate economisi prea mult, doar cât să ne cumpere câteva cadouri. Este foarte generoasă.

— Și doi dintre cei pentru care pozez sunt în

străinătate, a continuat ea, și nu vreau să lucrez pentru Macmorris.

— De ce? a întrebat Rose. Plătește mai bine decât ceilalți, nu?

— Ar fi și cazul, având în vedere cât de bogat este, a zis Topaz. Dar nu-mi place să pozez pentru el fiindcă nu-mi pictează decât capul. Tatăl tău spune că bărbații care mă pictează goală îmi pictează trupul și se gândesc la munca lor, în timp ce Macmorris îmi pictează capul și se gândește la trupul meu. Și e perfect adevărat. Am avut mai multe probleme cu el decât aș vrea să știe tatăl tău.

Rose a zis:

— Aș fi crezut că merită să ai niște probleme dacă e vorba să câștigi bani.

— Atunci îndură tu problemele alea, draga mea, a zis Topaz.

Ceea ce trebuie s-o fi enervat foarte tare pe Rose, având în vedere că n-are nici cel mai mic prilej să intre în genul ăla de necazuri. Și-a dat capul pe spate cu un gest dramatic și a zis:

— Sunt perfect dispusă s-o fac. Poate v-ar interesa pe amândouă să aflați că de câtva timp m-am gândit să mă vând pe mine însămi. Dacă va fi necesar, o să bat străzile.

I-am spus că nu avea ce străzi să bată în inima Suffolkului.

— Dar dacă Topaz ar avea amabilitatea să îmi împrumute bani de tren până la Londra și mi-ar da câteva sugestii…

Topaz a zis că ea n-a bătut niciodată străzile, treabă pe care o regreta foarte tare, pentru că „o persoană trebuie să se scufunde în abisuri ca să se ridice pe culmi”, ceea ce e genul de topazism pe care

numai cu multă afecțiune îl poți tolera.

— Și oricum, i-a zis ea lui Rose, ești ultima fată care să ducă o viață de muncă grea și imoralitate. Dacă ești chiar așa îndrăgostită de ideea de a te vinde pe tine însăți, mai bine găsește-ți un bărbat bogat și mărită-te cu el în mod respectabil.

Ideea aceasta îi venise și lui Rose, desigur, dar sperase întotdeauna că bărbatul respectiv va fi de asemenea chipeș, romantic și demn de iubit. Probabil motivul pentru care a izbucnit brusc în lacrimi a fost că nu mai nutrește nicio speranță să întâlnească vreodată un bărbat bun de luat în căsătorie, fie și unul hidos și sărac. Cum ea nu plânge decât cam o dată pe an, chiar ar fi trebuit să mă apropii și s-o alin, dar voiam să pun totul pe hârtie. Încep să înțeleg cum ajung scriitorii să capete o înclinație către cruzime.

Oricum, Topaz a alinat-o mult mai bine decât aș fi făcut-o eu, căci eu nu sunt dispusă să strâng oamenii la piept. Ea s-a comportat ca o mamă, lăsând-o pe Rose să-i umple de lacrimi rochia portocalie de ceai, care a trecut prin multe la vremea ei. Mai târziu Rose va fi furioasă pe ea însăși, pentru că are tendința nu tocmai drăguță de a o disprețui pe Topaz, dar pe moment sunt prietene la cataramă. Rose tocmai pune deoparte fierul de călcat, înghițindu-și lacrimile, iar Topaz așterne masa pentru ceai în timp ce schițează planuri total nepractice de a câștiga bani, cum ar fi să dăm un concert de lăută în sat sau să cumpărăm un porc în rate.

M-am alăturat și eu lor ca să-mi odihnesc mâna, dar n-am zis nimic important.

Plouă din nou. Stephen traversează curtea. Locuiește cu noi de când era copil: mama lui a fost servitoarea noastră în zilele când încă ne puteam

permite una și când ea a murit el n-a avut unde se duce. Se ocupă de grădina noastră de legume, are grijă de găini și face o mulțime de alte treburi. Nu-mi pot imagina cum ne-am descurca fără el. Are optsprezece ani, este foarte blond și are un aer nobil, deși expresia lui e puțin cam neroadă. Tata spune că-i drăguțul meu. Arată cam așa cum mi-l imaginez eu pe Silvius din *Cum vă place*[1], dar eu nu aduc deloc a Phoebe.

Stephen a intrat înăuntru. Primul lucru pe care l-a făcut a fost să aprindă o lumânare și să o lipească pe pervaz lângă mine, zicând:

— Îți strici ochii, donșoară Cassandra.

Apoi a lăsat să cadă pe acest jurnal o bucată de hârtie împăturită strâns. M-am întristat fiindcă știam că o să conțină o poezie. Presupun că a trudit la ea în hambar. E scrisă cu scrisul lui îngrijit și frumos. Titlul este: *Către domnișoara Cassandra* de Stephen Colly. E un poem fermecător… scris de Robert Herrick[2].

Ce mă fac cu Stephen? Tata spune că dorința de a te exprima este un lucru demn de milă, dar eu cred că de fapt principala dorință a lui Stephen este să-mi facă mie plăcere. Știe cât de mult prețuiesc poezia. Ar trebui să-i spun că știu că versurile astea sunt copiate – așa a făcut toată iarna, cam o dată pe săptămână – dar n-am inima să-l rănesc. Poate când va veni primăvara o să-l iau la o plimbare și o să-i spun asta într-o manieră încurajatoare. De data asta am scăpat de laudele mincinoase pe care i le aduc de obicei, mulțumindu-mă să-i zâmbesc aprobator din cealaltă parte a bucătăriei. Acum pompează apă în cisternă

1 Piesă de teatru de William Shakespeare.

2 Cleric și poet englez din secolul al VII-lea, cunoscut pentru culegerea sa de poezii *Hesperidele.*

părând foarte fericit.

Fântâna este sub podeaua bucătăriei și se află acolo din primele zile ale acestui castel. Îl alimentează cu apă de șase sute de ani și se spune că n-a secat niciodată. Desigur, trebuie să fi existat multe pompe. Cea de acum a sosit când a fost montat sistemul victorian de alimentare cu (presupusă) apă caldă.

Lumea mă tot întrerupe. Topaz tocmai a umplut ceainicul udându-mă pe picioare, iar fratele meu, Thomas, a revenit de la școala din orășelul apropiat, King's Crypt. E un băiat stângaci de cincisprezece ani, căruia părul îi crește în smocuri, ceea ce înseamnă că-i dificil să-i faci cărare. Are aceeași culoare șoricie ca al meu, numai că al meu e mai supus.

Când a intrat Thomas, mi-am amintit cum mă întorceam eu însămi de la școală, zi de zi, până acum câteva luni. Într-o străfulgerare, am retrăit drumul de 16 kilometri în trenulețul care abia se târa și apoi cei 8 kilometri pe bicicletă din gara Scoatney. Cât mai uram drumul ăsta iarna! Dar cumva mi-aș dori să mai merg la școală. Fiica directorului cinematografului era colegă cu mine și din când în când mă mai băga la câte o proiecție. Tare-mi lipsește asta! Și îmi e dor și de școala însăși: era surprinzător de bună pentru un orășel liniștit de provincie. Am avut o bursă de studii, cum are și Thomas. Suntem satisfăcător de inteligenți.

Acum ploaia răpăie zdravăn în ferestre. Lumânarea mea creează impresia că afară e beznă. Și în partea opusă a bucătăriei e mai întuneric acum că au pus ceainicul deasupra găurii rotunde de pe plită. Fetele stau pe podea și prăjesc pâine prin grilaj. Lumina focului le pătrunde prin păr, desenându-le halouri strălucitoare în jurul capetelor.

Stephen a terminat de pompat și aprinde focul în

cazan, unul mare și demodat, din cărămidă, care ne ajută să ținem cald în bucătărie și ne oferă apă foarte fierbinte. Cu cazanul și cu soba aprinse, bucătăria e cel mai călduros loc din casă. De asta și petrecem atâta timp în ea. Dar până și vara luăm masa aici, pentru că mobila din sufragerie a fost vândută de mai bine de un an.

Dumnezeule, Topaz a pus niște ouă la fiert! Nu mi-a spus nimeni că găinile ne-au ascultat rugăciunile! O, dragele de găini! Mă așteptam să am numai pâine cu margarină la ceai și nu reușesc să mă împac cu margarina atât de bine pe cât mi-aș dori. Slavă Cerului că nu există o variantă de pâine mai ieftină decât pâinea!

Ce ciudat e să îmi amintesc că odinioară „ceai” însemna ceaiul de după-amiază: prăjiturele și feliuțe subțiri de pâine cu unt în salon. Acum e o masă pe cât de consistentă o putem face și trebuie să ne ajungă până la micul dejun. O luăm după ce revine Thomas de la școală.

Stephen aprinde lampa. Peste o secundă, strălucirea arămie va pieri din bucătărie. Dar și lumina de lampă e frumoasă.

Lampa s-a aprins. Și, în timp ce Stephen o purta către masă, tata a apărut pe scări. Era înfășurat în vechiul lui pled de călătorie. Probabil venise din clădirea porții, pe lângă zidurile castelului. A murmurat:

— Ceai, ceai… A venit domnișoara Marcy cu cărțile de la bibliotecă?

(Nu venise.)

Apoi a zis că nu-și mai simțea mâinile, nu plângându-se, ci mai degrabă pe un ton oarecum surprins, deși mi se pare greu de crezut că o persoană

care a locuit în castel iarna poate fi surprinsă că îi îngheață vreo parte a trupului. Și, în timp ce cobora scara scuturându-și ploaia din păr, am simțit brusc cât de mult țin la el. Mă tem că n-o simt prea des.

E încă un bărbat arătos, deși trăsăturile lui fine încep să fie înghițite de grăsime și coloritul îi pălește. Cândva era la fel de luminos ca al lui Rose.

Acum discută cu Topaz. Notez cu regret că afișează falsa lui voioșie, deși cred că în prezent biata Topaz e mulțumită și cu-atât din partea lui. Îl adoră și el pare să nu se sinchisească de ea.

Va trebui să mă dau jos de pe uscător: Topaz vrea acoperitoarea ceainicului și câinele nostru, Héloïse, a venit de afară și a descoperit că i-am împrumutat pătura. E un bull terrier alb ca neaua, cu excepția locurilor unde pielea roz ca o fondantă i se întrevede prin părul scurt. Bine, Héloïse dragă, o să-ți dau pătura. Ea mă privește cu dragoste, reproș, încredere și amuzament… cum poate exprima atâtea cu doi ochi mici și mijiți?

Închei această însemnare așezată pe scări. Cred că merită consemnat că nu m-am mai simțit niciodată atât de fericită – în ciuda faptului că-s tristă din pricina tatei, mi-e milă de Rose, mă simt prost în privința poeziei lui Stephen și nu nutresc nicio undă de speranță cu privire la viitorul familiei. Poate pentru că mi-am satisfăcut impulsul creativ. Sau poate mulțumită gândului că voi avea ouă la ceai.

Capitolul 2

(Scris mai târziu în pat.)

Stau destul de confortabil pentru că mi-am pus haina de la uniformă și am o cărămidă încălzită la

picioare, dar mi-aș dori să nu fi fost săptămâna în care e rândul meu să dorm în pătuțul de fier. Rose și cu mine dormim cu schimbul în patul cu baldachin. Acum ea stă în el și citește o carte de la bibliotecă. Domnișoara Marcy a adus-o zicând că e „o poveste frumoasă”. Rose spune că-i oribilă, dar că preferă să o citească decât să se gândească la situația ei. Biata Rose! Poartă vechiul ei capot albastru de flanel, cu poalele îndoite în jurul mijlocului ca să-i țină de cald. Are capotul de atâta timp, încât nu cred că-l mai vede cu adevărat. Dacă l-ar pune deoparte pentru o lună și pe urmă s-ar uita la el cred c-ar avea un șoc. Dar m-am găsit eu să vorbesc, care nu mai am capot de doi ani? Rămășițele ultimului sunt înfășurate în jurul cărămizii mele încinse.

Camera noastră e spațioasă și remarcabil de nemobilată. Cu excepția patului cu baldachin, care este într-o stare foarte rea, toată mobila bună a fost vândută treptat și înlocuită cu strictul necesar cumpărat de la vechituri. Așa se face că avem un șifonier fără uși și o masă de toaletă din bambus, care e o piesă rară. Îmi țin lumânarea de la căpătâi pe un cufăr metalic zgâriat care a costat un șiling.

Rose și-a pus-o pe a ei pe o comodă cu sertare, vopsită în așa fel încât să imite marmura, dar aducând mai mult a șuncă. Ulciorul smălțuit și ligheanul pus pe un trepied de fier sunt proprietatea mea personală, primite de la hangița de la Cheile după ce le-am descoperit stând degeaba într-un grajd. Ne scutește să ne mai îmbulzim la baie. Un lucru chiar drăguț e pervazul de lemn sculptat în chip de scaun. Sunt recunoscătoare că nu există cale să-l vindem și pe ăla. E încastrat în zidul gros al castelului, dedesubtul unei ferestre mari, cu stâlpi de piatră. Camera are ferestre

și pe partea cu grădina: unele micuțe, cu ochiuri de sticlă.

Un lucru care nu a încetat niciodată să mă fascineze este turnul rotund ce se deschide într-un colț al încăperii. În el se află o scară circulară de piatră care duce sus pe metereze și jos, în salon, deși unele trepte s-au sfărâmat de tot.

Poate ar fi trebuit s-o trec și pe domnișoara Blossom la obiectele de mobilier. E un manechin de croitorie cu o siluetă opulentă, cu o crinolină largă de sârmă în jurul unicului ei picior. Ne prostim puțin în legătură cu Miss Blossom: ne prefacem că e vie. Ne imaginăm că e o femeie umblată prin lume, poate chiar barmaniță în tinerețile ei. Ea spune lucruri ca: „Ei, drăguță, așa-s bărbații” sau „Te ții cu dinții de jurămintele căsătoriei”.

Vandalii de victorieni, care au făcut atâtea lucruri inutile în casa asta, n-au avut bunul-simț să facă și ei niște coridoare, așa că trebuie să trecem unii prin camerele altora. Topaz tocmai a traversat-o pe a noastră, purtând o cămașă de noapte făcută din pânză albă, simplă, cu găuri pentru cap și brațe. Crede că lenjeria intimă modernă e vulgară. Arăta ca una dintre victimele unui autodafe, deși destinația ei era pur și simplu toaleta.

Topaz și tata dorm în camera mare în care dă scara dinspre bucătărie. Între camera lor și a noastră există o cameră micuță căreia îi zicem „Statul Tampon”. Topaz o folosește ca studio. Thomas ocupă camera aflată în partea opusă a palierului, lângă baie.

Mă întreb dacă Topaz s-o fi dus să-l cheme pe tata la culcare: e în stare să umble pe meterezele castelului în cămașă de noapte. Sper că n-a făcut-o, fiindcă tata o mustră ori de câte ori intră în locuința

portarului. Am fost educate în copilărie să nu ne apropiem de el decât invitate și el crede că ea ar trebui să se comporte la fel.

Nu, nu s-a dus. S-a întors acum câteva minute și a dat semn că ar fi vrut să stea aici, dar noi n-am încurajat-o. Acum e în pat și cântă la lăută. Îmi place ideea de lăută, dar nu și zgomotul pe care-l face: e arareori acordată și pare genul de instrument care niciodată nu se va afla la mare căutare.

Mă simt vinovată că am fost nesociabilă cu Topaz, dar am avut o seară mult prea sociabilă.

În jurul orei opt a sosit domnișoara Marcy cu cărțile. Are în jur de patruzeci de ani, e micuță și cam trecută, dar cumva foarte tânără. Clipește o grămadă și e mereu dispusă să chicotească și să exclame: „Ei, nu zău!” E din Londra, dar se află în sat de mai bine de cinci ani. Cred că e o profesoară bună. Specializările ei sunt cântecele populare, florile sălbatice și tradițiile sătești. Când a venit aici nu i-a plăcut locul (mereu povestește că ducea dorul „luminilor orașului”), dar în curând a început să se intereseze de traiul de la țară și acum încearcă să-i facă și pe oamenii de la țară să-i împărtășească interesul.

Ca bibliotecară, trișează puțin ca să ne poată da cele mai noi cărți: a primit unele azi și i-a adus tatei un roman polițist care a apărut abia acum doi ani. Și e și scris de unul dintre autorii lui preferați. Topaz a zis:

— O, trebuie să-i duc asta imediat lui Mortmain!

Îi zice lui tata „Mortmain” pentru că îi place numele nostru de familie și ca să mențină iluzia că el e încă un scriitor faimos. Tata s-a întors cu ea ca să-i mulțumească domnișoarei Marcy și a părut și el o dată cu adevărat vesel.

— Sunt dispus să citesc orice roman polițist, bun sau rău, nici că-mi pasă, i-a spus el. Dar un roman polițist clasic e una dintre cele mai alese plăceri ale vieții.

Apoi a aflat că a primit romanul înaintea vicarului și a fost atât de mulțumit că i-a expediat domnișoarei Marcy un sărut. Ea a spus:

— O, vă mulțumesc, domnule Mortmain! Asta e, adică… ei, nu zău!

Și a roșit clipind de zor. Tata și-a înfășurat pledul pe umeri ca pe o togă și a revenit în locuința portarului părând nefiresc de bine dispus.

Imediat ce el n-a putut să ne mai audă, domnișoara Marcy a întrebat: „Cum îi mai este?” cu o voce abia șoptită care sugera că tata era în pragul morții sau nebun de legat. Rose a zis că tata era bine mersi și complet inutil, ca de obicei. Domnișoara Marcy a privit-o șocată.

— Rose e deprimată din pricina finanțelor noastre, i-am explicat eu.

— Nu trebuie s-o plictisim pe domnișoara Marcy cu grijile noastre, a intervenit repede Topaz.

Nu-i place orice aruncă o lumină proastă asupra tatei.

Domnișoara Marcy a declarat că nimic legat de familia noastră n-ar putea-o plictisi. Știu că ea consideră viața noastră la castel incredibil de romantică. Apoi a întrebat, foarte sfioasă, dacă nu ne poate ajuta cu un sfat.

— Uneori, cineva din afară…

Dintr-odată, am simțit că mi-aș fi dorit s-o consult: e o femeie cu atâta bun-simț. Ea s-a gândit să-mi dea cartea despre scrierea rapidă. Mama ne-a învățat să nu discutăm despre problemele noastre cu nimeni din

sat și respect loialitatea lui Topaz față de tata, dar eram sigură că domnișoara Marcy știa foarte bine că suntem făliți.

— Dacă ne-ați putea da o idee cum să câștigăm niște bani, i-am zis eu.

— Sau să-i facem să țină mai mult. Sunt sigură că sunteți cu toatele niște firi mult prea artistice ca să fiți practice. Haideți să facem o ședință de consiliu!

A zis-o de parcă ar fi invitat niște copii să joace un joc. Era atât de nerăbdătoare că ar fi părut nepoliticos s-o refuzăm și cred că Topaz și Rose erau suficient de disperate ca să încerce orice.

— Acum să facem rost de hârtie și creioane, a zis domnișoara Marcy bătând din palme.

Hârtia de scris e marfă rară la noi în casă și nici prin gând nu-mi trecea să smulg pagini din caietul ăsta care costă șase penny și pe care l-am primit de la vicar. În cele din urmă domnișoara Marcy a rupt paginile din mijlocul registrului ei de la bibliotecă, ceea ce ne-a dat sentimentul plăcut că furăm de la guvern, și ne-am așezat în jurul mesei, alegând-o pe ea președinte. Ea a spus că trebuia să fie și secretar ca să țină minuta ședinței și a scris:

CHESTIONAR CU PRIVIRE
LA FINANȚELE FAMILIEI MORTMAIN

Prezenți:
Dra Marcy (președinte)
Dna James Mortmain
Dra Rose Mortmain
Dra Cassandra Mortmain
Thomas Mortmain

Am început să discutăm cheltuielile.

— Mai întâi chiria, a zis domnișoara Marcy.

Chiria este de patruzeci de lire pe an, ceea ce pare puțin pentru un castel atât de spațios, dar nu avem decât câțiva acri de pământ, localnicii cred că ruinele sunt un dezavantaj și se zvonește că ar fi bântuit, ceea ce nu-i adevărat. (Sus pe movilă sunt niște chestii cam bizare, dar ele nu pătrund niciodată în casă.) în fine, oricum n-am mai plătit chiria de trei ani. Proprietarul nostru, un gentleman bătrân și bogat care locuia la Scoatney Hall, la cinci mile de noi, ne trimitea câte un jambon de Crăciun, indiferent dacă-i plăteam sau nu. A murit în noiembrie și ne-a lipsit tare mult jambonul.

— Se spune că Hall va fi redeschis, a zis domnișoara Marcy când i-am spus care era treaba cu chiria. Doi băieți din sat au fost angajați ca să dea o mână de ajutor la grădinărit. Ei bine, o să scriem aici chiria și o să o marcăm ca fiind „opțională”. Acum, mâncarea. Vă puteți descurca cu cincisprezece șilingi pe săptămână de persoană? Să zicem o liră de persoană, incluzând lumânările, uleiul de lampă și produsele de curățare?

Ideea că familia noastră ar fi putut dispune de șase lire pe săptămână ne-a făcut să hăulim de râs.

— Dacă vrem ca domnișoara Marcy să ne poată da un sfat, ar trebui să-i spunem că anul ăsta nu avem niciun fel de venituri vizibile, a zis Topaz.

Domnișoara Marcy a roșit și a zis:

— Știam că sunteți într-o situație dificilă. Dar, dragă doamnă Mortmain, trebuie să existe niște bani totuși, nu?

I-am prezentat faptele. În ianuarie și februarie în casă nu intrase niciun penny. Anul trecut tata primise patruzeci de lire din America, unde *Iacob Luptătorul* încă se mai vinde. Topaz pozase vreme de trei luni în Londra, economisise opt lire pentru noi și împrumutase cincizeci. Și îi vânduserăm o comodă înaltă unui negustor din King's Crypt pentru douăzeci de lire. Trăiam de pe urma comodei de la Crăciun încoace.

— Venitul pe anul trecut, o sută optsprezece lire, a zis domnișoara Marcy și a scris suma.

Noi însă ne-am grăbit să-i spunem că asta nu avea nicio influență asupra veniturilor acestui an, pentru că nu mai aveam mobilă de vânzare, Topaz nu mai avea amici bogați de la care să se împrumute și era puțin probabil ca drepturile de autor ale tatei să mai fie la fel de mari, pentru că ele scăzuseră de la un an la altul.

— Să renunț la școală? a întrebat Thomas.

Dar noi i-am spus că ar fi fost absurd, căci are bursă și școala lui nu ne costă nimic, iar vicarul tocmai i-a dat un abonament de tren pe un an.

Domnișoara Marcy s-a jucat nițel cu creionul și a zis:

— Dacă vreau să vă ajut trebuie să fiu directă. N-ați putea să mai reduceți din leafa lui Stephen?

Am simțit că roșesc. Desigur, nu-l plătiserăm pe Stephen niciodată. Nici nu ne gândiserăm la așa ceva. Și deodată mi-am dat seama că ar fi trebuit s-o fi făcut. (Nu că am fi avut cu ce bani să-l plătim de când a crescut destul de mare ca să se poată angaja.)

— Nu vreau leafa, a zis Stephen încet. N-aș lua-o. Tot ce am, am primit de aici.

— Vedeți, Stephen e ca un membru al familiei, am

zis eu.

Domnișoara Marcy a părut să se întrebe dacă asta e o poziție la care să râvnești, dar chipul lui Stephen s-a luminat vreme de o secundă. Apoi s-a fâstâcit și a zis că trebuie să se ducă să vadă dacă toate găinile sunt în coteț. După ce a plecat, domnișoara Marcy a zis:

— Nicio leafa? Numai mâncarea și dormitul?

— Nici nouă nu ne plătim nicio leafă, a zis Rose.

Ceea ce e adevărat, dar noi nu lucrăm din greu ca Stephen și nici nu dormim în încăperea mică și întunecoasă de lângă bucătărie.

— Și cred că e umilitor să discutăm despre sărăcia noastră de față cu domnișoara Marcy, a continuat Rose mânioasă. Credeam că o să îi cerem sfatul despre cum să câștigăm bani.

După asta am irosit o grămadă de timp ca să alinăm mândria rănită a lui Rose și sentimentele domnișoarei Marcy. După care am început să discutăm despre capacitatea noastră de a câștiga bani.

Topaz a spus că nu poate câștiga mai mult de patru lire pe săptămână la Londra, și poate nici atât, și că ar avea nevoie de trei lire ca să trăiască, și de haine, și de bani ca să vină încoace la fiecare două weekenduri.

— Și nu vreau să mă duc la Londra, a adăugat ea patetic. M-am săturat să fiu model. Și mi-e teribil de dor de Mortmain. Iar el are nevoie de mine aici, sunt singura care știe să gătească.

— Asta-i prea puțin important când nu ai ce să gătești, a zis Rose. Eu aș putea câștiga bani ca model?

— Mă tem că nu, a zis Topaz. Ai o siluetă prea drăguță, nu are suficient dramatism. Și n-ai avea niciodată răbdarea să stai nemișcată. Presupun că

dacă nu apare altceva o să trebuiască să mă duc la Londra. Aș putea trimite acasă cam zece șilingi pe săptămână.

— Ei bine, asta-i splendid, a zis domnișoara Marcy și a scris: „Doamna James Mortmain: posibil zece șilingi pe săptămână”.

— Dar nu tot anul, a zis Topaz cu fermitate. N-aș putea să suport și n-aș mai avea timp să mă ocup eu însumi de pictură. Aș putea să vând câteva tablouri, desigur.

Domnișoara Marcy a zis foarte politicos:

— Sigur că ai putea.

Apoi s-a întors către mine. Eu am zis că făceam progrese mari cu scrierea mea rapidă, dar că, desigur, nu era cu adevărat stenografie (sau cu adevărat rapidă, dacă e s-o zic pe-a dreaptă) și că nu puteam bate la mașină, iar șansa de a ajunge în preajma unei mașini de dactilografiat era mică.

— Atunci mă tem că până faci progrese cu proiectele tale literare va trebui să nu contăm pe tine, a zis domnișoara Marcy. Thomas, desigur, nu va produce nimic pentru încă vreo câțiva ani. Rose, draga mea?

Acum, dacă cineva din familie e nul la capitolul câștiguri, asta-i Rose, pentru că, deși cântă puțin la pian și destul de plăcut din gură și este, desigur, adorabilă ca persoană, nu se pricepe la nimic.

— Poate aș putea să îngrijesc de niște copii, a propus ea.

— O, nu, a zis repede domnișoara Marcy. Vreau să spun, draga mea… ei bine, nu ți s-ar potrivi deloc.

— O să mă angajez fată în casă la Scoatney Hall, a zis Rose, cu aerul cuiva care deja urca pe eșafod.

— Ei bine, draga mea, fetele în casă trebuie să

aibă o anumită pregătire și nu cred că tatălui tău i-ar plăcea, a zis domnișoara Marcy. N-ai putea să brodezi ceva?

— Pe ce anume? Pe pânză de sac? a întrebat Rose.

Oricum, când vine vorba de broderie, Rose e un caz fără speranță.

Domnișoara Marcy și-a contemplat lista cu un aer deprimat.

— Mă tem că nu trebuie s-o socotim nici pe drăguța domnișoară Rose pe moment, a zis ea. Nu mai rămâne decât domnul Mortmain.

— Dacă eu sunt zero, atunci tata ar trebui să fie de două ori zero, a comentat Rose.

Domnișoara Marcy s-a aplecat către noi și a zis în șoaptă:

— Dragele mele, știți că eu încerc să vă ajut. Care-i necazul cu domnul Mortmain? Este… este cumva… băutura?

Am izbucnit în hohote de râs atât de puternice, încât Stephen a venit să vadă care era gluma.

— O, bietul Mortmain, a zis Topaz trăgându-și răsuflarea. De parcă ar avea destui bani ca să-și cumpere o sticlă de bere! Băutura costă bani, domnișoară Marcy.

Domnișoara Marcy a spus că nu putea fi vorba nici de droguri, și într-adevăr nu putea fi. Tata nici măcar nu fumează, nu după ce i se termină țigările pe care i le dă vicarul de Crăciun.

— E doar lene pură, a zis Rose. Lene și lipsă de voință. Și nici nu cred că a fost foarte bun. Cred că I*acob Luptătorul* a fost supraevaluată.

Topaz i-a aruncat lui Rose o privire atât de mânioasă, încât vreme de o secundă am crezut că o s-o lovească. Stephen s-a apropiat de masă și s-a așezat

între ele.

— O, nu, donșoară Rose, a zis el încet. E o carte mare, toată lumea știe. Dar i s-au întâmplat lucruri care l-au făcut să nu mai poată scrie. Nu poți să scrii doar fiindcă ești la ananghie.

Mă așteptam ca Rose să-l facă cu ou și cu oțet, dar înainte să apuce să spună o vorbă, el s-a întors către mine și a continuat repede:

— M-am gândit, donșoară Cassandra, că mi-aș putea găsi de lucru. Sunt dispuși să mă primească la ferma Patru Pietre.

— Dar grădina, Stephen?! am zis eu pe un ton aproape plângăreț, căci noi trăim de pe urma legumelor noastre.

El a zis că în curând ziua se va lungi și că va lucra pentru noi seara.

— Și eu sunt de ajutor în grădină, nu-i așa, Stephen? a întrebat Topaz.

— Da, doamnă, de mare ajutor. Desigur, nu aș putea să mă angajez dacă ați pleca la Londra, ar fi prea mult de muncă pentru donșoara Cassandra.

Rose nu se pricepe la chestii cum ar fi grădinăritul sau menajul.

— Deci puteți să mă treceți cu douăzeci și cinci de șilingi pe săptămână, domnișoară Marcy, pentru că domnul Stebbins a zis că atâta o să-mi dea la început, a continuat Stephen. Și o să iau masa la Patru Pietre.

M-am gândit cu bucurie că astfel o să aibă parte zilnic de o masă bună.

Domnișoara Marcy a zis că era o idee excelentă, deși era păcat că trebuia să renunțăm la cei zece șilingi ai lui Topaz.

— Deși, desigur, aceștia erau doar potențiali.

În timp ce trecea pe lista ei cei douăzeci și cinci de

șilingi ai lui Stephen, Rose a zis brusc:

— Mulțumesc, Stephen.

Și pentru că ea de regulă nu prea-l bagă în seamă, a părut important. Și i-a zâmbit atât de dulce. Biata Rose a fost atât de nefericită în ultimul timp, încât un zâmbet de-al ei e ca o rază de soare în după-amiaza târzie a unei zile lungi și ploioase. Nu înțeleg cum o poate vedea cineva pe Rose zâmbind fără să o îndrăgească. Mă așteptam ca Stephen să fie încântat, dar el s-a mulțumit să moțăie din cap și să înghită în sec de câteva ori.

Chiar atunci tata s-a ivit în capul scărilor și a privit în jos, către noi.

— Ce faceți, jucați jocuri de societate? a zis el și presupun că așa păream, adunați în jurul mesei în bătaia lămpii.

Apoi a coborât scara spunând:

— Cartea asta e a-ntâia. Am luat o pauză ca să încerc să ghicesc cine-i criminalul. Vreau un biscuit, vă rog!

Când i se face foame între două mese – la care el mănâncă foarte puțin, mai puțin ca oricare dintre noi – cere un biscuit. Cred că-și imaginează că e cel mai mărunt și mai ieftin lucru pe care ni-l poate cere. Sigur, n-am mai cumpărat biscuiți de nu știu când, dar Topaz face prăjiturele de ovăz, care sunt foarte sățioase. A uns una cu margarină și i-a oferit-o. Pentru o clipă am văzut aversiunea străfulgerând în ochii lui, apoi el a întrebat-o dacă nu poate presăra niște zahăr pe deasupra.

— Chiar îi schimbă gustul, a zis el pe un ton de scuză. Nu-i putem oferi domnișoarei Marcy ceva? Ceai sau cacao, domnișoară Marcy?

Ea i-a mulțumit, dar a spus că nu voia să-și strice

pofta de mâncare înainte de cină.

— Ei, nu mă lăsați să vă întrerup jocul, a zis tata. Ce jucați?

Și înainte să apuc să născocesc vreo cale de a-i distrage atenția, s-a aplecat peste umărul ei și s-a uitat pe listă. Pe care stătea scris:

Câștiguri estimate pe anul în curs

Dna James Mortmain – zero
Cassandra Mortmain – zero
Thomas Mortmain – zero
Rose Mortmain – zero
DI Mortmain – zero
Stephen Colly – 25 șilingi/săpt.

Expresia tatei nu s-a schimbat în timp ce citea. A continuat să zâmbească, dar am simțit că în mintea lui se petrecea ceva. Rose spune că am tendința de a le atribui oamenilor emoțiile pe care le-aș încerca eu în situația lor, dar sunt sigură că în clipa aia chiar am avut o intuiție. Și deodată i-am văzut chipul extrem de clar, nu așa cum vezi chipurile oamenilor cu care te-ai obișnuit. Am văzut cum se schimbase față de copilăria mea și mi-am amintit versul lui Ralph Hodgson despre „tigrii blânzi și jigăriți”. Ce mult îți ia să scrii ceea ce ai gândit într-un minut! M-am gândit la multe alte lucruri, complicate, patetice și năucitoare cât timp tata a citit lista.

Când a terminat-o a zis pe un ton degajat:

— Și Stephen ne dă nouă leafa lui?

— Ar trebui să plătesc pentru cazare, domnule Mortmain, a zis Stephen. Și pentru… pentru serviciile din trecut, pentru cărțile pe care mi le-ați

împrumutat...

— Sunt convins că ai fi un foarte bun cap de familie, a zis tata.

A luat biscuitul cu zahăr oferită de Topaz și a pornit către scări. Ea a strigat în urma lui:

— Mai stai puțin lângă foc, Mortmain!

Dar el a zis că vrea să se întoarcă la cartea lui. Apoi i-a mulțumit din nou domnișoarei Marcy că i-a adus un roman atât de bun și i-a urat noapte bună pe un ton curtenitor. L-am auzit fredonând în timp ce străbătea dormitoarele în drum spre clădirea porții.

Domnișoara Marcy n-a făcut niciun comentariu cu privire la incident, ceea ce demonstrează ce persoană plină de tact este. Dar a părut stânjenită și a zis că trebuie să plece. Stephen a aprins un felinar și a spus că o s-o conducă până la drum. Ea își lăsase bicicleta acolo din pricina noroiului îngrozitor de pe aleea noastră. Am ieșit s-o conduc și eu. În timp ce traversam curtea, ea și-a ridicat privirea către fereastra locuinței portarului și m-a întrebat dacă tata s-ar simți jignit în caz că i-ar aduce o cutiuță cu biscuiți pe care s-o țină la el. Am zis că, după părerea mea, în casa noastră mâncarea nu putea constitui o jignire și ea a exclamat:

— Vai de mine!

Apoi a privit ruinele și a spus că erau frumoase, dar că probabil eu mă obișnuisem cu ele. I-am zis că da, fiindcă voiam să revin înăuntru, lângă foc. Dar nu e adevărat. Nu m-am obișnuit niciodată cu frumusețea castelului. Și după ce ea și Stephen au plecat mi-am dat seama că arăta foarte frumos în clipa aceea. Era o noapte stranie. Luna plină era ascunsă după nori, dar îi argintase cu razele ei și cerul era luminos. Turnul Belmotte, cocoțat pe dâmbul lui, părea chiar mai înalt

ca de obicei. Odată ce am privit cu adevărat cerul aș fi vrut să nu-mi mai desprind ochii de la el. Părea să mă atragă în adâncul lui și să mă facă să ascult cu atenție, deși nu aveam ce să aud, căci nu se clintea nicio crenguță. Când s-a întors Stephen, eu încă mai priveam în sus.

— E prea rece ca să stai afară fără haină, donșoară Cassandra, a zis el.

Dar eu uitasem că există frigul, așa că nu-l mai simțeam. În timp ce reveneam către casă, el m-a întrebat dacă, după părerea mea, La Belle Dame sans Merci[3] o fi locuit într-un turn ca Belmotte. Am zis că era foarte probabil, deși nu mă gândisem niciodată la ea ca având un cămin.

După asta am decis să mergem în pat ca să facem economie de foc, așa că ne-am luat cărămizile fierbinți din sobă și ne-am dus fiecare la ale lui. Dar să te retragi devreme la culcare nu e bine pentru lumânări. Socoteam că a mea avea să mă mai țină două ore, însă o bucată din ea a căzut, așa că acum e o masă de ceară topită. (Mă întreb cum se descurca Regele Alfred[4] cu lumânările lui de măsurat timpul când se petrecea una ca asta.) L-aș întreba pe Thomas dacă nu poate să-mi dea lumânarea lui, dar încă își mai face temele. Va trebui să mă duc în bucătărie. Am acolo o ascunzătoare secretă cu mucuri de lumânare. Și o să fiu nobilă și-o să mă opresc pe drum să discut puțin cu Topaz.

… M-am întors. S-a petrecut un lucru neașteptat.

3 Eroina poemului cu același nume de John Keats, echivalentul ielelor din folclorul românesc, o ființă frumoasă și crudă care își golește de vitalitate adoratorii.

4 Alfred cel Mare (849-899), rege anglo-saxon care s-a opus cuceririi Angliei de către vikingi. A inventat lumânările gradate, fiecare gradație marcând trecerea unei ore.

Când am ajuns în bucătărie, Héloïse s-a trezit și a lătrat, iar Stephen s-a ivit în ușa camerei lui ca să vadă ce se petrece. I-am strigat că-s eu și a intrat din nou în camera lui. Mi-am găsit lumânarea și tocmai îngenuncheasem lângă coșul lui Héloïse ca să îi spun vreo câteva cuvinte de alint (după ce a dormit are un miros foarte plăcut, de câine călduț și curat), când el a ieșit din nou, cu haina peste cămașa de noapte.

— E-n regulă. Am găsit ce căutam, i-am strigat eu.

Chiar atunci, ușa ce dădea către scări s-a închis, așa că ne-am pomenit în beznă, cu excepția pătratului palid al ferestrei. Am traversat bucătăria pe bâjbâite și m-am lovit de masă. Apoi Stephen m-a luat de braț și m-a condus până la piciorul scării.

— De-acum mă descurc, i-am zis eu.

Eram aproape de fereastră și prin ea pătrundea lumina stranie a lunii nevăzute.

El a continuat să mă țină de braț.

— Vreau să te întreb ceva, donșoară Cassandra, a zis el. Vreau să știu dacă îți e vreodată foame… adică atunci când n-ai ce mânca.

Probabil i-aș fi răspuns „Sigur că da”, dar mi-am dat seama de încordarea și îngrijorarea din vocea sa, așa că am zis:

— Ei, mereu e ceva sau altceva de mâncat, nu? Sigur, ar fi plăcut să avem mâncăruri mai interesante, dar capăt îndeajuns. Ce-ți veni să mă-ntrebi?

El a zis că stătuse treaz gândindu-se la asta și că n-ar fi putut îndura să mă știe flămândă.

— Dacă ți-e vreodată foame, spune-mi, și o să fac eu rost de ceva, a zis el.

I-am mulțumit și i-am reamintit că oricum avea să ne ajute pe toți cu leafa lui.

— Da, mai e și asta, a zis el. Dar spune-mi dacă nu

te saturi. Noapte bună, donșoară Cassandra!

În timp ce urcam la etaj am fost bucuroasă că nu recunoscusem că-mi era foame tot timpul, pentru că, așa cum fură versurile lui Herrick pentru mine, ar fi în stare să fure și mâncare. Un gând oribil, însă, într-un fel reconfortant.

Tata tocmai se întorcea de la poartă. Nu dădea niciun semn că i-ar fi fost rănite sentimentele. A comentat că păstrase patru capitole din carte ca să le citească în pat.

— Îți trebuie multă voință pentru asta, a adăugat el.

Topaz părea tare deprimată.

Am găsit-o pe Rose stând pe întuneric, pentru că Thomas împrumutase lumânarea ei ca să-și termine tema. A spus că nu o deranja, căci cartea devenise prea frumoasă ca să mai fie suportabilă.

Mi-am aprins mucul de lumânare și l-am lipit în masa de ceară topită din sfeșnic. A trebuit să mă cocoșez în pat ca să am suficientă lumină pentru scris. Chiar când să încep am observat-o pe Rose aruncând o privire ca să verifice dacă închisesem ușa Statului Tampon. Apoi a zis:

— La ce te-ai gândit când domnișoara Marcy a anunțat că se deschide Scoatney Hall? Eu m-am gândit la începutul romanului *Mândrie și prejudecată,* unde doamna Bennet spune „În sfârșit, Netherfield Park a fost închiriat”. Și pe urmă domnul Bennet se duce să-i facă o vizită noului stăpân bogat.

— Domnul Bennet nu-i datora chiria, am zis eu.

— Oricum tata nu s-ar duce. Mi-aș dori să trăiesc într-un roman de Jane Austen.

Eu am zis că aș prefera să fiu într-unul de-al lui Charlotte Brontë.

— Cum ar fi mai bine, în Charlotte cu o nuanță de Jane sau în Jane cu o nuanță de Charlotte?

Este genul de discuție care de obicei îmi place foarte mult, dar voiam să-mi continui jurnalul, așa că am zis:

— Jumătate-jumătate ar fi perfect.

După care am început să scriu cu hotărâre. Acum e aproape miezul nopții. Mă simt eu însămi ca una dintre surorile Brontë, scriind la lumina unei lumânări muribunde, cu degetele atât de înghețate că de-abia mai pot ține creionul. Mi-aș dori ca Stephen să nu mă fi făcut să mă gândesc la mâncare, pentru că de atunci mi-e foame, ceea ce e ridicol având în vedere că am mâncat ou la ceai acum nici șase ore. Vai de mine! Tocmai mi-am dat seama că, dacă Stephen își face griji că sunt flămândă, înseamnă că și lui îi e foame. Ce mai gospodărie!

Mă întreb dacă aș mai putea câștiga câteva minute de lumină făcând fitile din chibrituri înfipte în ceara lichidă. Uneori merge…

N-a fost de niciun folos. A fost ca și cum aș fi încercat să scriu la lumina unui licurici. Dar luna și-a croit drum printre nori în cele din urmă și văd la lumina ei. E palpitant să scrii la lumina lunii.

Rose a adormit. Pe spate, cu gura larg deschisă. Până și așa tot e drăguță. Sper că are un vis frumos, despre un tânăr bogat care o cere de soție.

Mie nu mi-e somn deloc. Ar trebui să am o mică discuție cu domnișoara Blossom. Bustul ei nobil pare mai mare ca oricând, conturat pe fundalul argintiu al ferestrei. Tocmai am întrebat-o dacă după părerea ei mie și lui Rose ni se va întâmpla vreodată ceva interesant și am auzit-o zicând tare și clar:

— Ei, nu știu, rățuștelor, dar știu că sora aia a ta o

să rupă gura târgului dacă i se va da ocazia.

Nu cred că eu ar trebui să rup gura târgului.

Aș putea continua să scriu toată noaptea, dar nu mai văd aproape deloc și trebuie să economisesc hârtia, așa că o să mă mulțumesc să gândesc. Contemplația pare a fi singurul lux care nu costă bani.

Capitolul 3

Tocmai am citit jurnalul de la început. Am descoperit că îmi pot citi cu ușurință scrierea rapidă, chiar și ceea ce am scris noaptea trecută la lumina lunii. Sunt surprinsă constatând ce mult am scris. Când este vorba să născocesc povești, până și o pagină poate să-mi ia ore, dar adevărul pare să curgă pe cât de repede îl pot pune pe hârtie. Dar cuvintele sunt inadecvate – ale mele cel puțin. Oare cine le-ar citi ar reuși să-și imagineze bucătăria noastră în lumina focului, Turnul Belmotte înălțându-se către norii argintați de lună sau pe Stephen reușind să arate în același timp nobil și modest? (A fost urât din partea mea să zic că are un aer cam nerod.) Când citesc o carte torn în ea toată imaginația de care sunt în stare, așa încât e aproape ca și cum aș scrie cartea pe măsură ce o citesc, sau mai degrabă e ca și cum aș trăi-o. Face cititul mult mai pasionant, dar presupun că nu foarte mulți își dau atâta osteneală.

În după-amiaza asta scriu în mansardă, pentru că în bucătărie Topaz și Rose sunt puse pe vorbă. Au dezgropat de pe undeva un pachet de vopsea verde, datând din vremea când am fost spiriduș într-o piesă de la școală, și vor să vopsească niște rochii mai vechi. N-am de gând să devin genul de autor care scrie numai în solitudine. În fond, Jane Austen a scris în

salon, mulțumindu-se să-și ascundă opera când venea cineva în vizită (deși cred că știu cam ce era în mintea ei), dar eu nu sunt încă Jane Austen și există niște limite a ceea ce pot să suport. Și vreau să lucrez în liniște la descrierea castelului. E extrem de frig aici sus, dar mi-am pus haina și mănușile de lână care au devenit treptat mănuși fără degete, mai puțin un deget mare, iar Ab, frumosul nostru motan roșcat, îmi ține de cald la burtă. Stau aplecată peste el și scriu pe capacul cisternei. De fapt îl cheamă Abelard, ca să se potrivească cu Héloïse – cred că nu mai este nevoie să spun că Topaz le-a ales numele – dar arareori e strigat așa. Are o fire destul de plăcută, dar nu expansivă. În după-amiaza aceasta îmi face o favoare rară. Azi o să încep cu:

CUM AM AJUNS SĂ LOCUIM LA CASTEL

Cât a stat tata în închisoare, am locuit într-o pensiune din Londra, fiindcă mama nu voia să mai stea alături de vecinul acela lesne săritor de garduri. Când i-au dat drumul, tata a decis să cumpere o casă la țară. Cred că eram destul de înstăriți pe-atunci, căci *Iacob Luptătorul* se vânduse nemaipomenit de bine pentru o carte neobișnuită ce era, iar din lecturile susținute tata câștigase mai mult decât din vânzări. Iar mama avea și ea venituri proprii.

Tata a decis că Suffolk era un loc potrivit, așa că am tras la hotelul din King’s Crypt, de unde plecam în fiecare zi cu mașina în căutarea unei locuințe – pe vremea aceea aveam o mașină – tata și mama în față, Rose, Thomas și cu mine în spate. Era foarte amuzant fiindcă tata era într-o dispoziție splendidă. Dumnezeu știe că pe vremea aceea nu părea să aibă plumb în

suflet. Însă în mod clar nutrea prejudecăți împotriva ideii de a avea vecini, căci am văzut o grămadă de case drăguțe în așezările prin care am trecut, dar el nici n-a vrut să le ia în calcul.

Era o toamnă târzie, foarte blândă și aurie. Îmi plăceau culorile discrete ale miriștii de pe ogoare și luncile cețoase. Lui Rose nu-i place la câmpie, dar mie da. Terenul plat pune cerul într-o lumină atât de avantajoasă. Într-o seară cu un apus de soare minunat ne-am rătăcit. Mama avea harta și repeta că ținutul era cu josul în sus, iar când a îndreptat-o, numele de pe hartă erau scrise cu susul în jos. Rose și cu mine am râs până n-am mai putut, fiindcă ne plăcea ideea că ne-am rătăcit, iar tata a avut o răbdare desăvârșită cu mama în privința hărții.

Deodată am văzut un turn înalt și rotund în depărtare, pe un delușor. Tata a decis imediat că trebuie să-l explorăm, deși mama nu s-a arătat prea entuziasmată. A fost greu de găsit, pentru că drumurile coteau mereu, iar pădurile și satele ni-l tot ascundeau, dar la fiecare câteva minute îl întrezăream, așa că eu, tata și Rose am devenit tot mai nerăbdători. Mama repeta că Thomas o să se culce prea târziu. El adormise, clătinându-se între mine și Rose.

În cele din urmă am ajuns lângă un stâlp prăpădit cu inscripția NUMAI CĂTRE BELMOTTE ȘI CĂTRE CASTEL, indicând o alee îngustă și năpădită de buruieni. Tata a cotit imediat și ne-am târât de-a lungul ei, în timp ce tufișurile se agățau de mașină de parcă ar fi încercat s-o țină locului. Îmi amintesc că m-am gândit la prințul care își croia drum prin pădure către Frumoasa Adormită. Gardurile vii erau așa de înalte și aleea cotea atât de des că nu vedeam decât la

câțiva centimetri în fața noastră. Mama spunea că ar trebui să ne întoarcem înainte să ne înțepenim și că probabil castelul era la mulți kilometri depărtare. Apoi am ieșit deodată în spațiu deschis și iată-l… dar nu era turnul singuratic de pe deal pe care îl căutam noi, ci un castel mare, construit pe sol. Tata a scos un strigăt și în următorul minut ne-am dat cu toții jos din mașină, privindu-l uluiți.

Ce straniu și ce frumos arăta în lumina după-amiezii târzii! Încă-mi mai pot aminti acea primă privire, cum a fost să văd zidurile și turnurile înalte de piatră cenușie desenate pe cerul galben palid, reflecția castelului întinzându-se către noi pe apa șanțului plin până la buză, peticele plutitoare de mătasea-broaștei verzi ca smaraldul. Răsuflarea iernii nu agita apa liniștită ca oglinda. Nu se auzea niciun sunet. Vocile noastre agitate făceau castelul să pară și mai tăcut.

Tata a arătat către clădirea porții: avea două turnuri rotunde, unite între ele printr-o cameră cu montanți[5] de piatră la ferestre. La dreapta porții nu rămăseseră decât niște dărâmături, dar la stânga o porțiune de zid înalt, crenelat se unea cu un turn rotund, aflat pe colț. Un pod traversa șanțul către ușile masive din lemn de stejar bătute cu ținte de sub ferestrele locuinței portarului și într-una din ușile mari era o ușiță mai mică, întredeschisă. Cum a observat-o, tata a și pornit către ea. Mama a zis ceva despre încălcarea proprietății altuia și a încercat să ne împiedice să-l urmăm, dar în cele din urmă ne-a lăsat și a rămas în urmă cu Thomas, care s-a trezit și a plâns puțin.

5 În context, stâlpi verticali de piatră, unul sau doi la număr, montați într-o fereastră pentru a-i sprijini bolta.

Cât de bine îmi amintesc tăcerea aceea, mirosul de piatră umedă și ierburi ude în timp ce traversam podul, clipa de nerăbdare de dinainte să pătrundem pe ușiță! Odată intrate, ne-am pomenit în penumbra umedă a tunelului porții. Acolo am simțit pentru prima oară castelul: este locul unde devii cel mai conștient de greutatea imensă a pietrei de deasupra și din jurul tău. Eram prea tânără ca să știu mare lucru despre istorie și trecut: pentru mine castelul era unul din basme, iar tăcerea aceea stranie și apăsătoare aducea atât de mult cu o vrajă, încât am strâns cu putere mâna lui Rose. Am alergat împreună către lumină, apoi ne-am oprit brusc.

La stânga noastră, în locul zidurilor și turnurilor cenușii la care ne așteptaserăm, se afla o casă lungă cu tencuială albă, cărămizi puse în os de pește și lemn albit de intemperii. Avea tot soiul de ferestruici bizare cu grilaje dantelate, pe care apusul le poleia cu aur, și frontonul mansardei arăta de parcă stătea să cadă dintr-o clipă într-alta. Eram acum într-o altfel de poveste, aducând cu ideea mea despre casa din *Hansel și Gretel,* și pentru o clipă m-am temut că înăuntru era o vrăjitoare care îl prinsese pe tata. Apoi l-am văzut la ușa bucătăriei, încercând să intre. S-a apropiat în fugă de noi, traversând grădina interioară năpădită de bălării, și ne-a strigat că lângă ușa de la intrare era o mică fereastră deschisă prin care o putea strecura pe Rose ca să ne dea drumul înăuntru tuturor. M-am bucurat că a pus-o pe Rose și nu pe mine. Aș fi fost îngrozită să mă aflu singură în casă, fie și pentru o secundă. Rose nu s-a temut nicio clipă: încerca să se cocoațe pe fereastră dinainte să ajungă tata lângă ea și s-o ridice. A intrat și am auzit-o luptându-se cu zăvorul greu. Apoi, triumfătoare, a dat

ușa de perete.

Holul pătrat era întunecos și rece și în el stăruia un miros oribil de mucegai. Fiecare bucată de lemnărie era maro-gălbui, pictat să imite granulația lemnului.

— Îți vine să crezi că cineva a fost în stare să-și bată joc de minunățiile astea de lambriuri vechi? a izbucnit tata.

L-am urmat în încăperea din stânga, care avea un tapet roșu-închis și un cămin căptușit cu plumb. Avea o fereastră drăguță care dădea spre grădină, dar mie încăperea mi s-a părut hidoasă.

— Tavan fals, a zis tata întinzându-se și ciocănind în el. O, Doamne, presupun că victorienii au făcut tot ce-i mai rău cu locul ăsta!

Am revenit în hol și de aici în încăperea mare care ne ține acum loc de salon și care se întinde pe toată lungimea casei. Eu și Rose am traversat-o în fugă și am îngenuncheat pe scaunul larg din fereastră, iar tata a deschis geamul ca să putem privi în jos, oglindindu-ne în apa șanțului. Apoi ne-a atras atenția cât de gros era zidul, explicându-ne despre casa care fusese construită pe ruinele acestui castel în perioada Stuarților.

— Cândva trebuie să fi fost frumos și ar putea fi din nou, a zis el privind câmpul acoperit de mirișt. Imaginați-vă fereastra asta vara, cu un lan de grâu ajungând până la marginea șanțului.

Apoi s-a întors și a început să scoată exclamații de oroare la vederea tapetului, spunând că aduce cu niște broaște gigantice, strivite. Chiar așa arăta și în încăpere mai era și o monstruozitate de cămin înconjurat de dale de culoarea tutunului. Dar ferestrele cu ochiuri în formă de diamant ce dădeau

către grădină erau frumoase, colorate în nuanțele apusului, și mă îndrăgostisem deja de șanțul de apărare.

În timp ce eu și Rose le făceam cu mâna imaginilor noastre reflectate în apă, tata a străbătut scurtul coridor către bucătărie și deodată l-am auzit strigând: „Porcii! Porcii!” Pentru o clipă am crezut că dăduse peste râmătoare, dar s-a dovedit că își exprima pur și simplu părerea despre oamenii care își bătuseră joc de casă. Bucătăria chiar era groaznică. Fusese împărțită ca să formeze câteva camere și într-una dintre ele fuseseră ținute găini. Avea un tavan fals care se lăsase și casa scării și dulapurile aveau o granulație gălbuie, ca în hol. Ce m-a tulburat cel mai tare a fost o grămadă de zdrențe și fân pe care probabil dormiseră vagabonzii. Am ocolit-o cât mai pe departe și m-am bucurat când tata ne-a condus la etaj.

Dormitoarele erau în același hal ca încăperile de la parter: tavane false, cămine oribile, tapete hidoase. Dar am fost cucerită de turnul cel rotund care dădea în încăperea care-i acum camera mea și a lui Rose. Tata a încercat să deschidă ușa, dar era bătută în cuie, așa că și-a continuat turul etajului.

— Turnul ăla de pe colț pe care l-am văzut de afară trebuie să fie pe aici, a zis el.

În căutarea lui, l-am urmat în cămăruța lui Thomas și apoi în baie. Avea o cadă uriașă îmbrăcată în lemn de mahon și două scaune de toaletă cu colaci de mahon, unul lângă altul, cu un capac comun, care era lăsat. Părțile de faianță erau pictate cu vederi ale castelului Windsor și când trăgeai apa fundul castelului cădea. Chiar deasupra era un mesaj lăsat de foștii chiriași, care zicea: „Fii sprijinul meu, ca să fiu

scăpat[6]”. Tata s-a așezat pe marginea căzii și a râs în hohote. N-a vrut niciodată să schimbe nimic în baie, așa că până și textul ăsta încă-i acolo.

Turnul de pe colț se afla între cadă și toalete. Nu avea ușă și am început să urcăm scara circulară din interiorul lui, dar treptele se fărâmițaseră atât de tare, că am fost siliți să facem cale-ntoarsă. Am ajuns însă suficient de sus ca să găsim o ieșire pe metereze. Culmea zidului era lată, cu creneluri de o parte și de alta. De sus o vedeam pe mama în mașină, ocupându-se de Thomas.

— Nu-i atrageți atenția, altfel o să se sperie că ne vom rupe gâturile, a zis tata.

Drumul pe metereze ne-a condus către unul dintre turnurile porții, a cărui scară interioară dădea în locuința portarului.

— Slavă Domnului că n-au stricat-o și pe asta, a zis tata când am intrat. Ce bine aș putea lucra în camera asta!

Ferestrele dinspre curte aveau montanți de piatră, asemeni celor din față, care dădeau către alee. Tata a spus că erau stil Tudor, un stil mai târziu decât poarta însăși, dar timpuriu în raport cu casa.

Am revenit în turn și am descoperit că scările circulare erau suficient de solide ca să urcăm mai sus. Odată ce ne-am pomenit bâjbâind prin beznă, mi-am dorit să n-o fi făcut. Tata a aprins niște chibrituri, dar ori de câte ori se stingea vreunul urma un îngrozitor moment de beznă, iar piatra rece și aspră era stranie sub mâinile și genunchii mei dezgoliți. Dar când am ajuns în cele din urmă în vârful crenelat al turnului a meritat efortul: nu mă mai simțisem atât de sus în

6 Psalmul 119.

viața mea. Și eram tare mândră că avusesem curaj să urc. Nu că aș fi avut de ales: Rose mă înghiontise tot timpul din spate.

Am privit de sus aleea și câmpurile ce se întindeau de jur împrejur până departe. Eram atât de sus că vedeam gardurile vii care le separau, ca o cuvertură peticită. Erau puține păduri și, la un kilometru și ceva spre stânga, un sătuc. Am dat ocol turnului ca să ne uităm și în curte și am exclamat cu toții în același timp: „Uite-l!” Dincolo de zidurile ruinate din partea vestică a curții se afla un delușor și în vârful lui era turnul în căutarea căruia conduseserăm atâta timp. Acum mă întreb cum de nu-l observaserăm imediat ce ieșiserăm din tunelul porții. Poate că grădina năpădită de tufișuri ni-l ascunsese vederii sau poate ne uluise prea tare vederea casei ca să ne mai uităm și în direcția opusă.

Tata s-a repezit către scări. „Așteaptă! Așteaptă!” am strigat eu și el s-a întors și m-a luat în brațe, lăsând-o pe Rose să pornească înainte aprinzând chibrituri. Presupunea că scările aveau să se oprească în tunelul porții, dar Rose a aprins ultimul chibrit când am ajuns la arcada ce ducea pe metereze, așa că am făcut cale întoarsă de-a lungul lor, apoi am coborât în baie și pe scările din față, până în holul de la intrare. Mama tocmai intra pe ușa din față în căutarea noastră, trăgându-l după ea pe somnorosul și bosumflatul de Tommy, căruia nu-i plăcea să fie lăsat singur în mașină. Tata i-a arătat turnul de pe deal – îl puteam zări cu ușurință, acum că știam încotro să ne uităm – și i-a spus să-l urmeze, apoi a străbătut în grabă grădina. Ea a spus că nu poate cu Thomas. Îmi amintesc că mi-am zis că ar fi trebuit să stau cu ea, dar n-am făcut-o. În schimb, am zbughit-o după tata și

Rose.

Ne-am cățărat pe zidurile dărăpănate ce mărgineau grădina și am traversat șanțul pe podul șubred din colțul de sud-vest. Am ajuns astfel la poalele dealului, despre care tata ne-a spus că era o veche construcție din pământ și nu un deal natural (și de atunci i-am zis cu toții gorganul). Iarba era scundă și moale și nu mai erau alte ruine. În vârf a trebuit să ne cocoțăm pe niște ridicături despre care tata a zis că fuseseră probabil parte din apărarea exterioară. Făcând asta am ajuns pe un platou lat, ierbos. La capătul lui era o movilă mai mică, rotundă și foarte netedă și pe ea se ridica turnul, înalt de optsprezece metri, negru pe fundalul ultimei îmbujorări a apusului. Intrarea se afla la o înălțime de patru metri și jumătate față de sol, la capătul unor trepte exterioare de piatră. Tata s-a străduit să deschidă ușa, dar n-a avut noroc, așa că în seara aceea n-am văzut turnul pe dinăuntru.

Am dat ocolul movilei mai mici și tata ne-a povestit că se chema dâmb și că platoul ierbos era o curte exterioară. A mai spus că partea asta era mult mai veche decât castelul cu șanț de apărare de dedesubt. Lumina amurgului se stingea și vântul se stârnise, totul începuse să capete un aer amenințător, dar tata continua să vorbească agitat și fericit. Deodată Rose a spus:

— E ca turnul din *Vrăjitoarele din Lancashire*[7], unde locuia maica Demdike.

Îmi citise cu voce tare pasaje din carte până mă speriasem așa de tare că mama nu-i mai dăduse voie. Chiar atunci am auzit-o pe mama strigându-ne de

7 Roman publicat în 1948 de William Harrison Ainsworth.

dedesubt. Vocea ei era nefirească și stridentă, aproape disperată. Am luat-o pe Rose de mână și am zis:

— Hai să mergem, mamei îi e frică.

Și mi-am spus că dădeam fuga în ajutorul mamei, deși de fapt mă temeam să mai întârzii în apropierea turnului.

Tata a spus că ar fi fost mai bine să mergem. Am escaladat ridicăturile, apoi eu și Rose ne-am luat de mână și am coborât în fugă panta netedă, mai repede și mai repede, până m-am temut să nu cădem. Cât am alergat am fost foarte speriată, dar mi-a și plăcut. Toată seara a fost așa.

Când am revenit lângă casă, mama stătea pe treptele din față, ținându-l la piept pe Thomas, care adormise iar.

— Nu-i minunat? a exclamat tata. O să-l cumpăr chiar de m-ar costa și ultimul penny.

Mama a zis:

— Dacă asta trebuie să fie crucea mea, atunci probabil că Dumnezeu îmi va da puterea s-o port.

Tata a râs auzind asta, iar eu am fost șocată. Nu știu dacă mama avusese de gând să facă o glumă sau nu… dar pe de altă parte îmi dau seama din ce în ce mai mult cât de neclară a devenit amintirea ei. Când îmi amintesc ce a zis, nu-mi amintesc și sunetul vocii ei. Și deși încă îi mai văd silueta ghemuită pe trepte în acea zi, spatele ei în mașină, costumul de tweed și pălăria de fetru, nu pot să-i văd deloc chipul. Când încerc s-o fac, văd fotografia care mi-a rămas de la ea.

Eu și Rose am revenit cu ea la mașină, dar tata a colindat prin împrejurimi până s-a lăsat întunericul. Îmi amintesc că l-am văzut apărând pe zidurile castelului, lângă turnul porții, și m-am minunat la

gândul că fusesem eu însămi acolo sus. Chiar și în amurg îi vedeam părul auriu și profilul splendid. Pe atunci era uscățiv, dar lat în umeri. Întotdeauna a fost un ins bine clădit.

Era atât de surescitat, încât a început să conducă înapoi către King's Crypt cu o viteză înspăimântătoare. Eu, Rose și Thomas pur și simplu săltam pe bancheta din spate. Mama a spus că drumurile erau prea înguste și nu tocmai sigure, și atunci el a încetinit până am ajuns să înaintăm cu viteza melcului, ceea ce pe mine și pe Rose ne-a amuzat foarte tare. Mama a zis:

— E un motiv pentru toate și Thomas ar trebui să fie în pat.

Thomas s-a trezit brusc și a zis:

— O, vai mie, chiar ar trebui!

Ceea ce a făcut-o până și pe mama să râdă.

A doua zi, după ce a întreprins niște cercetări, tata s-a dus la Scoatney Hall. Când a revenit, ne-a spus că domnul Cotton nu voia să vândă castelul, dar că i-l închiriase pe patruzeci de ani.

— Și pot să fac ce vreau cu casa, a adăugat el, pentru că bătrânul domn e de părere că nu am cum să înrăutățesc lucrurile.

Desigur, a îmbunătățit-o, vopsind-o, dezgropând lambriurile salonului de sub opt straturi de tapet și scoțând căminele urâte, tavanele false și partițiile din bucătărie. Mai voia să facă multe altele pentru a ne spori confortul. Știu că mama voia încălzire centrală și o mașinărie care să producă curent electric. Dar tata a cheltuit atâția bani pe mobilă veche încă dinainte să înceapă lucrul la castel, încât ea l-a convins să se rezume la strictul necesar. A existat ideea vagă că lucrurile folositoare vor fi achiziționate mai târziu,

probabil când avea să scrie următoarea lui carte.

Era primăvară când ne-am mutat. Îmi amintesc mai ales după-amiaza când am pus în ordine salonul. Totul era atât de proaspăt: perdelele înflorate de creton, mobila veche, frumoasă și lustruită, lemnăria albă – trebuise să fie vopsită pentru că era într-o stare destul de proastă. Eram fascinată de un borcan imens cu frunze tinere de fag. Stăteam pe podea și le priveam, în timp ce Rose cânta „Către un nufăr”[8] la vechiul pian al mamei. Deodată a intrat tata, într-o dispoziție exaltată, și ne-a spus că dincolo de fereastră ne aștepta o surpriză. A deschis larg ferestrele și în șanț am văzut două lebede care înotau leneș. Ne-am aplecat să le hrănim cu pâine și în timpul ăsta vântul de primăvară adia agitând frunzele de fag. Apoi m-am dus în grădină unde gazonul fusese tuns și răzoarele de flori ordonate. Erau o mulțime de micsandre timpurii care răspândeau un miros dulce. Tata își aranja cărțile în locuința portarului. Ne-a strigat de sus:

— Nu-i un cămin minunat pentru voi?

Am admis că era. Și încă mai cred asta. Dar cine poate savura iernile de-aici ar muri de cald la Polul Nord.

Ciudat lucru e memoria! Când închid ochii văd trei castele diferite: unul scăldat în lumina apusului din acea primă seară, unul curat și proaspăt ca în primele noastre zile aici și unul așa cum e acum. Ultima imagine e foarte tristă pentru că toată mobila noastră s-a dus – în sufragerie nu mai e nici măcar un covor. Nu că i-am duce tare mult dorul camerei ăsteia, cea dintâi pe care am explorat-o în acea seară și aflată

8 Suită pentru pian de Edward MacDowell.

mult prea departe de bucătărie. În salon încă au mai rămas câteva scaune și, slavă Domnului, nimeni nu vrea să cumpere pianul pentru că e mare și vechi. Dar perdelele drăguțe de creton sunt acum decolorate și totul are un aer neglijat. Când vine primăvara va trebui să ne împrospătăm puțin căminul. Măcar încă mai putem culege frunze de fag.

Se împlinesc cinci ani de când suntem săraci. Mă tem că după moartea mamei am trăit din banii pe care i-a lăsat ea. Nu că pe atunci mi-aș fi făcut griji în privința asta, fiindcă eram sigură că tata va câștiga din nou bani, mai devreme sau mai târziu. Mama ne crescuse cu convingerea că tata era un geniu și că geniile nu trebuie zorite.

Ce se-ntâmplă totuși cu el? Și ce face acolo tot timpul? Ieri am scris că nu face nimic în afară de a citi romane polițiste, dar a fost o generalizare stupidă, pentru că domnișoara Marcy arareori îi poate aduce mai mult de două pe săptămână (deși după ce trece un anumit timp le recitește iar și iar, ceea ce mi se pare uimitor). Desigur, mai citește și altfel de cărți. Toate cele valoroase au fost vândute (și ce tare le-am simțit lipsa!), dar au mai rămas destule, inclusiv o ediție veche și incompletă din *Enciclopedia Britannica.* Știu că o citește pe asta. Joacă un fel de joc urmărind referințele încrucișate din ea. Și sunt sigură că gândește intens. De câteva ori când nu a răspuns ciocănitului meu, am intrat și l-am găsit privind în gol. Când e vreme frumoasă face plimbări lungi, dar acum nu s-a mai plimbat de câteva luni. A renunțat la toți prietenii lui din Londra. Unicul prieten pe care și l-a făcut aici este vicarul, cel mai cumsecade om imaginabil. E un burlac cu o menajeră bătrână. Și de fapt, dacă stau să mă gândesc mai bine, și pe el tata l-

a ocolit iarna asta.

Firea nesociabilă a tatei ne-a împiedicat și pe noi să facem cunoștință cu oamenii de pe-aici și oricum nu-s foarte mulți pe care să merite să-i cunoști. Satul este mic: numai biserica, clădirea vicariatului, mica școală, hanul, unica prăvălie (care e în același timp și oficiu poștal) și un pâlc de căsuțe, deși vicarul adună o congregație respectabilă din sătucurile și fermele din jur. E un sat drăguț și are improbabilul nume de Godsend, o prelucrare a numelui Godys End, după cavalerul normand Etienne de Godys care a construit castelul Belmotte. Castelul nostru – cel cu șanț, peste care e construită casa noastră – se cheamă și el tot Godsend. A fost înălțat de un urmaș al lui de Godys.

Nimeni nu cunoaște originea numelui Belmotte, cum i se spune întregii movile, nu numai turnului. O presupunere ar fi că Bel vine din franceză, dar vicarul crede că vine de la Bel, zeul soarelui, a cărui idolatrie a fost răspândită de fenicieni, și că gorganul a fost înălțat ca să se aprindă ruguri în vârful lui în ajunul Miezului Verii[9]. El e de părere că normanzii pur și simplu l-au găsit și l-au folosit. Tata nu crede în teoria cu zeul Bel și spune că gorganul este un loc de unde poți idolatriza atât soarele, cât și stelele. Eu mă duc uneori acolo să le idolatrizez, când am timp.

Voiam să copiez aici un eseu despre castele pe care l-am scris pentru Societatea Istorică a școlii, dar mi se pare foarte lung și oribil de pretențios (cum trebuie să fi suferit cei de la școală!), așa că o să fac un rezumat.

DESPRE CASTELE

9 Ziua Solstițiului de vară.

Pe vremea normanzilor se pare că au existat movile apărate de șanțuri și palisade de lemn. În interiorul zidurilor de apărare se aflau clădiri de lemn și uneori exista un dâmb de pământ care să servească drept observator. Mai târziu normanzii au început să construiască turnuri mari de piatră (numite donjonuri), dar s-a descoperit că era posibil să minezi colțurile acestora – desigur, pe vremea aceea a mina însemna a săpa, nu a folosi explozibil – așa că au început să construiască turnuri rotunde, ca Belmotte. Mai târziu turnurile-fortărețe au fost înconjurate cu ziduri înalte, numite ziduri de apărare. Erau adesea construite în formă rectangulară, cu turnuri mai înalte deasupra porții, în colțuri și la mijlocul fiecărui zid, în așa fel încât apărătorii să poată vedea orice asediator care încerca să mineze sau să escaladeze zidul și să-l alunge. Dar asediatorii aveau și ei tot felul de șmecherii, cum ar fi o mașinărie numită trebușet, care putea arunca peste zidurile de apărare bolovani sau chiar un cal mort, provocând mult deranj. La un moment dat, cineva s-a gândit să înconjoare zidurile de apărare cu șanțuri cu apă. Desigur, castelele înconjurate de șanțuri trebuie să fie pe teren neted. Fortăreața Belmotte pe dâmbul ei trebuie să fi fost deja o fosilă când a fost construit castelul Godsend. Apoi toate castelele au devenit fosile și puritanii lui Cromwell au dărâmat două dintre zidurile noastre de apărare și jumătate din al treilea.

Cu mult înainte de asta, neamul lui de Godys pierise și cele două castele fuseseră trecute ca moștenire familiei Cotton din Scoatney, prin intermediul unei fiice. Casa clădită pe ruine a fost un

timp reședința văduvelor, apoi a devenit doar o fermă. Și acum nu mai e nici măcar atât. Nu mai este decât căminul ruinatei familii Mortmain.

O, cum o să facem rost de bani? Sigur suntem suficient de deștepți ca să câștigăm ceva sau să ne căsătorim cu unii! Adică Rose, căci eu m-aș duce la altar cu entuziasmul cu care m-aș apropia de mormânt și nu cred că ar trebui să consimt la așa ceva. Dar cum ar putea Rose să cunoască pe cineva? Obișnuiam să ne ducem în fiecare iarnă la Londra și să locuim cu mătușa tatei, care are o casă și un helește cu nuferi în Chelsea și colecționează artiști. Acolo a cunoscut-o tata pe Topaz. Mătușa Millicent nu l-a iertat că s-a însurat cu ea, așa că acum nu ne mai invită. Asta e rău, fiindcă înseamnă că nu mai avem prilejul de a întâlni bărbați, fie ei și artiști. Vai de mine! Mi-a căzut moralul. Cât am scris astea am trăit în trecut și lumina lui m-a învăluit: mai întâi lumina aurie a toamnei, apoi lumina argintie a primăverii și pe urmă lumina stranie, cenușie, dar fascinantă în care privesc trecutul istoric. Dar acum am revenit din nou pe pământ și aud ploaia răpăind în ferestrele mansardei, un curent înghețat suflă pe scară și Ab a coborât la, parter, lăsându-mi burta să înghețe.

Cerurilor, cum mai toarnă! Ploaia e ca un văl pieziș căzând peste Belmotte. Pe ploaie sau pe soare, Belmotte e întotdeauna splendid. Aș vrea să fie Ajunul Miezului Verii și să îmi aprind rugul meu pe gorgan.

Cisterna scoate un bolborosit, ceea ce înseamnă că Stephen pompează apă. O, ce bucurie, în seara asta îmi vine rândul să fac baie! Și dacă Stephen a intrat în casă înseamnă că e ora ceaiului. O să cobor și o să fiu foarte amabilă cu toată lumea. Faptele nobile și băile fierbinți sunt cel mai bun leac pentru depresie.

Capitolul 4

Nici prin gând nu-mi trecea ce urma să aducă seara. În sfârșit, ni s-a întâmplat ceva și nouă! Imaginația mea tânjește să o ia înainte și să-și închipuie ce va urma, dar am observat că, atunci când se petrec lucruri în imaginația ta, ele nu se mai întâmplă și în realitate, așa că încerc să mă domolesc. În loc să mă complac în speranțe nesăbuite, o să descriu cum a decurs seara de la început, savurând totul în tăcere, căci acum, din cauza a ceea ce s-a petrecut mai târziu, fiecare moment pare senzațional.

M-am refugiat în hambar. Ca rezultat al întâmplărilor de seara trecută, Topaz și Rose fac curățenie de primăvară în salon. Sunt foarte vesele amândouă. Când am șters-o, Rose cânta foarte tare „Insula Capri”, iar Topaz cânta foarte încet „Blow the Man Down”. Dimineața e și ea veselă, mai caldă și însorită, deși câmpiile sunt încă pe jumătate inundate. Hambarul – i l-am închiriat domnului Stebbins, dar îi datorăm deja atâția bani pentru lapte și unt, încât nu ne mai plătește chirie – este plin până-n tavan cu paie, așa că m-am cocoțat pe ele și am deschis ușița dreptunghiulară de sub acoperiș, ca să văd afară. Mă uit peste câmpiile arate sau acoperite de mirișteși grâu de iarnă ud leoarcă înspre sat, unde fumul din hornuri se ridică drept spre cer. Totul e de un auriu palid, curat și plin de speranță.

Ieri când am coborât din pod am descoperit că Rose și Topaz vopsiseră toate lucrurile pe care puseseră mâna, inclusiv cârpa de vase și prosopul de mâini. După ce mi-am înmuiat batista în cada de fier plină cu vopsea verde am fost fascinată și eu: chiar te

simți dumnezeiește schimbând culoarea unor lucruri. Mi-am vopsit amândouă cămășile de noapte, apoi ne-am apucat de cearceafurile lui Topaz, o asemenea corvoadă că ne-a pierit tot cheful. Tata a coborât la ceai și n-a fost tocmai mulțumit că Topaz îi vopsise cardiganul cel galben, care are acum culoarea mușchiului foarte vechi. Și i s-a părut revoltător că eram cu toatele verzi până la coate.

La ceai am avut unt adevărat, pe care domnul Stebbins i l-a dat lui Stephen când s-a dus să discute despre însărcinările lui (a început munca la fermă în dimineața asta) și doamna Stebbins ne-a trimis un fagure de miere. Stephen le-a pus dinaintea mea, făcându-mă să mă simt ca o gazdă. Cred că nici milionarii nu mănâncă ceva mai plăcut decât pâinea proaspătă cu unt și miere la ceai.

Rareori am mai pomenit o ploaie ca aceea din timpul mesei. Nu sunt fericită când natura se dezlănțuie la extrem. Nu cred că-mi e teamă, dar îmi imaginez sărmanul pământ asaltat până ajung să mă simt eu însămi ca bătută. Rose e taman invers. E ca și cum ar aținta vremea, cerându-i tunete mai sonore și încurajând fulgerul să se bifurce cât mai tare. S-a dus la ușă în timp ce ploua și ne-a vestit că grădina era complet inundată.

— Aleea e probabil un adevărat râu, a remarcat ea satisfăcută, nefiind genul care să-și aducă aminte că Thomas trebuia să o străbată pe bicicletă peste o oră, pentru că rămăsese mai târziu la școală pentru o lectură.

Tata a zis:

— Lasă-mă să contribui la plăcerea ta în fața naturii dezlănțuite amintindu-ți că în curând acoperișul nostru glorios o să picure din cel puțin șase

locuri.

În bucătărie deja picura. Stephen a pus o găleată dedesubt. I-am povestit despre cele două scurgeri din pod, care se declanșaseră încă dinainte să cobor, dar sub ele erau găleți. Stephen s-a dus să vadă dacă nu se umpluseră și s-a întors anunțând că mai erau încă patru scurgeri. Nu mai aveam găleți, așa că a colectat trei cratițe și supiera.

— Poate ar fi mai bine să stau acolo și să le golesc când se umplu, a zis el.

A luat o carte și niște mucuri de lumânare și eu m-am gândit ce sumbru va fi să citească poezie înconjurat de șase găuri în acoperiș.

Am spălat necesarul pentru ceai, apoi Rose și Topaz s-au dus în spălătorie să stoarcă cearceafurile vopsite. Tata a rămas lângă foc, așteptând să stea ploaia înainte să revină în locuința portarului. Stătea neclintit, privind în gol. Mi-am dat seama deodată ce puține legături am cu el. M-am apropiat, m-am așezat pe paravan și am discutat despre vreme, apoi mi-am dat seama că făceam conversație cu el de parcă ar fi fost un străin. Asta m-a deprimat atât de tare, că n-am mai găsit ce să-i spun. După câteva minute de tăcere el a zis:

— Deci Stephen s-a dus să lucreze la Patru Pietre.

M-am mulțumit să încuviințez și el m-a privit cam ciudat și m-a întrebat dacă-mi place Stephen. I-am zis că îmi plăcea, desigur, deși poeziile erau jenante.

— Ar trebui să-i spui că știi că le copiază, mi-a zis tata. O să știi tu cum s-o faci: încurajează-l să scrie propriile lui poezii, oricât de proaste. Și fii foarte pragmatică cu el, copila mea, chiar severă.

— Dar nu cred că i-ar plăcea asta, am zis eu. Cred că dacă aș fi severă ar crede că-l disprețuiesc. Și știi

că a ținut dintotdeauna la mine.

— De unde și nevoia de puțină asprime, a zis tata. Cu excepția… Sigur, e un tânăr chipeș ca un zeu. Mă bucur că nu-i e devotat lui Rose.

Probabil păream foarte nedumerită. El a zâmbit și a continuat:

— O, nu-ți bate tu capul cu asta! Ai atât de mult bun-simț încât probabil că vei face instinctiv ceea ce trebuie. N-are rost să-i spun lui Topaz să te sfătuiască, pentru că ea crede că totul e natural și cum nu se poate mai splendid. Și, ce știu eu, așa o fi. Dumnezeu știe ce o să se aleagă de voi, fetelor!

Deodată am înțeles despre ce vorbea.

— Înțeleg, am zis eu, și voi fi severă. În limite rezonabile.

Dar mă întreb dacă voi reuși. Și mă întreb dacă este cu adevărat necesar. În fond, devotamentul lui Stephen nu e o chestie serioasă, de adult, nu-i așa? Dar acum că mi-a intrat ideea în cap, îmi amintesc ce straniu i-a sunat vocea când m-a întrebat dacă sunt flămândă vreodată. E tulburător… dar totodată excitant. O să încetez să mă mai gândesc la asta, nu e stilul meu. E stilul lui Rose și știu ce a vrut să spună tata când a zis că se bucură că Stephen nu-i e devotat ei.

Topaz a ieșit din spălătorie și a pus fiarele de călcat la încins, așa că tata a schimbat subiectul, întrebându-mă dacă mi-am vopsit și eu toate hainele în verde. Am zis că nu aveam prea multe de vopsit.

— Vreo rochie lungă? a întrebat el.

— Niciuna, am zis eu (și într-adevăr nu văd vreo șansă de a face rost de îmbrăcăminte pentru adulți). Dar rochia mea de gimnastică de la școală mai are multe zile și e foarte comodă.

— Trebuie să-i modific una de-a mea, a zis Topaz revenind în spălătorie.

Am simțit că lipsa hainelor mele îl pusese pe gânduri pe tata și, într-un efort de a schimba subiectul, am spus cel mai lipsit de tact lucru cu putință.

— Cum merge treaba? l-am întrebat.

S-a schimbat la față și a zis laconic:

— Ești prea mare ca să mai crezi în povești cu zâne.

Am știut că am făcut o gafă, dar m-am gândit că, dacă tot am zis-o, aș fi putut să împing lucrurile puțin mai departe:

— Pe cinstite, tată, chiar nu încerci să mai scrii nimic?

— Draga mea Cassandra, a zis el cu un ton tăios pe care arareori îl folosește, e timpul să punem capăt legendei cum că eu aș fi un scriitor. Nu o să te alegi cu rochii de ieșit în lume din câștigurile mele.

S-a ridicat fără să mai adauge nimic și a urcat la etaj. Mi-a venit să-mi trag palme pentru că distrusesem prima discuție serioasă pe care o avuseserăm de luni de zile.

Tocmai atunci a intrat Thomas, ud leoarcă. L-am prevenit să nu treacă prin camera tatei, cum facem de obicei, așa că a urcat prin partea din față. I-am dus niște lenjerie de corp uscată – slavă Domnului că o terminaseră de călcat! –, apoi am urcat să văd cum se descurca Stephen.

Lipise mucuri de lumânare pe podea lângă cartea deschisă și citea trântit pe burtă. În podul imens și întunecat chipul îi era nespus de luminos și am stat un moment privindu-i buzele mișcându-se, până m-a auzit. Cratițele erau pe punctul de a da pe dinafară. L-

am ajutat să le verse pe fereastră și am observat că în locuința portarului era aprinsă lampa, deci tata se dusese acolo în ciuda ploii. Aceasta începea în sfârșit să se răărească. În aer stăruia un miros proaspăt. M-am aplecat deasupra grădinii și mi-am dat seama că era mai cald decât înăuntru. Casei noastre îi ia un timp până să-și dea seama că s-a schimbat vremea.

— În curând o să vină primăvara, donșoară Cassandra, a zis Stephen.

Am rămas locului adulmecând aerul.

— Parcă e mai blândă, nu ți se pare? am întrebat. O să mă gândesc la ea ca la o ploaie de primăvară. Sau trișez? Știi că întotdeauna încerc să aduc primăvara prea devreme.

El s-a aplecat pe fereastră și tras aer adânc în piept.

— Da, începe primăvara, donșoară Cassandra, a zis el. Poate să mai dea îndărăt, dar de venit a venit.

A zâmbit deodată, privind nu la mine, ci înaintea lui, și a adăugat:

— Ei, toate începuturile sunt bune.

Apoi a închis fereastra și am pus din nou cratițele sub găuri, care au început să cânte un mic cântecel ritmat, acum că recipientele erau goale. Mucurile de lumânare de pe podea proiectau umbre stranii, făcându-l să pară uriaș. Mi-am amintit de tata zicând că e un tânăr chipeș ca un zeu. Și mi-am amintit că uitasem să fiu severă.

Am revenit în bucătărie și i-am dus ceva de mâncare lui Thomas. Topaz își călca rochia ei de ceai din mătase, care era splendidă. Fusese albastru șters, dar, vopsită, devenise verde ca marea. Cred că vederea ei a făcut-o pe Rose să se posomorască din cale-afară. Tocmai începuse să cârpească un capot de

bumbac care nu fusese vopsit prea bine.

— O, ce rost are să ne batem capul cu hainele de vară! a zis ea. Nu-mi pot imagina că va mai fi cald vreodată.

— Se simte primăvara în aer în seara asta, i-am zis. Ieși și miroase-o!

Rose nu se emoționează din pricina anotimpurilor, așa că nici nu m-a băgat în seamă, dar Topaz s-a dus imediat la ușă și a dat-o de perete. Apoi și-a azvârlit capul pe spate, a deschis larg brațele și a tras aer adânc în piept.

— E numai o adiere de primăvară, nu plămâni întregi, am zis eu, dar ea era prea fermecată ca să mă asculte.

Aproape că mă așteptam s-o văd plonjând în noapte, dar după ce a mai tras de câteva ori aer în piept s-a urcat la etaj ca să-și probeze rochia de ceai.

— Nu înțeleg, a zis Rose. A trecut atâta timp și tot nu știu dacă se poartă așa pentru că asta simte, ori dacă se preface ca să ne impresioneze pe noi sau pe ea însăși.

— Toate trei, am zis eu. Și întrucât o ajută să se bucure de viață, eu n-o învinovățesc.

Rose s-a dus să închidă ușa și a stat în prag un minut, dar pe ea aerul nopții n-a înveselit-o deloc. A trântit ușa.

— Dacă aș ști ce gest disperat să fac, l-aș face, a zis ea.

— Ce te supără așa de tare numai pe tine, Rose? a întrebat Thomas. Te bați cu pumnii în piept de câteva zile-ncoace de-a devenit plictisitor. Topaz măcar ne face să râdem, dar tu ești monoton de mohorâtă.

— Nu vorbi cu gura plină, a zis Rose. Chiar mă simt mohorâtă. Nu am haine și n-am perspective.

Trăiesc într-o ruină mucegăită și n-am ce să aștept cu excepția bătrâneții.

— Păi asta-i perspectiva de ani de zile, a zis Thomas. Ce te-a deprimat așa deodată?

— Iarna asta lungă și rece, am sugerat eu.

— Iarna lungă și rece a vieții mele, a zis Rose făcându-l pe Thomas să râdă atât de tare că era să se înece.

Rose avea suficient bun-simț cât să râdă și ea puțin. S-a apropiat de masă și s-a așezat, părând mai puțin mohorâtă.

— Stephen, tu mergi la biserică, a zis ea. Cei de acolo cred în Diavol?

— Unii cred, deși după părerea mea vicarul nu se numără printre ei, a zis Stephen.

— Diavolul nu mai e la modă, am zis eu.

— Atunci poate că dac-aș crede în el s-ar simți măgulit și ar munci din greu pentru mine. I-aș vinde sufletul meu, ca Faust.

— Faust și-a vândut sufletul ca să-și recapete tinerețea, a zis Thomas.

— Atunci eu mi l-aș vinde pe al meu ca să mă bucur de tinerețea mea cât o mai am, a zis Rose. O să mă audă dacă-l strig sau va trebui să găsesc un Stăvilar al Diavolului[10] sau un Puț al Diavolului?

— Ai putea să-i adresezi o dorință garguiului nostru, i-am sugerat eu.

Deși era disperată, era… ei bine, într-o dispoziție mai jucăușă decât o văzusem în ultimul timp și voiam s-o încurajez.

— Stephen, adu scara, a zis ea.

Ceea ce numim noi gargui este de fapt un cap de

10 Formațiuni de pământ ce se găsesc în mai multe regiuni ale Angliei. Unele dintre ele sunt vechi fortificații anglo-saxone.

piatră sculptat la mare înălțime deasupra vetrei din bucătărie. Tata crede că aici s-a aflat odinioară capela castelului, pentru că se mai văd urme de caneluri și o nișă unde e posibil să se fi aflat apa sfințită. Vechiul zid a fost tencuit de atâtea ori că acum contururile au devenit cam neclare.

— Donșoară Rose, scara nu ajunge pân-acolo și vicarul spune că ăla-i un cap de înger, a zis Stephen.

— Ei, acum are o expresie diabolică, iar Diavolul e un înger căzut, a zis Rose.

Am privit cu toții capul și chiar părea cam diabolic. Cârlionții i se spărseseră și bucățile care mai rămăseseră aduceau a coarne.

— Poate că are puteri mai mari dacă îți pui o dorință în fața unui înger în timp ce te gândești la Diavol, ca vrăjitoarele care spun rugăciunea invers, i-am sugerat eu.

— Am putea să te ridicăm pe grătarul de uscat rufe, Rose, a zis Thomas.

Grătarul de rufe era ridicat sus, cu cearceafurile vopsite atârnate pe el. Rose i-a cerut lui Stephen să-l coboare, dar el s-a uitat la mine ca să vadă dacă asta voiam. Ea s-a încruntat și s-a apropiat de scripete. Am zis:

— Dacă chiar ai de gând să te prostești așa, lasă-mă să dau mai întâi cearceafurile jos.

Așa că ea l-a coborât și Stephen m-a ajutat să le întind pe două uscătoare de rufe. Thomas a ținut frânghia în timp ce Rose se așeza în centrul grătarului, ca să verifice dacă o ține.

— Grătarul o să te țină, a zis Stephen. Am dat o mână de ajutor când a fost făcut și e foarte solid. Nu știu ce să zic despre funie și scripete.

M-am dus să mă așez lângă ea, gândindu-mă că,

dacă nu se rupe nimic sub greutatea noastră combinată, o să fie în siguranță de una singură. Îmi dădusem seama după privirea ei și după obrajii îmbujorați că nu avea sens să încerc să o fac să se răzgândească. Am stat puțin așa, apoi Rose a zis:

— E bine. Ridicați-mă!

Stephen s-a apropiat să-l ajute pe Thomas.

— Nu și dumneata, donșoară Cassandra, a zis el. E periculos.

— Presupun că nu te deranjează dacă-mi rup eu gâtul, a zis Rose.

— Păi aș prefera să nu se întâmple, dar știu că nu te-ai opri numai fiindcă te-aș ruga eu. Și oricum, tu dorești să-ți pui o dorință în fața îngerului, nu donșoara Cassandra.

Bucuroasă mi-aș fi pus și eu o dorință pe ceva, dar acolo sus nu m-aș fi urcat nici pentru o rentă viageră.

— E un diavol, nu un înger, ascultă la mine, a zis Rose.

A stat locului un minut legănându-și picioarele, apoi ne-a privit.

— Mă provoacă cineva să îndrăznesc?

— Nu, am strigat cu toții în cor, ceea ce trebuie s-o fi iritat foarte tare.

A zis:

— Ei, atunci mă provoc singură. Ridicați-mă, băieți!

Thomas și Stephen au ridicat-o. Când a ajuns la trei metri de podea le-am cerut să se oprească un minut.

— Cum e, Rose? am întrebat-o.

— Cam ciudat, dar o schimbare plăcută. Continuați, băieți!

Ei au început să tragă din nou de funie. Capul

sculptat trebuie să se fi aflat la șapte metri și, pe măsură ce ea se înălța tot mai sus, am simțit un gol teribil în stomac. Nu cred că îmi dădusem seama până atunci ce periculos era. Când o mai despărțeau numai câțiva centimetri de sculptură, Stephen i-a strigat:

— Grătarul nu urcă mai sus!

Ea s-a întins, dar nu a reușit să atingă capul. Apoi ne-a strigat:

— E un prag aici. Se pare că au fost niște trepte cândva.

În clipa următoare s-a întins, s-a prins de o ieșitură de piatră și a urcat pe perete. Lampa de pe masă nu-și trimitea lumina până acolo, dar mie mi s-a părut teribil de periculos.

— Grăbește-te și termină cu asta, i-am strigat.

Mi se înmuiaseră genunchii și nici cu stomacul nu stăteam bine.

Ea nu a mai avut de făcut decât un pas ca să atingă capul.

— Văzut de aproape nu-i o frumusețe, a zis ea. Ce să-i zic, Cassandra?

— Bate-l pe creștet, i-am zis eu. Probabil nu i-a mai arătat nimeni vreun semn de afecțiune de sute de ani.

Rose l-a bătut pe creștet. Eu am luat lampa și am ridicat-o cât am putut, dar acolo sus tot umbră era. Rose arăta extraordinar, ca și cum ar fi zburat până pe perete sau ar fi fost pictată pe el. Am strigat:

— *Diavol din Ceruri sau sfânt îndrăcit/Ascultă-ne plânsul și ce ne-am dorit/Castelul Godsend un semn ceresc vrea…*

Apoi am rămas fără inspirație.

— Dacă e diavol nu poate fi decât un semn diavolesc, a zis Thomas.

Chiar atunci, pe drumul din Godsend a claxonat o mașină și el a adăugat:

— I-auzi, bătrânul Scaraoțchi vine după tine!

Am văzut-o pe Rose tresărind.

— Dați-mă jos, a exclamat ea cu o voce stranie, sărind pe grătar.

Pentru o clipă teribilă m-am temut că băieții nu se așteptaseră să-i preia greutatea, dar ei fuseseră atenți și au coborât-o cu grijă. Imediat ce picioarele ei s-au apropiat de podea, a sărit jos și s-a așezat pe dușumea.

— M-a speriat claxonul și atunci m-am uitat în jos și am ametit, a zis ea cu vocea tremurând.

Am pus-o să-mi descrie precis ce simțise acolo sus, dar ea mi-a zis că nu simțise nimic până nu se speriase. Asta e diferența dintre noi: eu aș fi simțit nenumărate lucruri și aș fi vrut să mi le amintesc pe toate. Ea nu se gândise decât cum să-și pună o dorință pe capul de piatră.

— N-ai apucat să-ți pui dorința, nu? am întrebat-o.

Ea a râs.

— O, am apucat să zic vreo câteva lucruri în gând.

Tocmai atunci a coborât Topaz, în haina ei neagră de ploaie, cu pălăria impermeabilă și cizmele de cauciuc, de parcă ar fi avut de gând să iasă cu barca de salvare. A spus că rochia ei de ceai, vopsită, intrase atât de mult la apă, încât o împiedica să respire, așa că Rose putea s-o ia ea. Apoi a ieșit afară, lăsând ușa larg deschisă.

— Să nu înghiți noaptea, da? a strigat Thomas în urma ei.

— Norocul tău deja s-a schimbat, i-am zis eu lui Rose în timp ce se repezea la etaj să încerce rochia de ceai.

Thomas s-a dus să-și facă temele în camera lui, așa că m-am gândit să mă spăl și eu și l-am întrebat pe Stephen dacă-l deranja să fac baie în bucătărie. În general așa procedez, dar asta înseamnă că el trebuie să se țină un timp departe de ea, fapt pentru care mereu îmi vine să-mi cer scuze. Plin de tact, el mi-a zis că avea treabă în hambar și că avea să mă ajute să-mi pregătesc cada.

— Dar e încă plină de vopsea, mi-am amintit eu.

Am golit-o și Stephen a clătit-o.

— Totuși, mă tem să nu se ia vopseaua pe tine, domnișoară Cassandra. Nu vrei mai bine să folosești baia?

Cada din baie e imensă, așa că nu poți niciodată să o umpli cu mai mult de câțiva centimetri de apă caldă, iar dinspre turn trage curentul. Am decis că prefer să înfrunt vopseaua. Am tras cada lângă foc și Stephen a cărat apă din cazan și m-a ajutat să fac un paravan din uscătoarele de haine pe care erau cearceafurile verzi. De regulă folosesc husele pentru asta. Cum uscătoarele sunt înalte de un metru cincizeci, fac întotdeauna baie în intimitate și în condiții cum nu se poate mai respectabile, dar mă simt mai bine dacă am toată bucătăria la dispoziție.

— Ce o să citești în seara asta, domnișoară Cassandra? a întrebat Stephen.

I-am spus că volumul de la Bis la Cal al vechii noastre enciclopedii, *Om și supraom*[11] (pe care am împrumutat-o din nou de la vicar, fiindcă am senzația că acum cinci ani, când am citit-o pentru prima oară, am ratat unele nuanțe fine) și exemplarul din *Home Chat*[12] de săptămâna trecută, împrumutat prin

11 Lucrare a filosofului german Friedrich Wilhelm Nietzsche.

12 Revistă britanică săptămânală pentru femei care a apărut din

amabilitatea domnișoarei Marcy. Îmi place să am de ales când fac baie. Stephen mi le-a pus la îndemână pe toate, în timp ce eu mi-am adunat cele necesare spălatului. Și atunci, după ce își aprinsese felinarul ca să plece către hambar, el mi-a oferit pe neașteptate un baton de ciocolată cu lapte și nuci, de doi penny.

— Cum ai căpătat așa ceva? am exclamat eu.

Mi-a explicat că-l luase pe credit, pentru că acum avea o slujbă.

— Știu că îți place să mănânci în cadă, donșoară Cassandra. Cu cărți și ciocolată ce-și mai poate dori cineva? Decât poate un radio.

— Ei, să nu te apuci să iei un radio pe credit, am râs eu, apoi i-am mulțumit pentru ciocolată și i-am oferit și lui.

Dar el n-a vrut să ia nicio bucată și a plecat către hambar.

Tocmai intram în cadă când Héloïse a scâncit la ușa din spate și a trebuit să-i dau drumul înăuntru. Sigur că a vrut să se apropie de foc, ceea ce a fost cam enervant, pentru că nu e o fericire să o ai lângă tine când faci baie. Lăbuțele ei iubitoare fac niște zgârieturi foarte dureroase. Oricum, era cam somnoroasă, așa că ne-am acomodat amical. Era foarte plăcut dincolo de paravanul meu înalt prin care nu trecea curentul, iar lumina trandafirie a focului dădea cearceafurilor verzi niște nuanțe fascinante. Am avut ideea inteligentă de a mă așeza pe cel mai mare platou al nostru ca să evit vopseaua, deși canalele pentru sos erau cam inconfortabile.

Cred că se obișnuiește să te speli mai întâi și apoi să lenevești în cadă, dar eu personal prefer să

1895 până în 1959.

lenevesc mai întâi. Am descoperit că primele minute sunt cele mai bune și nu trebuie irosite: creierul meu clocotește de idei și viața pare brusc mult mai frumoasă. Tata spune că apa caldă poate fi la fel de stimulatoare ca o băutură alcoolică și eu îl cred, deși nu am gustat niciodată vreuna, decât dacă se pune înghițitura de porto pe care mi-o dă vicarul din sticluța lui pentru ceremonia din Ajunul Miezului Verii. Așa că eu mai întâi stau la înmuiat, apoi mă spăl și pe urmă citesc cât mă ține apa caldă. Ultima etapă a băii, când apa s-a răcit și nu mai ai mare lucru de așteptat, e destul de deprimantă. Cred că și alcoolul cam tot așa funcționează.

De data asta mi-am petrecut perioada dedicată înmuiatului gândindu-mă la familia mea, și e numai spre lauda apei calde că pot să o savurez în timp ce mă gândesc la ai mei. Căci suntem în mod sigur o adunătură jalnică: tata mucegăind în locuința portarului, Rose furioasă pe viață, Thomas… Ei bine, Thomas e un copil vesel, dar nu pot uita că niciodată nu mănâncă pe săturate. Topaz este în mod sigur cea mai fericită, căci ea încă mai crede că-i romantic să fie măritată cu tata și să locuiască în castel, iar pictura, lăuta și comuniunea ei cu natura sunt o mare alinare. Aș fi pariat că nu purta nimic pe sub impermeabil și că avea de gând să se cocoațe pe gorgan și acolo să și-l lepede și pe acela. După ce a pozat atâția ani pentru tot soiul de artiști, nu o interesează nudismul de dragul nudismului, dar are pasiunea de a intra în cel mai strâns contact cu elementele naturii. Odată, asta a provocat o mare agitație la ferma Patru Pietre și de atunci a decis să nu se mai dezbrace în pielea goală decât noaptea. Sigur, iarna sezonul de nuditate e închis, dar ea e minunat de insensibilă la frig și eram

sigură că o fermecase ușoara adiere de primăvară din aer. Deși ziua fusese mai caldă, era departe de a fi cald cu adevărat, așa că gândul la ea sus pe Belmotte m-a făcut să mă simt și mai bine în baia mea.

Am mâncat jumătate din ciocolată, cu intenția de a-i oferi restul lui Rose, dar Héloïse dădea din coadă cu atâta speranță, încât până la urmă am împărțit-o cu ea. Recunoștința ei a fost atât de intensă, că m-am temut să nu încerce să intre în cadă, lângă mine. Am liniștit-o, i-am descurajat încercările de a linge săpunul și tocmai mă apucasem serios să mă spăl când am auzit un bufnet la ușa de la intrare.

Încă nu înțeleg ce m-a făcut să strig „Intră”. Presupun că am zis-o automat; tocmai îmi acoperisem fața cu săpun – ceea ce întotdeauna te face să te simți neajutorat – iar când am deschis ochii săpunul mi-a intrat în ei. Bâjbâiam orbește după prosop când am auzit ușa deschizându-se. Héloïse a dat drumul unei rafale de lătrături și s-a repezit către ușă. A fost un miracol că nu a răsturnat uscătoarele de rufe. Următoarele secunde au fost un haos, cu Hel lătrând din răsputeri, în timp ce doi bărbați încercau s-o potolească. N-am strigat-o pentru că știam că nu mușcă și nu suportam gândul de a fi silită să explic că eram în cadă, mai ales că nici nu aveam un prosop în care să mă înfășor. Între timp îmi clătisem ochii și îmi dădusem seama că îl uitasem undeva în bucătărie. Din fericire, Héloïse s-a calmat după vreun minut.

— N-ai auzit pe cineva zicând „intră”? a întrebat unul dintre bărbați și mi-am dat seama că era american.

Avea o voce plăcută, ca a oamenilor de treabă din filmele americane – nu gangsterii. A strigat:

— E cineva acasă?

Dar celălalt bărbat i-a spus să tacă, adăugând:

— Mai întâi vreau să mă uit puțin în jur. Locul ăsta e magnific.

Vocea asta m-a nedumerit. Nu suna ca a unui englez, dar nici americană nu părea și totuși nu avea accent străin. Era o voce neobișnuită, foarte discretă și foarte interesantă.

— Îți dai seama că peretele ăla e parte a unui vechi castel? a zis vocea.

Am petrecut un moment inconfortabil gândindumă că se va apropia să vadă peretele cu căminul, dar tocmai atunci Thomas s-a ivit în capul scării. Bărbații i-au explicat că nimeriseră din greșeală pe aleea noastră și mașina li se împotmolise în noroi. Voiau ajutor ca să o scoată.

— Sau dacă trebuie s-o lăsăm aici peste noapte neam gândit că am face mai bine să vă prevenim, pentru că v-am blocat aleea, a zis americanul.

Thomas a spus că o să meargă să arunce o privire și l-am auzit cum se duce să-și ia cizmele din spălătorie.

— Frumoasă casa asta veche, a zis vocea cea neobișnuită și eu m-am temut că vor cere să o viziteze.

Dar celălalt bărbat a început să povestească despre mașina împotmolită, întrebând dacă aveam cai care s-o tragă, și într-un minut Thomas a ieșit cu ei. Am auzit ușa trântindu-se și am oftat ușurată.

Dar mă simțeam cam dezumflată. Era neplăcut să mă gândesc că nu apucasem să-i văd pe cei doi bărbați și nici nu aveam s-o mai fac. Am încercat să-mi imaginez niște chipuri care să se potrivească cu vocile lor, apoi mi-am dat seama că apa se răcea deja și eu de-abia începusem să mă spăl. M-am apucat de treabă, dar oricât m-am frecat n-a avut niciun efect

asupra brațelor mele vopsite în verde. Sunt conștiincioasă când mă spăl și când am terminat mintea nu-mi mai era deloc la bărbații aceia. Am sărit afară din cadă, am mai pus o găleată cu apă caldă din cazan, care e aproape de foc, și tocmai mă instalam înapoi gata să citesc când am auzit ușa deschizându-se din nou.

Cineva a intrat în bucătărie și am fost sigură că nu era unul dintr-ai mei. Ei m-ar fi strigat sau ar fi făcut mai mult zgomot. Puteam să simt pe cineva care stătea și privea. După un moment n-am mai putut răbda, așa că am strigat:

— Oricine sunteți, vă previn că sunt în baie!

— Dumnezeule, îmi cer scuze, a zis bărbatul cu vocea liniștită. Erai aici când am intrat acum câteva minute?

I-a spus că da și am întrebat dacă mașina era în continuare împotmolită.

— S-au dus să aducă niște cai care s-o tragă, așa că m-am strecurat să arunc o privire pe aici, a zis el. N-am mai văzut nimic asemănător cu locul ăsta.

— Lăsați-mă să mă usuc și să-mi vin în fire și vă ofer eu un tur, am zis.

Mă ștersesem pe față și gât cu cearceafurile puse la uscat, dar încă nu mă aventurasem în frig în căutarea prosopului. L-am întrebat dacă nu-l vedea pe undeva, însă n-a fost în stare să-l găsească, așa că am îngenuncheat în cadă, am despărțit cearceafurile cele verzi și m-am uitat printre ele. El s-a întors către mine. Arareori am mai fost așa uimită. Avea o barbă neagră.

N-am mai cunoscut pe nimeni cu barbă, cu excepția unui bătrân de la azilul de săraci din Scoatney care arată ca Moș Crăciun. Barba asta nu

era așa, era îngrijită și ascuțită, mai degrabă elisabetană. Dar asta mă surprinsese, fiindcă vocea lui păruse foarte tânără.

— Bună? a zis el zâmbind și din tonul lui mi-am dat seama că mă luase drept un copil.

Mi-a găsit prosopul și s-a apropiat cu el, apoi s-a oprit și a zis:

— N-ai de ce să te sperii. Îl pun aici unde poți să-l iei și eu o să ies în curte.

— Nu mi-e frică, am zis eu, numai că nu arătați așa cum vorbiți.

El a izbucnit în râs, dar mie mi s-a părut că fusesem cam nepoliticoasă, așa că am adăugat:

— Nu trebuie să plecați nicăieri. Nu vreți să luați loc? Nu doresc să par neospitalieră.

Ceea ce mi s-a părut cea mai pompoasă cuvântare din viața mea.

Am scos un braț printre cearceafuri ca să iau prosopul.

— O să se întâmple o catastrofa dacă îl iei așa, a zis el. O să-l pun după colț.

Mi-am retras capul și am văzut mâna lui intrând printre cearceafuri. Am înhățat prosopul și tocmai voiam să-i cer să-mi aducă și hainele când ușa s-a deschis din nou.

— Te-am căutat pretutindeni, Simon, a zis vocea americanului. E cel mai afurisit loc din lume… tocmai am văzut o nălucă.

— Prostii, a zis bărbosul.

— Pe cinstite, chiar am văzut una, când eram pe alee. Am luminat cu farurile turnul de pe deal și am văzut o siluetă albă care fugea pe lângă el.

— Probabil un cal.

— Nici vorbă de cal. Mergea dreaptă. Dar poate c-

am înnebunit, fir-ar să fie, că nu i-am văzut picioarele.

Presupun că Topaz își păstrase cizmele de cauciuc.

— Oricum, nu mai vorbi despre asta, i-a șoptit bărbosul. E un copil în baie după cearceafurile alea.

Am strigat să-mi aducă cineva hainele și am scos o mână după ele.

— Dumnezeule, e un copil verde! a exclamat americanul. Ce e locul ăsta, casa lui Usher[13]?

— Nu-s toată verde, i-am explicat eu. Numai că ne-am ocupat toți cu vopsitul.

— Atunci poate că stafia pe care am văzut-o era una dintre ai tăi[14], a zis americanul.

Bărbosul s-a apropiat cu hainele mele.

— Nu-ți face griji cu privire la stafii, a zis el. Sigur că n-a văzut niciuna.

— Ei, acolo pe gorgan putea să fi văzut vreuna, dar cel mai probabil era mama mea vitregă în comuniune cu natura.

Ieșisem deja din cadă și eram înfășurată ireproșabil în prosop, așa că mi-am scos capul ca să vorbesc cu el. A ieșit la un nivel mai ridicat decât când stătusem în genunchi în cadă și el m-a privit uluit.

— Ești un copil mai mare decât crezusem, a zis.

În timp ce îmi luam hainele l-am zărit și pe celălalt bărbat. Avea genul de față care se potrivea cu vocea: una drăguță și curată. Ciudat era că mi se părea cunoscută. (între timp am pus această impresie pe seama faptului că în filmele americane apar adesea tineri care arată ca el. Nu eroul, ci fratele eroinei sau

13 Castelul sumbru din povestirea *Prăbușirea casei Usher* de Edgar Allan Poe.

14 Joc de cuvinte bazat pe omofonia dintre *dyeing* - a vopsi și *dying* - a muri.

oamenii de la stațiile de benzină.) El mi-a surprins privirea și mi-a zis:

— Bună. Spune-mi mai multe despre mama ta vitregă cea fără picioare și despre restul familiei. N-ai și vreo soră care călărește cântând la harpă?

Chiar atunci, la etaj, Topaz a început să cânte la lăută. Probabil intrase pe ușa din față. Tânărul a izbucnit în râs.

— Iat-o, a zis el încântat.

— Nu e harpă, e lăută, a spus bărbosul. E fantastic. Un castel, o lăută…

Și chiar atunci Rose s-a ivit în capul scării. Purta rochia de ceai vopsită în verde, care are o croială medievală cu mâneci lungi și largi. Evident, nu știa că în casă sunt străini, căci a strigat:

— Cassandra, ia uite!

Amândoi bărbații s-au întors și ea a încremenit în capul scărilor. Măcar de data asta Topaz avea lăuta acordată. Și, în mod cum nu se poate mai potrivit, cântecul pe care-l interpreta era „Greensleeves”.

Capitolul 5

(Ceva mai târziu, tot în fânul din hambar.)

A trebuit s-o abandonez pe Rose în capul scărilor pentru că Topaz suna clopoțelul pentru prânz. A fost prea ocupată ca să gătească, așa că am mâncat varză de Bruxelles rece cu orez fiert rece, nicidecum mâncarea mea preferată, dar deosebit de sățioasă. Am prânzit în salon, care fusese curățat lună. În ciuda bușteni lor ce ardeau în cămin, în cameră era frig. Am observat că încăperile care-s extra-curate îți dau senzația că-s extra-reci.

Rose și Topaz au dat acum iama în gardul viu,

căutând ceva ce să pună în vazele mari de Devon. Topaz a spus că dacă nu găsesc nimic o să ia crengi neînfrunzite și o să lege de ele ceva amuzant. Dacă-i pe așa, pe mine nu mă amuză. Ai zice că o fată care apreciază nuditatea ca Topaz va lăsa o creangă goală să rămână goală.

Nimeni nu recunoaște că îi așteptăm pe cei doi Cotton să vină foarte curând în vizită, dar toți ne punem speranțe nebunești într-asta. Căci aceștia erau cei doi bărbați, desigur: cei doi Cotton din Scoatney, veniți aici pentru prima oară. Nu-mi dau seama cum de n-am ghicit de la început, căci știam că proprietatea a fost moștenită de un american. Mezinul domnului Cotton a plecat în State pe la începutul secolului – după o mare ceartă de familie, parcă – și mai târziu a devenit cetățean american. Desigur, pe atunci nu părea posibil ca proprietatea să-i revină lui, dar doi dintre frații săi mai mari au murit în război, iar celălalt, împreună cu unicul lui fiu, acum vreo doisprezece ani, într-un accident de automobil. După asta fiul american a încercat să se împace cu tatăl său, dar acesta a refuzat să-l vadă dacă nu redevine englez, ceea ce el n-a vrut. A murit acum un an. Cei doi tineri bărbați sunt fiii lui. Simon – cel cu barbă – a spus noaptea trecută că tocmai reușise să-și convingă bunicul să-l primească atunci când bătrânul și însinguratul domn Cotton a murit, ceea ce e foarte trist.

Pe fiul mai mic îl cheamă Neil și motivul pentru care vorbește atât de diferit de fratele lui este că a fost crescut în California, unde tatăl lui avea o fermă, în timp ce Simon a locuit în Boston și New York cu mama lor. (înțeleg că părinții erau divorțați. Doamna Cotton se află acum în Londra și va veni la Scoatney în

curând.) Tata spune că și accentul lui Simon este american, pentru că în America sunt tot atâtea accente diferite ca în Anglia, ba chiar mai multe. Spune că engleza lui Simon este deosebit de corectă, dar mai timpurie decât e moda aici. În mod sigur are o voce fascinantă, deși cred că-mi place mai mult de fratele lui mai mic.

Păcat că Simon este moștenitorul, fiindcă Rose crede că barba lui e dezgustătoare. Dar poate ne putem descotorosi de ea. Oare chiar recunosc că sora mea e decisă să se mărite cu un bărbat pe care nu l-a văzut decât o dată și după aspectul căruia nu se dă în vânt? E pe jumătate real și pe jumătate vis… și cred că ăsta e un joc pe care îl joacă cele mai multe fete când întâlnesc un tânăr burlac eligibil. Pur și simplu… fantazează. Și dacă a existat vreodată o familie care să aibă nevoie de fantazări, a noastră e aceea. Dar numai în ce-o privește pe Rose. M-am întrebat dacă eu am asemenea fantezii și, în străfundul inimii, nu am. Mai bine mor decât să mă mărit cu oricare dintre acești domni foarte drăguți.

Ce prostie! Mai degrabă mă mărit cu amândoi decât să mor. Dar stând aici în hambar, cu burta plină de orez rece, m-am gândit deodată că este ceva revoltător în felul în care fetele se reped să se gândească la căsătorie înainte să se gândească la dragoste. Și multe dintre ele habar nu au ce înseamnă cu adevărat căsătoria. Acum că mă gândesc la asta, și eu judec mai mult din cărți, căci nu cunosc alte fete în afară de Rose și Topaz. Dar unele personaje din cărți sunt foarte reale, ale lui Jane Austen, de exemplu. Și știu că cele cinci surori Bennet care, la începutul romanului *Mândrie și prejudecată,* așteaptă pur și simplu să se repeadă asupra tinerilor bărbați din

Netherfield Park nu se gândesc o clipă la aspectele concrete ale căsătoriei. Mă întreb dacă Rose o face. Va trebui s-o îndemn să se gândească la astea înainte să se pomenească implicată în ceva. Din fericire nu sunt ignorantă în asemenea privințe… niciun copil vitreg al lui Topaz n-ar putea fi. Știu totul despre aspectele vieții și n-am o părere foarte grozavă despre ele.

Clipa aceea în care Rose a rămas în vârful scării a fost feerică. M-a făcut să mă gândesc la Beatrix din *Esmond*[15], numai că Beatrix nu s-a împiedicat de tivul rochiei când mai avea numai trei trepte de coborât și nici nu a fost silită să se prindă de balustradă cu niște mâini verzi. Dar tot răul spre bine, pentru că Rose devenise cam prea conștientă de sine la vederea celor doi Cottoni. (Mi-am dat seama după felul în care descindea – grațioasă, dar afectată.) Când s-a împiedicat, Neil Cotton s-a repezit s-o ajute și pe urmă toată lumea a izbucnit în râs și am început să vorbim cu toții deodată, așa că a uitat să mai fie conștientă de sine.

Cât timp m-am grăbit să mă îmbrac îndărătul cearceafurilor, cei doi Cotton mi-au explicat cine erau. Nu se aflau în Anglia decât de câteva zile. M-am întrebat cum o fi fost să fii Simon: să sosești noaptea, pentru prima oară, într-o casă măreață ca Scoatney, știind că îți aparține. Pentru o secundă am avut senzația că văd cu ochii lui și mi-am dat seama ce straniu trebuia să i se pară castelul nostru, răsărind dintr-odată din mijlocul câmpiilor mustind de apă ale Angliei. Mi l-am imaginat privind prin fereastra de deasupra chiuvetei, așa cum pariez că a făcut înainte

15 Romanul *The History of Henry Esmond* de WM. Thackeray.

să revină înăuntru fără fratele său. Cred că imaginea asta am luat-o direct din mintea lui, căci chiar în acea clipă el a zis:

— Nu mi-a venit să cred că bucătăria asta e adevărată. E ca și cum ai privi o gravură veche dintr-un basm cu zâne.

Am sperat că se gândea la Rose ca la o prințesă din basme, căci așa și arăta. Și era atât de fermecătoare, râzând cu râsul ei drăguț. M-am gândit cât de diferită fusese cu numai o jumătate de oră mai înainte, în dispoziția ei sumbră, și asta m-a făcut să-mi amintesc cum își pusese ea o dorință dinaintea îngerului-demon. Chiar atunci s-a petrecut ceva straniu. Simon Cotton păruse la fel de fascinat de Rose, dar și de bucătărie, așa că se tot sucea de la una la alta. Își scosese torța electrică – ei îi zic „lanternă” – ca să examineze peretele căminului (eu mă îmbrăcasem deja) și, după ce luminase capul de piatră, se apropiase de ferestruica îngustă dinspre șanț, locul cel mai întunecos din toată bucătăria. Lanterna s-a stins și el a răsucit-o ca să vadă dacă becul se arsese. În clipa aceea, s-a aprins din nou. Pentru o clipă, umbra capului său a fost proiectată pe perete și, din cauza bărbii ascuțite, arăta exact ca a diavolului.

Rose a văzut asta în același timp cu mine și a scos un icnet. El s-a răsucit repede către ea, dar tocmai atunci Héloïse a pășit prin cearceafurile verzi, dărâmând uscătorul de rufe, ceea ce a creat o diversiune. Am contribuit și eu la asta, strigând „Hel! Hel!” și explicând că uneori Héloïse era strigată astfel, mai pe scurt, ceea ce a avut succes, deși e o glumă veche în familia Mortmain. Dar n-am reușit să uit umbra. E o prostie, firește, n-am văzut om cu ochi mai

blânzi. Dar Rose e foarte superstițioasă. Mă întreb dacă fratele mai mic are vreun ban. A fost la fel de drăguț cu Rose ca Simon Cotton. Și a fost drăguț și cu mine.

A fost un moment dramatic când Simon m-a întrebat dacă suntem stăpânii castelului și eu i-am răspuns:

— Nu. Tu ești.

Am adăugat repede că îl mai aveam închiriat pentru încă treizeci de ani. Mă întreb dacă se pune când nu plătești chiria. Desigur, nu am pomenit de chirie. Am simțit că ar fi stricat atmosfera.

După ce am discutat cu toții vreo douăzeci de minute, Topaz a coborât îmbrăcată cu haina și fusta ei veche de tweed. Arareori poartă tweed ziua și niciodată, absolut niciodată seara, pentru că o face să pară mohorâtă și ștearsă, iar nu fascinant de palidă, așa că am fost uluită. Mai ales că ușa către camera ei era întredeschisă, așa că trebuie să fi știut cine sosise. M-am abținut să o întreb de ce se prezenta într-o lumină atât de proastă. Poate se gândise că tweedul îi va da familiei un aer rural.

I-am prezentat pe Cottoni și ea a vorbit puțin cu ei, dar foarte reținut. Care o fi fost problema ei? După câteva minute s-a apucat să prepare cacao. Nu aveam altceva să le oferim decât apă. Ultimele fire de ceai le folosisem pentru Thomas și fusese foarte prăfos.

Nu bem cacao seara decât la ocazii speciale – când e cineva bolnav sau ca să facem pace după o gâlceavă în familie – și nu mi-a plăcut gândul că Stephen și Thomas aveau să rateze ocazia. Încă mai erau plecați la Patru Pietre ca să aducă niște cai și să scoată mașina din noroi. Am simțit și că tata ar fi trebuit să fie de față când în casă se făceau asemenea

dezmățuri alimentare, dar știam că nu are rost să îl chemi să facă cunoștință cu străinii. Mă temeam chiar ca, dând să coboare ca să ia un biscuit, să nu audă voci, odată ajuns în dormitorul său, și să facă cale întoarsă. Deodată, ușa din spate s-a lovit de perete și el și-a făcut apariția: ploaia se întețise din nou și ajungi mai repede dacă traversezi curtea în fugă decât dacă înaintezi grijuliu pe metereze. Tata înjura în gura mare vremea și faptul că soba lui cu petrol începuse să fumege și, având pledul pe cap, nu i-a zărit pe cei doi Cottoni până nu s-a pomenit în mijlocul nostru. Topaz a încetat să mai amestece în cacao și a zis clar și cu mândrie:

— El e soțul meu, James Mortmain.

Și atunci s-a petrecu ceva minunat. Simon Cotton a zis:

— Dar… vai, ăsta-i un miracol! Trebuie să fiți autorul lui *Iacob Luptătorul.*

Tata i-a aruncat o privire pe care n-o pot descrie decât ca fiind disperată. Mai întâi am crezut că era din cauză că se pomenise încolțit de străini. Apoi el a zis: „Păi… da” cu o voce stranie și nesigură și eu mi-am dat seama că de fapt era foarte încântat, dar că nu-i venea să creadă. Îmi imaginez că un naufragiat care vede o corabie în zare arată cam cum arăta tata atunci. Simon Cotton a înaintat, i-a strâns mâna și i l-a prezentat pe fratele său, spunând:

— Neil, îți amintești de *Iacob Luptătorul?*

Neil a zis:

— Da, sigur, era un tip tare.

Din care eu mi-am dat seama că el credea că *Iacob Luptătorul* era numele personajului principal, și nu o referire la lupta lui Iacob cu îngerul, cum e de fapt. Simon a început să vorbească despre carte ca și cum

abia ar fi lăsat-o din mână, deși treptat am dedus că o studiase la facultate cu ani în urmă. Mai întâi tata a fost nervos și stângaci, stând în picioare și strângând pledul în jurul lui, dar apoi a început să se simtă tot mai în largul său, până a ajuns să vorbească aproape numai el, în timp ce Simon mai strecura câte un cuvânt ici, colo. Și în cele din urmă tata a lepădat pledul de parcă l-ar fi încurcat și s-a apropiat de masă exclamând: „Cacao! Cacao!” ca și cum ar fi fost cea mai minunată băutură din lume, ceea ce eu una chiar cred că este.

Cât am băut-o, conversația a devenit mai generală. Tata a făcut glume despre mâinile noastre verzi și Neil Cotton a descoperit farfuria din cadă și i s-a părut foarte nostim că am stat pe ea. În tot timpul ăsta, Rose a devenit din ce în ce mai amabilă, zâmbind tot mai dulce. Stătea lângă foc răsfățându-l pe Ab, care are aproape aceeași culoare ca părul ei, și cei doi Cotton se tot apropiau să-l mângâie. Îmi dădeam seama că totul îi fascina: când Héloïse a sărit pe acoperișul cald al cazanului ca să doarmă, Neil a spus că era cel mai drăguț lucru pe care-l văzuse vreodată. Eu n-am zis mare lucru – tata și cei doi Cottoni asigurau majoritatea conversației –, dar cei doi păreau să considere că tot ce spuneam era foarte amuzant.

Și atunci, tocmai când totul mergea de minune, Simon Cotton a pus unica întrebare pe care mă rugasem să n-o rostească. S-a întors către tata și a zis:

— Și când ne putem aștepta la un urmaș al lui *Iacob Luptătorul?*

Am știut că ar fi trebuit să creez o diversiune vărsându-mi cacaua, dar mi-o doream atât de tare. Și cât m-am luptat eu cu lăcomia mea, tata a răspuns:

— Niciodată.

N-a spus-o cu furie sau cu amărăciune. A fost un răspuns ca un oftat. Și nu cred că altcineva în afară de mine a observat cum s-a pleoștit: cum i s-a schimbat poziția capului și cum i s-au lăsat umerii. Dar nici nu terminasem de remarcat asta și Simon a zis:

— Desigur, dacă stai să te gândești bine, nici nu era posibil.

Tata i-a aruncat o privire și Simon a continuat grăbit:

— Anumite cărți sunt unice. Ele nu par să aibă înaintași sau succesori din punctul de vedere al autorilor lor. Chiar dacă au influențe profunde asupra muncii altor scriitori, pentru creatorul lor sunt complete, neducând către altceva.

Topaz îl urmărea pe tata la fel de neliniștită ca mine.

— O, dar desigur… a început ea să protesteze.

Tata a întrerupt-o.

— Ați vrut să spuneți că autorii de acest gen sunt de obicei oameni care scriu o singură carte? a întrebat el foarte încet.

— Ferit-a sfântul, a zis Simon Cotton. Am vrut doar să spun că am greșit folosind cuvântul succesor. Cei mai originali scriitori – într-un sens, poate singurii creatori adevărați – sapă profund și scot la lumină o singură operă perfectă, nu o verigă dintr-un lanț. Mai târziu sapă din nou, după ceva la fel de deosebit. Dumnezeu poate a creat și alte lumi, dar în mod sigur acesteia nu i-a mai adăugat nimic.

A zis-o pe un ton solemn, cam ca din cărți, dar cu sinceritate… și totuși eu am simțit că nu era așa. Și am simțit că spusele lui nu însemnau mare lucru. Erau o manieră amabilă și isteață de a depăși un moment penibil. Deși, dacă-i așa, atunci trebuie să fi fost foarte

deștept ca să-și dea seama cât de dificil era momentul. Straniu e că tata a fost foarte impresionat. Și-a smucit capul ca și cum tocmai l-ar fi izbit o idee, dar n-a răspuns. Era de parcă ar fi vrut să se gândească un minut. Atunci Simon Cotton a pus o întrebare despre cel de-al treilea vis din *Iacob Luptătorul* și el s-a însuflețit din nou. Nu-l mai văzusem atât de plin de viață din anul când se însurase cu Topaz. Și nu a vorbit numai despre el. După ce a răspuns la întrebări ne-a atras pe toți în conversație, mai ales pe Rose, spunând lucruri care îi determinau pe cei doi Cotton să se întoarcă spre ea, ceea ce ei păreau bucuroși să facă.

Neil Cotton nu a vorbit la fel de mult ca fratele lui. În majoritatea timpului a stat pe cazan, cu Héloïse. La un moment dat mi-a făcut prietenește cu ochiul.

În cele din urmă, Thomas a venit și a spus că sosiseră caii. (Rămăsese suficientă cacao pentru el, dar nu și pentru Stephen, care era afară cu animalele. Din fericire, păstrasem jumătate dintr-a mea și am pus-o lângă foc, la căldură.) Eu și tata am plescăit prin apă până pe alee ca să vedem cum e scoasă mașina din noroi. Rose n-a vrut, ca să nu-și strice rochia de ceai, iar Topaz n-a părut să aibă chef. S-a produs o agitație plăcută, cu cei doi Cotton aprinzând lanternele și cu toată lumea râzând și făcând zgomotele pe care le așteaptă caii și în cele din urmă mașina a ajuns din nou în siguranță, pe drum. După asta ne-am luat la revedere cam în grabă, dar cei doi Cotton au spus că ne vom revedea în curând și sunt convinsă că au fost sinceri.

Stephen și Thomas au dus caii înapoi, iar eu și tata ne-am întors către casă prin ploaie. Băieții luaseră felinarul și era foarte întuneric. Nu mai trebuie să

spun că familia noastră nu mai are de ani buni o torță electrică funcțională. Tata mă ținea ferm de braț și părea tare bine dispus. L-am întrebat ce părere are despre cei doi Cotton și mi-a răspuns:

— Ei, nu cred că o să ne hărțuiască în privința chiriei.

Apoi a zis că uitase ce stimulativi puteau fi americanii și mi-a povestit aspecte interesante din timpul turneului lui de lecturi în America. Și a zis că Simon Cotton era genul de american despre care scrisese Henry James, capabil să se îndrăgostească de Anglia.

— Va fi un stăpân admirabil pentru Scoatney.

Singurul roman de Henry James pe care încercasem să-l citesc fusese *Ce știa Maisie,* și asta la nouă ani. Mă așteptasem să fie o carte pentru copii. Pe vremea aceea aveam o ediție foarte frumoasă a operelor lui Henry James, cu copertă purpurie, dar, desigur, a fost vândută laolaltă cu celelalte cărți de valoare.

Imediat ce am ajuns la castel, tata s-a retras în locuința portarului, iar eu am dat fuga să mă alătur fetelor. Discutau foarte entuziasmate; până și Topaz își pierduse calmul ei obișnuit. Era sigură că Rose dăduse lovitura și plănuia să-și modifice o rochie pentru ea, o rochie londoneză pe care Rose o admirase dintotdeauna. Și s-au decis să facă curățenie în salon pentru cazul în care cei doi Cotton aveau să revină în curând. Am întrebat dacă nu era minunat că și tatei părea să-i placă. Îl vedeam pe fereastra din spate a locuinței portarului, așezat la biroul său. Topaz a zis:

— S-a petrecut miracolul! O să se apuce din nou de lucru!

Stephen și Thomas s-au întors și l-am făcut pe

Stephen să bea cacaua pe care o păstrasem pentru el. A trebuit să mă prefac că vreau s-o vărs în chiuvetă ca să-l conving s-o accepte. Apoi ne-am dus la culcare. Rose și-a scos toate hainele din șifonier și le-a pus pe domnișoara Blossom, ca să vadă dacă nu cumva avea vreuna într-o stare mai bună decât își amintea ea. Erau mai rău. Dar nici măcar asta n-a deprimat-o.

Am discutat o vreme. Deodată eu m-am ridicat în capul oaselor în pat și am zis:

— Rose, ne agităm prea tare. Nu trebuie. Sigur că ar fi minunat să fim invitate la petreceri și așa mai departe, dar... Rose, chiar nu te-ai putea mărita cu un ins cu barbă?

— M-aș putea mărita și cu diavolul în persoană dacă ar avea ceva bani, a zis Rose.

Sunt sigură că își amintea de umbra lui Simon Cotton, dar întrucât n-a pomenit-o, n-am făcut-o nici eu. N-are rost să ne ambalăm pentru un asemenea fleac când e vorba despre un bărbat înstărit.

După ce am stins lumânările, am făcut-o pe domnișoara Blossom să vorbească. Nu mă pot gândi la genul de lucruri pe care le spune ea decât dacă îmi imaginez că ea chiar e aceea care vorbește. Când am întrebat-o ce credea despre toate astea, mi-a răspuns:

— Ei, copilițelor, e un început, nu putem nega. Acum puneți-vă într-o lumină cât mai bună. Sigur că toate hainele alea vechi pe care mi le-ați aruncat în cârcă n-o să vă ajute prea mult, dar spălați-vă pe cap și îngrijiți-vă mâinile. Chestia aia verde de pe ele a fost amuzantă o dată, dar gata cu gluma. Și acum mai bine v-ați gândi la tenurile voastre și v-ați face somnul de frumusețe.

Rose a luat în serios aluzia la vopsea. În dimineața asta s-a frecat pe mâini până a curățat-o pe toată. A

folosit și ultimul gram de praf de curățat, așa că vopseaua mea va trebui să se decoloreze de la sine. Acum a ajuns într-un stadiu cenușiu în care pare murdărie. O, tocmai am avut o idee: după ceai o s-o atac cu glaspapir.

Ce repede se poate schimba viața! Ieri pe vremea asta era o zi mohorâtă, de iarnă și acum nu numai că i-am cunoscut pe cei doi Cotton, dar primăvara chiar se simte. De aici din hambar pot vedea gardul viu care a înmugurit... Tocmai am descoperit că, mișcându-mi capul, pot face ca prin deschiderea pătrată de sub acoperiș să se vadă diferite porțiuni ale aleii. E un joc fascinant...

O! Vai de mine! Sunt aici, cei doi Cotton, tocmai au răsărit de după ultimul cot al cărării. O, ce mă fac?

Au trecut pe lângă hambar. Nu am cum să le previn pe Rose și pe Topaz. Nu pot ieși din hambar fără să fiu văzută. Măcar știu că au revenit de la plimbare, pentru că am auzit-o pe Rose cântând la pian acum câtva timp. Dar cum or fi îmbrăcate? O, Doamne! Rose se gândea să se spele pe cap! N-am fi îndrăznit să sperăm că frații Cotton vor reveni chiar azi!

Printr-o balama a ușii hambarului i-am privit trecând, apoi m-am cocoțat din nou în paie și i-am văzut dispărând în tunelul porții. Ar trebui să intru și eu? Aș vrea, desigur... dar am o gaură enormă în ciorap și rochia mea de gimnastică e plină de praf...

Trebuie să fi trecut o jumătate de oră de când am scris ultimul rând. N-am intrat înăuntru. Am stat aici, culcată în fân, imaginându-mi-i în salon, cu focul aprins. Nu contează dacă Rose chiar s-a spălat pe cap, fiindcă părul ei e superb când se usucă. Sunt sigură că am procedat corect stând aici. Măcar pentru că uneori

vorbesc prea mult. Trebuie să fiu foarte atentă să nu distrag atenția cuvenită lui Rose. Îmi spun că e adevărat, că s-a întâmplat, chiar am cunoscut doi bărbați. Și ei ne plac. Trebuie să ne placă, altfel n-ar fi revenit atât de curând.

Nu mai vreau să scriu. Vreau să stau aici și să mă gândesc. Dar e ceva ce vreau să consemnez. Are de-a face cu sentimentul pe care l-am simțit văzându-i pe cei doi Cotton apropiindu-se pe alee, un sentiment straniu al distanței. Îmi place să văd oamenii când ei nu mă pot vedea. Mi-am privit adesea familia prin ferestrele luminate și par cu totul altfel, la fel cum sunt camerele văzute prin oglinzi. Nu pot să pun senzația în cuvinte… mi-a scăpat când am încercat s-o descriu.

Barba neagră a lui Simon Cotton arată și mai stranie la lumina zilei, mai ales că mi-am dat seama că nu-i chiar așa bătrân. Presupun că are sub treizeci de ani. Are dinți frumoși și o gură drăguță, frumos conturată. Pare ciudat de goală înconjurată de tot părul ăla. Cum poate un bărbat tânăr să poarte barbă? Mă întreb dacă nu are vreo cicatrice.

Sprâncenele lui se ridică la colțuri.

Neil Cotton are o față fermecătoare, deși nicio trăsătură izbitoare. Părul foarte frumos, buclat. Pare foarte sănătos. Simon e nițel cam palid. Sunt înalți amândoi: Simon puțin mai înalt, Neil mai solid. Nu seamănă a frați, la fel cum nu le seamănă vocile.

Simon poartă tweed și are un aer foarte englezesc.

Neil poartă o haină cum n-am mai văzut în viața mea: cu carouri în față și-n spate, dar cu mânecile simple. Poate a fost făcută din două haine vechi, deși sper că nu, fiindcă asta ar însemna că el e sărac, iar fratele lui meschin. Și părea mai degrabă o haină

țipător de nouă. Presupun că așa-i moda în America.

Ies din castel! Să dau fuga să-i întâmpin și să le strâng mâinile? Nu, nu cu mâinile astea cenușii…

S-a petrecut ceva groaznic, atât de groaznic că nici nu-mi vine să scriu! O, cum au putut, cum au putut?!

În timp ce se apropiau de hambar, i-am auzit vorbind.

Neil a zis:

— Fir-ar să fie, Simon, ai avut noroc să scapi cu viață!

— Extraordinar, nu-i așa? a zis Simon. Noaptea trecută nu mi-a dat impresia asta.

Apoi s-a întors și a privit către castel, spunând:

— Minunat loc. Dar al naibii de inconfortabil. Și e evident că n-au un cent. Nu poți s-o învinovățești pe biata fată.

— Ba poți s-o învinovățești că e atât de transparentă, a zis Neil. Și rochia aia ridicolă! La ora asta a zilei! Ce ciudat, noaptea trecută mi-a plăcut cum îi venea.

— Mama vitregă mi s-a părut o persoană plăcută. Și părea să fie la fel de jenată ca mine. Doamne, ce prost m-a făcut să mă simt fata aia!

— Va trebui să-i dăm afară, Simon. Dacă n-o facem, fata asta te-ar putea pune într-o poziție foarte stânjenitoare.

Simon a zis că probabil așa era. Vorbeau încet, dar era așa de liniște că le auzeam limpede fiecare cuvânt. În timp ce au trecut pe lângă hambar, Neil a zis:

— Păcat că n-am văzut-o pe puștoaică din nou. Era drăguță.

— De o naivitate cam căutată, nu crezi? a zis Simon. Mă simt prost la gândul că trebuie să-l dau

afară pe bătrân… chiar speram să-l pot ajuta. Dar nu cred că se pot face prea multe pentru un alcoolic înveterat.

Oh, aș fi vrut să-i omor! Tata n-are destulă mâncare, darămite să-și mai permită vreo băutură. Și nu e bătrân, nici n-a împlinit cincizeci de ani.

N-am mai auzit restul. Acum îmi doresc să fi ieșit și să-i fi plesnit. Ar fi văzut ei dacă naivitatea mea e căutată sau nu!

Ce Dumnezeu a făcut Rose? Trebuie să aflu.

(Ora opt seara. În salon.)

Am venit aici ca să scap de Rose. Își usucă părul în bucătărie și-și face manichiura cu un chibrit ascuțit. Și nu se mai oprește din vorbit. Nu știu cum o poate suporta Topaz știind ceea ce știe, pentru că n-am putut ține totul numai pentru mine. N-am putut îndura. Poate aș fi reușit dacă n-aș fi găsit-o singură când am intrat, dar era singură și a văzut că eram tulburată. Am început să-i povestesc totul pe șoptite – la noi în casă se trage foarte lesne cu urechea – și mi-a zis: „Stai”, după care m-a scos afară, în grădină. O auzeam pe Rose cântând la etaj, așa că nu am putut vorbi decât după ce am traversat podul și am urcat puțin pe gorgan.

Topaz nu s-a înfuriat atât de tare pe cât mă așteptam, dar, desigur, nu i-am povestit partea despre tata. N-a fost nici măcar surprinsă. Mi-a spus că Rose îi văzuse pe cei doi Cotton de la fereastra dormitorului ei și că nu reușise s-o împiedice să-și pună rochia pentru ceai. (De parcă poartă cineva o rochie de ceai la ora ceaiului!) Și se purtase prostește, asediindu-l pe Simon Cotton.

— Vrei să zici că a fost prea drăguță cu el?

— Nu tocmai… asta n-ar fi contat atât de tare. Era

teribil de afectată și-l tot provoca. Dac-ar fi avut un evantai l-ar fi bătut cu el pe umăr și-ar fi exclamat: „fi! fi!” Și tot flutura din gene. Ar fi fost foarte seducătoare acum o sută de ani.

O, îmi și imaginam! Rose venise cu ideile astea din cărțile vechi. Noi nu am cunoscut alte femei moderne în afară de Topaz, iar Rose nici n-ar visa s-o imite pe ea. O, biata Rose, ea nici măcar n-a văzut fete moderne în filme, ca mine.

— N-o să revină, a zis Topaz. Aș fi știut asta chiar dacă nu i-ai fi auzit discutând între ei.

Am zis că nici nu-i voiam și că erau probabil niște oameni foarte odioși dacă putuseră să vorbească așa. Dar Topaz a zis că astea erau prostii:

— Rose are ce a căutat. Pe bărbați nu-i supără să le arăți că-ți place de ei atunci când e cazul, dar o rup la fugă dacă pari ahtiată. Și asta a fost, desigur, cu toate provocările și mișcările alea din cap, adresate lui Simon în cel mai nesubtil mod cu putință. Dacă Mortmain ar fi fost de față poate ar fi făcut-o să se potolească… și în fine, ar fi făcut el însuși conversație cu ei. O, fir-ar să fie!

Tata ieșise la o plimbare, prima după luni de zile. Topaz a spus că Simon Cotton îi adusese o carte a unui faimos critic american, pentru că unul dintre eseuri era despre *Iacob Luptătorul.*

— Presupun că Simon ar putea reveni ca să stea de vorbă cu Mortmain, a zis ea.

Dar eu știam mai bine.

Începea să se întunece. În bucătărie era aprinsă o lumină. Am văzut-o pe Rose trecând prin dreptul ferestrei.

— Să-i spunem? am întrebat.

Topaz era de părere să n-o facem decât dacă vom

fi invitați la Scoatney.

— Dac-o facem, poate asta o să îi reamintească de bunul-simț.

N-o să fim invitate.

Topaz și-a pus brațul pe după umerii mei și am coborât de pe gorgan, cam stângace, pentru că pașii ei sunt mai mari decât ai mei. Când am ajuns jos s-a uitat peste umăr la castelul Belmotte, negru pe cerul înserării.

— Frumos, nu-i așa? a întrebat cu vocea ei cea mai catifelată.

Cum e posibil să o intereseze frumusețea într-un asemenea moment? Ca să nu mai spun că atunci când a pictat turnul, l-a făcut să semene cu un făcăleț negru, înfipt în vârful unui castron răsturnat de budincă de culoare verde.

Lumânarea mi se termină, iar în salon se face din ce în ce mai rece. Focul s-a stins de ore bune. Dar nu pot să scriu în aceeași cameră cu Rose. Când o privesc am senzația că văd un șoarece prins într-o cursă din care el speră că va ieși, deși eu știu că n-are nicio șansă. Nu că am văzut vreodată un șoarece în cursă sau că Rose s-ar crede unul. Dar nu e momentul să fiu pretențioasă cu metaforele.

Héloïse tocmai a împins ușa și a venit să mă lingă, ceea ce e drăguț, dar m-a făcut să-mi fie și mai frig. Și acum aud ce se petrece în bucătărie mult mai bine decât mi-aș dori. Tata e acolo și vorbește agitat, spunând că criticul a descoperit în *Iacob Luptătorul* chestii pe care el sigur nu le-a pus acolo și că e incredibilă aroganța criticilor. E limpede că se bucură la gândul că va discuta despre toate astea cu Simon Cotton. Rose a devenit și mai exuberantă. Cu regret consemnez că a început să fluiere.

Stephen a intrat și mi-a pus haina lui pe umeri. Miroase a cal.

Oare sunt de o naivitate căutată? Poate că sunt și poate că așa e și jurnalul ăsta. Pe viitor o să scriu într-un stil sobru. Dar n-o să mai scriu aici, fiindcă am ajuns la sfârșitul caietului: am folosit deja amândouă coperțile și acum scriu de-a curmezișul propriului scris și scriitura rapidă încrucișată probabil că n-o să se mai descrucișeze niciodată.

Cred că au trecut douăzeci și patru de ore de când cei doi Cotton au intrat peste mine în timp ce făceam baie.

Topaz tocmai a strigat că prepară niște cacao. O, minunată cacao! Nu chiar atât de minunată… Topaz tocmai a strigat că o prepară cu apă, fiindcă laptele l-au băut cei doi Cotton, în lipsa ceaiului care să le fie oferit. Oricum, cacaua de orice fel e bună. Dar ce agonie va fi s-o privesc pe Rose convinsă că avem ce sărbători, când eu și Topaz știm că e mai degrabă o înmormântare.

SFÂRȘIT

COPERTA SE ÎNCHIDE VIOLENT

II
Caietul de un șiling

(Aprilie și mai)

Capitolul 6

Am un caiet nou, cel mai frumos pe care l-am avut vreodată. A costat un șiling în cap. Stephen a convins-o pe domnișoara Marcy să-l cumpere de la Londra săptămâna trecută. A fost acolo cu un bilet ieftin dus-întors. Când mi l-a dat am crezut că o să scriu pe el un nou *La răscruce de vânturi*[16]. Nici n-am visat că voi dori să continui acest jurnal. Și acum viața a

16 Roman de Emily Brontë.

reînceput.

Sunt sus pe Belmotte. Primăvara a venit cu atâta iuțeală că mâțișorii încă mai atârnă în aluni, în timp ce margaretele iau cu asalt movila. Îmi place să le văd în iarba scurtă și verde a gorganului, unde par ca primăvara dintr-o carte de basme pentru copii. În grădina noastră sunt narcise, dar de aici nu le văd pentru că rufăria flutură în vânt: Topaz tot iese cu alte și alte lucruri la întins și toate fac parte din neașteptata surpriză. Am stat rezemată cu spatele de turn, bucurându-mă în tăcere și urmărind norii strălucitor de albi ce trec pe deasupra. Bate un vânt, dar e unul blând, aproape vărătic.

Au trecut șase săptămâni de când eu și Topaz am stat pe gorganul Belmotte în amurg, când părea că viața nu ne putea coborî mai jos – deși în următoarele săptămâni s-a dovedit că putea. La început numai eu și Topaz eram nefericite și a fost un chin teribil să n-o arătăm. Am ajuns să ieșim împreună în lungi plimbări în timpul cărora puteam lăsa fațada să cadă. Exuberanța lui Rose a durat vreo zece zile, apoi a început să simtă că ar fi trebuit să se mai întâmple ceva. I-am mai alimentat speranțele vreme de o săptămână, spunându-i că probabil sosirea doamnei Cotton le dăduse de lucru celor doi fii ai ei. Apoi a venit lovitura: domnișoara Marcy ne-a povestit că vicarul le făcuse Cottonilor o vizită și fusese invitat la prânz și că alte persoane din Scoatney fuseseră poftite și ele.

— Dar din Godsend nimeni în afară de vicar? am întrebat eu repede.

Numai că în Godsend nici nu ai pe cine să inviți, în afară de noi.

— Probabil data viitoare va fi și rândul vostru,

dragelor, a zis domnișoara Marcy.

Rose s-a ridicat brusc și a ieșit din bucătărie.

În seara aceea, după ce ne-am băgat în pat, ea a zis:

— Cassandra, întreab-o pe domnișoara Blossom ce n-a mers!

Am fost șocată de-a dreptul: simțeam că ar fi trebuit să-i strecor un sfat despre comportarea ei viitoare, dar nu știam cum s-o fac fără să-i spun adevărul brutal.

— Spune că nu știe, am zis eu în cele din urmă.

N-am pus-o pe domnișoara Blossom să spună chiar ea asta fiindcă mă gândesc la ea ca la o ființă foarte sinceră.

— Presupun că e din cauză că suntem atât de săraci, a zis Rose cu amărăciune.

Apoi s-a ridicat în capul oaselor în patul de fier (era rândul meu să dorm în cel cu baldachin) și a zis:

— M-am purtat frumos cu ei, chiar foarte frumos.

Mi-am văzut șansa și am zis cu vocea domnișoarei Blossom:

— Poate chiar prea frumos, drăguța mea.

— Dar n-am fost așa, a zis Rose. Am fost fermecătoare, dar… o, capricioasă, contradictorie. Nu asta le place bărbaților?

— Fii naturală, fătucă, a zis domnișoara Blossom.

Apoi am continuat cu propria mea voce:

— Cât de tare ți-au plăcut, Rose?

— Nu știu… dar acum nu-mi mai plac. O, nu vreau să vorbesc despre asta!

Și asta a fost tot ce a avut de spus, iar faptul că nu discutam natural despre asta era cea mai rea parte. Niciodată nu mă mai simțisem atât de departe de ea. Și regret să spun că au fost momente când mila și

dragostea mea pentru ea se transformau în dorința de a-i trage un șut zdravăn. Căci e o fată care, când e supărată, nu se plimbă și nu lucrează până-i trece, ci stă într-un colț bosumflată.

Topaz a fost minunat de răbdătoare, dar uneori mă întreb dacă asta e într-adevăr numai răbdare sau o vagă asemănare cu vacile. E cam ca insensibilitatea ei la frig. Tata a spus cândva că ea are o piele căptușită cu pluș și sunt momente când îmi zic că are și simțirea căptușită cu pluș. Dar în mod sigur nu atunci când e vorba de tata. Acum trei săptămâni am găsit-o plângând în Statul Tampon, în fața portretului pe care încearcă să i-l picteze și pentru care el nu-i pozează niciodată. (Constă mai ales din triunghiuri portocalii.) A spus că dezamăgirea tatei era mult mai importantă ca a lui Rose, că el se bucurase atât de tare de întâlnirea cu Simon Cotton și că de-abia aștepta să discute eseul scris de criticul american despre *Iacob Luptătorul.*

— Mai ales că s-a răzgândit și acum crede că *a vrut* să spună toate chestiile alea pe care le-a zis criticul. Și eram sigură că asta l-a făcut să reînceapă să scrie. Dar m-am strecurat în locuința portarului când a fost el dus la vicariat și știi la ce lucrează? La cuvinte încrucișate!

I-am spus că din cuvinte încrucișate poți face bani.

— Nu era genul ăla de cuvinte încrucișate, a zis Topaz. Nu aveau logică. Ce-i cu el, Cassandra?

Mi-a trecut prin minte un gând oribil. M-am întrebat dacă nu cumva tata chiar bea de ani de zile, dacă nu găsise o pivniță secretă de vinuri sub castel sau dacă nu prepara băutură din ceva… știu că e ceva ce se cheamă distilat de lemn.

— O, nu fi idioată! a zis Topaz. Dacă un om e bețiv,

îți dai seama. Trebuie să avem răbdare. Așa e el, un geniu.

S-a dus să-și dea cu apă pe ochi, apoi și-a pus rochia preferată, care e din satin crem – italienească – și abia se mai ține pe la cusături. De obicei poartă la ea o mică pălărie rubinie. Apoi s-a dus la parter să prepare tarte de cartofi pentru ceai.

Eram în grădină, privind o narcisă care aproape se deschisese, când tata s-a întors de la vicariat.

— Vreo veste? l-am întrebat ca să fac conversație.

— Doar că pare a fi o distincție să nu fii invitat la Scoatney. Înțeleg că se fac invitații în stânga și-n dreapta.

A zis-o pe cel mai semeț ton al său, apoi mi-a oferit un zâmbet scurt și stânjenit, adăugând:

— Îmi pare rău, copila mea. Știi care-i necazul, nu?

Eu m-am mulțumit să-l privesc, iar el a continuat:

— E chiria. S-au informat despre flecuștețul ăla. Știu asta pentru că nu am mai primit formularul pe 25 martie. O, sunt de treabă, cel mai bun soi de americani, dar nu vor să aibă de-a face cu noi.

Știam că Topaz nu-i spusese nimic, în parte ca să nu-l supere și în parte din cauza convingerii ei că femeile trebuie să fie solidare între ele. M-am întrebat dacă n-ar fi trebuit să-i spun eu. După care am decis că era bine dacă se simțea vinovat din pricina chiriei – orice, orice, numai să-l îndemne să se apuce de treabă! Dar privindu-l cum stătea acolo în haina lui veche și subțire, cu vântul de martie fluturându-i părul blond care începea să-și piardă strălucirea, mi-a părut tare rău de el, așa că i-am spus că avem tarte de cartofi la ceai.

S-a dovedit însă că tartele de cartofi au fost

degeaba, pentru că în timp ce le mâncam am avut una dintre acele certuri de familie care sunt atât de amuzante în cărți și în filme. În viața de zi cu zi nu sunt deloc nostime, mai ales când au loc la masă, cum e adesea cazul. Mereu mă fac să tremur și mă lasă cu o stare de rău. Problemele au început când Thomas i-a cerut lui Rose de trei ori sarea fără ca ea să-l bage în seamă. Când el a țipat la ea, ea s-a întins și i-a tras o palmă. Topaz a zis:

— Rose, fir-ar să fie, știi că Thomas suferă de dureri de urechi!

La care Rose a răspuns:

— Trebuia să aduci tu asta în discuție! Presupun că o să moară și va fi vina mea.

Tata a spus:

— La dracu'!

Și și-a împins scaunul îndărăt, dând peste Héloïse, care a scos un chelălăit. Eu am zis:

— Nu mai pot, nu mai pot!

Ceea ce a fost ridicol. Stephen a fost singura persoană care și-a păstrat calmul. S-a ridicat în tăcere să vadă dacă Héloïse era serios vătămată. Nu era și chiar a ieșit în câștig, fiindcă i-am dat cea mai mare parte din tartele de cartofi. Pofta de mâncare ne-a revenit mai târziu, când nu mai era nimic bun de mâncat.

Mâncarea nu a devenit cu mult mai bună, cu toate că Stephen ne dă cu regularitate leafa lui, pentru că trebuie să o luăm încet până ne plătim datoriile la negustori. Stephen păstrează pentru el un șiling pe săptămână: caietul ăsta e cumpărat din economiile lui. Am sentimentul neliniștitor că va cheltui majoritatea economiilor lui pe mine. În mod sigur nu cheltuiește nimic pentru el. În ultimul timp nu mi-a mai adus nicio

poezie, ceea ce e o ușurare.

Seara certei aceleia a fost fundul puțului. Oamenii nefericiți nu-și pot permite să se disprețuiască unii pe alții. Loviturile crude al sorții cer o blândețe extremă în cercul familiei.

Nici nu știam noi că soarta deja începea să ni se îmbunătățească oarecum, căci aceea a fost noaptea morții mătușii Millicent. Ce oribil de crudă par! Dacă aș putea-o readuce la viață aș face-o, dar așa nu pot decât să-i mulțumesc lui Dumnezeu pentru căile Lui miraculoase. Căci ne-a lăsat mie și lui Rose garderoba ei personală – adică hainele din ea, nu mobila în sine, cum am crezut la început. Când vicarul a văzut anunțul morții ei în *The Times* am nutrit cu toții vaga speranță că i-a lăsat tatei ceva bani. Dar ea l-a scos complet din testament, lăsându-și averea unei pensiuni care găzduiește modelele artiștilor: presupun că s-a gândit că ele ar fi trebuit să stea în pensiuni, nu să se mărite cu rudele ei. („Numai gândește-te”, a zis Rose, „că dacă tata nu s-ar fi însurat cu Topaz acum ne-am tăvăli în bani”. Și eu m-am întrebat dacă aș fi preferat să mă tăvălesc în bani decât s-o am pe Topaz în familie. Am decis că n-aș fi preferat, ceea ce a fost plăcut de știut.)

După ce ne-a trecut primul val de entuziasm, ne-am amintit că mătușa Millicent avea șaptezeci și patru de ani și era excentrică în materie de îmbrăcăminte. Dar e încurajator să ți se lase ceva moștenire, indiferent ce.

Avocații ne-au scris să mergem la Londra să împachetăm chiar noi hainele, spunând că vor acoperi ei cheltuielile. Perspectiva unei zile la Londra era ruptă din rai, dar problema hainelor pe care să le purtăm s-a dovedit un adevărat iad, mai ales pentru

Rose. (Hainele mele nici nu merită să te gândești la ele, așa că n-o fac.) Ne-am spălat și călcat paltoanele și am încercat să ne convingem că arătau mai bine. Apoi vremea s-a încălzit și în lumina strălucitoare a soarelui hainele alea arătau revoltător de-a dreptul. Deodată mi-a venit o idee.

— Hai să ne punem vechile noastre costume albe, am zis.

Mătușa Millicent pusese să ne fie făcute chiar înaintea certei provocate de căsătoria tatei cu Topaz. Sunt dintr-un fel de bumbac mătăsos, foarte simple. Sigur că au fost purtate din greu și al meu mi-a rămas cam scurt, deși i-am desfăcut tivul cât s-a putut, dar sunt cele mai drăguțe lucruri pe care le avem și, ca printr-un miracol, au fost puse la iernat curate.

— Ar fi în regulă în miezul verii, a zis Rose când le-am probat. Dar în aprilie!

Ne-am decis totuși să le îmbrăcăm dacă vremea avea să se mențină frumoasă. Și când ne-am trezit ieri era mai degrabă iunie decât aprilie. O, ce dimineață superbă! Presupun că o dimineață frumoasă de primăvară e cel mai minunat fel de vreme pe care ni-l poate oferi Domnul! În mod sigur te ajută să crezi în El.

Domnul Stebbins i-a împrumutat lui Stephen căruța lui ca să ne conducă la gară și până și calul părea să se simtă minunat.

— Ați văzut vreodată un cer așa senin? am întrebat eu și pe urmă mi s-a făcut rușine de fericirea mea, știind că n-aș fi avut parte de ea dacă mătușa Millicent ar fi rămas în viață… și probabil a fost dureros să moară, biata bătrânică!

Străbăteam Godsendul și soarele matinal cădea pe pietrele acoperite de mușchi din cimitir. Am încercat

să mă gândesc că și eu voi muri într-o zi, dar nu am putut-o crede, apoi într-o străfulgerare mi-am zis că atunci când chiar mi se va întâmpla o să-mi amintesc acest moment și o să revăd cerul senin al Suffolkului deasupra vechilor morminte din Godsend.

Gândul la moarte – stranie, frumoasă, teribilă și foarte, foarte îndepărtată – m-a făcut să mă simt mai fericită ca oricând. Singurul lucru deprimant a fost că am întrezărit Scoatney Hall printre copaci, și asta nu m-a deprimat decât de dragul lui Rose, căci ce-mi pasă mie de frații Cotton? (Sau, în tot cazul, ce-mi păsa atunci?) Am avut grijă să-i evit privirea până am trecut de parc, ocupându-mi două minute pline de tact cu încheiatul unicului nasture de la pantof.

Am ajuns în gara Scoatney la timp. Rose era de părere că ar fi trebuit să cumpărăm bilete la clasa întâi, dat fiind că plăteau avocații.

— Și dacă nu plătesc pe loc? am zis eu.

Aveam leafa lui Stephen ca să ne descurcăm în ziua aceea, dar Topaz conta pe faptul că vom recupera cheltuielile. În cele din urmă am cumpărat bilete ieftine valabile o zi.

Stephen mă tot ruga să fiu atentă la trafic. Chiar a alergat după tren ca să mi-o mai zică o dată. Apoi a rămas locului făcând cu mâna și zâmbind, dar cam trist. Mi-am dat seama că nu fusese niciodată la Londra.

Ce diferite au părut lucrurile când am schimbat micul nostru tren de jucărie, la King’s Crypt! A dispărut senzația aceea rurală, de parcă în trenul de Londra ar fi rămas captivă o parte din aerul londonez. Și costumele noastre albe au început să pară ciudate. Și au părut și mai ciudate când am ajuns la Londra. Oamenii se tot holbau la noi. Rose a remarcat imediat.

— Asta pentru că ne admiră costumele, am zis eu sperând s-o alin.

Și chiar credeam că erau mai drăguțe decât hainele mohorâte pe care le purtau majoritatea femeilor.

— Suntem bătătoare la ochi, a zis ea profund rușinată.

Nici nu știa atunci că aveam să arătăm mult mai bătătoare la ochi până să revenim acasă.

Trecuseră trei ani de când nu mai fuseserăm la Londra. Desigur, n-o cunoscuserăm niciodată bine: ieri a fost prima oară când m-am plimbat prin City. A fost fascinant, mai ales papetăriile: aș putea să mă uit la papetării pentru totdeauna. Rose a spus că erau cele mai plictisitoare prăvălii cu excepția măcelăriilor. (Eu nu știu cum poți să numești măcelăriile plictisitoare. Sunt pline de orori.) Ne-am tot rătăcit, întrebând polițiștii, care erau glumeți și paterni. Unul dintre ei a avut amabilitatea de a opri traficul pentru noi și un șofer de taxi i-a trimis sărutări lui Rose.

Sperasem că biroul avocaților avea să fie vechi și întunecos, cu un avocat bătrân, ca din romanele lui Dickens. Dar era un birou ca toate celelalte și n-am avut de a face decât cu un funcționar tânăr, cu părul lins. Ne-a întrebat dacă ne descurcam să ajungem în Chelsea cu autobuzul.

— Nu, a zis repede Rose.

— OK. Luați un taxi, a spus el.

Am zis că nu prea aveam bani. Rose a roșit profund. El i-a aruncat o căutătură și a zis:

— Așteptați o secundă.

Și a ieșit. A revenit cu patru lire.

— Domnul Stevenage spune că sunt pentru dumneavoastră, a zis el. O să acopere drumul cu

trenul, taxiul până în Chelsea, taxiul cu care să duceți lucrurile până la gară și un prânz frugal. Și trebuie să veniți încoace cu cheia casei și să semnați o chitanță. E clar?

Am zis că da și am plecat. Rose era furioasă că un funcționar modest fusese singurul care se deranjase să ne primească.

— E lipsit de respect față de mătușa Millicent, a zis ea indignată. Ne tratează ca pe plevușcă.

Nu mă deranja că eram plevușcă atâta timp cât aveam patru lire în mână.

— Hai să mergem cu autobuzul și să economisim banii de taxi, am propus.

Dar ea a spus că nu mai suporta să se holbeze lumea la ea.

— Probabil suntem singurele fete din Londra îmbrăcate în alb.

Chiar atunci un șofer de autobuz ne-a zis:

— Țop înăuntru, fulgi de nea!

Ea și-a luat un aer arogant și a făcut semn unui taxi.

Micul lac cu nuferi din grădina pavată cu dale a mătușii Millicent era gol. Am sperat că peștii aurii își găsiseră un cămin primitor.

Am descuiat ușa din față. Spre surprinderea mea, holul era gol: nu-mi dădusem seama că mobila fusese luată.

— E straniu, am zis când ușa s-a închis lăsând pe dinafară ziua însorită.

— Ba e doar frig, a zis Rose. Presupun că hainele sunt în dormitorul ei. Mă întreb dacă acolo a murit.

Eu m-am gândit că era lipsit de tact să te întrebi așa ceva cu glas tare.

În timp ce urcam, am aruncat o privire în livingul

dublu. Cele două ferestre înalte dădeau către Tamisa. Lumina era orbitoare. Ultima oară când văzusem încăperea, fusese luminată de zeci de lumânări pentru o petrecere. Asta se petrecuse în seara în care o întâlnirăm pentru prima oară pe Topaz. Portretul pe care i-l făcuse Macmorris tocmai fusese expus și mătușa Millicent îl rugase s-o aducă și pe ea. Purta rochia de un albastru cețos în care fusese pictată și el îi împrumutase marele colier de jad. Mi-am amintit ce tare mă uluise părul ei lung și blond, căzându-i liber pe spate. Și mi-am mai amintit că tata a stat de vorbă cu ea toată seara, în timp ce mătușa Millicent, în costumul ei de catifea neagră și cu șalul de dantelă la gât, îl privea furioasă.

În marele dormitor din față nu era nimic, spre marea mea ușurare. Deși nu pot să spun că părea un loc unde murise cineva; era numai rece și pustiu. Hainele erau în micul budoar dosnic, zăcând grămadă pe podea, alături de două cufere vechi de piele neagră în care să le împachetăm. Venețiana verde era trasă, așa că era foarte puțină lumină. Șnurul era rupt și nu am reușit să o ridicăm, dar am reușit să depărtăm un pic șipcile.

Mantaua neagră cu croială militară a mătușii Millicent era deasupra uneia dintre grămezi. Când eram mică îmi era frică de ea. Cred că mă făcea să mă duc cu gândul la vrăjitoare. Mi s-a părut înspăimântătoare și ieri, dar în alt fel: părea să fie cumva parte dintr-o persoană moartă. La fel și celelalte haine.

— Rose, nu cred că pot să le ating, am zis eu.

— Trebuie, a spus ea și a început să scotocească printre ele.

Poate dacă am fi ținut la biata mătușă Millicent

am fi simțit un soi de blândețe față de hainele ei. Și poate n-ar fi fost atât de oribil dacă ar fi fost drăguțe și feminine. Dar erau mai ales haine și fuste grele, închise la culoare și lenjerie de corp groasă, de lână. Și șiruri-șiruri de pantofi fără toc pe șanuri de lemn, care m-au tulburat cel mai tare, pentru că mă tot gândeam la ele ca la niște picioare moarte.

— Sunt zeci de batiste de olandă, tot e ceva, a zis Rose.

Dar mie nu-mi plăceau batistele, și nici mănușile sau ciorapii sau perechea oribilă de corsete ce păreau stricate.

— Hainele oamenilor ar trebui îngropate odată cu ei, am zis eu. N-ar trebui lăsate în urmă ca să fie disprețuite.

— Nu le disprețuiesc, a zis Rose. Unele dintre costumele astea sunt făcute dintr-un material minunat.

Dar le îndesa în cufere într-o manieră vag jignitoare. M-am silit să le scot și să le împachetez cu grijă și mi-am imaginat-o pe mătușa Millicent privindu-mă ușurată.

— Mereu i-a plăcut să aibă costumele bine călcate și periate, am zis.

— De parcă pentru ea mai contează! a zis Rose.

Și atunci am auzit pe cineva urcând scările.

Am înghețat. Apoi spaima mi-a încleștat gâtlejul și n-am fost în stare să spun un cuvânt. Am privit-o pe Rose în agonie.

— Nu e ea, nu e ea, a gâfâit Rose. O, Cassandra, nu poate fi ea!

Dar știam că și ea credea asta. Și am știut, așa cum știu adesea ce gândește Rose, că fusese îngrozită încă de când intraserăm în casă, iar modul degajat în

care mânuise hainele fusese numai bravadă. Dar nu știam că frica ei era de două ori mai mare, căci se temea că, dacă nu mătușa Millicent era cea care urca scările, atunci nu putea fi decât un vagabond care se ascunsese în pivniță. Care avea să ne ucidă și să ne ascundă cadavrele în cufere.

O, minunata Rose! Cu ambele spaime în minte, a dat ușa de perete și a zis:

— Cine e?

Afară era funcționarul de la casa de avocatură.

— Cum îndrăznești? s-a răstit ea furioasă. Te furișezi în casă, o sperii pe surioara mea…

— Rose, nu! am zis eu cu o voce slabă.

Bietul funcționar și-a cerut scuze profunde.

— Nu am venit decât ca să vă fac un serviciu, a încheiat el și i-a înmânat o scrisoare.

Rose a citit-o.

— Dar nu putem să plătim pentru asta!

I-am smuls-o din mână. I se reamintea că datorează bani pentru depozitarea unor blănuri.

— Nu trebuie să plătiți nimic, am rezolvat asta prin telefon, a zis funcționarul. Suntem executorii testamentari ai mătușii dumneavoastră, așa că primim notele ei de plată, înțelegeți? Asta chiar se afla pe biroul meu de dimineață când ați sosit, dar nu apucasem să o citesc. Sunt blănurile dumneavoastră acum.

— Dar mătușa Millicent nu a avut niciodată blănuri, am intervenit eu. Spunea că e o cruzime față de animale.

Și mereu îi dădusem dreptate.

— Ei bine, astea au fost ale ei și, cruzime sau nu, mai bine le-ați lua. Blănurile sunt valoroase, a zis funcționarul.

Am privit din nou scrisoarea. Nu spunea unde sunt blănurile.

— Trebuie să fie de calitate dacă a plătit atâta ca să le depoziteze, a zis funcționarul. Știți ce? Îndesați toate astea în cufere ca să le duc eu la gară și să le las la biroul de depozitare a bagajelor. Și dumneavoastră puteți să vă mergeți după blănuri.

Am adunat hainele în grabă și, spre rușinea mea, am uitat cu totul să mă gândesc la sentimentele postmortem ale mătușii Millicent. Funcționarul și șoferul de taxi cu care venise au târât cuferele pe scări, apoi el ne-a chemat un alt taxi.

— Aș vrea să vin cu dumneavoastră să văd despre ce-i vorba, dar trebuie să fiu la Tribunal la trei, a zis el.

Avea părul unsuros și coșuri, dar era bun la suflet. Evident, și Rose era de aceeași părere, căci și-a scos capul pe geamul taxiului și și-a cerut scuze că fusese atât de arțăgoasă.

— Nu face nimic, a zis el. Sunt sigur că și eu m-aș fi speriat în locul dumneavoastră.

Apoi taxiul a pornit și el a strigat după noi:

— Sper că sunt din zibelină.

Și noi speram.

— Probabil că sunt noi, căci nu le avea cât am fost pe la ea, a zis Rose. Presupun că a mai renunțat la principii pe măsură ce a îmbătrânit și a devenit mai friguroasă.

— Probabil sunt de iepure, am zis eu simțind că trebuia să țin imaginația noastră în frâu, deși nu credeam cu adevărat că mătușa Millicent ar fi purtat ceva ieftin.

Taxiul a oprit dinaintea unui magazin minunat, genul în care nu aș îndrăzni să pătrund fără un motiv

bine întemeiat. Am intrat pe la departamentul de mănuși și ciorapi, dar în jur se aflau și mărfuri ale altor departamente: sticluțe cu miresme și un mic copac de sticlă cu cireșe pe ramuri și o rămurică de coral alb pe o eșarfă din șifon verde ca marea. O, ce viclean e locul ăla... probabil îi face pe oamenii cu bani să vrea să cheltuiască nebunește.

Covoarele verde palid erau moi ca mușchiul și aerul era înmiresmat, un miros ca de clopoței, dar mai bogat și mai profund.

— A ce miroase mai precis? am întrebat eu și Rose a spus:

— A rai.

În departamentul de blănuri era un alt miros, mai greu, și blănurile însele aveau un miros excitant. Erau o mulțime, maro-închis, cafeniu-auriu, argintii, întinse pe sofale de satin verde. Și un manechin tânăr și blond se plimba de colo colo într-o capă de hermină pusă peste o rochie de voal roz, cu un mic manșon. O femeie cu părul alb-albăstrui a venit, a întrebat dacă ne poate ajuta și ne-a luat factura. După un timp, doi bărbați în halate albe au apărut cu blănurile mătușii Millicent și le-au trântit pe o sofa.

Le-am scuturat și le-am studiat. Erau două haine foarte lungi, una neagră și mițoasă, alta netedă și cafenie. O jachetă neagră scurtă și strâmtă, cu mâneci bufante, și un covor mare și lățos cu o bordură de fetru verde.

— Dar ce animale-s astea? am exclamat eu.

Femeia cu părul alb le-a studiat cu atenție. A spus că haina cafenie era din blană de castor, iar cea scurtă, cu un ton ruginiu pe sub negrul ei, era din piele de focă. Nu a reușit să identifice din ce era făcut covorul, care mie mi se părea din blană de collie. Rose

a probat haina lungă, neagră și mițoasă. Ajungea până la podea.

— Parcă ești un urs, am zis eu.

— Chiar e urs! a spus femeia cu părul alb. Vai de mine, cred că trebuie să fi fost haina unui vizitiu!

— E ceva în buzunar, a zis Rose.

A scos o bucată de hârtie. Pe ea scria: *Trenul doamnei la 1.30. Dra Milly la lecția de dans la 3. Tinerele doamne la Grange la 6.*

Mi-am dat seama: mătușa Millicent era sora mai mică a tatei tatălui meu. Blănurile astea trebuie să-i fi aparținut mamei ei. Asta le făcea…

— Ceruri! am exclamat. Sunt ale străbunicii noastre.

Un soi de director a venit și a discutat cu noi. L-am întrebat dacă era ceva de valoare.

— Azi n-ai reușit să găsești blănuri de castor oricât ai face, a zis el, dar nu știu dacă veți reuși să scoateți bani pe el. Acum tratăm blănurile în cu totul alt fel. Astea cântăresc o tonă.

Magazinul nu cumpăra blănuri uzate și nu ne putea sfătui unde altundeva să le ducem. Simțeam că Londra era cel mai bun loc unde să le vindem și am vrut să le lăsăm acolo până ne sfătuiam cu Topaz, dar el a zis că dacă mai stăteau acolo ar fi început un nou termen trimestrial și nu credea că avocații mătușii ar mai fi plătit. Atunci am zis că o să le luăm pe braț. Părea singura soluție. Am semnat și ne-am luat poverile. Pe drumul spre ieșire am privit de pe culoar către departamentul pe unde veniserăm. O femeie cumpăra mănuși din piele de căprioară de culoare deschisă. Avea un costum negru cum nu se poate mai simplu, pe care însă Rose l-a găsit minunat.

— Așa ar trebui să ne îmbrăcăm și noi, a zis ea.

Am rămas locului privind sticlele de miresme, ciorapii și restul – am văzut o femeie cumpărând o duzină de perechi de ciorapi de mătase – până când eu am zis:

— Suntem ca Ab când vede păsările zburând dincolo de fereastră. Mai avem puțin și o să mieunăm cum face el când nu le poate prinde.

Rose a spus că așa se și simțea.

— Ei, hai să dăm o raită prin magazin dacă tot suntem aici, am propus eu.

Dar ea a spus că n-ar fi putut îndura s-o facă așa, încărcată cu blănuri. Atunci mi-am vârât capul prin arcadă și am tras zdravăn în piept mirosul de clopoței, apoi am ieșit pe ușa principală, care era cel mai aproape.

Rose voia să ducem blănurile drept în City, cu taxiul, dar nu se vedea niciunul și îmi era atât de foame că am convins-o să mâncăm ceva mai întâi. Ne-am târât către Oxford Street – blănurile alea chiar cântăreau tone – și am descoperit un local cu fețe de masă albe și oliviere mari și rotunde. A fost ceva bătaie de cap până ne-am instalat: am încercat să împăturim blănurile și să stăm pe ele, dar am descoperit că nu ajungeam nici la podea, nici la farfurii. În cele din urmă a trebuit să le trântim pe jos, ceea ce chelneriței nu i-a picat prea bine. Dar mi-a plăcut restaurantul. Majoritatea celor care mâncau aici erau neobișnuit de urâți, dar mâncarea era minunată. Am luat pui fript (aripioare de doi șilingi porția), porții duble de sos de pâine (pentru fiecare), legume, budincă de melasă și o cafea minunată cu lapte. Ne-am îndopat până n-am mai putut. Când am terminat se făcea ora patru.

— Nici n-am apucat să vedem Londra, am zis eu în

timp ce ne întorceam la cabinetul de avocatură.

Rose a zis că n-ar fi vrut s-o vadă chiar dacă nu am fi fost îngreunate de blănuri, pentru că nu avea niciun haz să fii în Londra dacă nu erai îmbrăcat cum trebuie. După asta a tăcut atât de mult, că am întrebat-o la ce se gândește.

— Îl rugam pe Dumnezeu să-mi dea un costumaș negru, a zis ea.

Prietenul nostru funcționarul a râs de i-au dat lacrimile la vederea blănurilor, dar a zis că era păcat. După părerea lui, haina de castor trebuie să fi fost ținuta de călătorie a unui bărbat – era prea mare până și pentru el – și de fapt blana era căptușeala, iar pledul scoțian era adevărata față. Ne-a oferit o ceșcuță de ceai și câte două fursecuri cu stafide, dar eram prea pline ca să le mâncăm, așa că le-am pus într-un plic să le avem la drum. Când ne-am recuperat cuferele vechi de piele de la depozitul de bagaje, funcționarul ne-a întrebat dacă aveam cadavre în ele. Atunci mi-a povestit Rose că se temuse să nu ajungem chiar noi în ele pe post de cadavre.

În tren am avut un compartiment numai pentru noi și, fiindcă după apus s-a făcut frig, mi-am pus haina din blană de castor, cu blana pe dinăuntru. Mi s-a părut nemaipomenit de prietenoasă. Era extraordinar: aveam cele mai afectuoase sentimente pentru blănurile alea, nu mă îngrozeau ca hainele mătușii Millicent, deși trebuie să fi fost purtate de oameni acum morți. M-am gândit o grămadă la asta, încălzindu-mă tot mai tare în îmbrățișarea castorului, și am decis că era la fel ca diferența dintre vechile și frumoasele morminte vechi din Godsend și cele noi, deschise să primească sicrie (la care nu suportam să mă uit), că timpul ia hidoșenia și oroarea morții și le

transformă în frumusețe.

Cu un an în urmă aș fi transformat ideea asta într-o poezie. Ieri am încercat, dar n-am reușit. O, puteam gândi versuri care să rimeze, dar asta e tot ce erau. Acum știu că asta e tot ce au fost vreodată poeziile mele, dar atunci când compuneam câte una simțeam că aș putea sări peste lună. Îmi lipsește sentimentul.

M-am lăsat pe spate și am închis ochii și deodată întreaga zi mi-a trecut pe dinainte. Nu mi-o aminteam pur și simplu, ci părea să fi rămas captivă îndărătul pleoapelor mele: City, traficul, magazinele erau toate acolo, scânteind, contopindu-se. Apoi creierul meu a început să aleagă bucățile la care voia să se gândească și mi-am dat seama că ziua avea haine pe post de jaloane: mai întâi rochiile noastre albe, de dimineață, apoi conștiința a ceea ce purtau oamenii în Londra, apoi sărmanele haine moarte ale mătușii Millicent, pe urmă toate lucrurile acelea elegante din magazin și în final blănurile noastre. Și m-am gândit cât de importante sunt și au fost dintotdeauna hainele pentru femei. M-am gândit la doamnele normande din turnul Belmotte și la doamnele din timpul dinastiei Plantagenet, locuind în castelul Godsend, și la doamnele perioadei Stuarților, când pe ruine a fost ridicată casa noastră, la fustele puse pe cercuri de fier și la rochiile din perioada lui Jane Austen, la crinoline și turnuri[17] și la Rose tânjind după un costumaș negru. Am avut niște gânduri cum nu se poate mai profunde și mai filosofice despre toate astea și poate le-am și visat, căci păreau să plutească în jurul meu. Când Rose m-a trezit visam rămurica albă de coral pe eșarfa

17 Variantă mai târzie a crinolinei, în care partea cu arcuri, căptușeală și/sau și volane se aplică numai la spatele fustei, în timp ce în față aceasta cade dreaptă până la pământ.

de șifon verde ca marea.

A venit momentul să schimbăm trenul. Când am dezbrăcat haina din blană de castor am simțit că îngheț, deși e bine c-am făcut-o, nu numai fiindcă arăta ciudat, dar și fiindcă mătura pământul cu poalele. Am fost fericită când am luat trenulețul nostru pe linia secundară și am putut s-o îmbrac din nou. Rose și-a pus haina vizitiului și ne-am aplecat pe fereastră să tragem în piept mirosul dulce de la țară, pe care nu-l remarci decât după ce ai fost plecat, încă mai aveam fursecurile noastre cu stafide, așa că le-am mâncat privind în noapte, însă eu am păstrat unul pentru Stephen, care urma să ne aștepte cu căruța domnului Stebbins ca să ia cuferele.

Și atunci s-a întâmplat. Când ne-am oprit în Little Lymping m-am uitat către vagonul cu bagaje ca să mă asigur că nu ne coboară cuferele din greșeală, căci șeful de gară e cam netot. Și acolo, privind pe o fereastră a trenului, la nici șase metri de mine, se afla Simon Cotton. Părul și barba lui păreau foarte negre, lumina bolnăvicioasă a felinarelor de pe peron îi accentua paloarea și până și cu prilejul acestei priviri rapide am observat ce golașă părea gura lui.

M-am retras și am strigat-o pe Rose.

Am socotit că aveam vreo zece minute să facem un plan: eram la opt kilometri de Scoatney, iar trenulețul nostru abia se târăște. Dar ne trebuia mai mult timp! Nu am reușit să decid dacă era cazul să-i spun lui Rose ce gândeau frații Cotton despre ea. Îmi era teamă că, dacă n-o făceam, avea să se comporte din nou prostește.

— Hai să îi tratăm cu răceală, am zis în timp ce îmi aranjam părul în oglinda dintre fotografiile înfățișând una Catedrala din Norwich și alta plaja din

Yarmouth.

— Cu răceală? Crezi că am de gând să le vorbesc? După ce ne-au ignorat?

— Dar va trebui să spunem „Bună seara”, nu-i așa? O putem spune cu răceală și pe urmă să ne vedem de drum cu demnitate.

Ea a spus că nu puteam face nimic cu demnitate când eram îmbrăcate așa și încărcate cu blănuri. Voia să sărim din tren imediat ce se oprea și să o ștergem fără să ne observe Cottonii.

— Dar nu putem s-o ștergem fără cuferele noastre, am zis eu, apoi mi-a venit o idee: O să coborâm pe cealaltă parte a trenului și o să ne apropiem de vagonul de bagaje mergând pe șine. Până ajungem acolo Cottonii vor fi părăsit gara.

Ea a fost de părere că planul era bun. Ne-am decis să păstrăm pe noi hainele de blană, ca să fim invizibile în întunericul de la capătul peronului în caz că frații Cotton s-ar fi uitat în urmă chiar când ne luam noi cuferele. Rose a ridicat gulerul blănii de urs ca să-și acopere părul luminos.

— Să sperăm că nu vine niciun tren pe cealaltă linie când umblăm noi pe ea, am zis eu.

Dar știam că era puțin probabil la ora aceea din noapte și oricum ar fi venit foarte încet.

— Și putem împinge trenulețele astea înapoi cu o singură mână, a zis Rose.

Am săltat pe umăr covorașul care aducea a collie, iar Rose a luat jacheta din piele de focă. În clipa în care s-a oprit trenul am sărit pe șine.

Nu ne dăduserăm seama ce dificil va fi să mergem așa: hainele erau greu de ținut și ne tot împiedicam. Lămpile de parafină de pe peron aruncau o lumină foarte slabă și în dreptul vagonului de bagaje nu era

niciuna. Nu am reușit să ajungem până la uși de pe partea noastră, așa că am ocolit pe la spatele trenului și am urcat pe peron. Ușile vagonului erau larg deschise, dar nu se vedea niciun paznic care să ne ajute să coborâm cuferele. De obicei șeful de gară ajută la bagaje, dar el e și controlorul de bilete și eram sigură că era ocupat cu Cottonii.

— Trebuie să ne descurcăm singure, am zis.

În vagon era o lumină atât de slabă că la început nici nu ne-am văzut cuferele, apoi Rose le-a zărit în capătul opus, în spatele unei grămezi de bidoane înalte de lapte. În drum spre ele am trecut pe lângă o ladă mare. Lampa slabă cu gaz era chiar deasupra ei și am văzut pe etichetă COTTON, *Scoatney, Suffolk.* Rose a observat și ea și a scos un icnet. În clipa următoare am auzit voci și pași apropiindu-se pe peron.

Ne-am repezit către ușă, dar ne-am dat seama că era prea târziu să mai ieșim.

— Repede! Să ne ascundem după cufere! a zis Rose.

Dacă aș fi avut vreme să gândesc, aș fi încercat s-o conving să n-o facă, spunându-i că, în caz că am fi fost descoperite, am fi părut ridicole. Dar ea s-a repezit către cufere și eu am urmat-o.

— N-o să ne vadă aici, a zis ea în timp ce se ghemuia.

Nici eu nu credeam asta: cuferele erau mari și lumina era slabă și departe de noi.

— Dar lasă-te mai jos, i-am șoptit, cufărul tău nu e la fel de mare ca al meu.

— O, ne descurcăm noi, domnule, a zis o voce de bărbat.

Nu era a șefului de gară, așa că am dedus că

paznicul se întorsese.

— Vă ajut eu, a zis Neil Cotton sărind în vagon.

Apoi a exclamat: „O, Doamne!” și a sărit din nou jos. În clipa următoare ușile s-au trântit atât de violent că gluga lămpii s-a spart, lăsându-ne în beznă.

— Ce ai, ce s-a întâmplat? a întrebat Simon Cotton.

N-am putut auzi răspunsul lui Neil, dar l-am auzit pe paznic izbucnind în râs și zicând:

— Ei nu, că asta-i bună!

— Vai, Rose, ne-a văzut! am șoptit eu.

— Prostii. De ce să trântească ușa la vederea noastră? mi-a răspuns ea tot în șoaptă. Nu, e altceva. Taci și ascultă!

Mi-am ridicat capul precaută. Vedeam conturul ferestrei ușor întredeschise în partea de sus. L-am auzit pe Simon Cotton spunând:

— Neil, ești nebun!

— Sunt sigur. Ascultă-mă pe mine.

— Haideți, domnule, am venit cu vagonul ăla, a spus paznicul.

— Dar ai lăsat ușile deschise.

Am văzut ceva mișcându-se prin întuneric: era fața lui Rose ieșind de după cufăr.

— Ce e? a șoptit ea panicată.

— Șșș! i-am șoptit străduindu-mă să aud.

Cred că o să-mi amintesc minutul ăla cât oi trăi: stelele din pătratul ferestrei, mărgica de lumină de deasupra lămpii sparte, mirosul de lapte stricat și pește. L-am auzit pe Simon Cotton spunând că se duce să ia o lanternă din mașină.

— Și zi-i mamei să stea înăuntru cu ușa închisă, a strigat Neil în urma lui.

Rose a început să se târască spre fereastră. A

răsunat un zăngănit găunos când s-a lovit de un bidon de lapte.

Paznicul a scos un fluierat jos.

— Se pare c-ați avut dreptate, domnule.

— Sigur că am dreptate, a zis Neil. Nu le-am dat eu de mâncare în Parcul Yellowstone?

Și-atunci mi-am dat seama.

— Rose, am zis eu, te-a luat drept urs.

Am auzit-o ținându-și respirația:

— Idiotul idioților!

Apoi s-a lovit de alt bidon de lapte.

— Păi șapte optimi din tine sunt un urs și circul se află la King's Crypt. Corturile sunt aproape de calea ferată. Cottonii nu aveau cum să nu le vadă.

Am început să râd, dar m-am oprit când am auzit-o luptându-se să deschidă ușile de pe cealaltă parte a vagonului. A reușit și i-am văzut silueta neagră pe fundalul înstelat.

— Vino repede, a zis ea sărind pe șine.

Am traversat vagonul către ușă și fiecare bidon de lapte s-a izbit de vecinul său. Pe deasupra larmei lor îi auzeam pe Neil Cotton și pe paznic alergând de-a lungul platformei și țipând la mecanicul locomotivei.

— Rose, nu fii nebună, trebuie să explicăm, am strigat eu după ea.

Ea m-a prins de mâini și m-a tras, silindu-mă să sar jos.

— Dacă nu vii cu mine n-o să te iert niciodată, mi-a șoptit ea cu înflăcărare. Mai bine mor decât să le dau explicații.

— Păi atunci probabil că o să mori, fiindcă o grămadă de oameni de la țară au puștile la îndemână…

Dar n-avea rost, dispăruse deja în întunericul din

spatele trenului. Pasagerii țipau trântind ușile… nu puteau să fi fost prea mulți, dar făceau zgomot ca o oaste de diavoli. Din fericire, se concentrau pe partea pe care era peronul. Mi-a venit ideea că, dacă o puteam face pe Rose să-și dea haina jos, ne puteam alătura urmăririi ca și cum n-am fi avut nimic de-a face cu ursul. Așa că mi-am lepădat haina, am aruncat-o în vagon și am pornit după ea. Dar înainte să fac mai mult de doi metri, raza unei lanterne a strălucit și am văzut-o limpede pe Rose. Trecuse de capătul peronului și se chinuia să urce taluzul și, în patru labe cum era, chiar aducea cu un urs. Oamenii de pe peron au izbucnit în țipete. Rose a ajuns în vârful taluzului și a dispărut pe câmp.

— Într-acolo e ferma Foxearth, a țipat o femeie. Au trei copii mici.

Am auzit pe cineva alergând pe peron. Femeia a strigat:

— Repede, repede, către Foxearth.

Cu un bufnet, cineva a sărit pe șine și apoi Stephen a traversat prin raza lanternei. Lumina a scânteiat pe ceva din metal și mi-am dat seama că ducea o furcă. Trebuie s-o fi găsit în căruța domnului Stebbins.

— Stephen, oprește-te! am țipat.

El s-a întors și mi-a strigat:

— N-o să-l rănesc decât dacă n-am de ales, donșoară Cassandra. O să-l încolțesc într-un hambar.

Neil Cotton a trecut pe lângă mine.

— Dă-mi mie asta, a zis el apucând furca lui Stephen.

Simon s-a apropiat în goană, proiectând lumina lanternei dinaintea sa. Paznicul și câțiva pasageri au venit în galop pe urmele lui și cineva s-a lovit de mine

și m-a dărâmat din picioare. Lanterna a început să clipească, apoi Simon i-a tras una și atunci s-a stins de tot.

— Aduceți felinarele din gară! a strigat paznicul urcând din nou pe peron.

Pasagerii s-au oprit să-l aștepte, dar Simon și Stephen s-au pierdut în întuneric pe urmele lui Neil.

Poate ar fi trebuit să explic totul imediat, dar zgomotul și faptul că fusesem dărâmată din picioare mă amețiseră. Și știam ce groaznic ar fi fost pentru Rose să știe despre asta nu doar Cottonii, ci și oamenii din tren. Și chiar credeam că avea șansa să scape.

„Oricum, Neil o să-și dea seama că nu e un urs dacă o să se uite mai îndeaproape”, mi-am zis în sinea mea. Apoi toți au trecut în goană pe lângă mine cu felinare, iar șeful gării ducea în lesă dulăul lui mare și negru și avea o piatră în mână. Mi-am dat seama că nu era sigur să mai păstrez tăcerea. Am început să le spun ce și cum, dar câinele lătra atât de tare, încât nu m-a auzit nimeni. Și atunci, pe deasupra larmei, am auzit un țipăt pătrunzător.

Mi-am pierdut capul complet.

— E sora mea, am țipat. O omoară!

Și am luat-o la goană în lungul liniei. Toți au pornit pe urma mea strigând și cineva s-a împiedicat de lanțul câinelui și a înjurat copios. Ne-am cocoțat pe taluz și am pătruns pe câmp și oamenii au ridicat felinarele cât mai sus, dar nu am zărit nici urmă de Rose, Stephen sau frații Cotton. Toți vorbeau deodată, făcând tot felul de propuneri. O femeie grasă voia ca șeful de gară să dea drumul câinelui din lanț, dar el se temea ca animalul să nu-i atace pe cei doi Cottoni și nu ursul.

— Dar o să-i strivească în brațe, a gemut femeia

cea grasă. N-or să aibă nicio șansă.

Am deschis gura ca să-i fac să priceapă că nu exista niciun urs și tocmai atunci am văzut ceva alb în depărtare. Oamenii cu felinarele au văzut și ei și au dat fuga într-acolo. Și deodată Neil Cotton s-a ivit în lumină, ducând-o în brațe pe Rose în costumul ei alb. Simon Cotton și Stephen veneau la câțiva pași în urmă.

Femeia cea grasă s-a zorit către ei.

— La o parte, vă rog, a zis Neil Cotton cu fermitate. A avut un șoc cumplit.

— Rose! Rose! am strigat eu repezindu-mă la ea.

— E teafără, a zis repede Simon Cotton, dar vrem să o ducem la mașina noastră.

A luat un felinar, i-a luminat drumul lui Neil și s-au îndepărtat nepăsători.

— Dar, domnule, ursul… a zis paznicul.

— Mort, a răspuns Simon Cotton. L-a ucis fratele meu.

— Sunteți sigur, domnule? a întrebat șeful de gară.

— Mai bine v-ați duce să vedeți, a zis femeia cea grasă. Câinele îl va găsi cu siguranță.

— Ba nu-l va găsi, a zis Neil Cotton peste umăr. A căzut în râu și l-a luat curentul.

— Bietul, bietul de el, n-a avut nicio șansă, s-a văitat femeia cea grasă. Întâi ucis și pe urmă căzut în apă, și cred că era valoros.

— Mergi cu sora ta, mi-a zis Simon Cotton și am fost cum nu se poate mai fericită să plec.

El i-a dat felinarul lui Stephen și a rămas în urmă, îndemnând oamenii să revină în tren.

— Ei, e o treabă al naibii de ciudată, a zis șeful de gară. Chiar era, dacă mă întrebai pe mine.

— Ce s-a întâmplat, Stephen? am întrebat eu încet.

Deodată Rose a ridicat capul și mi-a șoptit vehement.

— Taci! Coboară cuferele din tren!

Apoi, în timp ce Neil o transporta cu grijă în josul terasamentului scund, am auzit-o spunându-i că puteau să iasă pe câmpul din spatele gării. El a traversat șina cu ea în brațe și a pătruns direct pe câmp; nu au mai revenit în stație. Stephen le-a făcut lumină cu felinarul un minut sau două, apoi mi s-a alăturat în vagonul de bagaje. Înainte să apuc să spun o vorbă, mi-a zis:

— Te rog, te rog, nu mă întreba nimic deocamdată, donșoară Cassandra.

Eu tocmai aruncam pe peron haina din blană de castor, covorul și jacheta.

— Ei, măcar poți să-mi spui unde e haina din blană de urs, am început eu, dar tocmai atunci paznicul s-a reîntors.

Bietul om nu reușea să-și dea seama cum coborâse ursul din vagon. I-am spus că Rose fusese înăuntru când Neil Cotton trântise ușa și că, auzind ursul cum mormăie, deschisese ușile din partea opusă.

— S-a repezit după ea ca fulgerul, am zis eu.

Asta a părut să lămurească lucrurile.

Șeful gării ne-a ajutat să urcăm cuferele în căruța domnului Stebbins. Mașina Cottonilor era la numai câțiva pași și înăuntru Rose vorbea cu doamna Cotton. Simon Cotton a ieșit din clădirea gării și m-a întrebat:

— O conducem acasă pe sora ta. Nu vii și tu?

Dar am zis că rămân cu Stephen, în parte pentru că mă simțeam jenată și în parte de frică să nu spun ceva greșit, dat fiind că nu știam ce se petrecuse cu

adevărat. Și n-am putut scoate nimic de la Stephen pe drumul spre casă. Nu mi-a zis decât:

— O, a fost îngrozitor, îngrozitor, donșoară Cassandra. E mai bine să îți povestească donșoara Rose. Eu nu zic nimic.

A trebuit să aștept până când și eu, și ea am mers la culcare ca să aflu toată povestea. O, ne-a făcut ea un rezumat imediat ce a ajuns acasă, dar mi-am dat seama că ascundea niște lucruri. Nu ne-a povestit decât că Neil Cotton s-a repezit la ea cu o furcă. Ea a țipat și atunci el s-a prins imediat cum stăteau lucrurile și le-a spus lui Simon și Stephen să pretindă că într-adevăr fusese un urs.

— Neil și Simon au susținut asta până și în fața mamei lor, a zis ea. O, au fost minunați!

Nu l-am mai auzit niciodată pe tata râzând atât de tare. A zis că povestea va fi înflorită și umflată până ce Rose va fi fost urmărită de o turmă de elefanți scoși din minți. Și a fost foarte impresionat de iuțeala minții fraților Cotton.

Ei nu intraseră în casă, ci se mulțumiseră să o lase pe Rose în curte.

— Neil a zis că mă lasă să spun povestea cum vreau eu, a zis ea. Și acum am zis-o. Și va trebui să pretindeți cu toții că a fost un urs, până-n vecii vecilor.

Radia de încântare și nu era deloc deranjată că se dăduse în spectacol. Eu eram tulburată, fără să știu de ce. Poate eram pur și simplu obosită. Deodată am început să tremur și mi-a venit să plâng. Topaz ne-a zorit să ne ducem la culcare și ne-a adus cacao și cărămizi calde la picioare și în curând m-am simțit mai bine. Ea ne-a sărutat într-o manieră maternă pe care Rose n-o apreciază și ne-a spus să nu stăm prea mult de vorbă. Cred că voia să stea și ea la taclale cu noi,

dar tata a strigat după ea chemând-o să vină în pat.

— Hai să ne terminăm cacaua pe întuneric, am zis eu și am suflat în lumânare.

Rose e mai înclinată către confesiuni pe întuneric. Primul lucru pe care l-a zis a fost:

— Cât ți-a povestit Stephen pe drumul către casă?

I-am spus că, după spusele lui, fusese ceva prea groaznic de povestit.

— Mă întrebam dacă a văzut, a zis ea și a început să chicotească, pentru prima oară după luni întregi.

Chicotelile au deveni înăbușite și am presupus că își îngropase fața în pernă. În cele din urmă a ridicat capul ca să respire și a zis:

— I-am tras o palmă lui Neil Cotton!

— Rose! am exclamat eu. De ce?

Mi-a povestit că l-a văzut apropiindu-se, cu furca desenându-se pe cer, și a lăsat să-i scape țipătul pe care l-am auzit.

— Apoi am încercat să-mi scot haina, dar nu am reușit să găsesc nasturii, așa că am continuat să fug. El a strigat: „Oprește-te! Oprește-te!” Probabil își dăduse seama că nu eram un urs adevărat. Apoi m-a ajuns și m-a apucat de braț. I-am zis: „Dă-mi drumul, naiba să te ia!” și Stephen mi-a auzit vocea și a strigat: „E donșoara Rose!” Neil Cotton a exclamat: „Dar de ce fugi?” Și eu i-am zis: „Pentru că nu vreau să mă întâlnesc cu tine și nici cu fratele tău. Puteți să vă duceți amândoi la dracu’!” Și i-am tras o palmă.

— Vai, Rose! am exclamat eu mortificată. Și el ce-a zis?

— A exclamat: „Doamne Dumnezeule!”, apoi Simon și Stephen ne-au ajuns din urmă și Simon a zis că toți oamenii din tren erau pe urmele mele. „E vina ta”, i-am zis eu lui Neil Cotton, „acum m-ai făcut

bătaia de joc a vecinilor”. Și el a zis: „Așteaptă. Nu scoate un sunet”. Și apoi ne-a spus să pretindem că a fost chiar un urs, așa cum ți-am povestit.

— Nu crezi că a fost minunat de amabil din partea lui? am întrebat.

Ea a zis:

— Într-un fel da.

Apoi a amuțit și mi-am dat seama că încerca să își limpezească un gând. În cele din urmă a continuat:

— Dar totul e din cauză că nu ne ia în serios. Nu numai pe noi, ci Anglia în general. Pariez că în America n-ar fi îndrăznit să susțină așa o trăsnaie. Crede că Anglia e o glumă, un fel de jucărie nostimă: trenuri de jucărie, o țară de jucărie. Mi-am dat seama după cum vorbea în mașină, pe drumul spre casă.

Știam la ce se referea. Simțisem și eu puțin din asta în noaptea când veniseră pentru prima oară la castel, deși nu și din partea lui Simon. Și sunt sigură că Neil nu o face din răutate.

Am întrebat-o cum era mama lor.

— Frumoasă și nu-i tace gura o clipă. Tata o să vrea să-i spargă capul cu o cărămidă.

— Dacă o să aibă prilejul s-o cunoască.

— O s-o cunoască, n-avea grijă. O să ne vedem o grămadă cu alde Cotton de-acum.

Tonul ei era atât de încrezător, arogant chiar, că mi s-a făcut frică pentru ea.

— O, Rose, nu te mai purta prostește și de data asta! am exclamat înainte să mă pot opri.

Rose s-a năpustit imediat asupra mea.

— Cum adică prostește? Ce ți-a zis Topaz?

Am spus că era vorba doar de o presupunere, dar ea nu s-a mulțumit cu atât. Vrând să o apăr pe Topaz și fiind foarte obosită, voința mea nu s-a dovedit atât

de puternică pe cât ar fi trebuit. Și în fond Topaz zisese că ar fi fost mai bine s-o prevenim dacă avea să capete o altă șansă cu frații Cotton. Dar m-am simțit oribil cât i-am povestit, meschină și față de Cottoni, și față de Rose. Ei, dacă o să-i facă vreun bine… Și am avut grijă să subliniez că ziseseră despre mine că-s de o naivitate căutată. Am lăsat pe dinafară partea despre tata.

Ea a vrut să știe care dintre frați zisese cele mai urâte lucruri. Am atribuit spusele unuia sau altuia cât de bine îmi aminteam.

— Ei, măcar lui Simon i-a părut rău de mine, a zis ea. Neil a fost cel care i-a propus să ne dea afară. Vai, cum o să le-o plătesc!

— Nu le purta pică, am implorat-o. Uite ce amabili au fost în seara asta. Și dacă ești sigură că acum vor să fim prieteni…

— Sunt foarte sigură.

— Au zis ei că vor să ne mai vedem?

— Nu contează ce au zis.

Și apoi, spre surprinderea mea, s-a pus din nou pe chicotit. N-a vrut să-mi spună de ce. Când s-a oprit, a spus că îi era somn.

Am încercat să o trag de limbă făcând pe domnișoara Blossom.

— Ia zi, Rosie, ai vreun as în mânecă, fată nebunatică? Dar ea nu s-a lăsat înduplecată.

— Și dacă am, acolo o să rămână. Culcați-vă și tu, și domnișoara Blossom!

Dar eu am rămas trează mult timp, reamintindu-mi totul.

Ceruri! Ceasul bisericii din Godsend tocmai a bătut ora patru. Stau aici pe gorgan și scriu de șase

ore! Topaz n-a sunat clopoțelul de prânz pentru mine, ci mi-a adus niște lapte și două sandvișuri mari cu brânză, plus un mesaj din partea tatei să scriu cât am chef. Mi se pare cam egoist când toți ceilalți sunt ocupați cu hainele mătușii Millicent, dar în timp ce le despachetam de dimineață m-au apucat din nou frisoanele și când Topaz a aflat ce simt cu privire la ele mi-a zis că mai bine mă duc să scriu până-mi trece. Cred că am reușit, pentru că acum le pot privi fluturând pe sârma de rufe fără oroare, deși tot nu mă simt atașată de ele ca de blănuri.

Stephen a trecut cu bicicleta pe la gara Scoatney înainte să plece la muncă și a recuperat blana de urs. Era ascunsă într-un șanț. Tata își amintește că a auzit vorbindu-se despre ea când era mic. El spune că majoritatea vizitiilor erau norocoși dacă aveau parte de o haină scurtă din piele de capră pe care s-o îmbrace iarna, dar că străbunica zisese că dacă soțul ei, care stătea în trăsură, avea o haină căptușită cu blană de castor, atunci vizitiul care stătea în frig trebuia să aibă un veșmânt cel puțin la fel de călduros. El i-a fost recunoscător pentru haina din blană de urs, dar s-a simțit și prost, pentru că micii vagabonzi își băteau joc de el cerându-i să danseze. Jacheta din piele de focă îi aparținuse mătușii Millicent pe la 1890, înainte să se întoarcă împotriva blănurilor. Ce straniu să te gândești că doamna bătrână în haina ei cu croială militară era aceeași domnișoară Milly care mergea la lecții de dans! Mă face să mă întreb cum voi fi eu când voi îmbătrâni.

Mi-a obosit mâna, dar vreau să continui să scriu. Mă odihnesc și cuget. Toată ziua am fost două persoane: eu cea captivă încă în ziua de ieri și cea de aici, de pe gorgan. Și acum o a treia încearcă să iasă

la lumină: eu ca personaj în ceea ce urmează să se întâmple. O să ne invite Cottonii la Scoatney? Topaz crede că da. Spune că vor fi fascinați de bizareria incidentului cu ursul la fel cum i-a fascinat ciudățenia acelei prime seri când au venit la castel și că fuga lui Rose a anulat tot răul provocat de faptul că a fost prea amabilă. Numai să nu exagereze din nou! Topaz e de părere că am făcut bine că i-am spus noaptea trecută. A discutat ea însăși cu Rose de dimineață și sora mea a ascultat-o surprinzător de politicos.

— Mai bine fii tăcută și ascultă ce se vorbește până te simți în largul tău, a sfătuit-o Topaz. Și, pentru numele Domnului, nu fi provocatoare. Felul în care arăți va fi o provocare suficientă dacă-ți dai șansa asta.

Mi-e dragă Topaz când e pragmatică.

E groaznic să mă alătur acestui complot? E rușinos să-ți vinzi sora? Dar sunt convinsă că Rose va reuși să se îndrăgostească de ei, adică de acela dintre ei care se va îndrăgosti de ea. Sper să fie Neil, fiindcă Simon chiar mi se pare cam înfricoșător, numai că Neil este cel care nu ia Anglia în serios…

M-am odihnit privind castelul. Aș vrea să pot găsi cuvinte – cuvinte serioase și frumoase – care să-l descrie scăldat în soarele după-amiezii. Cu cât mă străduiesc mai tare să le găsesc, cu atât îmi alunecă printre degete. Cum să descrii balta de lumină din curte, ferestrele aurite, aspectul lui străvechi, ca din tablourile de odinioară? Nu pot decât să mă gândesc la „lumina zilelor de mult trecute” și pe asta n-am născocit-o eu…

Oh! Tocmai am văzut mașina Cottonilor pe drumul din Godsend, în apropierea răspântiei de unde vezi pentru prima oară castelul. Vin încoace. Oare să

aștept din nou la distanță? Nici vorbă!

O să cobor!

Capitolul 7

Suntem invitați la Scoatney la cină peste o săptămână! Și mai e ceva ce vreau să scriu, ceva ce mă privește numai pe mine. O, nu știu de unde să încep!

Am coborât de pe Belmotte la timp ca să îi previn pe ceilalți. Rose și Topaz călcau rufe și Rose a îmbrăcat o bluză încă fierbinte de la călcat. Topaz s-a mulțumit să-și pună ținuta în ordine și a pregătit tava și serviciul pentru ceai. Eu m-am spălat și apoi am socotit că aveam timp fie să îi dau de veste tatei, fie să-mi perii părul, dar am reușit să le fac pe amândouă luând pieptenele și peria cu mine când m-am dus în locuința portarului. Tata a sărit de la locul lui cu atâta iuțeală, încât m-am temut să nu o rupă la fugă ca să-i evite pe Cottoni, dar el s-a mulțumit să-mi ia peria de păr și să-și perie haina cu ea. Niciunul dintre noi n-a avut senzația că era momentul să facem fasoane.

În cele din urmă am avut câteva minute la dispoziție, pentru că și-au lăsat mașina la capătul aleii. Noroiul s-a uscat acum, dar făgașele sunt foarte adânci.

— E și doamna Cotton cu ei! am exclamat când s-au ivit de după cotul aleii.

Tata a zis că îi va întâmpina în arcada porții.

— De data asta, dacă merge prost, n-o să fie vina mea. I-am promis lui Topaz.

Apoi, cu un aer sumbru, a adăugat:

— Mă bucur că ești încă prea tânără ca să fii scoasă pe piață.

M-am repezit din nou să văd ce făceau Rose și Topaz. Aprinseseră focul în salon și aranjaseră niște narcise în glastre. Focul făcea încăperea să pară mai primăvăratică decât oricând. Am deschis ferestrele și lebedele au trecut pe sub ele, părând vag curioase. Deodată mi-am amintit cea dintâi după-amiază de primăvară în salon, cu Rose cântând la pian. Am văzut-o pe mama aplecată deasupra șanțului, i-am văzut foarte clar rochia cenușie, deși nu am reușit să-i zăresc fața. Ceva în mine a rostit: „O, mamă, fă să se întâmple ceva bun pentru Rose!” și am avut o viziune cu biata mama, zorindu-se din ceruri ca să facă tot ce putea. La câte te poți gândi în timp ce deschizi o fereastră!

Apoi a intrat tata însoțit de familia Cotton.

Rose a considerat că doamna Cotton e frumoasă, dar eu nu așa aș descrie-o. Topaz e frumoasă, în mare parte din pricina chipului ei straniu și a aerului că aparține unei rase mai albe decât albul. Rose, cu coloritul ei minunat și ochii ei frumoși care-i pot lumina întreaga față, e frumoasă. Doamna Cotton e arătoasă… nu, asta o face să pară prea în vârstă. E doar extraordinar de prezentabilă, cu o înfățișare nemaipomenit de *corectă.* Are exact cantitatea corectă de culoare în obraji. Părul ei negru încărunțește fără să devină dezagreabil pentru că are numărul corect de fire cărunte, exact unde trebuie și e ondulat exact cât trebuie. Are o siluetă perfectă și la fel erau și hainele, din tweed cum se poartă la țară, dar mult mai interesant decât credeam că poate fi tweedul. Avea culori limpezi și nuanțe de albastru care îi scoteau în evidență ochii. Mă tem că am privit-o cam fix, dar sper că și-a dat seama că am făcut-o numai din admirație. Fiind mama lui Simon Cotton, nu poate avea mai puțin

de cincizeci de ani, ceea ce e greu de crezut. De fapt, dacă mă gândesc mai bine, nici nu mi-o pot imagina fiind mai tânără. Numai că la ea vârsta de cincizeci de ani arată altfel ca la majoritatea oamenilor.

A pătruns înăuntru vorbind solid și „solid” e exact cuvântul potrivit: era ca un zid imens de cuvinte. Din fericire vorbește foarte frumos – la fel ca Simon – și nu se supără când e întreruptă. Fiii ei o fac tot timpul și tata și-a însușit cu ușurință tehnica asta, mai ales că ea i s-a adresat în special lui. După ce el ne-a prezentat pe Topaz și pe mine, ea a dat mâna cu noi, și-a exprimat speranța că Rose își revenise de pe urma șocului și a exclamat: „Ia uite, lebede!”, apoi a început să vorbească despre *Iacob Luptătorul* și despre faptul că îl ascultase pe tata când susținuse lecturi în America. Au continuat să se întrerupă unul pe altul într-o manieră perfect amicală, Rose s-a așezat pe scaunul-pervaz și a început să discute cu Simon, iar Topaz și cu mine am ieșit să aducem ceaiul. Neil ne-a însoțit cu amabilitate, oferindu-se să care ce era de cărat.

Ne-am așezat dinaintea focului din bucătărie așteptând să fiarbă ceainicul.

— Mama ta chiar nu știe că Rose era ursul? am întrebat eu.

— Nu, la naiba, și nu ar fi bine să afle, a zis el. Nu gustă genul ăsta de glumă. Și în tot cazul nu ar fi frumos față de sora ta.

Înțelegeam motivul, firește: doamna Cotton s-ar fi întrebat de ce Dumnezeu fugise Rose. (Presupun că Neil crede că a făcut-o fiindcă și-a dat seama că ei ne-au abandonat. Vai, ce jenant!)

— Dar nu înțeleg cum poate crede cineva că ai omorât un urs cu furca, am zis eu.

— Nu l-am omorât cu furca. Numai l-am rănit foarte rău, cred, dar nu suficient ca să-l scot din acțiune. S-a apropiat de mine clătinându-se, eu am pășit în lături și el a căzut în râu cu capu-nainte. L-am auzit zbătându-se în apă pe întuneric. Am luat o piatră mare… bietul animal, nu voiam deloc s-o fac, dar trebuia să-l dau gata! Când l-a lovit piatra a gemut o singură dată și s-a prăbușit. Am ridicat felinarul și am văzut bule înălțându-se la suprafață. Apoi am zărit sub apă o formă întunecată care se îndepărta dusă de curent.

— Dar nu aveai niciun felinar, am zis eu.

— Nici urs nu avea, a zis Topaz.

Pentru un moment aproape că-l crezusem și eu și îmi păruse nespus de rău de urs. Nu-i de mirare că doamna Cotton fusese păcălită.

— Mama ne-a silit să mergem de dimineață să-l despăgubim pe patronul circului, a zis el zâmbind. E un circ prăpădit. De fapt nici nu are urși, dar omul a zis că va fi încântat să ne susțină povestea. Spera că asta îi va face ceva reclamă. Am vrut să cumpăr unul dintre lei, dar n-a vrut să-l vândă.

— La ce-ți trebuia un leu? am întrebat eu.

— O, erau drăguți, a răspuns el cam vag.

Apoi ceainicul a dat în fiert și am dus ceaiul în salon.

După ce Neil a ajutat la servit, s-a dus să se așeze lângă Rose pe locul de la fereastră, iar Simon a discutat politicos cu Topaz. Tata și doamna Cotton continuau să se întrerupă unul pe altul voioși nevoie mare. Era fascinant să îi privesc pe toți, dar discuțiile se anulau una pe alta, așa că nu puteam să le ascult pe toate. Eram neliniștită în privința lui Rose. Vedeam că îl lăsa pe Neil să susțină grosul conversației, ceea

ce era excelent, dar nu părea să-l asculte, și asta nu era bine. Se tot apleca pe geam ca să hrănească lebedele. Neil părea cam nedumerit. Apoi am observat că Simon n-o slăbea din ochi și după o vreme ea i-a surprins privirea și i-a zâmbit. Neil i-a aruncat o căutătură rapidă, apoi s-a ridicat și i-a cerut lui Topaz să-i mai toarne niște ceai (deși am remarcat că nu l-a băut). Simon s-a dus lângă Rose. Ea a continuat să nu vorbească prea mult, dar avea aerul că tot ce spunea el era nespus de interesant. Am auzit câte un cuvânt când și când: el îi povestea despre Scoatney Hall. Am auzit-o zicând:

— Nu, n-am fost niciodată înăuntru.

El a zis:

— Dar trebuie neapărat. Speram că veți lua cina cu noi săptămâna viitoare.

Apoi s-a întors către doamna Cotton, care ne-a invitat. A urmat un moment oribil în care am crezut că o să fiu lăsată pe dinafară, pentru că ea a întrebat: „Dar Cassandra este suficient de mare ca să fie invitată la dineuri?”, însă Neil a zis: „Sigur că e!” așa că totul s-a aranjat.

O, îmi place de Neil! Când au plecat, am străbătut aleea alături de el. Tata o însoțea pe doamna Cotton, iar Rose pe Simon. Neil a întrebat cum aveam să ajungem la Scoatney și eu am zis că va trebui să găsim o soluție, așa că a aranjat să ne trimită mașina lor. E cea mai amabilă persoană din lume, deși trecând pe lângă hambar mi-am amintit ce lipsit de amabilitate față de Rose fusese în ziua aceea. Poate nu ar trebui să ținem cont de lucrurile pe care le auzim trăgând cu urechea. Și în fond Simon a fost cel care spus că sunt de o naivitate căutată. Neil a zis că sunt o puștoaică drăguță. Nu e chiar felul în care mă văd eu, dar a zis-o

cu bunătate.

În timp ce reveneam către castel, tata a comentat că erau cu toții foarte drăguți, apoi ne-a întrebat dacă avem rochii pentru petrecere. Eu îmi făcusem griji din pricina asta, dar am zis:

— O, se descurcă Topaz.

— Poate fi modificat ceva de-al mătușii Millicent? Dacă nu, fir-ar să fie, trebuie să mai fie ceva ce putem vinde…

Mi-a aruncat o privire umilă și rugătoare. Mi-am trecut brațul pe după al lui și am zis repede:

— O să ne descurcăm.

El s-a uitat întrebător către Rose. Ea zâmbea ușor, pentru sine. Nu cred că auzise un singur cuvânt din tot ce se vorbise.

Când am intrat, Topaz spăla serviciul de ceai.

— Mortmain, meriți o medalie, a zis ea.

— Pentru ce? a întrebat tata. A, pentru că am stat de vorbă cu doamna Cotton? Mi-a plăcut foarte tare.

Topaz s-a mulțumit să-l privească.

— M-am obișnuit cu vitalitatea femeilor americane cât am fost acolo, i-a explicat el.

— Toate vorbesc așa de mult? am întrebat eu.

— Nu, sigur că nu. Dar ea aparține unui soi pe care l-am întâlnit frecvent, genul care ia parte la lecturi. Și care e gazdă pe urmă, uneori reținându-te peste noapte. Sunt extraordinar de ospitaliere.

Stătea pe masa din bucătărie, legănându-și picioarele cu un aer copilăros.

— Au o energie uimitoare, a continuat el. Sunt perfect capabile să aibă trei sau patru copii, să conducă un menaj, să țină pasul cu muzica, arta și literatura – superficial, desigur, dar, Dumnezeule, tot e ceva – și să mai ocupe și o slujbă în timpul ăsta.

Unele dintre ele mai schimbă și doi-trei soți ca să evite stagnarea.

— Nu cred că vreun soț reușește să țină pasul cu ele mai mult de câțiva ani, a zis Topaz.

— Așa am simțit și eu la început, tirul vorbăriei lor mă epuiza. Dar după un timp m-am obișnuit. Sunt ca niște mingi de box: le lovești, ele lovesc înapoi și în general rezultatul e foarte stimulativ.

— Asta dacă nu te dărâmă de tot, a zis Topaz sec.

— Uneori au efectul ăsta, a recunoscut tata. Un număr considerabil de bărbați americani sunt remarcabil de tăcuți.

— Părea să fi știut o mulțime de lucruri despre *Iacob Luptătorul,* am zis eu.

— Probabil a citit-o înainte să vină. Așa fac americanii și e foarte frumos din partea lor. Curios ce multe dintre ele încărunțesc prematur. Le stă nemaipomenit de bine. Și trebuie să spun că e o plăcere să vezi o femeie atât de bine îmbrăcată.

A început să fredoneze absent și a plecat către clădirea porții ca și cum ne-ar fi uitat deodată. Mi-a venit să-l plesnesc din pricina remarcii despre femeile bine îmbrăcate, pentru că Topaz era departe de a fi așa. Purta rochia ei țesută de mână care e verișoară primară cu un sac, iar părul ei frumos, care avea mare nevoie să fie spălat, era prins cu o plasă veche și ruptă.

— Poate i s-ar părea stimulativ dacă aș vorbi și eu atât de mult, a zis Topaz.

— N-ar trebui să facem asta, am zis eu.

De fapt și mie mi se păruse că doamna Cotton era stimulativă, dar nu aveam de gând să fiu atât de lipsită de tact încât s-o spun cu glas tare.

— Topaz, crezi că sunt molii în hainele lui de

seară? Nu le-a mai purtat de la petrecerile mătușii Millicent.

Dar ea mi-a zis că avusese grijă de ele.

— Însă va trebui să-i facem rost de niște butoni, pentru că pe cei buni și i-a vândut. O, Cassandra, e fantastic: un geniu, un om despre care criticii americani scriu eseuri, și nu are o pereche decentă de butoni!

I-am zis că multe genii nu au nici măcar o cămașă la care să prindă butonii, apoi am început să discutăm despre propriile noastre ținute.

— Eu sunt în regulă, mi-a zis Topaz. Rochia mea albă de școală este acceptabilă pentru cineva atât de tânăr.

Și poate să-și aranjeze una dintre rochiile ei vechi de seară pentru sine. Rose e problema.

— Nu pot să folosesc nimic de la mătușa ta, a zis Topaz, și nimic de-al meu nu i se potrivește. Îi trebuie ceva cu dantele. Și fiindcă nu o putem împiedica să emane un farmec tipic perioadei victoriene timpurii, ar trebui să îl accentuăm.

O auzeam pe Rose cântând la pian. Am închis ușa bucătăriei și am zis:

— Ce crezi despre felul cum s-a purtat azi?

— Măcar a fost mai tăcută, deși tot făcea ochi dulci. Dar nu mai contează acum.

Am privit-o uluită și ea a continuat:

— Simon Cotton e atras de ea, cu adevărat atras, nu ți-ai dat seama? Odată ce se întâmplă asta, fata poate să se comporte cât de prostește e în stare, bărbatul probabil va găsi prostiile ei seducătoare.

— Neil e atras și el de ea?

— Mă îndoiesc, a zis Topaz. Am impresia că Neil o citește destul de bine, l-am văzut aruncându-i o privire

foarte vicleană. O, Cassandra, cum o să o îmbrăcăm? Are o șansă cu Simon, chiar are o șansă, cunosc eu semnele!

Dintr-odată am văzut fața lui Simon, palidă deasupra bărbii.

— Dar chiar ți-ai dori ca ea să se mărite cu el, Topaz? am întrebat.

— Mi-ar plăcea să aibă șansa asta, a zis Topaz cu fermitate.

Tocmai atunci a sosit domnișoara Marcy, aducând o carte pentru tata. Ne-a povestit că vicarul fusese invitat în aceeași seară ca noi. Aflase asta de la menajera lui.

— Majoritatea oamenilor au fost invitați la prânz sau la ceai, a zis ea. Cina e o ocazie mult mai splendidă.

I-am povestit despre problema rochiei lui Rose.

— Ar trebui să fie roz și să amintească puțin de o crinolină, a zis ea. E exact ce ne trebuie aici, în numărul de *Home Chat* de săptămâna asta.

Și și-a vârât mâna în săculeț după revistă.

— Vai, da. Ar fi perfectă pentru ea, a oftat Topaz.

Domnișoara Marcy a roșit și a clipit, apoi a zis:

— Poți s-o faci, doamnă Mortmain? Dacă… dacă draga de Rose îmi permite să ofer eu materialul pentru rochie?

— Ți-o permit eu, a zis Topaz. Mă simt îndreptățită.

Domnișoara Marcy i-a aruncat o privire iute, iar Topaz i-a răspuns cu o înclinare discretă din cap. Abia mi-am ținut râsul: erau atât de diferite între ele, domnișoara Marcy ca o mică pasăre trandafirie și Topaz înaltă și palidă, ca o zeiță muribundă, dar în clipa aceea semănau nespus de bine în dorința lor

absolută de a o mărita pe Rose.

— Poate îi putem oferi domnișoarei Marcy ceva din lucrurile mătușii Millicent în schimb, am zis eu.

Ele s-au dus în sufragerie, unde sunt împrăștiate hainele, iar eu am rămas să-i servesc ceaiul lui Stephen. Topaz decisese că aceia dintre noi care băuseră ceai după-amiaza aveau să primească o cină cu cacao, dar mai târziu.

Stephen a fost îngrijorat aflând că aveam să port o rochie atât de veche în timpul vizitei la Scoatney.

— N-ai putea să ai o eșarfa nouă? a întrebat el. Am niște bani puși deoparte.

I-am mulțumit, dar i-am spus că eșarfa albastră pe care o purtasem la concursul de oratorie al școlii era ca nouă.

— Atunci o panglică pentru păr, donșoară Cassandra?

— Dumnezeule, n-am mai purtat panglici în păr de când eram copil, i-am zis eu.

— Aveai fundițe la capătul codițelor înainte să te tunzi, a zis el. Erau drăguțe.

Apoi m-a întrebat cum mi se par frații Cotton acum că ajunsesem să-i cunosc mai bine.

— O, nu-l cunosc deloc pe Simon. A stat de vorbă cu Rose în majoritatea timpului. Dar Neil e foarte drăguț.

— Ai zice că e chipeș?

Am zis că nu prea.

— Nu e cu adevărat chipeș. Nu cum ești tu, Stephen.

Am vorbit fără să gândesc – noi toți luăm frumusețea lui ca pe ceva de la sine înțeles –, dar el a roșit atât de tare, că mi-am dorit să n-o fi spus.

— Vezi, tu ai trăsături clasice, i-am explicat pe un

ton pragmatic.

— Pare o irosire având în vedere că nu-s un domn, a zis el zâmbind cam sarcastic.

— Nu vorbi așa, am zis eu repede. Domn e oricine se poartă ca un domn. Și tu în mod sigur o faci.

El a clătinat din cap.

— Nu poți să fii un domn decât dacă te naști așa, donșoară Cassandra.

— Stephen, astea sunt aiureli demodate. Serios. Și apropo de asta, te rog să încetezi să-mi mai zici „domnișoară” Cassandra.

El m-a privit uimit, apoi a zis:

— Am înțeles. Ar trebui să-ți zic „domnișoara Mortmain”, acum că ai vârsta să mergi la dineuri.

— Ba nu ar trebui deloc, am zis eu. Voiam să spun că ar trebui să-mi zici Cassandra, fără „domnișoară”. Faci parte din familie. E absurd că mi-ai zis vreodată „domnișoară”. Cine ți-a spus să faci așa ceva?

— Mama. Și a pus foarte mult preț pe asta, a zis el. Îmi amintesc prima zi când am venit aici. Tu și donșoara Rose vă jucați cu mingea în grădină și eu am dat fuga la ușa bucătăriei vrând să mă joc și eu. Mama m-a chemat înapoi și mi-a spus că erați două tinere domnișoare și că nu trebuia să mă joc cu voi niciodată dacă nu eram invitat. Și să vă spun „domnișoară” și să nu-mi iau niciodată nasul la purtare. I-a fost destul de greu să-mi explice ce înseamnă să-mi iau nasul la purtare.

— O, Stephen, ce groaznic! Și câți ani aveai?

— Cred că șapte. Dumneata aveai șase și donșoara Rose nouă. Thomas nu avea decât patru ani, dar mama mi-a zis să-i spun „domnișorul Thomas”. Numai că el m-a rugat să n-o mai fac acum mult timp.

— Și eu ar fi trebuit să-ți cer același lucru acum

mult timp.

Nu mă gândisem niciodată la asta. Mama lui fusese în serviciul nostru cu ani înainte să se mărite. Când rămăsese văduvă fusese silită să revină la noi și îl adusese și pe Stephen cu ea. Știu că îi fusese foarte recunoscătoare mamei pentru că o lăsase să-l aducă aici și probabil că asta o făcuse să se comporte și mai umil.

— Ei, în fine, ți-o cer acum, așa că te rog să nu uiți, am continuat eu.

— Și domnișoarei Rose să-i zic „Rose” pur și simplu? a întrebat el.

Nu eram sigură ce părere ar fi avut Rose despre asta, așa că i-am zis:

— O, de ce-ți bați capul cu Rose? Asta e doar între noi doi.

— N-aș putea să-i spun ei „domnișoară” și dumitale nu, a zis el cu fermitate. Ar însemna s-o așez mai presus de dumneata.

I-am zis că o să discut cu Rose despre asta, apoi i-am cerut să-mi dea ceașca să-i mai torn ceai. Discuția începea să mă cam stânjenească. El a amestecat îndelung în cea de a doua ceașcă și apoi a întrebat:

— Chiar ai vorbit serios când ai zis că domn este oricine se poartă ca un domn?

— Sigur că da, Stephen. Chiar așa cred, jur.

Eram atât de dornică să-l fac să mă creadă că m-am aplecat peste masă, către el. El m-a privit în ochi. Expresia aia stranie, ascunsă, din ochii lui – cea pe care mă tem că am numit-o privirea lui neroadă – dispăruse deodată. Era ca și cum în ei se aprinsese o lumină și totuși nu-i văzusem niciodată atât de întunecați. Și erau atât de direcți… era ca o atingere, nu ca o privire. N-a durat decât o secundă, dar în clipa

aia a fost o persoană cu totul diferită: mult mai interesantă, chiar incitantă.

Apoi Thomas a intrat și eu am sărit de la masă.

— De ce te-ai înroșit așa de tare la față, măi fată? a zis el spre enervarea mea.

Uneori înțeleg de ce lui Rose îi vine să-i tragă una. Din fericire, nu a așteptat un răspuns, ci ne-a spus că în ziarul din King's Crypt apăruse o știre care susținea că ursul fusese aruncat de apă la mal la vreo douăzeci de kilometri de aici. Am izbucnit în râs și i-am pus un ou la fiert. Stephen a ieșit în grădină.

Tot timpul cât i-am servit lui Thomas ceaiul am fost îngrijorată, pentru că mi-am dat seama subit că nu mai pot pretinde că Stephen îmi e devotat așa, la modul general, și că asta nu contează. Nu mă mai gândisem la asta de săptămâni întregi și în mod sigur nu fusesem severă cu el, așa cum mă sfătuise tata. Mi-am spus că o să încep imediat, dar pe urmă am simțit că nu puteam, nu după ce tocmai îi cerusem să nu-mi mai zică „domnișoară". Nu știu cum se face, dar nu mă simțisem în viața mea mai puțin severă, fiindcă a fi privită așa cum m-a privit el te cam amețește.

M-am dus în grădină să cuget la toate astea. Era acel moment al înserării când florile palide par și mai palide: narcisele păreau aproape albe. Erau foarte nemișcate, totul era neclintit, amuțit. În locuința portarului era aprinsă lampa tatei, Topaz și domnișoara Marcy aprinseseră o lumânare în sufragerie, iar Rose încă mai cânta la pian în salon, pe întuneric. Nu mai eram ametită. Mă simțeam însufletită, nerăbdătoare. Am străbătut tunelul porții și am ieșit pe alee, trecând pe lângă hambar. Stephen a ieșit afară. N-a zâmbit, cum face de obicei când mă vede. M-a privit întrebător, apoi a zis:

— Hai să ne plimbăm puțin!

Eu am zis:

— Bine. Apoi: Nu, nu cred că pot, Stephen. Vreau s-o văd pe domnișoara Marcy înainte să plece.

Nu voiam deloc s-o văd pe domnișoara Marcy. Chiar aveam chef să merg la plimbare. Dar deodată am știut că nu trebuia s-o fac.

Stephen a încuviințat. Apoi ne-am întors împreună către castel, fără să ne vorbim.

În timp ce eu și Rose ne pregăteam de culcare, am întrebat-o dacă o deranjează ca Stephen să nu-i mai spună „domnișoară”.

— Mi-e indiferent cum îmi zice, a spus ea. În fond, mâncarea pe care o mănânc e plătită din banii lui.

Apoi eu am adus vorba despre frații Cotton, dar ea nu părea bucuroasă sau încântată în privința lor, părea îngândurată. Așa că am tăcut și eu și m-am gândit la ale mele.

Azi-dimineață devreme l-am descoperit pe Stephen dând drumul găinilor din coteț și i-am zis că lui Rose i-ar plăcea să nu-i mai spună domnișoară. Am fost superb de severă. E ușor să fii severă dimineața devreme. El a zis: „În regulă” fără cine știe ce sentiment. La micul dejun Rose și Topaz au plănuit să meargă în King’s Crypt ca să cumpere ce trebuie pentru rochia lui Rose. (Acolo sunt și acum, am fost de capul meu mai toată ziua.) Stăteam lângă foc prăjind pâine când Stephen a venit lângă mine.

— Te rog, lasă-mă să-i zic doamnei Mortmain să îți cumpere ceva pentru petrecere, a zis el.

I-am mulțumit, dar i-am zis că nu-mi trebuia nimic.

— Ești sigură? a întrebat el, adăugând foarte încet și cu dificultate: Cassandra?

Am roșit amândoi. Mă gândisem că, dacă renunța

totodată să-i zică „domnișoară” lui Rose, momentul va deveni unul oarecare, dar n-a mers.

— Vai de mine, dar ce frige focul ăsta! am zis eu. Nu, sincer, nu mă pot gândi la nimic ce mi-aș dori.

— Atunci o să continui să economisesc pentru… pentru ce mă apucasem să economisesc, a zis el și a plecat la lucru.

Acum e ora patru. Tata s-a dus în vizită la vicar, așa că am tot castelul doar pentru mine. E ciudat ce diferită pare o casă când ești singură în ea. E mai ușor să te gândești la lucruri mai degrabă intime… o să mă gândesc la câteva acum…

N-am ajuns prea departe cu gânditul. E genul ăla de după-amiază liniștită și aurie când e foarte ușor să cazi pradă visării dacă stai nemișcat. Am privit pătratul luminos al ferestrei de la bucătărie preț de zece minute fără să-l văd. O să mă adun și o să mă gândesc cu sinceritate…

M-am gândit și am descoperit câteva lucruri:

1. Nu împărtășesc sentimentele lui Stephen.
2. Am vrut să mă plimb cu el ieri-seară și, întrucât le-am urât mereu pe eroinele din cărți care sunt mult prea inocente, consemnez aici: cred că mi-am zis că dacă aș fi mers cu el la plimbare m-ar fi sărutat.
3. În dimineața asta lângă cotețul găinilor nu am vrut să mă sărute.
4. În clipa asta nu *cred* că vreau să mă sărute…

M-am mai gândit ceva timp. Asta după ce m-am lăsat pradă visării. Am retrăit minutul când Stephen m-a privit de dincolo de masă. Până și amintindu-mi-l

m-a luat amețeala. Mi-a plăcut să mă simt amețită. Apoi, în mintea mea, am fost cu el în plimbarea aceea pe care n-am făcut-o. Am străbătut aleea, am traversat drumul din Godsend și am intrat în pădurica de zadă. Clopoțeii nu au răsărit încă, dar eu am pus câțiva acolo. În pădure era aproape întuneric și o răcoare bruscă, aproape frig, și stăruia un sentiment de așteptare. Am inventat lucruri pe care să le spună Stephen și i-am auzit vocea rostindu-le. S-a făcut și mai întuneric, până ce numai cea mai vagă strălucire se întrezărea printre coroanele copacilor. Și atunci, în cele din urmă, m-a sărutat.

Dar partea asta n-am reușit să mi-o imaginez. N-am putut să-mi închipui ce aș fi simțit. Și deodată mi-am dorit să nu-mi fi imaginat nimic din toate astea. Eu…

Termin de scris în dormitor, fiindcă l-am auzit pe Stephen spălându-se la pompa din grădină, așa că am zbughit-o la etaj. Tocmai l-am privit de la fereastră și mă simt vinovată că l-am luat la plimbare în mintea mea. Vinovată și rușinată și cu un sentiment de slăbiciune în piept. N-o să-mi mai imaginez niciodată asemenea lucruri. Și nu sunt chiar atât de sigură că nu vreau să mă sărute. Este extrem de chipeș acolo, la pompă, dar expresia aia neroadă a revenit. O, bietul Stephen, sunt o fiară, el nu e deloc nerod! Deși în mod sigur nu s-ar fi putut gândi la toate lucrurile pe care l-am făcut să mi le spună. Unele dintre ele erau chiar reușite!

N-o să mă mai gândesc la asta. Visele din timpul meu liber ar trebui să fie despre petrecerea de la Scoatney, care e mult mai interesantă, deși poate mai mult pentru Rose decât pentru mine. Mă întreb cum o fi să te sărute unul dintre frații Cotton… NU! N-o să-

mi imaginez așa ceva. Serios, sunt șocată de mine însămi! Și oricum nu am timp. Rose și Topaz trebuie să se întoarcă.

Cred că aș face mai bine să rup din caiet aceste ultime pagini. S-o fac? Nu, un jurnal nu ar trebui să trișeze. Și sunt convinsă că nimeni nu poate citi scrierea mea rapidă. Dar ar trebui să ascund caietul. Îl încui de fiecare dată în servieta de la școală și de data asta o să duc servieta în turnul Belmotte. Am acolo o ascunzătoare specială pe care nici măcar Rose n-o știe. O să ies pe ușa din față ca să evit să dau ochii cu Stephen… Chiar nu știu cum o să-l mai privesc în față după ce l-am folosit în felul ăsta. Pe viitor o să fiu severă cu el, jur că o să fiu!

Capitolul 8

Va trebui să descriu seara de la Scoatney bucată cu bucată, căci știu că voi fi întreruptă și voi vrea să fiu, fiindcă viața e prea palpitantă ca să stau mult timp liniștită. Pe lângă faptul că familia Cotton pare să ne placă, am dobândit și douăzeci de lire, fiindcă vicarul a cumpărat covorul care seamănă cu un câine collie. Mâine mergem la cumpărături în King’s Crypt. O să am o rochie de vară. O, e minunat să te trezești dimineața având la ce să te aștepți!

Acum despre Scoatney. Toată săptămâna ne-am pregătit de petrecere. Topaz a cumpărat metri întregi de muselină roz pentru rochia lui Rose și i-a ieșit cum nu se poate mai frumoasă. (Cândva, înainte să ajungă model pentru artiști, Topaz a lucrat la o mare casă de croitorie, dar nu vrea să ne povestească nimic despre asta sau despre alte lucruri din trecutul ei, ceea ce mă surprinde, fiindcă e atât de deschisă din fire.)

Rose a avut o crinolină adevărată pe sub rochie. Numai una mică, dar care a schimbat totul. Am împrumutat-o de la bunica domnului Stebbins, care are nouăzeci și doi de ani. Când a fost gata rochia, el a adus-o să o vadă pe Rose îmbrăcată cu ea și ea ne-a spus că purtase crinolina la nunta ei, în biserica din Godsend, când avea șaisprezece ani. M-am gândit la poezia lui Waller: „O, spune-i, trandafir frumos”:

> Cât de puțin timp au sub soare
> Să fie mândre și ispititoare!

M-am abținut însă s-o pomenesc, pentru că biata bătrână plângea și așa. Dar a zis că i-a făcut plăcere să iasă din casă.

Ne-am amuzat cosând cu toatele volanele rochiei. Eu m-am prefăcut că eram într-un roman din perioada victoriană. Rose era dispusă să-mi facă jocul, dar tăcea de fiecare dată când aduceam vorba despre frații Cotton. Și nu am avut conversații plăcute despre ei la lumina lumânării. Nu era nervoasă sau bosumflată, dar părea preocupată, predispusă să stea întinsă în pat fără să citească, cu un zâmbet misterios pe chip. Dacă mă gândesc bine, și eu am fost la fel de secretoasă cu privire la mine și la Stephen și aș fi fost cumplit de jenată dacă ar fi trebuit să-i vorbesc lui Rose despre sentimentele mele. Însă eu am fost dintotdeauna mai secretoasă decât ea. Și știu că se gândește la Stephen ca la, ei bine, un băiat din altă clasă socială decât noi. (Așa gândesc și eu? Dacă da, mi-e rușine de snobismul meu.) Sunt mulțumită să consemnez că am fost severă cu el, deși probabil ar fi mai adevărat să zic că nu am fost ne-severă, cu excepția clipei ăleia de noaptea trecută când l-am luat

de mână… Dar asta face parte din descrierea serii petrecute la Scoatney Hall.

A fost palpitant când ne-am apucat să ne îmbrăcăm. Mai era ceva lumină, dar am tras perdelele și am adus lămpi și lumânări, pentru că am citit cândva că femeile mondene se îmbracă *pentru* lumina lumânărilor *la* lumina lumânărilor. Rochiile noastre fuseseră așezate pe patul cu baldachin. Topaz o spălase pe a mea și îi decupase puțin decolteul. Domnișoara Blossom era în extaz la vederea lui Rose, zicând:

— Pe onoarea mea, asta o să-l dea gata pe domnul. Și n-am știut că ai niște umeri atât de albi. Frumos din partea lui Dumnezeu că ți-a dat așa un păr, dar nu și pistrui!

Rose a râs, însă era iritată că nu se putea vedea din cap până-n picioare. Unica noastră oglindă fusese vândută. I-am ținut oglinjoara ca să se poată vedea pe bucăți, dar era mai chinuitor așa.

— E oglinda aia de deasupra căminului din salon. Poate dacă te-ai urca pe pian…

Ea a coborât la parter ca să încerce.

Tata a ieșit din baie și a traversat camera mea în drum spre dormitorul lui. În clipa următoare l-am auzit strigând:

— Dumnezeule, ce ți-ai făcut?

Suna atât de îngrozit, încât am crezut că Topaz avusese vreun accident. M-am repezit în Statul Tampon, dar m-am oprit în pragul dormitorului lor. O vedeam de acolo. Purta o rochie neagră de seară cu o croială foarte convențională, care nu-i plăcuse niciodată. Avea părul prins în coc și se machiase, dar nu mult, doar roșu în obraji și ruj pe buze. Rezultatul era uimitor. Părea banală, oarecum drăguță, dar nu

cât să merite o a doua privire.

Niciunul dintre ei nu m-a văzut. Am auzit-o zicând:

— O, Mortmain, asta e seara lui Rose. Vreau ca toată atenția să se concentreze asupra ei…

Am revenit în dormitorul meu în vârful picioarelor. O asemenea abnegație mă uluise, mai ales că Topaz petrecuse ore întregi cârpindu-și cea mai bună rochie de seară. Știam ce voia să spună, desigur: în ipostaza ei cea mai izbitoare, poate face frumusețea lui Rose să pară doar simplă drăgălășenie. Deodată mi-am amintit cum încercase să pară cât mai șterșă în prima noapte în care Cottonii veniseră aici. O, nobilă Topaz!

L-am auzit pe tata răstindu-se:

— La dracu’ cu asta! Dumnezeu știe că nu prea am cu ce mă mândri. Măcar lasă-mă să fiu mândru de soția mea!

Am auzit o exclamație înăbușită din partea lui Topaz: „O, dragul meu!”, apoi am coborât în grabă și am ținut-o pe Rose de vorbă în salon. Am simțit că se petrecea ceva la care nu trebuia să fim martore. Și mă simțeam stânjenită, așa cum mă simt de fiecare dată când chiar mă gândesc că tata și Topaz sunt căsătoriți.

Când au coborât, Topaz era palidă ca de obicei, iar părul ei argintiu, foarte curat, îi cădea liber pe spate. Își pusese rochia ei cea mai bună, care are o croială grecească, asemeni unui nor cenușiu, cu o eșarfa mare, gri, pe care și-o înfășurase în jurul capului și umerilor. Era foarte frumoasă și arăta cum îmi imaginez eu că arată îngerul morții.

Mașina Cottonilor a sosit condusă de un șofer în uniformă și am pornit. Nu mi-a plăcut să-i las în urmă pe Stephen și Thomas, dar Topaz le-a pregătit o cină de consolare cu cârnați.

Mașina era minunată și imensă. Niciunul dintre noi n-a vorbit foarte mult. Eu una eram prea conștientă de prezența șoferului. Era atât de țeapăn și de corect și avea niște urechi extraordinare. Am stat în spate și-am privit ogoarele învăluite în întuneric ce alunecau pe lângă noi, simțindu-mă fragilă și voluptuoasă. Și m-am gândit la noi toți, întrebându-mă ce simțeau ceilalți. Tata, foarte chipeș în hainele lui de seară, era amabil și zâmbitor, dar eu îmi dădeam seama că era nervos. Sau cel puțin am crezut că-mi dădeam seama, dar pe urmă m-a izbit gândul că știam de fapt foarte puține despre el sau despre Topaz sau Rose sau despre oricine de pe lumea asta cu excepția mea. Obișnuiam să mă flatez crezând că pot intui ce gândea o persoană la un moment dat, dar dacă reușeam erau numai gânduri iuți, superficiale. Au trecut atâția ani și tot n-am aflat de ce nu mai scrie tata! Și nu știu ce simte cu adevărat Rose despre frații Cotton. Cât despre Topaz... dar în privința ei nu am avut niciodată intuiții. Sigur, mi-am dat seama de mult că e cumsecade, dar n-aș fi crezut-o niciodată capabilă să facă un asemenea sacrificiu nobil pentru Rose. Și tocmai când mă simțeam rușinată că gândisem despre ea că e falsă, a zis cu o voce dulce ca o prăjitură:

— O, Mortmain, uite! O, nu tânjești să fii un om foarte-foarte bătrân într-un han luminat de o lampă?

— Da, mai ales unul cu reumatism, a zis tata. Draga mea, ești o neroadă!

Am oprit să-l luăm și pe vicar, ceea ce ne-a silit să ne cam înghesuim, mai ales cu crinolina lui Rose... Acesta e cel mai cumsecade om din lume, de vreo cincizeci de ani, dolofan, cu părul auriu și cârlionțat, aducând cu un bebeluș îmbătrânit și deloc înclinat spre cele sfinte. Odată tata i-a zis: „Dumnezeu știe

cum ai ajuns tu om al bisericii”. Iar vicarul a răspuns: „Ei bine, asta-i treaba Lui”.

După ce s-a uitat la noi, a zis:

— Mortmain, femeile tale sunt spectaculoase.

— Eu nu, am zis eu.

— O, ba tu ești genul insidios: Jane Eyre cu o notă de Becky Sharp[18]. O fată cu adevărat periculoasă. Îmi place colierul tău de coral.

Apoi ne-a făcut să vorbim cu toții, iar pe șofer chiar l-a făcut să râdă. E ciudat cum îi poate face pe oameni să râdă fără să zică lucruri nemaipomenit de amuzante. Presupun că asta se-ntâmplă fiindcă e un soi de om lângă care te simți în largul tău.

Era întuneric când am ajuns la Scoatney Hall și toate ferestrele erau luminate. E o scurtătură care taie prin parc și adesea am trecut pe aici cu bicicleta întorcându-mă acasă de la școală, așa că știam cum arăta casa pe dinafară: o clădire din secolul al șaisprezecelea, cu excepția pavilionului din secolul al șaptesprezecelea din grădina cu plante acvatice. Dar tânjeam să văd cum e pe dinăuntru. Am urcat treptele nu foarte înalte, care se tociseră, având câte o adâncitură, și ușa de la intrare s-a deschis înainte să sunăm. Nu mai întâlnisem niciodată un valet și am fost stânjenită, dar vicarul îl cunoștea și i-a adresat o remarcă oarecare.

Ne-am lăsat șalurile pe hol. Topaz ne împrumutase câte unul ca să ne scutească de rușinea de a purta hainele noastre de iarnă. Înăuntru domnea o

18 Jane Eyre, eroina romanului cu același nume de Charlotte Brontë, prototip al femeii modeste, dar independente. Becky Sharp, personajul negativ din romanul *Bâlciul deșertăciunilor* de W.M. Thackeray, tipul de femeie manipulatoare și vicleană, dar în aparență dulce și de treabă.

atmosferă minunată, amintind de niște vremuri mai blânde, un miros de flori și ceară de albine, suav și totuși cu o vagă notă acră, de mucegai, un miros care te face să te gândești la trecut cu tandrețe.

Am intrat într-un mic salon unde familia Cotton stătea lângă cămin împreună cu alte două persoane. Doamna Cotton vorbea când am intrat, apoi s-a întors către noi și a amuțit preț de o secundă. Cred că a fost uluită văzând cât de bine arătau Rose și Topaz. L-am observat pe Simon privind-o pe Rose. Apoi ne-am dat cu toții mâinile și s-au făcut prezentările.

Erau un domn și o doamnă Fox-Cotton, rude din Anglia ale Cottonilor, unele destul de îndepărtate cred. Imediat ce am auzit că pe soț îl cheamă Aubrey mi-am amintit că e arhitect. Am citit ceva despre munca lui într-o revistă. Este între două vârste, cu fața pământie și părul rar, incolor. Are o anumită eleganță în ținută și o voce foarte frumoasă, deși vorbește puțin cam afectat. Eram lângă el când ne-am băut cocteilurile (primul meu cocteil, și ce gust oribil avea), așa că l-am întrebat despre arhitectura casei. S-a pornit să turuie imediat.

— Ceea ce o face perfectă, a zis el, e faptul că-i un conac în *miniatură.* Are totul: sala mare, galeria cea lungă, curtea centrală, dar la o scală atât de mică încât pot fi gospodărite, până și în zilele noastre. Tânjesc după el de ani de zile. Mi-aș dori să-l conving pe Simon să mi-l închirieze pe o perioadă mai lungă.

A zis asta atât pentru mine, cât și ca să-l audă Simon. Simon a râs și a zis:

— Nu cât o să trăiești.

Apoi domnul Fox-Cotton a zis:

— Spune-mi, doamna aceea splendidă în cenușiu e Topaz din tabloul lui Macmorris de la galeria Tate?

Și după ce am discutat despre Topaz un minut sau două, s-a apropiat de ea. Am avut timp să remarc că Simon admira rochia lui Rose și că ea îi povestea despre crinolină, ceea ce a părut să-l fascineze. A zis că va merge să o vadă și el pe doamna Stebbins cea bătrână. Apoi vicarul s-a apropiat și, cu amabilitate, mi-a terminat cocteilul. La puțin timp după asta ne-am așezat la cină.

Masa era scăldată în lumina lumânărilor, atât de strălucitoare încât restul camerei părea aproape neagră, iar chipurile portretelor de familie pluteau în beznă.

Doamna Cotton l-a așezat pe tata la dreapta ei și pe vicar la stânga. Topaz era la dreapta lui Simon și doamna Fox-Cotton la stânga lui. Rose stătea între vicar și domnul Fox-Cotton. Mi-aș fi dorit ca ea să fi stat lângă Simon, dar presupun că doamnele măritate trebuie să aibă întâietate. Cred că Neil a cerut să fiu așezată lângă el, pentru că în timp ce intram în sufragerie mi-a spus că acolo voi sta. M-a făcut să îi nutresc sentimente foarte calde.

A fost o cină minunată, cu șampanie adevărată (minunată, cam ca berea foarte bună de ghimbir, dar fără ghimbir). Dar mi-aș fi dorit să am parte de mâncarea asta când nu eram la o petrecere, pentru că nu poți să te bucuri pe deplin de mâncare când trebuie să fii politicoasă. Și eram puțin cam nervoasă, căci cuțitele și furculițele erau așa de complicate. Nu mă așteptasem să mă descopăr atât de ignorantă în asemenea privințe – întotdeauna când cinasem la mătușa Millicent se serviseră mai multe feluri la masă –, dar nici nu reușeam să recunosc toate tacâmurile. Și nu avea rost să încerc să-l imit pe Neil, pentru că manierele lui la masă mi se păreau tare stranii. Mă

tem că m-a observat holbându-mă, căci mi-a zis:

— Mama crede că ar trebui să mănânc în stilul englezesc, pe care ea și Simon l-au deprins, dar să fiu afurisit dac-o s-o fac.

L-am rugat să-mi explice care era diferența. Se pare că în America e politicos să tai fiecare bucățică, să lași cuțitul în farfurie, să muți furculița din stânga în dreapta, să o încarci, să mănânci conținutul, apoi să muți furculița din nou în stânga și să iei iarăși cuțitul. Și trebuie să iei în furculiță numai un soi de aliment odată, în loc să faci o combinație plăcută de carne și legume la fiecare îmbucătură.

— Dar durează atât de mult! am zis eu.

— Ba nu, a zis Neil. Oricum, mie mi se pare îngrozitor cum vă agățați voi de cuțite.

Ideea că ceva din ceea ce fac englezii ar putea fi îngrozitor m-a enervat cumplit, dar am tăcut.

— Să-ți mai zic un lucru care e greșit aici, a continuat Neil fluturând ușor furculița prin aer. Uită-te cum fiecare fel îi e servit mai întâi mamei tale vitrege. Acasă mama ar fi servită prima.

— De ce, voi nu sunteți politicoși cu oaspeții? am întrebat eu.

Vai de mine, ce înțepată trebuie să fi părut!

— Ba așa e politicos, e o comportare mult mai atentă, în tot cazul. Pentru că așa gazda poate să îți arate ce să faci cu mâncarea: dacă trebuie să te servești cu supă, dacă trebuie să iei o bucată întreagă sau doar o felie. Înțelegi ce zic?

Am înțeles foarte bine și mi s-a părut o idee minunată.

— Ei, poate m-aș putea obișnui chiar să mut furculița dintr-o mână într-alta, am zis și am făcut o încercare.

Mi s-a părut foarte dificil.

Vicarul ne privea de dincolo de masă.

— Când a fost construită casa asta, oamenii se serveau cu ajutorul pumnalelor și al propriilor degete, a zis el. Și probabil va dăinui până când oamenii se vor hrăni cu capsule.

— Ar fi ciudat să-ți inviți prietenii să vină la o capsulă, am comentat eu.

— O, capsulele vor fi luate în intimitate, a zis tata. Până atunci, mâncatul va deveni o activitate despre care nu se vorbește. Fotografiile cu mâncare vor fi considerate niște rarități bizare, colecționate numai de domni bătrâni și bădărani.

Doamna Fox-Cotton i s-a adresat lui Neil și el s-a răsucit să-i vorbească, așa că am avut o șansă să privesc în jurul mesei. Tata și vicarul o ascultau amândoi pe doamna Cotton. Aubrey Fox-Cotton o monopolizase pe Topaz. Pe moment, nimeni nu vorbea nici cu Rose, nici cu Simon. L-am văzut privind-o. Ea i-a aruncat o uitătură printre gene și, deși știu că Topaz are dreptate când spune că așa ceva e demodat, a fost o privire irezistibilă: poate că Rose a mai căpătat îndemânare. Oricum, am văzut că de data asta Simon nu a mai fost dezgustat. Și-a ridicat paharul și a privit-o peste masă de parcă ar fi băut în cinstea ei. Pe deasupra paharului ochii lui erau chiar frumoși și deodată am sperat că ea s-ar putea îndrăgosti cu adevărat de el, în ciuda bărbii. Dar, cerurilor, eu sigur n-aș putea!

Ea a zâmbit – un surâs vag, ca o străfulgerare – apoi s-a întors să discute cu vicarul. Mi-am zis în gând: „Rose învață” pentru că ar fi fost prea evident dacă ar fi continuat să-l privească pe Simon.

Am avut o senzație foarte stranie privindu-i și

ascultându-i: poate din cauza a ceea ce zisese tata cu câteva minute mai înainte. Deodată mi s-a părut uimitor că oamenii se întâlnesc special ca să mănânce împreună, pentru că mâncarea intră în gură și vorbăria iese din ea. Și dacă privești oamenii mâncând și vorbind, dacă chiar te uiți la ei cu atenție, e o priveliște tare ciudată: mâinile ocupate, furculițele ridicându-se și coborând, înghițituri, cuvinte rostite între două îmbucături, fălcile lucrând din greu. Cu cât privești mai mult un dineu, cu atât pare mai straniu: chipuri luminate de lumânări, mâini cu farfurii răsărindu-le de dincolo de umeri, stăpânii acestor mâini mișcându-se tăcuți în jurul mesei, fără să ia parte la râsete și conversație. Mi-am smuls gândurile de la masă și am scrutat penumbra de dincolo de ea, până când treptat i-am văzut pe servitori ca pe niște oameni în carne și oase, urmărindu-ne, dându-și indicații șoptite unii altora, schimbând priviri. Am recunoscut o fată din satul Godsend și i-am făcut discret cu ochiul, dar pe urmă mi-a părut rău fiindcă ea a lăsat să-i scape un chicotit și apoi a aruncat o privire îngrozită către valet. În următorul minut, la urechea mea stângă a ajuns ceva ce a făcut să-mi înghețe sângele-n vine (o expresie pe care am disprețuit-o mereu, dar chiar am simțit un fior rece între omoplați): doamna Cotton îl întreba pe tata cât timp trecuse de când nu mai publicase nimic.

— Doisprezece ani în cap, a zis el cu tonul acela inexpresiv care în familia noastră înseamnă sfârșitul oricărei discuții.

Asupra doamnei Cotton n-a avut efectul scontat.

— Ați considerat că e mai bine să lăsați pârloagă o vreme, a zis ea. Ce puțini scriitori au înțelepciunea de a face asta!

Tonul ei era plin de înțelegere, aproape de venerație. Apoi a adăugat cu severitate:

— Dar a trecut suficient timp, nu credeți?

Am văzut mâna tatei încleștându-se de masă. Preț de o secundă m-am temut că avea să împingă scaunul, să se scoale și să plece, așa cum face adesea acasă când unul dintre noi îl scoate din sărite. Dar s-a mulțumit să spună foarte încet:

— Am renunțat la scris, doamnă Cotton. Și acum haideți să vorbim despre ceva cu adevărat interesant.

— Dar asta este interesant, a zis ea.

I-am aruncat o privire furișă. Stătea foarte dreaptă, îmbrăcată în catifea albastru-închis și cu perle. Nu cred că am mai văzut femeie care să arate atât de curată.

— Și vă previn că sunt aproape imposibil de intimidat, domnule Mortmain. Când un scriitor cu potențialul dumneavoastră rămâne tăcut atâta timp, este de datoria cuiva să afle motivele. Automat, prima presupunere ar fi băutura, dar e evident că nu asta e problema aici. Trebuie să fie ceva psihologic…

Chiar atunci Neil mi s-a adresat:

— Taci un minut, i-am șoptit, dar am ratat finalul frazei doamnei Cotton.

Tata a exclamat:

— Dumnezeule, nu-mi puteți spune asemenea lucruri la masa dumneavoastră, la cină!

— O, când am de a face cu oamenii de geniu mereu aplic tactici-șoc, a spus doamna Cotton. Și trebuie să le aplic în public, altfel omul de geniu dă bir cu fugiții.

— Sunt perfect capabil să dau bir cu fugiții și cu public, și fără, a zis tata.

Dar mi-am dat seama că nu avea de gând să plece

nicăieri. Avea un ton ușuratic, amuzat, pe care nu-l mai auzisem de ani. A continuat, glumeț:

— Spuneți-mi, sunteți un exemplar unic sau femeile americane literate au devenit mai amenințătoare decât pe vremea mea?

Mi s-a părut o remarcă extrem de nepoliticoasă, fie și ca glumă, dar doamna Cotton nu a părut să se supere. A zis zâmbind:

— Nu sunt ceea ce înțelegeți dumneavoastră printr-o femeie literată. Și cred că trebuie să vă vindecăm de obiceiul ăsta de a trage concluzii generale despre America pe baza a două turnee de lectură destul de scurte.

Așa-i trebuia tatei, care mereu vorbise ca și cum ar fi adus America acasă în buzunarul de la pantalon! Firește, voiam să continui să ascult, dar am văzut că doamna Cotton m-a observat, așa că m-am întors repede către Neil.

— E-n regulă acum, am zis.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat el. Ți s-a părut că ți-ai rupt un dinte?

Am râs și i-am povestit conversația pe care tocmai o ascultasem.

— Ai tu răbdare și o să-l facă să fabrice capodopere timp de opt ore pe zi, afară dacă nu se va repezi și la ea cu cuțitul pentru prăjituri.

L-am privit uluită. El a continuat:

— O, mama l-a pus pe avocatul nostru să-i trimită toate detaliile cazului. Am murit de râs. Dar cred că ea a fost cam dezamăgită că nu a fost o adevărată tentativă de omor.

— Nu poți să înțelegi că un accident ridicol ca ăsta l-a distras de la lucru? l-am întrebat.

— Păi eu n-am înțeles opera tatălui tău nici când

se ocupa de ea, a zis Neil. Nu-s pasionat de cărți.

După asta am discutat despre altele. Am simțit că ar fi fost politicos să mă interesez despre America. El mi-a povestit despre ferma din California a tatălui lui, unde trăise până când li se alăturase doamnei Cotton și lui Simon. (E ciudat să-mi dau seama ce puține legături a avut cu ei.) Am spus că mi se părea trist că tatăl lui murise înainte să moștenească Scoatney Hall.

— N-ar fi locuit aici oricum, a zis Neil. Nu s-ar fi așezat niciodată altundeva decât în America, la fel ca mine.

Am fost cât pe ce să zic: „Dar fratele tău va locui aici, nu?”, însă m-am oprit. Neil păruse atât de iritat, încât m-am temut să nu fie un subiect delicat. Mai mult ca să schimb subiectul, l-am întrebat dacă îi place rochia lui Rose.

— Nu foarte tare, dacă vrei adevărul, a zis el. E prea înzorzonată pentru gustul meu. Dar e foarte drăguță îmbrăcată cu ea. Și știe asta, nu-i așa?

În ochii lui era o scânteiere care compensa pentru lipsa de amabilitate a remarcii. Și trebuie să recunosc că Rose demonstra la tot pasul că se știa drăguță.

Apoi a sosit cea mai delicioasă înghețată și, în timp ce Neil se servea, am ciulit urechea ca să ascult din nou ce vorbeau tata și doamna Cotton. Păreau să se înțeleagă de minune, deși conversația suna mai mult ca o întrecere de strigături. Am văzut-o pe Topaz aruncându-le o privire îngrijorată, apoi înseninându-se: tata chicotea.

— O, vorbiți și cu vicarul și dați-mi un răgaz, a zis el.

— Dar o să-mi reiau atacul, a spus doamna Cotton.

Ochii ei scânteiau și părea de două ori mai sănătoasă ca o persoană normală.

— Ei, cum îți place primul tău dineu ca adult? m-a întrebat tata.

Erau primele cuvinte pe care mi le adresase de când ne așezaserăm la masă, dar nu-i făceam o vină din asta. Era îmbujorat și parcă mai impunător ca de obicei, cu o urmă din măreția pe care o avusese în zilele de dinaintea cuțitului de prăjituri. Îi revenise pentru scurt timp când se însurase cu Topaz, dar nu durase. Mi-a venit ideea îngrozitoare că s-ar putea îndrăgosti de doamna Cotton. Peste două minute ea discuta din nou cu el. La puțin timp după asta, doamnele s-au ridicat de la masă.

În timp ce urcam la etaj, Topaz și-a petrecut brațul pe sub al meu.

— Ai auzit? a șoptit ea. Chiar se simțea bine sau numai se prefăcea?

I-am spus că după părerea mea era sincer.

— E minunat să-l văd așa, a zis ea, dar vocea îi suna fals.

Una dintre teoriile ei e că o femeie nu trebuie să fie niciodată geloasă și nici să încerce să rețină un bărbat împotriva voinței lui, dar mi-am dat seama că nu îi făcuse plăcere să vadă că o alta îl readusese pe tata la viață.

Dormitorul doamnei Cotton era frumos, cu multe flori și cărți noi peste tot, un șezlong plin de pernițe fascinante și un foc de lemne. Trebuie să fie divin să ai un foc în dormitor. Baia era incredibilă: pereții erau îmbrăcați în oglinzi! Și era o măsuță de sticlă cu cel puțin o jumătate de duzină de recipiente cu parfumuri și apă de toaletă. (Americanii spun „parfum” în loc de „mireasmă”, ceea ce e mai corect de fapt. Nu știu de ce englezii consideră că e o fandoseală să zici „parfum”.)

— Simon spune că baia asta e scandalos de nepotrivită cu restul casei, dar n-am trebuință de antichități în sala de baie, a zis doamna Cotton.

— Nu e frumoasă? am întrebat-o eu pe Rose.

— Superbă, a zis ea pe un ton aproape tragic.

Îmi dădeam seama că îi plăcea atât de mult, încât îi făcea rău.

După ce ne-am aranjat ținuta, am mers în galeria cea lungă care se întinde pe toată lungimea casei și este atât de îngustă că pare mai lungă decât este. Are trei cămine și în toate ardea focul, dar nu era deloc înăbușitor. Eu și Rose ne-am plimbat privind tablourile, statuile și lucrurile interesante din vitrine, în timp ce doamna Cotton se întreținea cu Topaz. Doamna Fox-Cotton dispăruse după cină. Am presupus că se retrăsese în camera ei.

Ne-am apropiat de căminul din capătul îndepărtat al galeriei și ne-am oprit acolo privindu-le pe celelalte. Le auzeam vocile, dar nu înțelegeam un cuvințel, așa că am considerat că puteam vorbi în siguranță.

— Cum te-ai simțit la cină? am întrebat-o.

Ea a spus că se plictisise. Nu-i plăcea domnul Fox-Cotton și oricum el nu fusese interesat decât de Topaz.

— Așa că m-am concentrat pe mâncare. Care a fost minunată. Tu despre ce ai discutat cu Neil?

— Printre altele a zis că arătai foarte drăguță, i-am spus.

— Și altceva?

— Despre America mai ales.

I-am reprodus cât am putut din conversație, mai ales partea despre ferma din California. Îmi plăcuse cum suna.

— Ce? Vaci și alte de-astea? a zis ea scârbită. Se

întoarce acolo?

— O, nu, a fost vândută când a murit tatăl lui. Dar a zis că i-ar plăcea să aibă și el o fermă dacă și-o va putea permite vreodată.

— Dar nu sunt foarte bogați?

— O, mai încet! i-am șoptit și am aruncat o privire rapidă în direcția doamnei Cotton, dar eram în deplină siguranță. Nu cred că Neil e bogat și probabil e nevoie de toți banii lui Simon ca să țină locul ăsta în funcțiune. Hai mai bine să ne întoarcem.

Când am ajuns lângă căminul din mijlocul galeriei, s-a ivit doamna Fox-Cotton. Era pentru prima oară că am putut-o privi cu atenție. E micuță, nu cu mult mai solidă ca mine, cu părul negru și drept prins într-un coc enorm pe ceafă și o piele foarte întunecată. Atât pielea, cât și părul mi s-au părut unsuroase. Topaz spune că e frumos să pozezi ca model și sunt de acord cu ea, dar nu văd ce ar avea pozatul de pierdut în cazul unei băi bune. Purta o rochie strâmtă, verde-închis, atât de lucioasă că părea acoperită de mâzgă, ducându-mă cu gândul la iarba de mare. Numele ei de botez, credeți-mă sau nu, este Leda.

Eu și Rose i-am ieșit în întâmpinare, dar ea s-a așezat pe o sofa, și-a pus picioarele pe ea și a deschis o carte veche, legată în piele de vițel, pe care o adusese cu sine.

— Vă supărați? a zis. Vreau să o termin înainte să plecăm la Londra mâine.

— Despre ce este? am întrebat-o eu politicos.

— O, nu e o carte pentru fetițe mici, a zis ea.

Are o voce stupidă, ca un soi de behăit anemic, și abia binevoiește să-și deschidă gura. Cuvintele i se strecoară pur și simplu printre dinți. Având în vedere cele petrecute mai târziu, consemnez aici că acela a

fost momentul când am decis că nu-mi place de ea.

Tocmai atunci au intrat și bărbații. Am remarcat că de dragul *lor* s-a oprit imediat din citit. Tata și Simon păreau să încheie o conversație pe teme literare. Speram că purtaseră o discuție de calitate la parter. A fost interesant de observat încotro s-au îndreptat bărbații: tata și vicarul vorbeau cu doamna Cotton, Aubrey Fox-Cotton s-a repezit la Topaz, iar Simon și Neil au pornit către Rose și către mine, numai că doamna Fox-Cotton s-a sculat de pe sofa și l-a interceptat pe Simon.

— Știai că aici e un tablou care îți seamănă? l-a întrebat ea, luându-l de braț și trăgându-l de-a lungul galeriei.

— O, l-am observat, am zis eu.

Rose, Neil și cu mine am pornit după ei, ceea ce fac pariu că nu i-a plăcut deloc doamnei F-C.

Era una dintre picturile timpurii, elisabetană cred. Bărbatul purta un mic guler încrețit. Nu erau pictați decât umerii și capul, pe un fundal întunecat.

— Probabil numai barba seamănă, a zis Simon.

— Nu, ochii, a spus doamna Fox-Cotton.

— Seamănă mai ales la sprâncene, am spus eu, cum se răsucesc la colțuri. Și la păr, cum crește pe frunte în formă de V.

Rose examina concentrată tabloul. Simon a întrebat-o ce părere avea. Ea s-a răsucit și l-a privit cu atenție, părând să-i studieze trăsăturile una câte una. Dar când în sfârșit a răspuns, s-a mulțumit să spună:

— O, da, parcă aduce puțin.

Am avut sentimentul că se gândise la cu totul altceva decât la tablou, ceva ce avea de a face cu Simon însuși, și că, revenind ca de departe, ne descoperise pe toți așteptându-i răspunsul.

Ne-am întors lângă ceilalți. Topaz și Aubrey Fox-Cotton se uitau și ei la tablouri. Erau în compania Cottonilor din secolul al optsprezecelea.

— Mi-am dat seama, i-a zis el brusc lui Topaz. De fapt ești un Blake[19]. Nu, Leda?

Doamna F-C a părut vag interesată de asta. A cântărit-o pe Topaz din priviri și a zis:

— Da, dacă ar avea mai multă carne pe ea.

— Rose e un Romney, a zis Simon. Aduce puțin cu lady Hamilton.

Era pentru prima oară când îl auzeam spunându-i pe numele de botez.

— Și Cassandra e un Reynolds[20], firește, fetița cu cursa de șoareci.

— Ba nu sunt! am exclamat eu indignată. Urăsc tabloul ăla. Șoarecele e îngrozit, pisica e flămândă, iar fata e o mică bestie crudă. Refuz să fiu ea.

— A, dar tu i-ai da drumul șoarecelui din cursă și i-ai face rost pisicii de o sardea moartă și delicioasă, a zis Simon și parcă a început să-mi placă mai mult de el.

Ceilalți erau ocupați să găsească un pictor pentru doamna Fox-Cotton. În cele din urmă au decis asupra unui suprarealist numit Dali.

— Cu șerpi ieșindu-i din urechi, a zis domnul Fox-Cotton.

N-am nici cea mai mică idee ce e suprarealismul, dar îmi pot imagina șerpi în urechile doamnei F-C și în mod sigur nu-i învinovățesc că vor să iasă de acolo.

După asta s-a decis că vom dansa.

---

19 William Blake (1757-1827), poet, pictor și gravor englez cunoscut prin nota sumbră și mistică a creațiilor sale.

20 George Romney (1734-1802) și Joshua Reynolds (1723-1792), portretiști englezi la modă.

— În hol, pentru că acolo e Victrola, a zis Neil.

— Avem cu un bărbat mai puțin, s-a plâns doamna Fox-Cotton în timp ce coboram.

I-am zis că nu cunoșteam dansurile moderne, așa că aveam să stau să privesc. (Nici Rose nu se pricepe, dar măcar a încercat să danseze o dată sau de două ori la petrecerile mătușii Millicent.)

— Dar ce dansuri știi? m-a tachinat Simon. Sarabande, menuete, pavane?

— Valsuri și polci, i-am răspuns. Mama ne-a arătat cum se dansează când eram mici.

— Te-nvăț eu, a zis Neil.

A pus un disc la gramofon – mă așteptasem ca o Victrola să fie ceva mai interesant –, apoi s-a întors la mine, dar eu am zis că preferam să privesc primele câteva dansuri.

— O, haide, Cassandra, a zis el, dar doamna Fox-Cotton a dat buzna:

— Lasă copilul să se uite dacă așa vrea. Vino să dansezi cu mine!

Am pus capăt discuției refugiindu-mă pe scări.

M-am așezat pe treapta de sus și i-am privit. Rose dansa cu Simon, iar Topaz cu domnul Fox-Cotton. Trebuie să recunosc că doamna Fox-Cotton dansa foarte frumos, chiar dacă se tolănea de-a dreptul pe pieptul lui Neil. Rochia lui Rose arăta minunat, dar ea tot greșea pașii. Topaz se ținea dreaptă ca un vătrai – găsește dansurile moderne vulgare –, dar domnul Fox-Cotton era un dansator atât de bun, încât treptat a făcut-o să se relaxeze. Era fascinant să-i urmăresc pe toți de sus. Holul era puțin luminat, iar podeaua din lemn de stejar era neagră ca apa noaptea. Am remarcat din nou mirosul acela misterios de casă veche, dar amestecat cu mirosul parfumului doamnei

Fox-Cotton: un miros bogat și enigmatic, deloc floral. M-am rezemat de balustrada sculptată și am ascultat muzica, simțindu-mă cum nu mă mai simțisem niciodată: mai moale, foarte frumoasă, ca și cum o mulțime de bărbați ar fi fost îndrăgostiți de mine și eu aș fi putut foarte ușor să mă îndrăgostesc de ei. Aveam o senzație stranie în plexul solar; vulnerabilitate e cuvântul cu care aș descrie-o. Tocmai îl cercetam într-o stare de confuzie plăcută, privind în jos, către un bol mare plin cu lalele albe de pe pervazul ferestrei fără perdele, când, deodată, am înghețat.

În sticla întunecată a ferestrei pluteau două fețe.

În clipa următoare dispăruseră. M-am chinuit să le zăresc din nou. Dansatorii tot treceau prin dreptul ferestrei, ascunzându-mi-le. Deodată au apărut, dar mai vagi. Apoi au devenit mai clare, și tocmai atunci s-a terminat discul. Dansatorii s-au oprit și fețele au dispărut.

Aubrey Fox-Cotton a strigat:

— Ai văzut, Simon? Doi săteni iar trag cu ochiul.

— Ăsta-i necazul când ai o pacoste de scurtătură în apropierea casei, i-a explicat Simon lui Rose.

— O, la naiba, ce contează? a zis Neil. Lasă-i să se uite dac-așa au chef.

— Dar seara trecută mama s-a speriat rău de tot. Cred că o să le cer să n-o mai facă, dacă-i prind.

Simon s-a dus la ușă și a deschis-o. Am coborât scările în goană și am traversat holul către el. Deasupra ușii era o lumină care făcea curtea să pară neagră ca smoala.

— Nu-i prinde, i-am șoptit.

El m-a privit uimit și mi-a zâmbit.

— Cerule, n-am de gând să le fac rău!

A coborât treptele și a strigat:

— E cineva acolo?

Din apropiere s-a auzit un râs înăbușit.

— Sunt ascunși după cedru, a zis Simon pornind către ei.

M-am rugat ca ei s-o ia la fugă, dar nu s-a auzit niciun sunet. L-am apucat pe Simon de braț și i-am șoptit:

— Te rog, hai să ne întoarcem! Spune că nu i-ai putut găsi! Sunt Thomas și Stephen!

Simon a izbucnit în râs.

— Probabil au venit cu bicicleta, am zis eu. Te rog, nu te supăra! Au vrut și ei să vadă petrecerea.

El a strigat:

— Thomas, Stephen, unde sunteți? Ieșiți să stăm de vorbă!

N-au răspuns. Ne-am apropiat de cedru. Deodată ei au țâșnit din ascunzătoare, rupând-o la fugă… și Thomas s-a împiedicat imediat de ceva, căzând cât era de lung. Am strigat:

— Ieșiți afară amândoi, totul e în regulă!

Simon s-a apropiat să-l ajute pe Thomas să se ridice. Mi-am dat seama că nu era rănit, fiindcă se prăpădea de râs. Ochii mei se obișnuiseră cu întunericul, așa că l-am văzut pe Stephen la câțiva metri mai încolo. Se oprise, dar nu se apropia. M-am dus și l-am luat de mână.

— Îmi pare foarte rău, mi-a șoptit el. Știu că a fost oribil ce-am făcut.

— Ce prostie, am zis eu. Nimeni nu se sinchisește.

Mâna lui era transpirată. Cred că se simțea groaznic.

Ceilalți auziseră strigătele și ieșiseră în ușă. Neil s-a apropiat în goană de noi, ținând o lanternă.

— Ce, e vechiul meu prieten Stephen?! a exclamat el. Sunt urși pe-aici în noaptea asta?

— Nu vreau să intru înăuntru, te rog! mi-a șoptit Stephen.

Dar eu și Neil l-am luat de câte un braț și l-am silit să ne urmeze.

Thomas nu se sinchisea de nimic, el se prăpădea de râs în continuare.

— V-am văzut un pic la cină și pe urmă ați dispărut, mi-a zis el. Era să plecăm acasă nefericiți când ați coborât de la etaj.

În hol, când l-am văzut mai bine pe Stephen, mi-a părut rău că îl silisem să vină. Era roșu până la rădăcina părului și atât de intimidat că nu era în stare să scoată o vorbă. Și Rose a agravat și mai mult lucrurile, spunând pe un ton afectat (probabil din cauza jenei):

— Îmi cer scuze pentru ei. Ar trebui să le fie rușine.

— N-o luați în seamă pe strămătușa Rose, băieți, a zis Neil zâmbind larg. Haideți să dăm iama-n frigider.

Am văzut o dată o scenă ca asta într-un film și mi s-a părut minunată. Voiam să mă duc cu ei, dar doamna Fox-Cotton m-a chemat la ea.

— Cine e băiatul ăla înalt și blond? a întrebat ea.

I-am povestit despre Stephen.

— Trebuie să-l fotografiez, a zis ea.

— Cum, așa, noaptea?

Ea scos un mic râs ca un nechezat.

— Sigur că nu, copil prostuț! Trebuie să vină la Londra. Sunt fotografa profesionistă. Uite, întreabă-l… Nu, nu te osteni!

S-a repezit în sus pe scări.

Neil și băieții dispăruseră deja. Mi-a părut rău,

fiindcă îmi era cam foame, în ciuda cinei copioase. Presupun că stomacul meu începuse să se învețe cu mâncarea. M-am temut că dacă o să stau prin preajmă, Simon se va simți obligat să mă invite la dans. El dansa din nou cu Rose și voiam s-o facă în continuare. Așa că am urcat la etaj.

A fost plăcut să umblu singură prin casă. Când ești singur, poți să o simți mai bine. Am înaintat foarte încet, privind vechile gravuri de pe pereții coridoarelor. La Scoatney, oriunde te-ai afla, ești foarte conștient de trecut. E ca o prezență, ca o mângâiere stăruind în aer. La castel nu încerc prea des senzația asta. Probabil pentru că a fost modificat atât de mult și părțile lui cele mai vechi par distante. Probabil și mobila frumoasă, neschimbată contribuie la atmosfera de la Scoatney.

Mă așteptam să aud voci după care să mă călăuzesc ca să revin în galerie, dar domnea liniștea. În cele din urmă am descoperit o fereastră deschisă ce dădea în curte și, aplecându-mă, mi-am dat seama unde eram: am văzut ferestrele galeriei. Am văzut și ferestrele bucătăriei și pe Neil, Thomas și Stephen stând la masă și mâncând. Chiar părea amuzant.

Când am intrat în galerie, tata și doamna Cotton se aflau în celălalt capăt, iar vicarul se tolănise pe sofaua de lângă căminul din mijloc, citind cartea doamnei Fox-Cotton. I-am povestit despre Thomas și Stephen.

— Hai să mergem să stăm de vorbă cu ei, în afară doar dacă nu vrei să dansez cu tine. Dansez ca o minge de cauciuc.

I-am spus că mi-ar fi plăcut să văd bucătăria. El s-a ridicat și a închis cartea.

— Doamna Fox-Cotton a spus că nu e o carte

pentru fetițe mici, i-am spus eu.

— Nu e nici pentru vicari mici, a zis el chicotind.

M-a condus pe scările din dos – cunoaște casa bine, căci a fost prieten cu bătrânul domn Cotton. A fost interesant să remarcăm diferențele odată ajunși în dependințele servitorilor: covoarele erau subțiri și roase, lumina era aspră și părea mult mai rece. Mirosul era și el diferit: doar vechi, fără nimic care să-l îndulcească, un miros stătut, deprimant.

Dar când am ajuns în bucătărie, era o frumusețe: vopsită toată în alb, cu o sobă albă, emailată și un frigider uriaș. (Mătușa Millicent avusese unul vechi, care picura.) Neil și băieții încă mai mâncau. Și, așezată la masă, vorbindu-i insistent lui Stephen, era doamna Fox-Cotton.

Când am intrat ea tocmai îi dădea o carte de vizită. Am auzit-o zicând:

— Tot ce trebuie să faci este să îi dai adresa taximetristului. O să-ți plătesc eu cursa când ajungi… sau poate ar fi mai bine să-ți dau niște bani de acum.

Și-a deschis poșeta de seară.

— Chiar o să te lași fotografiat? am întrebat eu.

El a clătinat din cap și mi-a întins cartea de vizită. Pe ea scria: LEDA, FOTOGRAF PROFESIONIST sub o mică lebădă frumos desenată și o adresă din St John’s Wood.

— Fii o copilă drăguță și ajută-mă să-l conving, a zis ea. Poate veni duminica. O să îi plătesc drumul și o să-i dau două guinee. E exact ceea ce caut de luni de zile.

— Nu, mulțumesc, doamnă, a zis Stephen. M-aș simți prost.

— Cerurilor, ce motive ai să te simți prost? Nu vreau decât să-ți fotografiez capul. Ești de acord s-o

faci pentru trei guinee?

— Ce, numai pentru o zi?

Ea i-a aruncat o privire vicleană, apoi a zis repede:

— Cinci guinee dacă vii duminica viitoare.

— N-o face dacă n-ai chef, Stephen, am zis eu.

El a înghițit în sec îngândurat. În cele din urmă a zis:

— Trebuie să mă gândesc, doamnă. O să fie cinci guinee și dacă vin ceva mai târziu?

— În orice duminică vrei. Pot să te folosesc oricând. Sau scrie-mi înainte ca să fiu sigură că sunt liberă. Scrie tu pentru el, mi-a zis ea mie.

— O să vă scrie singur dac-o să vrea, i-am replicat eu cu răceală, pentru că vorbise de parcă l-ar fi crezut analfabet.

— Ei, păi nu-l descuraja. Cinci guinee, Stephen. Și probabil n-o să am nevoie de tine mai mult de două sau trei ore.

A înhățat o aripă de pui și s-a apucat s-o roadă. Neil mi-a oferit și mie, dar îmi pierise pofta de mâncare.

Stephen a zis că se făcuse timpul ca el și Thomas să pornească spre casă. Neil i-a poftit să rămână și să danseze, dar nu a insistat când a văzut că Stephen nu vrea. Ne-am dus să-i conducem cu toții, căci bicicletele erau undeva în spatele casei. Pe drum am trecut printr-o cămară unde erau atârnate jamboane imense.

— Bătrânul domn Cotton ne trimitea câte unul de-ăsta de fiecare Crăciun, a zis Thomas. Numai că de Crăciunul trecut murise.

Neil s-a întins și a dat jos cel mai mare jambon.

— Poftim, Tommy, a zis el.

— Vai, Thomas, nu se poate, am început eu, dar nu

voiam ca Neil să-mi spună „strămătușa Cassandra”, așa că am încheiat: Ei, ba se pare că ai făcut-o.

Și în mod sigur aș fi leșinat de disperare dacă Thomas ar fi refuzat jambonul. În cele din urmă am luat asupra mea aducerea jambonului acasă, căci Thomas nu avea cum să îl care pe bicicletă.

— Dar jură că n-o să te apuce fasoanele și n-o să-l lași aici, a șoptit el.

I-am jurat.

După ce au plecat băieții, ne-am întors în hol și i-am descoperit pe ceilalți dansând în continuare.

— Haide, Cassandra, a zis Neil și m-a luat pe sus.

Vai de mine, ciudat mai e să dansezi dacă stai să te gândești bine! Dacă un bărbat te ia de mână și îți înconjoară talia cu brațul în afara dansului, e un lucru important. Dacă o face în timpul dansului, nici nu observi. Ei bine, observi, dar numai puțin. Am reușit să urmez pașii mai bine decât mă așteptam, dar nu cu suficientă ușurință ca să mă simt bine. M-am bucurat când s-a terminat discul.

Atunci Neil a invitat-o pe Rose la dans și eu am avut parte de un vals glorios cu vicarul. Am amețit amândoi atât de tare că a trebuit să ne trântim pe o sofa. Nu cred că Rose l-a urmat pe Neil la fel de bine cum am făcut-o eu, căci în timp ce treceau pe lângă noi l-am auzit zicându-i:

— Nu mai face pași aiurea!

M-am gândit că asta o va enerva și așa a fost, căci atunci când muzica s-a oprit și el a invitat-o în grădină să ia puțin aer, ea i-a zis „Nu, mulțumesc” pe un ton aproape nepoliticos.

După asta am revenit cu toții în Galeria Portretelor, unde tata și doamna Cotton discutau și mai însuflețit. Când am intrat, doamna Cotton s-a

întrerupt politicos și conversația a fost generală pentru o vreme, dar doamna Fox-Cotton tot căsca și-și ducea mâna la gură zicând „Scuzați-mă”, ceea ce nu făcea decât să atragă și mai multă atenție asupra ei, și până la urmă Topaz a zis că era timpul să plecăm. Doamna Cotton a protestat din politețe, apoi a sunat cerând să fie pregătită mașina. Începuserăm deodată să simțim că era foarte târziu, așa cum se întâmpla la petrecerile pentru copii (puținele la care fusesem invitată) după ce venea cea dintâi dădacă să ia un copil acasă.

În timp ce traversam holul am luat jambonul și l-am ascuns cu tact sub șalul împrumutat de Topaz. Era un soi bizar de burnuz, dar în acea împrejurare s-a dovedit foarte util. Simon și Neil ne-au condus la mașină și au zis că vor veni să ne viziteze la întoarcerea de la Londra, unde plecau a doua zi pentru două săptămâni.

Și așa s-a terminat petrecerea.

— Cerurilor, Cassandra, de unde ai ăla? a exclamat tata când m-a văzut cu jambonul în brațe.

I-am povestit și i-am explicat că îl ascunsesem ca să nu mă silească el să-l refuz.

— Să-l refuzi? Cred că nu ești în toate mințile, copilă!

Mi l-a luat și a încercat să-și dea seama cât cântărea. Ne-am dat cu presupusul cu toții, ceea ce a fost o pierdere de vreme, dat fiind că oricum nu aveam cântar.

— Îl ții de parcă ar fi primul tău născut, a comentat tata când în cele din urmă jambonul a revenit la mine.

I-am zis că mă îndoiam că vreodată un prim-născut a fost mai bine-venit. După asta am amuțit cu

toții, pentru că brusc ne amintiserăm de șofer.

Chiar și când am ajuns acasă nu ne-am grăbit să ne comparăm impresiile. Am avut senzația că fiecare dintre noi voia mai întâi să cugete puțin. Eu una sigur am făcut-o.

Am început imediat ce eu și Rose am suflat în lumânări. Nu mi-era somn deloc. Am revăzut în minte întreaga seară și aproape că a fost mai drăguț decât când chiar se întâmplase, până am ajuns la scena din bucătărie, cu doamna Fox-Cotton cerându-i lui Stephen să pozeze pentru ea. Am descoperit că eram furioasă din pricina asta. M-am întrebat de ce. De ce să nu câștige el cinci guinee pentru numai câteva ore de muncă? Cinci guinee înseamnă o groază de bani. Și un fotograf are dreptul să angajeze modele, nu?

Am decis că eram nerezonabilă… dar am continuat să mă simt furioasă.

În timp ce încă mă mai certam cu mine însămi, Rose s-a dat jos din patul cu baldachin și a deschis fereastra mai larg, apoi s-a așezat pe scaunul-pervaz.

— Nu poți să dormi? am întrebat-o.

Mi-a răspuns că nici n-a încercat și mi-am dat seama că și ea revăzuse întâmplările serii, la fel ca mine. Mi-am dorit să putem face schimb de minți pentru un timp și să retrăiesc seara ei.

Am coborât din pat și m-am așezat lângă ea pe scaunul-pervaz. Era atât de întuneric că nu-i vedeam decât silueta. Deodată ea a zis:

— Mi-aș dori să știu mai multe despre bărbați!

— De ce tocmai acum? am întrebat-o pe un ton încurajator.

Ea a tăcut atâta vreme, încât am crezut că nu-mi va răspunde, apoi cuvintele au dat năvală:

— E atras de mine, știu că e. Dar probabil că a fost

atras de multe fete, deci nu înseamnă neapărat că o să mă ceară de soție. O, dacă aș ști care-i cel mai isteț fel de a mă purta!

— O, Rose, te-ai gândit ce înseamnă cu adevărat căsătoria? am întrebat eu.

— Da, m-am gândit în seara asta, când m-am uitat la el ca să văd dacă semăna cu tabloul ăla vechi. Mi-am imaginat deodată cum ar fi să fiu în pat cu el!

— Ce moment ți-ai ales! Am văzut că erai preocupată de ceva. Ei, cum a fost?

— Foarte ciudat, dar pot să fac față.

— E vorba numai de bani, Rose?

— Nu sunt sigură, cinstit vorbind, a zis ea. Chiar nu-s… nu mă înțeleg pe mine însămi. E teribil de palpitant să simți că bărbații sunt atrași de tine. E… Dar tu n-ai cum să înțelegi!

— Ba cred că aș putea.

Pentru o clipă m-am gândit să-i povestesc despre Stephen, dar înainte să încep, ea a continuat:

— Îmi place de el, chiar îmi place. E atât de curtenitor, e prima persoană care m-a făcut să mă simt importantă. Și e chipeș în felul lui, nu crezi? Are ochi frumoși. Dacă m-aș putea obișnui cu barba…

— Ești sigură că nu-l preferi mai degrabă pe Neil? E amabil și are o față drăguță și fără barbă.

— O, Neil! a zis ea pe un ton atât de batjocoritor, încât mi-am dat seama că el o enervase chiar mai tare decât bănuiam eu. Nu, poți să-l iei tu pe Neil!

Sincer vorbind, a fost prima oară când m-am gândit la asta. Sigur că nu am luat-o în serios, dar mi-am zis că merita să cuget la asta în liniște.

— Numai dacă l-aș putea convinge pe Simon să se radă, a zis Rose, apoi vocea i s-a înăsprit: Dar în fond ce contează? M-aș mărita cu el chiar dacă l-aș urî.

Cassandra, ai văzut ceva mai frumos ca baia doamnei Cotton?

— Da, multe lucruri, am zis eu cu fermitate. Și nicio baie din lume nu ar compensa faptul că te măriți cu un bărbat bărbos, pe care-l urăști.

— Dar nu-l urăsc. Ți-am zis că-mi place. Aproape ca…

S-a întrerupt și s-a întors în pat.

— Poate nu o să știi ce simți decât după ce-l vei lăsa să te sărute, i-am sugerat eu.

— Dar nu pot face asta înainte să mă ceară de soție, căci atunci s-ar putea să nu mă mai ceară, a zis ea fermă. Ăsta e un lucru pe care-l știu sigur.

Bănuiam că atitudinea ei era cam demodată, dar mi-am ținut părerea pentru mine.

— Ei, o să mă rog să te îndrăgostești cu adevărat de el, și el de tine, firește. Și o să mă rog în genunchi, nu în pat.

— Și eu, a zis ea sărind din nou jos.

Ne-am rugat amândouă cu ardoare, Rose mai mult decât mine. Încă mai era în genunchi când eu m-am făcut comodă, gata să adorm.

— E de ajuns, Rose, i-am zis în cele din urmă. E suficient să pomenești ce vrei, să știi. Rugăciunile lungi sunt ca cicăleala.

Dar a durat mult până să ne aflăm odihna. Am încercat să născocesc niște cuvinte liniștitoare ca din partea domnișoarei Blossom, însă nu aveam dispoziția necesară. După un timp am auzit țipătul unei bufnițe și m-am liniștit imaginându-mi-o cum zboară peste ogoarele întunecate, până mi-am amintit că probabil vâna șoareci. Îmi plac bufnițele, dar mi-aș dori ca Dumnezeu să le fi făcut vegetariene. Rose se tot răsucea în pat.

— O, nu te mai foi atâta, am zis eu. O să rupi și arcurile care au mai rămas.

Dar ori de câte ori eram pe punctul de a ațipi, o auzeam foindu-se. Clopotul bisericii din Godsend a anunțat ora două înainte s-o aud respirând liniștit. Atunci am putut și eu să adorm în sfârșit.

Capitolul 9

Mi-a luat trei zile să descriu petrecerea de la Scoatney. N-am semnalat întreruperile pentru că am vrut să pară un capitol întreg. Acum, că viața a devenit mult mai interesantă, mă gândesc la jurnalul ăsta ca la o poveste pe care o spun. Ieri s-a petrecut un nou capitol și tânjesc să mă reped să-l scriu, dar o să rezist tentației și o să aduc mai întâi povestea la zi.

O tentație căreia n-am reușit să-i rezist a fost să îmi las imaginația să o ia puțin înainte. Cum Rose a zis că îl pot lua eu pe Neil, mi-am permis să mă joc puțin cu ideea. M-am gândit la asta când m-am trezit a doua zi după petrecere și mi l-am imaginat cerându-mă de soție. Am făcut asta să se petreacă în grădina cu plante acvatice de la Scoatney. Eu am acceptat și am aranjat împreună cu Rose o nuntă dublă, cumpărându-ne cele mai splendide trusouri. Apoi am ațipit din nou și am visat că eram deja măritată cu Neil. Eram încuiați împreună în baia doamnei Cotton, într-o postură teribil de stânjenitoare, și chipul lui Stephen tot apărea pe pereții acoperiți cu oglinzi. Am fost foarte bucuroasă când m-am trezit și am constatat că nu era adevărat. Sigur că, acum că mi-am imaginat asta, Neil n-o să mă mai ceară niciodată de soție. Nu că m-ar deranja.

Presupun că ar putea totuși să mă ceară, dar în cu

totul alt mod și nu în grădina cu plante acvatice.

Topaz și eu am tras o bârfă strașnică despre petrecere în timp ce făceam paturile. Ea era din ce în ce mai optimistă în privința lui Rose, dar deprimată în privința tatei, care o repezise când îl întrebase despre ce discutase cu doamna Cotton.

— Tot ce-am scos de la el a fost: „Nu fii prostuță, dragă, cum poate cineva să repete o conversație în toate amănuntele? E o femeie foarte inteligentă și poate să asculte la fel de bine cum vorbește”. Și ce crezi c-a zis? Că a catalogat-o greșit. Că de fapt cunoștințele ei despre literatură nu sunt deloc superficiale. A citit într-adevăr foarte mult. „Asta demonstrează că nu trebuie să tragi concluzii generale despre un popor în baza unei cunoștințe scurte”, mi-a zis. Și după tonul lui ai fi crezut că eu am făcut generalizări.

— Ce enervant, am zis înghițindu-mi râsul.

Mă amuza că tata pusese la inimă mustrarea doamnei Cotton despre tendința lui de a generaliza.

— Și oricum, de ce cu ea discută literatură și cu mine nu? Mereu încerc să discut cu el despre cărți, dar nici nu vrea să audă!

Îl învinuiesc pe tata pentru multe, dar pentru asta nu, fiindcă e un chin să discuți cu ea despre cărți. Când am vrut și eu să port o discuție așezată despre *Război și pace* a lui Tolstoi, ea a zis: „O, cele mai minunate sunt dimensiunile lui întrepătrunse. Am încercat să îl pictez o dată pe o pânză circulară”. Și apoi n-a reușit să-și aducă aminte cine era Natașa!

I-am prezentat compătimirea mea față de comportarea tatei, dar la modul expeditiv, fiindcă voiam să scriu în jurnal. N-am reușit decât o oră înainte de prânz, dar am putut lucra toată după-

amiaza sus, în mansardă. Stephen a urcat până la mine când s-a întors de la Patru Pietre. Văzându-l că-mi întinde o bucată de hârtie, am simțit un gol în stomac. Sperasem că depășise etapa cu poeziile. El s-a așezat și m-a așteptat să citesc.

După primul vers mi-am dat seama că de data asta era o creație proprie. Era despre mine stând pe scările de la Scoatney în timp ce toți ceilalți dansau. Tocmai mă întrebam ce să-i spun când mi-a smuls hârtia și a rupt-o.

— Știu că e oribilă, a zis.

I-am spus că nu era deloc oribilă.

— Unele rime erau minunate, Stephen. Și e munca ta. Îmi place mai mult decât cele pe care le-ai copiat.

Am simțit că era un bun prilej să-l împiedic să se apuce din nou de copiat.

— Nu le-am copiat chiar cuvânt cu cuvânt, a zis el fără să se uite la mine. Am mai schimbat câte ceva prin ele. N-am vrut să mint, Cassandra, dar pur și simplu nimic din ce am scris eu nu mi s-a părut destul de bun.

Am zis că îl înțelegeam perfect, dar că pe viitor trebuia să scrie propriile lui poezii. Și l-am sfătuit să nu încerce să imite stilul altcuiva.

— Știu că ai compus fiecare vers din asta, ultima, dar tot aducea puțin cu Herrick, partea aia cu trandafirii, crinii și violetele, i-am zis eu. Nu le-ai văzut cu adevărat în hol noaptea trecută. Nu erau decât lalele albe.

— Fac pariu că nici Herrick n-a văzut toate florile despre care a scris, a zis Stephen cu gura până la urechi. Și singurul cuvânt pe care l-am putut face să rimeze cu „lalele” ar fi fost „belele”.

Am râs și i-am spus că erau lucruri mai importante

decât rimele.

— O mare parte din poezia bună nici nu mai are rimă. Important e să scrii ce simți cu adevărat.

— O, n-aș putea face asta, a zis el. Ar fi necuviincios!

— De ce nu, Stephen? Sunt convinsă că ar fi cuviincios.

— Ba nu, n-ar fi, a zis el și a zâmbit privind drept înainte, de parcă și-ar fi amintit o glumă numai de el știută.

Mi-am reamintit de seara aceea de acum câteva luni, când puneam cratițe sub acoperișul care picura: zâmbise în același fel secretos.

— Stephen, i-am zis, îți amintești… era chiar în noaptea în care au venit Cottonii aici pentru prima oară. Îți aduci aminte că te-ai uitat pe geam și ai zis: „Toate începuturile sunt bune”?

El a încuviințat.

— Dar nu mă așteptam la Cottoni, a zis el mohorât. Ai dansat cu ei noaptea trecută?

— Am încercat o dată cu Neil.

— Oamenii arată groaznic când dansează. Mie mi-ar fi rușine. N-o să dansezi niciodată ca femeia aia care își spune Leda, nu?

— Niciodată n-o să dansez la fel de bine ca ea, am zis eu. Dar am înțeles la ce te referi. Mai degrabă se înfășoară în jurul partenerului, nu? N-o s-o lași să te fotografieze, nu-i așa?

Am zis-o cu nepăsare, ca și cum nu m-ar fi interesat deloc. Spre surprinderea mea, el a arborat expresia lui lemnoasă, care e diferită de expresia lui neroadă. Privirea neroadă e cețoasă și visătoare. Cea lemnoasă e încăpățânată, aproape supărată. E o privire pe care i-o aruncă uneori lui Rose, dar nu-mi

amintesc că mi-o fi adresat vreodată mie.

— S-ar putea s-o fac, a zis el. Dacă oamenii au bani de aruncat…

— Dar, Stephen, sigur nu ți-ar plăcea.

— Poate merită să îmi displacă preț de cinci guinee. Cinci guinee ar fi aproape suficient…

Aici s-a întrerupt și a pornit să coboare scările.

— Suficient pentru ce? am strigat după el.

— O, pentru… pentru o mulțime de lucruri, a răspuns el fără să se întoarcă. Cinci guinee sunt mai mult decât pot eu pune deoparte într-un an.

— Dar noaptea trecută erai convins că n-o s-o faci.

El m-a privit în timp ce cotea pe scara în spirală a mansardei, cu capul la nivelul podelei:

— Poate mă duc, poate nu mă duc, a zis el enervându-mă și a continuat să coboare.

O voce din mintea mea a rostit: „Să fiu a naibii dac-o să pozezi pentru Leda Fox-Cotton!” Apoi a sunat clopoțelul pentru ceai, așa că l-am urmat la parter.

Topaz fiersese jumătate din jambon. A spus că avea să țină mai mult dacă nu-l tăiam până nu se răcea, dar Thomas a insistat. E foarte posesiv cu jambonul ăsta. I-am făcut toți vânt cu ziare până în ultima clipă. A fost delicios, firește. Jambonul cu muștar e o hrană demnă de zei.

Domnișoara Marcy a venit după ceai ca să-i povestim cum a fost la petrecere. Mi-a spus că fotografiile doamnei Fox-Cotton sunt faimoase și că sunt reproduse în reviste. Își amintea mai ales una cu o fată care se ascundea în spatele unei cochilii uriașe, în timp ce umbra unui bărbat se apropia de ea.

— Și aveai cumva impresia că el nu purta, ei bine, nimic, ceea ce m-a surprins, căci nu vezi prea multe fotografii la fel de artistice ca tablourile, nu? Dar

probabil că de fapt a avut un costum de baie pe el… pe o umbră nu s-ar vedea, nu?

Am râs. O ador pe drăguța domnișoară Marcy. Dar eram cu atât mai hotărâtă ca Stephen să nu se apropie de femeia aia.

În dimineața următoare, Topaz, eu și Rose am mers la King’s Crypt cu cele douăzeci de lire primite de la vicar pe covorul ca un collie și mi-am cumpărat prima mea rochie de adult, din olandă verde pal. Rose și-a luat una roz. Topaz a zis că ei nu-i trebuia nimic și oricum ea arată nefiresc în hainele de gata. Mi-am cumpărat niște pantofi albi și o pereche de ciorapi practici de mătase. Dacă m-ar fi invitat cineva la o petrecere în aer liber m-aș fi putut duce.

Când am revenit acasă am descoperit că tata nu mâncase prânzul pe care i-l lăsase Topaz și că nu era nicăieri în castel. A apărut pe la nouă și a zis că se dusese cu bicicleta la Scoatney. Se pare că Simon i-a oferit acces la biblioteca lor cât sunt plecați. L-am întrebat dacă citise ceva interesant.

— O, mai ales reviste americane și niște eseuri critice, a răspuns el. Am uitat ce avansată e critica americană.

Topaz s-a oferit să-i gătească ceva, dar el i-a zis că luase și prânzul, și cina.

— Se pare că doamna Cotton a dat ordin să fiu hrănit cât timp mă aflu acolo.

Și s-a retras în locuința portarului cu un aer plin de sine.

M-am refugiat în pod și am continuat să scriu în jurnal. Când am coborât iar în bucătărie, Stephen stătea la masă și scria pe o pungă goală de zahăr. La vederea mea s-a făcut stacojiu și a mototolit punga. Chiar atunci Topaz s-a ivit din grădină îmbrăcată în

haina neagră a mătușii Millicent, fără ciorapi sau pantofi. Presupun că avusese una dintre ședințele ei de nudism.

— Slavă Domnului că natura măcar nu mă dezamăgește niciodată, a zis ea urcând scările cu pași apăsați.

Când m-am întors, Stephen îndesa punga de zahăr pe foc.

— Era altă poezie? l-am întrebat eu, simțind că trebuia să-l încurajez acum că își scria propriile poeme. De ce ai ars-o?

— Pentru că nu era deloc cuviincioasă, a zis el continuând să roșească.

M-a privit o clipă, apoi pe neașteptate s-a repezit în grădină. L-am așteptat lângă foc cu Ab și Hel, dar nu s-a întors.

Când am urcat la etaj, Rose stătea pe pat și își dădea unghiile cu ojă. Oja este darul ei special din banii vicarului. Al meu a fost un săpun de lavandă.

— O folosești prea repede, i-am zis. Cottonii nu se întorc decât peste vreo douăsprezece zile.

Habar nu aveam că urma să-i vedem din nou peste numai patru.

Ieri a fost prima zi de mai. Îmi plac zilele speciale din an: Sfântul Valentin, Halloween și mai ales Ajunul Miezului Verii. O zi de 1 Mai[21] care să fie așa cum sună este lucru rar și, când m-am aplecat pe fereastra dormitorului și am văzut apa șanțului scânteind și vălurind ușor mișcată de o adiere caldă, am fost mai fericită ca oricând. Am știut că urma să fie o zi fastă.

21 În tradiția occidentală, 1 Mai nu e ziua muncii, ci o sărbătoare a primăverii și a fertilității, derivată din vechi tradiții păgâne. Ea presupune cântece, dansuri, alegerea unei Regine de Mai (în Anglia), schimb de daruri între îndrăgostiți etc.

Care a început cu stângul chiar înainte de micul dejun.

Tata a coborât purtând costumul lui negru, bun, pe care nu l-a mai îmbrăcat de ani întregi. Eu și Rose l-am privit cu gura căscată iar Topaz a încetat să mai amestece în porridge și a zis:

— Mortmain, ce naiba…?

— Mă duc la Londra, a anunțat tata scurt.

— Pentru ce? am întrebat toate deodată, ceea ce a fost destul de zgomotos.

— Afaceri, a zis tata și mai tare și a ieșit din bucătărie trântind ușa.

— Nu-l sâcâiți, nu puneți întrebări, a zis Topaz, apoi s-a răsucit către mine, cu un aer nefericit: Crezi că s-a dus s-o vadă pe ea, pe doamna Cotton?

— Sigur că nu, nu fără să fie invitat, am zis eu.

— O, ba da, ar putea, a zis Rose. Uitați-vă la el, s-a dus la Scoatney trei zile la rând, silindu-i pe servitori să-l hrănească și scormonind prin cărți și reviste. O să sfârșească prin a-i pune pe fugă pe Cottoni!

— Nu el i-a pus pe fugă data trecută, a zis Topaz furioasă.

Am văzut că urma o ceartă, așa că m-am retras în salon. Tata stătea pe scaunul-pervaz lustruindu-și pantofii cu draperia. Când s-a ridicat era plin de părul pe care-l lăsase Héloïse pe perna scaunului.

— Nu există niciun loc din casa asta unde poate sta un om într-un costum negru? a strigat el și s-a dus în hol să ia peria de haine.

— Nu dacă n-o vopsim pe Hel neagră, am zis eu.

L-am periat, dar peria își pierduse mare parte din peri, haina lui își pierduse mare parte din puf și Héloïse însăși lepădase mai mult păr decât ai fi crezut, așa că rezultatul nu a fost foarte fericit. Topaz a venit

să anunțe că micul dejun era gata, dar el a zis că dacă îl aștepta avea să piardă trenul.

— Nu te agita, i-a zis când ea l-a rugat să guste ceva.

Apoi a trecut pe lângă ea într-o manieră extrem de nepoliticoasă și a luat bicicleta lui Rose, pentru că a lui avea un cauciuc dezumflat.

— Când te întorci? a strigat Topaz după el.

El i-a strigat peste umăr că nu avea nici cea mai vagă idee.

— Ce se întâmplă cu el? a zis Topaz în timp ce reveneam traversând grădina. Știu că a fost mereu capricios, dar niciodată n-a mai fost așa arțăgos. E din ce în ce mai rău de când am fost la Scoatney.

— Poate e mai bine arțăgos decât resemnat, am zis eu încercând s-o consolez. Era șocant de agresiv când eram noi mici și scria. Știi despre mama și cuțitul de prăjituri.

Pe chipul lui Topaz s-a ivit brusc speranța.

— Poate să mă facă bucăți dacă asta îi va fi de folos, a zis ea, apoi lumina din ochii ei a murit: Dar nu-s bună pentru el. Femeia aia l-a stârnit, nu eu.

— Dumnezeule, nu știm dacă l-a stârnit ceva, am zis eu. Am avut atâtea alarme false. De unde a avut bani să plece la Londra?

Ea a zis că îi dăduse cinci lire din banii primiți de la vicar pentru covor.

— Deși nu m-am gândit că-i va cheltui ca s-o vadă pe *ea,* a zis, adăugând apoi cu noblețe: Presupun că n-ar trebui să mă supere asta dacă ea îl stimulează.

Rose a ieșit din bucătărie cu o felie de pâine cu gem și a trecut pe lângă noi fără o vorbă, de unde am dedus că ea și Topaz avuseseră un schimb încins de cuvinte cât timp îl periasem eu pe tata. Apoi am

descoperit că porridge-ul se arsese, și nu există fel mai neplăcut de mâncare când se arde. Cu asta și cu mohoreala lui Topaz, am avut parte de o masă deprimantă. (Desigur, băieții plecaseră mai devreme, după un mic dejun cu jambon.)

— O să ies să sap până îmi aflu pacea, a zis Topaz după ce am spălat vasele și am făcut paturile.

M-am gândit că și-ar fi aflat-o mai bine de una singură, mai ales că voiam să scriu în jurnal. Terminasem de descris seara de la Scoatney, dar mai aveam niște cugetări despre viață pe care voiam să le consemnez. (N-am mai făcut-o și am și uitat în ce constau.) în timp ce mă instalam pe gorganul Belmotte, am văzut-o pe Rose traversând aleea cu crinolina doamnei Stebbins. Stephen ne adusese de veste că bătrâna doamnă se agita din pricina ei. Refuzase să o ducă el înapoi în locul lui Rose, zicând că s-ar fi simțit prost. Așa că Rose o ducea pe umăr. Arăta foarte ciudat.

Am decis să mai cuget puțin înainte să încep să scriu și m-am lungit pe spate, bucurându-mă de căldura soarelui și privind marea tipsie albastră a cerului. Era minunat să simt căldura pământului sub mine și iarba proaspăt răsărită sub palme, în timp ce mintea îmi era atrasă spre tării. Din păcate, nu puteam niciodată să rămân prea mult în această stare de exaltare, și în curând mă gândeam încântată la noua mea rochie verde, întrebându-mă dacă mi-ar fi stat bine cu părul încrețit. Am închis ochii, așa cum fac de obicei când gândesc intens. Treptat am început să mi-o imaginez pe Rose măritată cu Simon. Nu pare să conteze când te gândești la alți oameni: numai când te gândești la tine lucrurile respective nu se mai întâmplă. I-am oferit lui Rose o nuntă splendidă și am

ajuns unde era singură cu Simon într-un hotel din Paris: era puțin speriată de el, dar am făcut-o să se bucure de asta. El o privea ca atunci, la cină, când ridicase paharul în cinstea ei…

Am deschis ochii. El era aici, adevăratul Simon Cotton, și mă privea.

Nu auzisem un sunet. Într-o clipă îl văzusem în hotelul din Paris, extrem de clar și totuși micuț și îndepărtat, așa cum vezi într-o oglindă convexă, iar în clipa următoare se apleca deasupra mea ca un gigant desenat pe cer. Stătusem cu soarele bătându-mi pe pleoape, așa că preț de un minut nimic nu a avut culoarea corectă: iarba și cerul păreau decolorate, iar fața lui – cenușie. Numai barba îi rămăsese tot neagră.

— Te-am speriat? m-a întrebat el zâmbind. Am pariat cu mine însumi că o să urc dealul fără să mă auzi. O, nu dormeai, nu?

— Nu chiar atât de devreme, am zis ridicându-mă în capul oaselor și clipind.

El s-a așezat lângă mine. Era foarte straniu să-l înlocuiesc pe insul pe care mi-l imaginasem cu cel în carne și oase. Îl făcusem atât de fascinant și firește că el nu-i așa, deși e foarte, foarte amabil. Acum știu sigur.

El și Neil veniseră cu mașina pentru o zi. Neil îl lăsase la capătul aleii noastre și se dusese la Scoatney, ceea ce suna ca și cum n-ar fi fost foarte interesat de noi.

— Îmi pare rău că n-am prins-o pe sora ta, dar doamna Mortmain spune că va reveni în curând, a zis Simon.

M-am declarat convinsă că așa va fi, deși de fapt credeam că avea să lipsească măcar o oră și mă întrebam dacă pot fi suficient de interesantă ca să-l țin

de vorbă în tot timpul ăsta. L-am întrebat dacă se distrau la Londra.

— O, da, îmi place Londra. Dar mi se pare păcat să nu fii aici pe o vreme ca asta.

S-a lăsat într-un cot și a privit în lungul câmpiilor.

— N-am știut că primăvara englezească poate fi așa de uimitoare.

Am zis că pe mine mă uimea în fiecare an.

— Ei, peste o săptămână o să revenim și o să petrecem ceva timp aici, eu și Neil adică. Mama e absorbită de noul ei apartament… sau „flat”, cum uit mereu că-i ziceți voi. Leda și Aubrey o ajută să aleagă mobila. O, asta îmi amintește – și a scos în plic din buzunar – ar trebui să las asta la castel. E pentru băiatul acela de treabă, Stephen: biletul până la Londra, plătit de Leda.

— O să i-l dau eu, am zis.

Mă întrebam dacă Stephen îi scrisese spunându-i că vrea să se ducă sau dacă îi trimisese ea banii ca să-l ispitească.

Simon mi-a dat plicul.

— Mai povestește-mi despre el. Cum de vorbește așa de diferit față de ceilalți băieți din sat?

Sigur că Stephen vorbește la fel ca noi, numai că alege cuvinte mai puțin pretențioase. I-am explicat.

— Mă întreb ce o să facă el cu Leda, a zis Simon. Vrea să-l pozeze alături de niște copii din ghips ale unor sculpturi grecești. Dacă nu e atent o să-l fotografieze într-o tunică… sau fără. În mod cert are un cap splendid. Ar putea ajunge la Hollywood.

Am băgat plicul în jurnalul meu ca să nu-l ia vântul.

— Ce-s alea? Lecții? a întrebat Simon.

— Doamne, nu! Nu mai merg de mult la școală!

— Îmi cer scuze, a zis el râzând. Încă mă mai gândesc la tine ca la copilița din baie. E o poveste? Citește-mi un fragment!

I-am spus că era jurnalul meu și că tocmai terminasem de scris despre Scoatney.

— Apar și eu în el? Îți dau o cutie cu dulciuri dacă mă lași să citesc o pagină.

— Bine, am zis eu.

El a înhățat caietul. După o secundă sau două și-a ridicat privirea.

— M-ai tras pe sfoară. E cifrul tău personal?

— Mai mult sau mai puțin, deși a început ca stenografie. S-a schimbat treptat. Și a devenit tot mai mic ca să nu irosesc hârtia.

El a răsfoit paginile și a ghicit un cuvânt ici și colo, dar mi-am dat seama că secretele mele erau în siguranță. După un minut sau două, a zis:

— Ieri am recitit jurnalul din *Iacob Luptătorul.* Am dat peste prima ediție. Ciudat să-mi amintesc ce obscură mi s-a părut partea aia când am citit-o la șaisprezece ani. Când am ajuns la colegiu mi se părea perfect inteligibilă.

— Singura parte care încă mă mai nedumerește pe mine e capitolul cu scara. Știi, unde e tipărit în așa fel încât chiar aduce cu o scară cu propoziții în loc de trepte. Tata nu vrea să dea lămuriri despre asta.

— E posibil să nu poată. Mereu am crezut că este descrierea unei experiențe mistice. Sigur știi teoria că fiecare treaptă duce către următoarea, deși propozițiile par să nu aibă legătură între ele?

— Nu, n-o știu, am zis eu. E extraordinar să aflu că oamenii au teorii despre opera tatei și că o studiază la facultate, la mii de kilometri de aici. Trebuie să fie mai importantă decât ne dăm noi seama.

— Ei, e unul din avangarda literaturii postbelice. Și tatăl tău e o verigă din lanțul de autori obsedați de formă. Numai de și-ar fi dus metodele mai departe!

— Dar n-ai zis tu că nu poate? Că *Iacob Luptătorul* este o operă completă care nu poate avea un succesor?

El mi-a aruncat o căutătură iute.

— Ce straniu că-ți amintești asta! Știi, recunosc cu rușine că nu însemna cine știe ce, era doar un efort de a mă retrage cu tact după ce dădusem cu bâta în baltă.

I-am spus că îmi dădusem seama, ceea ce l-a făcut să râdă.

— Copil nesuferit și perspicace! Dar nu cred că tatăl tău m-a ghicit. Și într-un sens chiar e adevărat ce am spus: nu poate să dezvolte metoda folosită în *Iacob Luptătorul,* fiindcă alți scriitori au mers deja mult mai departe decât el, în stiluri similare, James Joyce de exemplu. Ar trebui să facă un salt imens peste ceea ce s-a scris între timp și el nici nu s-a ținut la curent. Mă întreb dacă asta l-o fi făcut să se oprească din scris, faptul că următoarea treaptă a scării – dacă tot vorbim de scări – a fost folosită de alții. Ce zici de teoria mea? Sau încerc numai să-mi raționalizez nesinceritatea din prima seară?

— Ei, e o schimbare plăcută față de teoria că nu poate scrie fiindcă a fost la închisoare, am zis eu.

— E fantastic, desigur. Știrile despre caz au fost ca o chestie de Gilbert și Sullivan[22]. Și mama zice că descrierea vieții din închisoare a fost și mai nostimă.

— Vrei să zici că i-a povestit despre asta? am exclamat eu, căci nu-l auzisem niciodată spunând vreo

22 Autori de opere comice din perioada victoriană.

vorbă despre perioada petrecută în închisoare.

— Ea l-a întrebat direct. Trebuie să recunosc că eu nu aș fi avut curajul. Ea a spus că pentru o clipă a avut aerul că o s-o lovească, apoi s-a avântat într-un monolog vesel de o jumătate de oră. O, sunt sigur că nu închisoarea e la rădăcina tuturor necazurilor lui.

Am zis că eu una nu crezusem asta niciodată.

— Dar e bizar că nu a mai scris nimic de când a ieșit.

— Chiar că e. Ar trebui să facă psiho-analiză.

Presupun că orice persoană normală și inteligentă din anii ’30 are măcar o vagă idee despre ce e psiho-analiza, dar sunt puține lucruri despre care eu să fiu atât de ignorantă. L-am rugat pe Simon să-mi explice în ce consta.

— Doamne, asta nu-i treabă ușoară, a zis el râzând. N-am eu însumi decât cea mai vagă idee, ca un profan ce sunt. Dar hai să vedem: un psiho-analist ar spune că problema se află mult în trecut, înaintea acelor luni de închisoare, dar că închisoarea a scos-o la suprafață. Ar explora perioada respectivă conștiincios, făcându-l pe tatăl tău să-și amintească fiecare amănunt. Într-un fel, ar trebui să fie readus în închisoare.

— Nu fizic, vrei să zici.

— Nu, sigur că nu. Deși lasă-mă să mă gândesc. Da, presupun că e logic ca, dacă problema s-a ivit în închisoare, o altă perioadă de încarcerare să o rezolve. Dar ideea e prea exagerată și oricum de neaplicat, pentru că, dacă tatăl tău ar consimți să fie încarcerat, nu s-ar simți cu adevărat captiv. Și niciun psiho-analist n-ar îndrăzni să-l închidă fără acordul lui.

— Niciun psiho-analist nu ar reuși să se apropie la mai mult de câțiva kilometri de el. Până și cuvântul

psiho-analiză îl înfurie. Zice că e o grămadă de prostii.

— Păi uneori este, dar nu întotdeauna, a zis Simon. Faptul că are prejudecăți împotriva ei s-ar putea să fie simptomatic. Apropo, presupun că ești sigură că nu lucrează la ceva în secret.

— Nu văd cum ar putea. Putem vedea în locuința portarului, sunt ferestre și în spate și în față, și rar se apropie de biroul lui. Stă și citește romane polițiste vechi. Acum câteva săptămâni ne-a dat speranțe. Topaz l-a văzut scriind. Dar s-a dovedit a fi un rebus.

— E el însuși un roman polițist, a zis Simon. *„Cazul talentului îngropat”.* Aș vrea să-l pot rezolva. Mi-ar plăcea atât de mult să scriu despre el.

Nu știam că scrie. L-am întrebat ce anume.

— O, în general eseuri critice. Ocupații de timp liber. N-am publicat decât vreo câteva. Tatăl tău ar fi un subiect splendid, dacă aș reuși să descopăr care-i șurubul care i-a blocat mecanismul.

— Ar fi încă și mai bine dacă ai putea scoate șurubul, am zis eu.

— Ei, primul pas este să-l găsesc.

S-a întins pe spate în iarbă, cu ochii închiși, gândind. Am profitat de prilej ca să-l studiez amănunțit. Era straniu ce tânără îi părea pielea în contrast cu barba. Îl plăcusem din ce mai mult pe măsură ce discutaserăm și aveam de gând să-i spun lui Rose numai lucruri încurajatoare despre el. Am constatat cu bucurie că avea urechi frumoase, pentru că ea pune preț pe urechi. Oamenii arată altfel cu ochii închiși și trăsăturile lor par mai sculpturale. Gura lui Simon este foarte sculpturală, e o gură interesantă. M-am auzit zicându-i lui Rose: „Știi că poate fi un bărbat foarte interesant?”

Chiar atunci el a deschis ochii și a zis:

— Nu-ți place, nu-i așa?

Am simțit că roșesc.

— Ce să-mi placă? am întrebat.

— Barba mea, a zis Simon. Te întrebai cum poate un bărbat să poarte așa ceva, asta dacă nu a trezit în tine fascinația care se naște din oroare.

— De fapt, să știi că am început să mă obișnuiesc cu ea.

El a râs și a zis că asta era umilința finală: toată lumea se obișnuia.

— Mai puțin eu, a adăugat. Nu mă pot privi în oglindă fără să fiu uluit.

— Ar fi nepoliticos să te întreb de ce o porți?

— Ar fi o întrebare firească, în tot cazul. Mi-am lăsat-o la douăzeci și doi de ani, în urma unui pariu, și pe urmă am păstrat-o din pură încăpățânare. Era cum nu se poate mai nepotrivită cu un birou de pe Wall Street. Lucram acolo cu un văr al mamei și antipatia era reciprocă. Și cred că am simțit că barba mă va ține în contact cu literatura. Dar probabil are implicații psihologice mai profunde: poate încerc să-mi ascund de lume firea infamă.

— Ei, e cea mai drăguță barbă pe care am văzut-o, am zis eu. Crezi că o să ți-o dai jos vreodată?

Nu știu de ce, asta l-a făcut să râdă. Apoi a zis:

— O, poate peste zece sau doisprezece ani, când voi avea patruzeci de ani, să zicem. O să fie plăcut să cobor la micul dejun într-o dimineață arătând cu douăzeci de ani mai tânăr. Surorii tale îi displace?

M-am întrebat dacă, în caz că ziceam „da”, și-ar fi ras-o ca să îi facă pe plac lui Rose. Și brusc n-am fost sigură că voiam să-l văd fără ea.

— Trebuie s-o întrebi pe ea, am zis râzând.

El s-a uitat la ceas și a spus că se temea că nu o

mai putea aștepta.

— Neil trebuie să mă ia de la hanul din Godsend la douăsprezece și un sfert. Fii un copil de treabă și însoțește-mă până în sat.

S-a ridicat și mi-a întins mâna ca să mă salt în picioare. Apoi a contemplat turnul Belmotte.

— Voiam să te rog să mi-l arăți, dar nu avem timp acum, a zis el. De aproape e și mai impresionant.

— Nu te-ai obișnuit cu ideea că îți aparține? l-am întrebat.

— Dar nu-mi aparține. Sau cel puțin nu timp de un fleac de vreo treizeci de ani. Oricum, îmi ia tot timpul să-mi dau seama că Scoatney e al meu.

În timp ce coboram dâmbul i-am povestit cum îmi imaginam cea dintâi privire aruncată de el castelului Scoatney în noaptea aceea de martie.

— Mare cum e, s-a micșorat, a zis el.

— Vrei să zici că l-ai mai văzut?

— O, da, când aveam șapte ani. Tata m-a luat cu el când s-a împăcat cu bunicul, deși din nefericire s-au certat din nou când tata a devenit cetățean american.

— Atunci știai că Scoatney o să-ți aparțină?

— Doamne, nu. Pe atunci erau șase persoane între mine și el. Și l-am iubit cu o pasiune precoce. Mi-aduc aminte că m-am oprit în capătul scării privind de sus la bunicul, tatăl și unchii mei și gândindu-mă: „Dacă ar muri toți, Scoatney ar fi al meu”. Și pe urmă am fugit în camera copiilor plângând, șocat de cruzimea mea. Uneori mă gândesc că în clipa aia le-am menit de rău tuturor rudelor mele.

— Ar fi o dorință nemaipomenit de puternică pentru un copil de șapte ani, am zis eu.

Am încercat să mi-l închipui, foarte mic și tenebros pe treptele de la Scoatney, unde stătusem eu

urmărind dansul.

— Bunicul îmi zicea „micuțul yankeu”, ceea ce mă enerva. Dar credeam că era minunat. Mi-aș dori să-l fi văzut din nou înainte să moară. Poate n-ar fi trebuit să aștept să accepte și el, dar n-am vrut să mă impun cu forța.

Apoi mi-a spus că fusese într-o poziție destul de dificilă, pentru că nu știuse dacă domnul Cotton avea să-i lase destui bani ca să mențină Scoatney. Proprietatea era condiționată să rămână în familie, dar banii nu, și fără ei Simon ar fi trebuit să o închirieze și să rămână în America.

— Trebuie să fi fost foarte confuz pentru tine, să nu știi dacă să te așezi acolo sau să-ți ațintești gândurile asupra Angliei.

— Ai mare dreptate. Uneori cred că n-o să mai fiu niciodată ne-confuz. O, în cele din urmă o să-mi înfig rădăcinile aici, presupun. Dar mi-aș dori să fi știut asta când am stat în capul scărilor.

Am ajuns la gardul scund ce dădea către alee. El s-a așezat pe scândura de sus pentru o clipă, privind hambarul.

— E magnific, a zis el. Minunate bârnele astea vechi. N-ar trebui să repar acoperișul? Aș vrea să fiu un proprietar de treabă.

Am zis că asta era treaba noastră, căci aveam castelul cu condiția să-l reparăm. Apoi privirile ni s-au întâlnit și ne-a bufnit râsul.

— Nu te aștepți să o facem anul ăsta, nu? am adăugat eu.

El m-a ajutat să sar gardul continuând să râdă, apoi a zis:

— Uite, Cassandra, e ceva ce vreau ca tatăl tău să știe și nu îmi place să i-o spun eu. Poți să-l faci să

înțeleagă că nu mă interesează chiria și nici n-o să mă intereseze, chiar dacă nu va plăti un cent pentru tot restul perioadei concesiunii? Vreau să știe că sunt onorat să-l am drept chiriaș.

— Eu i-aș zice mai degrabă oaspete decât chiriaș, am zis și am râs amândoi.

Apoi i-am mulțumit și i-am promis să-i spun tatei.

— Fă-o cu tact, da? Nu mă face să par condescendent și protector.

— Dar cred că ești protector, în sensul bun al cuvântului. E un gen de protecție care-i corect, să știi. Poate tata o să îți dedice următoarea lui carte drept „unicului său protectoriu”.

— Ce copilă drăguță ești, a zis el încet.

— Nu-s de o naivitate cam căutată?

Mă jur că am vorbit fără să gândesc, pur și simplu mi-au țâșnit cuvintele de pe buze. Mă uitam la hambar când am făcut-o și, în timp ce discutam, îmi reamintisem ziua aceea, mirându-mă cât se schimbaseră lucrurile.

El s-a întors brusc spre mine.

— Ce vrei să spui?

— O, nimic anume, am zis eu jalnic. Cred că unii oameni așa mă consideră.

Treceam pe lângă hambar. Și în clipa aceea Héloïse și-a scos capul prin deschizătura unde stătusem ascultând în ziua aceea și a dat drumul unei rafale de lătrături. Îi place să doarmă în fân cu urechea ciulită după șoareci.

— Erai acolo sus? a întrebat Simon.

Am încuviințat. Ne îmbujoraserăm extrem de tare amândoi.

— Cât ai auzit?

— Doar ce ai zis despre mine.

Héloïse s-a repezit afară din hambar continuând să latre, iar eu am sperat că asta va pune capăt conversației. M-am aplecat s-o mângâi, ceea ce mi-a oferit un bun prilej să-i evit privirea lui Simon. Dar ea s-a oprit imediat din lătrat și el s-a aplecat s-o mângâie la rândul lui, privindu-mă peste spinarea ei.

— Mi-e groaznic de rușine de mine, a zis el. Îmi cer cele mai umile scuze.

— Nu contează, mi-a prins bine, am zis eu.

— N-a fost tot ce-ai auzit, nu-i așa? Ai auzit și…

Nu l-am lăsat să termine:

— Haide, o să întârzii la întâlnirea cu fratele tău. Stai numai să mă descotorosesc de jurnal.

Am fugit și l-am ascuns în hambar, trăgând de timp cât am putut, iar când am revenit lângă el am început să discut cu multă hotărâre despre vreme.

— E cel mai frumos 1 Mai pe care mi-l amintesc, am zis și pe urmă am început s-o chem pe Héloïse, care dispăruse.

Ea și-a scos capul din florile înspumate de hasmațuchi, arătând ca o mireasă.

— Tot pământul parcă e îmbrăcat în dantele albe, am zis în timp ce străbăteam aleea.

El a tăcut atât de mult, încât am crezut că nu mă auzise. Apoi a zis brusc:

— Ce? O, da, scuze. Încercam să îmi amintesc ce m-ai putut auzi spunând despre Rose.

Am încercat să găsesc o cale cât mai convingătoare de a-l liniști.

— Ei, orice-o fi fost, ea n-a aflat, am zis eu în cele din urmă.

Când am timp să mă pregătesc, sunt o mincinoasă foarte sinceră. El m-a crezut imediat.

— Copil drăguț, nu i-ai spus!

M-am auzit explicându-mă lui Dumnezeu, cum fac de fiecare dată după minciunile utile, spuse din bunătate. Simon a început să-mi explice de ce o înțeleseseră pe Rose „complet greșit”.

— Pentru că e atât de originală, a zis el.

— Originală? Rose?

— Păi da, desigur. Până și felul în care se îmbracă. Rochia aia roz cu volănașe, și să împrumute o crinolină adevărată!

— A fost…

Voiam să spun: „A fost ideea lui Topaz”, dar m-am oprit la mijlocul frazei.

— … fermecătoare, nu-i așa? am încheiat eu.

— La ea totul e fermecător.

A continuat să vorbească despre ea vreme de jumătate de kilometru: cât era de diferită de fetele din ziua de azi și că din cauza asta el nu o înțelesese, o crezuse afectată, când de fapt ea era unică. Se pare că tot ce face Rose e original, inclusiv felul în care dansează, inventând mici pași proprii. Și e atât de inteligentă – a avut amabilitatea de a spune că și eu eram, dar Rose e un geniu (fapt încă nedescoperit de familia ei). Cât despre frumusețea ei, ar fi făcut ravagii în orice epocă istorică.

Cu privire la frumusețe l-am putut aproba din toată inima. I-am spus că mi-o puteam imagina sosind la Bath în sunet de clopote și întâmpinată de Beau Nash[23] ca regina frumuseții. Asta i-a făcut mare plăcere.

Subiectul Rose a ținut până am trecut pe lângă crângul cu zade, unde el s-a oprit și a vorbit despre verdele lor.

23 Beau Nash, (1674-1761), arbitru al eleganței în secolul al XVII-lea, Maestru de Ceremonii în stațiunea britanică la modă Bath.

— Nu mai e mult și o să răsară clopoțeii. Se văd mlădițele de acum, i-am zis eu.

El a stat un minut privind pierdut pădurea, apoi a spus:

— Ce anume are zona rurală a Angliei?… De ce frumusețea ei trece cu mult dincolo de ceea ce vezi? De ce te mișcă atât de tare?

Părea puțin trist. Poate că frumusețea îl întristează. Eu așa pățesc uneori. Odată, când eram mică, l-am întrebat pe tata de ce se întâmplă una ca asta. Mi-a spus că e din cauză că suntem conștienți de caracterul ei trecător, care ne reamintește că și noi vom muri. Apoi a zis că probabil eram prea tânără ca să-l înțeleg, dar eu înțelesesem perfect.

În timp ce ne plimbam l-am întrebat pe Simon cum e la țară în America și el mi-a descris așezările din Noua Anglie.

Păreau drăguțe, foarte albe și îngrijite, mai spațioase decât satele noastre, cu străzi largi mărginite de copaci umbroși. Și mi-a povestit despre niște mici așezări de pe coasta lui Maine, unde și-a petrecut concediul. Spune „concediu” în timp ce noi am spune „vacanțe”. Deși încă mai sunt de părere că accentul lui englezesc este foarte bun, acum îmi dau seama că aproape în fiecare propoziție pe care o rostește e câte un americănism – „presupun” în loc de „cred”, „poate” când noi zicem „posibil”, „dețin” când noi zicem „am” – o, sunt zeci de cuvinte. Și e mult mai american cu mine decât cu tata, și mult mai tânăr. Cu tata își alege cuvintele cu o asemenea atenție, că pare un pedant între două vârste, dar cu mine e aproape ca un băietan.

— Ei, deja crengile s-au înverzit, am zis când am ajuns la răspântie.

Mugurii gardului viu erau închiși strâns, dar în copacul de lângă indicator se vedeau mulți deschiși. Pentru mine luna mai este foarte importantă: odată am petrecut ore în șir încercând să descriu o singură floare, dar n-am obținut decât: „Floricea cu ochi sinceri și mustăți de pisoi”, ceea ce ți se oprește în gât ca un os de pește.

— „Cu crenguțe înverzite, casele par fericite” [24]a citat Simon. Cred că din cauza poeziei ăsteia am impresia că elisabetanii trăiau într-o primăvară perpetuă.

Apoi, împreună, ne-am amintit restul poeziei și când am ajuns la

Iubiții se-ntâlnesc, bătrâne se soresc
Și străzile urechea cu cântec ne-o vrăjesc:
Cu-cu, cirip, pur-ruu și buhuhu!

eram deja în sat.

— Auzi vreo pasăre care să scoată sunetele astea? am zis eu.

— Să ascultăm, a spus el.

Am ascultat. Am auzit:

pe cineva bătând cu ciocanul
o găină dând de veste că s-a ouat.
un radio dintr-o colibă anunțând că ascultam British Broadcasting Corporation
zăngănitul pompei de pe islazul satului.

Toate niște zgomote urâte, la drept vorbind, dar ceasul bisericii, bătând sfertul de oră, le-a făcut cumva să se contopească laolaltă într-un zgomot plăcut,

24 Vers din poezia *Spring, Sweet Spring,* de Thomas Nashe.

rural, plutind în aerul ușor al primăverii. Apoi Héloïse a spulberat atmosfera scuturând din urechi după ce se tăvălise pe islaz.

— Și câte lucruri poți să miroși? l-am întrebat pe Simon.

Am numărat:

fum de lemn
un miros de fermă purtat de vânt (pe care l-am divizat în:
fân, paie, cai, vaci curate – bun
bălegar, porci, găini și varză veche – rele, dar nu chiar cumplite dacă nu trăgeai prea mult aer în piept.)
o plăcintă minunată cocându-se undeva.
Mirosul suav și proaspăt care nu e al florilor, al ierbii și nici nu-i vreun parfum, ci pur și simplu aerul curat de la țară, pe care nu-l mai remarci dacă nu ești atent.

— Mă întreb câte lucruri miroase Héloïse, a zis Simon.

— Păi să vedem: câinele lui Chesterton, Qoodle, câte putea mirosi? Apă și piatră, rouă și tunet…

— Și dimineața de duminică. Avea dreptate, are un miros aparte, a zis Simon.

O, ce plăcut e să fii cu cineva care știe aceleași poezii ca tine! Sper că Simon va deveni cumnatul meu!

Am traversat islazul și am apucat-o pe drumul scurt ce duce către cea mai frumoasă parte a Godsendului. Biserica normandă (deși o parte din ea ar putea fi saxonă) se află pe o parte a aleii, între clădirea vicariatului, din perioada Reginei Anne, și mica școală stil secolul optsprezece a domnișoarei Marcy. Hanul Cheile se află pe partea opusă, dar, fiindcă drumul cotește chiar acolo, par a face parte toate dintr-un grup. Topaz spune că e o „compoziție”

foarte frumoasă. Cheile este vopsit în bej și are frontoane foarte neregulate. Lângă el crește un castan imens. Nu a înflorit încă, dar frunzele sunt în formă maximă, noi și de un verde viu, cu câțiva mugurași lipicioși încă nedeschiși. În fața hanului se află o bancă și o masă lungă, umbrite parțial de castan, și așezați la ea, cu sticle de bere de ghimbir dinainte, erau Rose și Neil.

Am aflat că ea traversase ogoarele dinspre Patru Pietre ca să cumpere o bucată de săpun aromat de la magazinul-oficiu poștal (Topaz ne dă un șiling de cheltuială pe săptămână până se vor termina cele douăzeci de lire ale vicarului) și acolo se întâlnise cu Neil, care cumpăra țigări.

— Și când am zis că trebuie să vii în curând, a avut amabilitatea să te aștepte, i-a zis Neil lui Simon.

Poate mi s-a năzărit, dar mi s-a părut că vorbise cam ironic.

Ne-am așezat și noi, Simon lângă Rose. Neil m-a întrebat ce vreau să beau. Am vrut să spun limonadă, apoi mi-a venit o idee nebunească:

— Pot să iau un brandy de cireșe? Mereu am vrut să știu cum este.

— Nu poți să bei lichioruri înainte de prânz, a zis Rose pe un ton foarte matur.

— Ba poate dacă vrea, a zis Neil intrând în crâșmă.

Rose a dat din umeri într-un mod teatral și s-a întors să discute cu Simon. El unul părea încântat să o întâlnească. După câteva minute, a propus să prânzim cu toții acolo și i-a strigat lui Neil să facă aranjamentele necesare.

De regulă, doamna Jakes servește numai pâine cu brânză, dar a reușit cumva să facă rost de cârnați reci,

miere și cozonac. Neil și-a mâncat cârnatul cu miere, ceea ce m-a fascinat, dar pe mine aproape totul mă fascinează. Brandyul de cireșe e minunat!

Dar nu cred că toropeala mea mulțumită s-a datorat numai brandyului de cireșe. Paharele sunt atât de mici! (Am luat o limonadă ca să-mi potolesc setea.) Situația în totalitatea ei era plăcută: faptul că mâncam afară, soarele, cerul văzut prin frunzișul castanului, Neil comportându-se drăguț cu mine și Simon comportându-se mai mult decât drăguț cu Rose și, desigur, și brandyul de cireșe a contribuit.

Când Neil s-a dus să-mi mai ia un pahar, am studiat-o cu atenție pe Rose. Purta cea mai veche rochie a ei, din bumbac albastru, decolorat, dar părea exact ce trebuie să porți când iei prânzul în curtea unui han. O creangă de castan cobora, întinzându-se pe la spatele ei, și în timp ce o priveam o șuviță din părul ei înflăcărat s-a agățat de o frunză.

— Te deranjează creanga aia? a întrebat-o Simon. Vrei să facem schimb de locuri? Sper că nu, fiindcă părul tău arată minunat pe fundalul frunzelor.

M-am bucurat că observase.

Rose a spus că nu o deranja deloc creanga.

Când Neil s-a întors cu cel de-al doilea brandy de cireșe pentru mine, ea a zis:

— Ei, acum că am terminat prânzul o să iau și eu unul.

Știam că tânjise după al meu. Dar pe urmă a strigat după Neil:

— Nu, vreau mai bine o crème de menthe.

M-am mirat, fiindcă amândouă gustaserăm așa ceva o dată, la mătușa Millicent, și n-o putuserăm suferi. Dar am înțeles ce urmărea după ce a primit-o: o tot ținea în așa fel încât verdele să contrasteze cu

părul ei, deși desigur se cam bătea cap în cap cu frunzele castanului. Trebuie să consemnez că se fandosea mai rău ca oricând, dar Simon părea fermecat. Neil nu. Mi-a făcut cu ochiul și mi-a zis:

— De la o clipă la alta sora ta se va trezi cu băutura aia pe post de pălărie.

Neil e foarte amuzant, deși asta ține mai degrabă de felul laconic în care spune lucrurile decât de ceea ce spune de fapt. Uneori e aproape sumbru, și totuși știi că glumește. Cred că se cheamă umor sec. Rose a avut dreptate când a zis că pentru el Anglia este o glumă, un soi de jucărie amuzantă, dar, spre deosebire de ea, eu nu cred că o disprețuiește. Mai degrabă nu o ia în serios. Sunt chiar surprinsă că Rose îi poartă pică pentru asta, fiindcă ea nu se dă în vânt după Anglia ca mine. Nu mă refer la steagul Angliei, la Kipling și avanposturile imperiului și tot restul, ci la zona rurală, la Londra și la case ca Scoatney. Să mănânci brânză cu pâine într-un han este ceva cum nu se poate mai englezesc, deși lichiorurile au dat o notă elegantă întregii trebi. Doamna Jakes are sticlele astea două de când mă țin eu minte, și-s amândouă pline până-n vârf.

Am stat de vorbă până când ceasul bisericii a bătut ora două, apoi s-a întâmplat cel mai drăguț lucru dintre toate: domnișoara Marcy a început ora de muzică. Ferestrele școlii erau deschise și vocile copiilor au plutit afară, limpezi și pure. Cântau pe rând: mai întâi „*My dame has a lame, tame, crane*” apoi, *„Now Robin lend to me thy Bow”* și pe urmă *„Sumer is icumen in*”, care-i melodia mea preferată. Când eram la școală, făcea parte din lecția despre Chaucer și Lagland și era unul din prilejurile când mi se părea că m-am întors în trecut. Ascultându-i pe

copiii domnișoarei Marcy cum cântă, mi s-a părut că văd totul simultan: Anglia medievală, eu însămi la zece ani, verile trecute și vara ce urma să vină. Nu cred că m-am mai simțit vreodată atât de fericită ca în acele clipe și în timp ce gândeam asta, Simon a zis:

— S-a mai întâmplat vreodată ceva atât de frumos?

— Hai să le luăm copiilor limonadă! a propus Neil.

Așa că am cumpărat două duzini de sticle și le-am dus la școală. Domnișoara Marcy aproape că a leșinat de încântare când l-a prezentat pe Simon copiilor drept *„squire*[25] de Godsend și Scoatney”.

— Haide, ține un discurs, așa se face, i-am șoptit eu.

El m-a luat în serios și mi-a aruncat o privire chinuită. Apoi le-a spus cât de mult ne-a plăcut cum au cântat și și-a exprimat speranța că vor veni la Scoatney să cânte pentru mama lui. Toată lumea a aplaudat, cu excepția unei fetițe foarte mici care a început să plângă și s-a băgat sub bancă. Cred că se speriase de barba lui.

După asta am plecat și cei doi Cotton au zis că ne vor conduce cu mașina acasă. Neil s-a dus să-i plătească doamnei Jakes și eu s-o smulg pe Héloïse din bucătărie, unde se umflase cu cârnați. Când am revenit, Simon stătea rezemat de castan și privea către școală.

— Ia uită-te la fereastra aia, a zis el.

M-am uitat. Era o fereastră înaltă, terminată cu o arcadă. Pe pervaz, înăuntru, se aflau o zambilă târzie ciufulită și cu rădăcinile albe vârâte în apă, un borcan de dulceață plin cu mormoloci și un arici.

25 Termen care în Anglia desemna un proprietar de pământuri de la țară, de obicei principalul moșier din regiunea respectivă.

— Ar fi un tablou drăguț, am zis eu.

— La asta mă gândeam și eu. Dacă aș fi pictor, cred că aș picta numai ferestre.

Am privit către han.

— Uite încă una atunci, i-am zis.

Lângă firma suspendată înfățișând două chei aurii încrucișate era deschisă o fereastră cu panouri, dând la iveală o draperie roșu-închis și un mic ulcior și un lighenaș, dincolo de care se vedeau măciulia de alamă și o parte din tăblia patului de fier. Era nespus de pictural.

— Oriunde te-ai întoarce…

S-a răsucit pe loc ca și cum ar fi vrut să memoreze totul.

Menajera vicarului a tras obloanele împotriva soarelui și clădirea vicariatului a părut să închidă ochii. (Doamna Jakes ne spusese că vicarul era plecat, altfel i-am fi făcut o vizită.) Copiii domnișoarei Marcy erau foarte tăcuți; presupun că se delectau toți cu limonadă. Era un moment perfect de pace și liniște. Apoi ceasul a anunțat ora două și jumătate, un porumbel a aterizat fâlfâind sonor din aripi pe acoperișul hanului, chiar deasupra ferestrei deschise, iar Neil a pornit mașina.

— Nu ți se pare frumos? l-a întrebat Simon apropiindu-se.

— Da, frumos ca o poză, a zis Neil. Genul de poză de pe cutiile de puzzle.

— Ești un caz incurabil, am zis eu râzând.

Nu știam la ce se referea, dar nicio cantitate de poze drăguțe nu poate distruge frumusețea unor sate ca Godsend.

Rose s-a așezat în spatele mașinii cu Simon. Héloïse și cu mine ne-am instalat în față. O parte din

timp Neil a condus cu un braț în jurul ei.

— Măi să fie, ce sex appeal are! a zis el.

Apoi i-a declarat că e un câine drăguț, dar n-ar dori totuși să nu-l mai spele în urechi? Nu că asta ar fi oprit-o. Héloïse nu poate vedea o ureche umană la nivelul limbii ei fără să manifeste pentru ea o dragoste de mamă.

Când am ajuns la castel mi s-a părut politicos să-i invităm să intre, dar Neil îi programase lui Simon o întâlnire cu agentul care răspundea de Scoatney. Simon e foarte dornic să înțeleagă totul despre moșie, dar nu cred că are înclinații către agricultură. Neil da, ceea ce e păcat, când te gândești că nu va rămâne în Anglia.

— A stabilit Simon când o să ne mai vedem? am întrebat-o pe Rose în timp ce îi priveam îndepărtându-se.

— Nu-ți face griji, o să apară ei.

A vorbit pe un ton batjocoritor care nu mi-a plăcut deloc, fiindcă frații Cotton se purtaseră atât de frumos cu noi.

— Ești foarte sigură pe tine, nu? am zis eu și pe urmă mi-a venit un gând: Vai, Rose, nu le porți pică pentru ce i-am auzit spunând despre tine, nu?

— Îi port pică lui Neil. E dușmanul meu.

Și-a azvârlit părul pe spate cu un aer dramatic.

I-am spus să nu fie idioată.

— Dar este dușmanul meu. Mi-a spus-o chiar el în dimineața asta, înainte să vii tu. A spus că tot mai speră că Simon va veni cu el în America.

— Păi asta nu-l face dușmanul tău, am zis eu.

Dar trebuie să recunosc că felul în care se comportă față de ea este cam neprietenos. Sigur, adevăratul motiv care l-ar putea reține pe Simon în

Anglia este faptul că-i proprietarul de la Scoatney, dar presupun că a se însura cu o englezoaică ar atârna de asemenea în balanță.

— Ba da, îl face, și oricum, îl urăsc. Dar n-ar trebui să se amestece.

Era îmbujorată și avea o privire disperată în ochi, o privire care m-a făcut să-mi fie rușine în locul ei.

— O, Rose, nu mai da atâta greutate lucrurilor, am rugat-o eu. Poate că Simon nu are nici cea mai vagă intenție să te ceară de nevastă. Bărbații americani sunt obișnuiți să aibă relații pur prietenești cu fetele. Și probabil ne cred pe toți nespus de comici, cum crede Neil despre Anglia.

— O, la dracu' cu Neil! a exclamat ea furioasă.

Prefer să o văd furioasă decât disperată. Îmi amintește de ziua aceea când s-a întors să înfrunte un taur care ne fugărea. (S-a dovedit că nu era decât o vacă mai solid clădită.) Amintindu-mi asta am simțit că mi-e foarte dragă, așa că i-am zis toate lucrurile drăguțe pe care le-a spus Simon despre ea pe drumul nostru către Godsend. Și am făcut-o să promită că nu-i va spune niciodată că l-am mințit, chiar dacă se va mărita cu el. N-aș vrea să știe, deși am făcut-o din bunătate. O, văd din ce în ce mai clar că n-ar fi trebuit să o las să-mi smulgă secretul despre conversația pe care am auzit-o. Asta nu numai c-a determinat-o să-l urască pe Neil, dar a făcut-o și mai neînduplecată în privința lui Simon: e decisă să se mărite cu el sau să moară.

Am găsit-o pe Topaz dormind pe scaunul-pervaz din salon. Părea să fi plâns, dar s-a deșteptat voioasă și ne-a spus că prânzul nostru era în cuptor, acoperit cu o farfurie. L-am luat pe post de gustare la ceai. Când am terminat de povestit despre frații Cotton, ea

a zis:

— Cum Dumnezeu o să le întoarcem ospitalitatea? Mă gândesc la asta de când am fost la Scoatney. E imposibil să-i poftim la cină, nu avem mobilă în sufragerie. Să facem un soi de picnic cu gustări?

— Nu, nu se poate, a zis Rose, ar ieși un dezastru. Lasă-i în pace. Lasă-i pe ei să alerge după noi.

S-a dus la etaj. Topaz a zis:

— Nu te supăra prea tare pe ea. Prima dată când o fată își simte puterea i se urcă la cap.

Apoi s-a pus pe căscat, așa că am lăsat-o să termine somnul.

Mi-am luat jurnalul din hambar și mi-am amintit de biletul Ledei Fox-Cotton către Stephen, care era vârât înăuntru. Mi-am spus că era ridicol să îi port pică și că nici nu voi pomeni despre bilet, i-l voi lăsa pur și simplu într-un loc unde sigur îl va găsi când va reveni de la muncă. M-am gândit că s-ar putea să nu vrea să-l vadă și alții – și am bănuit că probabil Rose și-ar fi bătut joc de el –, așa că l-am dus în camera lui. Nu-mi amintesc să mai fi intrat acolo de când am explorat castelul pentru prima oară, când aceasta era porțiunea din bucătărie unde se aflau cotețele găinilor. Tata a transformat-o în două cămăruțe, ocupate de Stephen și de mama lui. A ei e acum o debara.

Când am deschis ușa lui Stephen, m-au șocat bezna și umezeala. Fereastra îngustă era aproape acoperită de iederă, iar tencuiala de pe pereți se decolorase și se cojea. Înăuntru se aflau un pat îngust, cu arcurile lăsate, dar făcut cu grijă, o comodă cândva albă, cu sertare din care se ițeau șuruburi indicând locul mânerelor căzute, și trei cârlige pentru haine bătute în perete. Pe comodă, pieptenele lui era așezat

exact la jumătatea distanței dintre o fotografie a mamei lui cu un copil în brațe și un instantaneu al meu, ambele în rame de aluminiu mult prea mari. Lângă pat se afla o ladă veche de lemn pe care erau un exemplar din *Iacob Luptătorul,* primit de la tata cu ani în urmă, alături de un volum de Swinburne. (O, Doamne, Stephen a făcut o pasiune pentru Swinburne?) Asta era tot: nu tu covor, nu tu scaune. În încăpere domnea un miros de pământ umed. Nu părea să-i aparțină castelului așa cum e acum, ci bucătăriei așa cum o văzuserăm prima oară în lumina apusului. M-am întrebat dacă fantomele găinilor de odinioară îl bântuiau pe Stephen.

Am privind îndelung fotografia doamnei Colly, amintindu-mi ce bună fusese cu noi în anii de după moartea mamei. Și mi-am amintit cum fusesem s-o vizitez la spitalul sătesc și cum îl ajutasem pe tata să-i spună lui Stephen că ea nu avea să se mai facă bine. El zisese: „Asta e rău. Vă mulțumesc, domnule. Asta e tot?” și se retrăsese în camera lui. După moartea ei mă gândisem că el trebuia să se simtă cumplit de singur și mă obișnuisem să-i citesc cu glas tare în bucătărie… deși cred că mai degrabă mă îndrăgostisem de sunetul glasului meu citind. Atunci a dat el de gustul poeziei. În anul următor tata s-a însurat cu Topaz și, cu toată agitația aia, serile mele cu Stephen s-au încheiat și am uitat cu totul de ele până când m-am pomenit stând acolo și uitându-mă la fotografia mamei sale. Mi-am închipuit că mă privea cu reproș pentru că nu fusesem mai bună cu fiul ei și m-am întrebat dacă puteam face ceva ca să-i înfrumusețez dormitorul. Puteam să-i fac niște perdele, dacă Topaz mi-ar fi dat bani pentru ele. Dar fereastra năpădită de iederă este cel mai frumos lucru

din încăpere și ar fi păcat s-o acoperi. Și oricum, în străfundul minții mele știu că nu e bine să mă port frumos cu Stephen. E bine să fiu severă. Am privit-o pe doamna Colly în ochi și i-am transmis mesajul meu: „Fac tot ce pot, pe cuvânt că da”.

Apoi m-am gândit că n-ar fi bine să afle Stephen că am intrat în camera lui. Nu știu precis de ce, dar dormitoarele sunt ceva foarte personal și s-ar putea ca lui să nu-i convină că știu ce sărăcăcios e al lui. Am aruncat o ultimă privire. Soarele după-amiezii se furișa printre frunzele de iederă și totul era scăldat într-o lumină verde. Hainele atârnate în cuier aveau un aer sfârșit, de parcă erau pe moarte.

Dacă i-aș fi lăsat scrisoarea ar fi ghicit că eu o pusesem acolo, așa că în cele din urmă i-am înmânat-o imediat ce s-a întors de la lucru. I-am explicat cum sosise, cu o voce foarte degajată, apoi am fugit la etaj. El n-a făcut niciun comentariu, cu excepția faptului că mi-a mulțumit. Tot nu știu ce planuri are în legătură cu Londra.

Seara, în timp ce scriam în jurnal în salon, a intrat tata. Fusesem atât de absorbită că nu îl auzisem sosind acasă.

— Bună seara. Ți-au mers afacerile? m-am interesat politicoasă.

— Afaceri? Ce afaceri? a zis el. Am fost la British Museum.

Apoi s-a repezit la jurnalul meu. L-am tras mai departe de el și l-am privit uluită.

— Dumnezeule, nu vreau să-mi bag nasul în secretele tale, a zis el. Vreau numai să-ți văd scrierea rapidă. Dă-mi un exemplu! Scrie *God Save the King!*

M-am gândit că putea să vadă jurnalul. Am ales o pagină fără niciun secret, în caz că se dovedea mai

priceput s-o descifreze decât Simon. El s-a uitat, a apropiat mai mult o lumânare și mi-a cerut să îi arăt simbolurile pentru cuvinte.

— Nu sunt simboluri, sunt mai mult prescurtări, i-am zis eu.

— Nu-mi folosesc, nu-mi folosesc deloc, a zis el nerăbdător, împingând caietul în lături.

Apoi a pornit către poartă.

Am intrat în bucătărie și am găsit-o pe Topaz pregătindu-i niște sandvișuri cu jambon. Mi-a zis că el nu-i suflase un cuvânt despre felul în care își petrecuse ziua.

— Ei, n-a fost cu doamna Cotton, fiindcă s-a dus la British Museum, am zis eu.

— De parcă asta ar dovedi ceva, a spus mohorâtă Topaz. Oamenii se folosesc de acel loc pentru alte treburi. Eu însămi mi-am dat o întâlnire cu el acolo, în sala mumiilor.

S-a dus în locuința portarului cu sandvișurile. El îi ceruse să i le aducă. Când s-a întors a zis:

— Cassandra, a înnebunit. Are o foaie de hârtie milimetrică prinsă în pioneze pe birou și mi-a zis să-i cer lui Thomas să-i împrumute compasul. Și când i-am zis că Thomas dormea, a zis: „Atunci adu-mi o capră. O, du-te la culcare!” Cerule, chiar vrea o capră?

— Sigur că nu, am zis eu râzând. E doar o asociere idioată de cuvinte, știi tu, Capra și compasul. Uneori dai peste câte un han cu nume de-astea. L-am mai auzit făcând gluma asta și am considerat-o stupidă de fiecare dată.

Ea a părut cam dezamăgită. Cred că se și vedea răsărind din întuneric cu o capră de funie.

Câteva minute mai târziu, tata a năvălit în bucătărie și a spus că îi trebuia neapărat un compas,

chiar dacă avea să fie nevoit să-l trezească pe Thomas. Dar m-am furișat în camera lui și am reușit să i-l șterpelesc din sacul de școală fără să-l deranjez. Tata a plecat cu compasul. Era ora trei când a revenit în cele din urmă din locuința portarului. Am auzit ceasul bisericii bătând imediat după ce tata a trezit-o pe Héloïse, care a sculat casa în picioare. Ce ciudat să stai treaz până la trei dimineața și să te joci cu hârtia și compasul. Îmi vine să-l bat!

Capitolul 10

O, ard de nerăbdare să dau veștile încă din primul paragraf… dar n-am s-o fac! Am astfel șansa să deprind arta suspansului.

După prânzul din sat n-am mai primit nicio veste de la familia Cotton timp de două săptămâni, dar nici nu ne așteptam la așa ceva, fiindcă ei se aflau încă în Londra. Și în vreme ce am descris acea zi a fost ca și cum aș fi *retrăit-o,* așa că am fost mulțumită, mai ales că asta mi-a luat mult timp din cauză că pe Topaz a cuprins-o mania spălatului, cârpitului și curățatului și a avut nevoie de ajutorul meu. Am fost silită să scriu cea mai mare parte a relatării noaptea, în pat, ceea ce m-a împiedicat să o trag pe Rose de limbă. Nu că ea ar fi avut chef de vorbă, căci a căpătat obiceiul să facă plimbări lungi de una singură. Dorința de singurătate o copleșește adesea când vine momentul curățeniei.

Am terminat de descris ziua de 1 Mai în cea de-a doua sâmbătă de după și imediat am simțit că era timpul să se petreacă altceva. M-am uitat la Rose, care era în patul cu baldachin și am întrebat-o dacă știa exact când aveau să revină Cottonii.

— O, s-au întors deja, a zis ea cu nepăsare.

Auzise vestea în Godsend de dimineață și o ținuse pentru sine.

— Nu te aștepta să-i vezi prea curând, a adăugat ea. Neil o să-l țină pe Simon departe de mine cât de mult va putea.

— Prostii, am exclamat eu, deși chiar ajunsesem să cred că Neil o antipatiza.

Am încercat s-o mai trag de limbă – eram gata să mă bucur puțin cu anticipație – dar nu m-a încurajat. Și o înțelegeam: când e vorba de un lucru foarte important pentru tine, nu-i sigur să te bucuri de el cu anticipație.

A doua zi, duminică, s-a petrecut ceva ce mi i-a scos din minte pe cei doi Cotton. Când am coborât, Topaz m-a anunțat că Stephen plecase la Londra. Nu spusese o vorbă nimănui până când ea nu coborâse să prepare micul dejun și-l găsise gata de plecare.

— Era foarte calm și senin, mi-a zis ea. L-am întrebat dacă nu se temea c-o să se rătăcească și a zis că dacă avea să se întâmple asta va lua un taxi, dar că nu credea că va fi nevoie, căci domnișoara Marcy îi explicase exact ce autobuze să ia.

Deodată m-am simțit furioasă că el o întrebase pe domnișoara Marcy, în timp ce față de noi fusese așa de secretos.

— O urăsc pe femeia aia, Fox-Cotton, am zis.

— Ei, eu l-am prevenit să deschidă bine ochii, a zis Topaz. Și, sigur, e posibil ca interesul ei să fie strict profesional. Deși trebuie să spun că mă îndoiesc.

— Vrei să spui că s-ar putea să facă dragoste cu el? am exclamat, dându-mi seama pentru prima oară de ce mă deranja că se dusese.

— Păi cineva o s-o facă mai devreme sau mai târziu. Dar aș prefera să fie o fată de treabă din sat.

Nu mai arăta așa oripilată, Cassandra. Nu trebuie să te porți precum câinele grădinarului.

Am spus că nu m-ar fi deranjat dacă ar fi fost o persoană destul de bună pentru el.

Ea m-a privit curioasă.

— Pe tine nu te atrage deloc? La vârsta ta nu i-aș fi putut rezista niciun minut, nu când arată așa. Și nu e vorba numai de aspect, desigur.

— O, știu că are un caracter excelent, am zis eu.

— Nu la asta mă gândeam, a zis Topaz râzând. Dar i-am promis tatălui tău să nu-ți bag în cap idei despre Stephen, deci hai s-o lăsăm așa.

Știam perfect la ce se gândea. Dar dacă Stephen e atrăgător fizic, de ce nu sunt și eu atrasă de el, atrasă cu adevărat? Sau sunt?

După micul dejun m-am dus la biserică. Vicarul m-a văzut din amvon și a părut uluit. După slujbă a venit să stea de vorbă cu mine, în timp ce o trezeam pe Héloïse, care trăsese un pui de somn pe unul dintre mormintele mai vechi.

— Această surpriză încântătoare înseamnă că ai o treabă personală cu Dumnezeu? s-a interesat el.

Nu aveam, desigur, deși profitasem de prilej ca să mă rog pentru Rose. Nu cred că rugăciunile la biserică sunt din cale-afară de eficiente, dar ar fi păcat să nu profiți dacă tot stai îngenuncheat atâta pe pernițele alea tari de rugăciune.

— Nu, am venit așa, în treacăt, am zis eu cam penibil.

— Ei, intră să bei un sherry și să vezi cum arată covorașul tău ca un collie pe canapeaua mea.

Dar i-am spus că trebuia să vorbesc cu domnișoara Marcy și m-am zorit pe urma ei. Căci s-o văd pe ea era adevăratul motiv al venirii mele.

Ea a trecut imediat la subiectul către care plănuisem să îndrept treptat discuția.

— Nu e splendid ce se întâmplă cu Stephen? a întrebat ea încântată. Cinci guinee pentru o singură zi. Aproape șase dacă economisește banii care i s-au trimis pentru taxiuri. Ce atenție! Ce persoană de treabă trebuie să fie doamna Fox-Cotton!

N-am aflat nimic interesant. Stephen venise să-i ceară un ghid al Londrei. Nu e niciunul în bibliotecă, dar ea îl ajutase cu câteva sfaturi. Când ne-am despărțit încă mai ciripea despre șansele lui minunate și despre amabilitatea doamnei Fox-Cotton. Domnișoara Marcy nu e o femeie umblată prin lume, ca mine și ca Topaz.

Stephen nu s-a întors până seara târziu.

— Ei, cum a fost? s-a interesat Topaz, spre marea mea ușurare, căci îmi propusesem să nu-l întreb nimic.

El a zis că nimerise autobuzul corect și că nu se rătăcise decât câteva minute, când căutase casa. Doamna Fox-Cotton îl condusese cu mașina la gară, oferindu-i cu acest prilej și un tur la Londrei.

— A fost drăguță, a zis el, adăugând: Arăta complet diferit, foarte pusă pe treabă și în pantaloni, ca un bărbat. N-ai văzut niciodată un aparat de fotografiat așa mare ca al ei.

Topaz l-a întrebat cu ce se îmbrăcase pentru fotografii.

— Cu o cămașă și niște pantaloni de catifea reiată care erau acolo. Dar ea a zis că arătau prea noi și că, dacă o să-i port la muncă, data viitoare o să fie numai buni.

— Deci o să te mai duci, am zis eu încercând să par nepăsătoare.

El a zis că da, ea avea să trimită după el în următoarea ei duminică liberă, probabil peste o lună. Apoi ne-a povestit despre fragmentele de statui printre care fusese fotografiat și cât de mult durase expunerea și cum luase prânzul cu domnul și doamna Fox-Cotton.

— Studioul e în spatele curții lor, a explicat el. Nu ți-ar veni să crezi ce casă au. Covoarele sunt groase ca mușchiul și pe hol podeaua e din marmură neagră. Domnul Fox-Cotton mi-a cerut să vă aduc aminte de el, doamnă Mortmain.

S-a dus să se spele cât timp Topaz îi pregătea ceva de mâncare.

— E în regulă, a zis ea. Am judecat-o greșit pe femeia aia.

Am discutat cu el când s-a întors și totul a părut din nou natural și firesc. Mi-a spus că vrusese să-mi cumpere un cadou, dar, desigur, toate magazinele erau închise.

— N-am putut decât să iau niște ciocolată de la un automat de pe peronul gării și nu cred că aia e ciocolată londoneză specială.

Era prea obosit ca să aibă poftă de mâncare. După ce s-a dus la culcare mi l-am imaginat adormind în cămăruța lui umedă, cu imaginile casei luxoase a Fox-Cottonilor dansându-i pe dinaintea ochilor. A fost ciudat să mă gândesc că văzuse lucruri pe care eu nu le văzusem. Îl făcea să pară mai îndepărtat de mine și parcă mai matur.

În dimineața următoare am avut altceva la care să mă gândesc. Au venit două pachete pentru mine! De când ne certaserăm cu mătușa Millicent nimeni nu ne mai trimisese pachete. (Ultimul primit de la ea conținuse șosete, hidoase, dar de nedisprețuit în

nopțile reci de iarnă. Acum își încheie traiul ca suluri la ferestre.)

Nu mi-a venit să cred când mi-am văzut numele pe două etichete ale unor magazine de pe Bond Street, iar conținutul era și mai incredibil. Mai întâi am despachetat o cutie imensă și rotundă cu bomboane de ciocolată, apoi un jurnal legat în piele albastru-deschis, aurită.

Paginile – două sute, le-am numărat – au margini poleite care-ți iau ochii și pe paginile de început și sfârșit sunt stele albastre și aurii. (Topaz spune că trebuie să fi costat cel puțin două guinee.) în niciun pachet nu era vreo carte de vizită, dar mi-am amintit că Simon îmi promisese o cutie cu „dulciuri” dacă îl lăsam să-mi vadă jurnalul. Și acum îmi trimisese și un nou jurnal!

Pentru Rose nu era nimic.

— Poate să-mi trimită cadouri pentru că mă consideră copil, am subliniat eu. Probabil se teme că tu nu ai accepta cadouri de la el.

— Atunci e un pesimist, a zis ea zâmbind cu gura până la urechi.

— Ei, mănâncă până te saturi, i-am zis eu. Poți să îmi plătești când o să te logodești. Atunci o să primești cutii de-astea cu duzinile.

Ea a luat una, dar îmi dădeam seama că pentru ea conta ideea de a le avea, nu bomboanele în sine. N-a mâncat nici jumătate din cât am mâncat eu și Topaz. Rose nu s-a lăcomit niciodată la mâncare.

De-abia ne reveniserăm după agitația cu pachetele când a apărut mașina de la Scoatney. În ea era numai șoferul. Adusese o cutie cu flori de seră și un bilet de la Simon care ne invita pe toți la prânz a doua zi – până și pe Stephen și Thomas. Florile nu îi erau

dedicate nimănui, iar biletul era pentru Topaz. Ea a zis că Simon era foarte corect, ceea ce era semn bun. I-a dat șoferului un bilet în care accepta în numele nostru, cu excepția lui Thomas și Stephen, zicând că nu era sigură în privința lor. Nu-i plăcea ideea de a refuza în numele lor fără să știe ce credeau, ceea ce a fost foarte bine, căci Thomas a insistat să plece mai devreme de la școală ca să vină. Stephen a zis că mai bine moare.

Ar fi trebuit să povestesc despre cea de-a doua vizită la Scoatney imediat ce s-a petrecut, dar descrierea zilei de 1 Mai aproape că mi-a epuizat pofta de scris. Acum, când privesc în urmă, îmi amintesc cel mai bine verdele grădinilor unde ne-am petrecut după-amiaza, căci am rămas și la ceai. A fost o petrecere liniștită, destinsă. Nu m-am simțit nervoasă nicio clipă, ca atunci când am fost la dineu. (Dar dineul a fost mai palpitant. Strălucește în amintirea mea ca un tablou întunecat, cu excepția centrului luminos: lumina lumânărilor, podelele lucioase, noaptea asaltând ferestrele negre.) Doamna Cotton era încă plecată și Simon a jucat perfect rolul gazdei, cam prea serios și oficial, vorbind mai ales cu tata și cu Topaz. S-a purtat surprinzător de solemn până și cu Rose, dar pe mine m-a tratat cu veselie. Neil și-a dat o mulțime de osteneală cu Thomas, încurajându-l să mănânce pe săturate și jucând tenis cu el. Neil ne invitase pe mine și pe Rose să jucăm, dar ea nu a vrut fiindcă nu se mai antrenase de când terminase școala. Așa că am pornit să ne plimbăm amândouă și am ajuns în cea mai mare dintre sere. Era minunat să înaintăm prin atmosfera caldă, umedă și încărcată de miresme și locul părea nespus de intim, ca și cum ne-am fi aflat într-o lume separată de ceilalți. Rose a zis deodată:

— O, Cassandra, o să se întâmple, nu-i așa?

Arăta ca în ajunul Crăciunului, când ne agățam ciorăpeii de cămin.

— Chiar ești sigură că vrei s-o faci? am întrebat-o, apoi am decis că întrebarea era inutilă, când hotărârea ei era atât de evidentă.

Spre surprinderea mea, ea s-a gândit mult înainte să răspundă, privind către partea opusă a pajiștii, unde Simon vorbea cu tata și cu Topaz. O camelie roz a căzut cu un mic bufnet stins.

— Da, sunt foarte sigură, a zis ea în cele din urmă cu încordare în glas. Până acum a fost o poveste pe care mi-am spus-o. Acum e real. Și o să se întâmple. Trebuie.

— Ei, eu mă simt ca și cum se va întâmpla, i-am zis eu.

Și așa și era. Dar serele întotdeauna îmi provoacă o senzație nedeslușită de așteptare.

Neil i-a dat lui Thomas un alt jambon și șase borcane cu dulceață. Tata a protestat, dar foarte anemic. Era într-o dispoziție splendidă. A împrumutat o mulțime de cărți de la Simon și s-a retras în locuința portarului imediat ce am ajuns acasă.

Următoarea zi captivantă a fost când am ieșit la un picnic, după ce ei au sosit pe neașteptate la noi acasă. Tata plecase din nou la Londra (fără nicio explicație), iar Topaz a găsit o scuză ca să nu vină, așa că am mers numai Rose și cu mine. Ne-am îndreptat către mare. Nu a fost un picnic englezesc obișnuit, fiindcă Neil a gătit o friptură pe foc, ceea ce se cheamă „barbecue”. M-am tot întrebat ce e asta de când am citit *Br’er Rabbit*[26]. Carnea era arsă pe

26 Brother Rabbit, figură din basmele populare din Sudul SUA, culese de la foștii sclavi de pe plantații.

dinafară, dar crudă pe dinăuntru, ceea ce a fost minunat de romantic. Simon n-a părut niciodată mai tânăr și mai american ca atunci. El și Neil își tot aminteau despre un picnic la care fuseseră împreună când erau foarte mici, înainte să se despartă părinții lor. Presupun că acum ajung să se cunoască treptat unul pe altul, dar sunt sigură că Neil ține deja la Simon. Despre Simon e greu să spui, e mult mai rezervat. Sunt amândoi la fel de amabili, dar Neil este mult mai cald și mai deschis din fire. În ziua aia a fost drăguț până și cu Rose, mă rog, în majoritatea timpului.

Nu știu cum ar fi putut altfel, pentru că ea era în formă maximă. Poate că au fost marea și amuzamentul produs de friptul cărnii, dar ceva o schimbase într-o persoană minunată, reală. A râs și a alergat și chiar s-a lăsat să alunece pe burtă pe dunele de nisip. Nu ne-am scăldat fiindcă nu ne aduseserăm costumele, și bine am făcut, fiindcă marea era rece ca gheața.

Simon părea mai fascinat ca oricând de Rose. După-amiaza târziu, când ea tocmai se comportase cum nu se poate mai băiețește, i-a zis lui Neil:

— Ai mai văzut o schimbare atât de mare la o fată?

— Nu. E o îmbunătățire drastică, a zis Neil.

I-a zâmbit larg lui Rose și ea s-a strâmbat la el și am simțit că în acel minut nutreau sentimente prietenești unul față de altul.

— Tu crezi că e o îmbunătățire? l-a întrebat ea pe Simon.

— Mă întreb. Oare ar fi corect să zicem că tu ești perfectă pentru mare și soare, iar cealaltă Rose e perfectă pentru lumina lumânărilor? Și oare ar fi corect să presupunem faptul că sunt mai multe Rose?

O privea în ochi când a zis-o și am văzut-o

întorcându-i privirea. Dar nu ca atunci, la cina de la Scoatney. Privirea ei nu era cochetă. Pentru o clipă, ochii ei au fost mari și lipsiți de apărare, aproape rugători. Apoi a zâmbit dulce și a zis:

— Mulțumesc, Simon.

— E vremea să strângem, a spus Neil.

Mi-am zis că și el, ca și mine, simțise că era un moment important și nu voia să-l prelungească. După asta a fost mai stângaci ca oricând cu Rose, iar ea l-a ignorat. A fost trist, mai ales că se purtaseră prietenește toată ziua.

Neil condusese la venire, așa că Simon a condus la întoarcere, cu Rose așezată în față, lângă el. Nu i-am auzit vorbind prea mult. Simon e un șofer foarte prudent și drumurile șerpuite îl îngrijorau. Era mai amuzant în spate, cu Neil. Mi-a povestit tot soiul de lucruri interesante despre viața din America. Par să se distreze de minune acolo, mai ales fetele.

— Eu și Rose părem foarte formale și convenționale în comparație cu fetele americane? am întrebat.

— Ei, cu greu se poate spune că sunteți convenționale, până și madam cu aerele ei, a zis el smucind din cap către Rose. Nu, n-aș numi pe nimeni din familia ta convențional, dar cred că plutește ceva formal în aerul de aici. Chiar și sătenii sunt cam țepeni. Până și tu ești, deși ești așa drăguță.

L-am întrebat ce înțelegea prin formal. El a avut dificultăți în a-mi explica, dar am înțeles că înseamnă rezervat și „cam încordat”.

— Nu că ar conta, a adăugat el repede. Englezii sunt faini.

E tipic pentru Neil: glumește pe seama Angliei, dar e mereu atent să nu rănească sentimentele

englezilor.

După asta am discutat din nou despre America și el mi-a povestit cum a condus cinci mii de kilometri din California până la New York. Mi-a descris cum intra în câte un orășel la apus, străbătând cartierele rezidențiale cu copaci mari și peluze verzi fără garduri, unde oamenii stăteau pe verandă cu ferestrele luminate în spatele lor. Și apoi cum conducea pe strada principală, cu vitrinele prăvăliilor luminate și cu firmele de neon strălucitoare pe albastrul-închis al cerului. Trebuie să recunosc că mie lumina de neon nu mi s-a părut niciodată romantică, dar el așa a făcut-o să pară. Hotelurile trebuie să fie minunate, până și în orășelele cele mai mici găsești unul în care aproape toate camerele au baia lor și poți să mănânci o mâncare extraordinară în niște localuri numite cafenele. Apoi mi-a descris peisajele din diferitele state prin care trecuse: livezile de portocali din California, cactușii din deșert, imensitatea Texasului, vechile orașe din Sud unde mușchiul verde atârnă de pe ramurile copacilor – asta mai ales mi-a plăcut foarte tare. A condus din vară în iarnă, de la livezile de portocali din California către viscolul din New York.

A spus că o asemenea călătorie te făcea să înțelegi cu adevărat cum este America și, numai auzindu-l cum o descria, America a devenit mai reală pentru mine decât atunci când citisem despre ea sau o văzusem în filme. Pentru el era încă atât de vie că, ori de câte ori treceam prin câte un sătuc frumos, spunea: „Da, foarte drăguț” și eu îmi dădeam seama că se gândea încă la America. I-am spus că încercam să o văd și eu. Că dacă uneori poți să vezi crâmpeie din gândurile altora prin telepatie, atunci ar trebui să poți vedea și

ce văd ei cu ochii minții.

— Hai să ne concentrăm atunci, a zis el și m-a luat de mână pe sub pătura de pe picioarele noastre.

Am închis ochii și ne-am concentrat din răsputeri. Cred că imaginile pe care le-am văzut atunci au fost doar rodul minții mele, dar am avut o senzație stranie de spațiu larg și libertate, așa că atunci când am deschis ochii ogoarele, gardurile vii și până și cerul mi s-au părut atât de aproape de parcă m-ar fi asaltat. Neil a părut surprins când i-am povestit. A zis că el așa se simțea mai tot timpul de când venise în Anglia.

Chiar și când nu ne-am mai concentrat, el a continuat să mă țină de mână, dar nu cred că a însemnat ceva. Cred mai degrabă că e un obicei din America. În general mi s-a părut un gest prietenos și m-am simțit în largul meu, deși o dată sau de două ori am încercat niște fiori romantici.

Când am ajuns la castel se lăsase întunericul. I-am invitat înăuntru, dar o așteptau pe doamna Cotton să revină în acea seară, așa că au fost nevoiți să se întoarcă.

Tata a sosit în timp ce îi descriam ziua lui Topaz. El n-a suflat o vorbă despre ceea ce făcuse la Londra. Venise cu același tren ca doamna Cotton și o invitase la cină sâmbăta viitoare, desigur, împreună cu Simon și Neil. O dată în viața ei, Topaz chiar s-a înfuriat.

— Cum ai putut, Mortmain? a țipat ea. Ce-o să le dăm de mâncare și din ce? Știi că nu avem nici măcar o surcea de mobilier în sufragerie!

— O, dă-le ouă cu jambon în bucătărie, n-o să se supere. Și oricum ne-au oferit destul jambon, a zis tata.

L-am privit copleșite de disperare. A fost bine că Rose nu era de față, căci probabil l-ar fi lovit, pentru

că avea un aer înnebunitor de arogant. Deodată, s-a dezumflat.

— Am simțit că trebuia s-o fac, a zis el și toată bravura îi pierise din voce. Ea ne-a invitat să cinăm din nou la Scoatney săptămâna viitoare și… Dumnezeule, creierul meu e pe ducă… Am uitat complet că n-avem mobilă în sufragerie. Nu poți să improvizezi ceva?

I-a aruncat lui Topaz o privire imploratoare. Nu pot îndura să-l văd umilit, e ca și cum ai vedea un leu cerșind la masă (nu că aș fi văzut vreunul). Topaz s-a dovedit la înălțimea ocaziei.

— Nu-ți face griji, ne descurcăm noi. Într-un fel e amuzant, o să fie o provocare…

A recurs la cea mai liniștitoare voce de contralto a ei, dar i-a tremurat puțin. Mi-a venit s-o îmbrățișez.

— Hai să vedem sufrageria, mi-a șoptit ea în timp ce tata cina.

Așa că am luat niște lumânări și ne-am dus. Nu-mi dau seama ce spera ea să găsească, dar oricum nu era acolo.

N-am găsit decât spațiul gol. Până și covorul fusese vândut odată cu mobila.

Ne-am retras în salon.

— Capacul pianului ar fi original, a zis Topaz.

— Cu tata la clape?

— Oare n-am putea să stăm pe podea, pe pernițe? În mod clar nu avem destule scaune.

— Nici pernițe nu avem destule. Singurul lucru de care dispunem în cantități îndestulătoare e podeaua.

Am râs până când ceara topită ne-a căzut pe mâini. După asta ne-am simțit mai bine.

În cele din urmă, Topaz l-a pus pe Stephen să scoată din balamale ușa de la cotețul găinilor și să

confecționeze niște capre rudimentare pe care s-o așeze. Apoi am plasat-o aproape de scaunul-pervaz, ceea ce ne-a scutit de trei scaune. Am folosit ca față de masă draperiile din brocart cenușiu din hol. Arătau magnific, deși le cam călcam în picioare și îmbinarea se vedea puțin. Argintăria și porțelanurile noastre bune se duseseră de mult, dar vicarul ni le-a împrumutat pe ale lui, inclusiv sfeșnicele de argint. Firește că l-am invitat și pe el la cină și el a venit mai devreme și a stat în bucătărie, lustruindu-și încă o dată bunurile în timp ce noi ne îmbrăcam. (Rose purta rochia neagră a lui Topaz, căci descoperiserăm că ei nu-i dădea deloc un aer convențional, ci îi venea de minune.)

Meniul nostru pentru cină consta în:

Supă limpede (din jumătate din osul celui de al doilea jambon)
Pui fiert cu șuncă
Piersici cu frișcă (piersicile au fost trimise de Cottoni și chiar la timp)
Aperitiv: pastă picantă de șuncă.

Topaz a gătit totul și Ivy Stebbins a servit la masă. Stephen și Thomas au ajutat-o în bucătărie. Nu s-a întâmplat niciun incident nefericit, cu excepția faptului că Ivy se tot uita la barba lui Simon. După ospăț mi-a zis că o băgase în sperieți.

Doamna Cotton a fost vorbăreață ca de obicei, dar foarte drăguță și degajată. Cred că ea e cea care ne-a făcut să simțim că cina a fost un succes. Americanii sunt minunat de adaptabili: Neil și Simon ne-au ajutat la spălatul vaselor. (Ei numesc asta „a se ocupa de văsărie”.) Mi-aș fi dorit ca ei să nu fi insistat, pentru

că bucătăria arăta cum nu se poate mai neamericănească. Domnea dezordinea, iar Thomas pusese toate farfuriile pe jos ca să le lingă Héloïse și Abelard, lucru foarte greșit, căci oasele de pui sunt periculoase pentru animale.

Ivy a spălat vasele și noi le-am șters. Apoi Stephen a condus-o pe Ivy acasă. Ea este de o vârstă cu mine, dar arătoasă și solidă. E evident că a pus ochii pe Stephen. Nu-mi dădusem seama până acum. Presupun că ar fi excelent să o ia de nevastă, pentru că e unica fiică a Stebbinșilor și va moșteni ferma. M-am întrebat dacă el o s-o sărute pe drumul către casă. M-am întrebat dacă a sărutat vreo fată. O parte din mintea mea l-a însoțit pe câmpurile întunecate, dar cea mai mare parte a rămas cu frații Cotton în bucătărie. Neil ședea la masă și-l mângâia pe Ab aducându-l în culmea fericirii. Simon umbla de colo colo examinând lucrurile. Deodată în minte mi-a răsărit amintirea primei lui vizite. Sper că Rose a uitat cum adusese umbra lui Simon cu a Diavolului. Eu aproape că am uitat. Nu a existat niciodată un bărbat mai puțin diabolic.

La puțin timp după asta a urmat partea cea mai palpitantă a serii.

A început cu Simon întrebând dacă puteau vizita castelul. Mă așteptasem s-o facă și avusesem grijă ca dormitoarele să fie ordonate.

— Thomas, aprinde felinarul ca să putem urca pe metereze, am zis eu, simțind că, cu cât mai romantică era atmosfera, cu atât mai bine pentru Rose. O să începem din hol.

Am străbătut salonul unde ceilalți stăteau de vorbă, adică tata și doamna Cotton. Topaz asculta, iar vicarul a deschis ochii atât de larg când am intrat,

încât am bănuit că ațipise. Părea să aibă chef să ni se alăture, dar am avut grijă să nu-l încurajez. Speram să subțiez rândurile grupului, nu să le îngroș.

— Clădirea porții mai întâi, a zis Rose când am ajuns în hol și s-a repezit pe ușa din față atât de iute, încât mi-am dat seama că voia să ocolim sufrageria.

Personal, eram de părere că pustietatea sa ar fi fost mai distinsă decât mobila din dormitorul nostru. De unde să știu cât de recunoscătoare avea să-i fie Rose celei mai umile dintre piesele sale?

În timp ce străbăteam grădina interioară, Simon a privit către gorgan.

— Ce înalt și negru e turnul Belmotte pe cerul înstelat, a zis el.

Am văzut că își crea singur o dispoziție romantică superbă. Era o noapte frumoasă, cu o adiere caldă și blândă, o, era soiul de noapte cum nu se poate mai folositoare!

Nu urc niciodată în vârful turnului porții fără să-mi amintesc cea dintâi ascensiune, din ziua când descoperiserăm castelul, când Rose mă tot împingea de la spate. Reamintindu-mi asta, reamintindu-mi de noi copii, mi-a fost deodată nespus de dragă și m-am simțit și mai decisă să fac tot ce pot pentru ea. În timp ce urmam lumina felinarului și Simon se minuna că treptele greoaie de piatră puteau alcătui o curbă atât de grațioasă, am încercat să-mi folosesc puterea voinței ca să-l fac să fie atras de sora mea.

— E uimitor, a zis el ieșind sus în vârful turnului.

Nu mai fusesem niciodată sus noaptea și chiar era palpitant, deși nu puteam vedea nimic în afara stelelor și a câtorva lumini scânteind în Godsend și la ferma Patru Pietre. Sentimentul în sine era palpitant, ca și cum noaptea ne-ar fi împresurat strâns.

Thomas a pus felinarul pe metereze, de unde strălucirea lui cădea pe părul și fața lui Rose. Restul trupului ei se pierdea în întuneric din pricina rochiei negre. Adierea blândă i-a fluturat micuța capă de șifon de pe umeri, trimițând-o în obrazul lui Simon.

— A fost ca atingerea aripilor nopții, a zis el râzând.

Era fascinant să privesc capul lui alături de al ei în lumina felinarului, al lui atât de întunecat, al ei strălucitor. Am încercat să găsesc o cale să-i las singuri, dar și imaginația umană are limitele ei.

După câteva minute am coborât, dar numai cât să ieșim pe coama zidului. Ne-a luat ceva timp să o străbatem pentru că Neil voia să știe totul despre apărarea castelului, fiind cucerit de ideea trebușetului care arunca peste zid un cal mort. Rose și-a călcat pe rochie aproape din primul minut și după asta Simon a ținut-o tot timpul de braț, așa că prilejul nu era irosit. Nu i-a dat drumul până nu am pătruns în turnul ce ducea în baie.

L-am lăsat pe Thomas să le arate baia și l-am auzit pe Neil râzând în hohote la vederea castelului Windsor. Rose și eu am dat fuga în dormitorul nostru și am aprins lumânări.

— E vreo cale să faci să rămânem singuri? mi-a șoptit ea. I-am spus că asta speram încă de la cină.

— Dar e foarte dificil. Nu poți să rămâi puțin în urmă pe undeva?

Ea a spus că rămăsese în urmă în vârful turnului porții, dar că Simon nu rămăsese și el cu ea.

— A zis numai: „Așteaptă puțin cu felinarul, Thomas, altfel Rose n-o să vadă pe unde calcă”. Așa că a trebuit să cobor.

— Nu-ți face griji. Jur că găsesc eu ceva! i-am

promis.

I-am auzit traversând palierul.

— Cine doarme în patul cu baldachin? a întrebat Simon când au intrat.

— Rose, am zis eu repede.

De fapt, era săptămâna mea, dar mi s-a părut mai romantic să și-o imagineze în el decât în patul de fier. Apoi a deschis ușa către turnul nostru și a fost foarte amuzat când a descoperit rochia roz cu dantele a lui Rose atârnată înăuntru. (O ține acolo pentru că în șifonier volanele s-ar turti.)

— E amuzant să îți agăți rochiile într-un turn vechi de șase sute de ani! a zis el.

Neil a cuprins-o cu brațul pe domnișoara Blossom și *a zis* că e genul lui de fată, apoi a îngenuncheat pe scaunul din fereastră ca să vadă șanțul de dedesubt. M-a lovit inspirația.

— Ce zici de o scaldă? l-am întrebat eu.

— Mi-ar plăcea, a zis el imediat.

— Ce, să te scalzi acum, noaptea? a exclamat Thomas holbându-se la mine.

— Da, o să fie amuzant.

Slavă Domnului că a văzut cum i-am făcut cu ochiul și a încetat să se mai holbeze.

— Împrumută-i lui Neil costumul tău de baie. Simon, mă tem că nu avem decât unul, dar poți să ți-l pui și tu pe urmă. Rose nu trebuie să se scalde fiindcă imediat o apucă frisoanele.

(Cerul să mă ierte! Rose e zdravănă ca un cal. Eu sunt cea care are frisoane.)

— Noi o să ne uităm de la fereastră, a zis Simon.

Mi-am dezgropat costumul de baie, apoi am fugit după Thomas, care striga din camera lui că nu găsește pantalonii scurți. Pentru un moment cumplit, m-am

temut că și-i uitase la școală.

— Care-i treaba? mi-a șoptit el. Nu știi că apa o să fie rece ca gheața?

Ba știam. Niciodată nu ne scăldăm în șanț înainte de iulie sau august și chiar și atunci, de cele mai multe ori, o regretăm.

— Îți explic mai târziu, am zis. Să nu îndrăznești să-l faci pe Neil să se răzgândească.

Am găsit pantalonii scurți în cele din urmă: erau folosiți ca să astupe hornul lui Thomas, care cam trage. Noroc că sunt negri.

— Schimbă-te în baie și coboară pe scările turnului, i-am strigat lui Neil. Thomas, condu-l tu și pe urmă stai să ne faci lumină cu felinarul. Neil, ne întâlnim la șanț.

I-am dat pantalonii scurți și m-am dus să mă schimb în Statul Tampon. În timp ce străbăteam în fugă dormitorul, Simon mi-a strigat: „Scaldă plăcută!”, apoi s-a întors către Rose. Stăteau amândoi pe scaunul din fereastră părând cum nu se poate mai mulțumiți.

Abia în timp ce mă schimbam mi-am dat seama cu adevărat în ce mă băgasem, eu care urăsc apa rece atât de mult, încât mă trec fiorii numai îmbrăcând costumul de baie. Am coborât scările către bucătărie ca un eschimos condamnat la iadul lui înghețat.

Nu aveam de gând să-mi fac apariția în salon. Costumul meu de baie mi-a rămas atât de mic, încât motto-ul școlii mi se întindea pe tot pieptul. Așa că m-am îndreptat spre șanț printre ruinele din spatele bucătăriei. În apropiere se află o punte de scânduri care duce către lanul de grâu. M-am așezat pe ea, având grijă să nu ating apa cu picioarele. Neil nu coborâse încă: vedeam întreaga lungime a șanțului pentru că luna răsărise. Arunca o lumină

nepământeană peste grâul verde, atât de frumos încât am uitat groaza provocată de faptul că urma să mă scald. Ce schimbătoare e luna! Ba e albă, ba aurie, iar cea de astă-seară era ca un disc luminos de cositor. N-am mai văzut în viața mea o lună care să pară atât de dură.

Apa șanțului era neagră, argintie și aurie. Argintie unde scânteia lumina lunii pe ea, aurie sub ferestrele luminate de lumânări. Și, sub ochii mei, o băltoacă de lumină aurie s-a răspândit în jurul turnului din colț, căci Thomas a ieșit și a pus felinarul pe prag. Apoi Neil a coborât, părând foarte înalt în costumul negru de baie și a pășit din lumina felinarului în cea a lunii.

— Cassandra, unde ești? m-a strigat el.

I-am strigat că vin și mi-am vârât vârful piciorului în apă ca să știu la ce să mă aștept. A fost mult mai rău decât anticipasem, așa că ideea bravă de a-mi trăi singură agonia intrării în apă și de a înota apoi până la el a pierit pe loc. Am simțit că până și o amânare de câteva clipe tot era bună. Așa că am înaintat încet pe la marginea lanului, cu răceala apei gâdilându-mi gleznele, apoi m-am așezat pe malul opus lui și am început o conversație sclipitoare. Pe lângă faptul că în felul ăsta amânam momentul groaznic al intrării în apă, mă gândeam că era recomandabil să o mai lungesc ca să îi dau lui Rose mai mult timp, pentru că eram convinsă că, odată intrați în șanț, aveam să ieșim foarte repede.

Am vorbit despre frumusețea nopții. I-am povestit cum încercasem să traversez șanțul într-un coș de rufe după ce auzisem pentru prima oară despre luntrile din nuiele. Apoi am abordat subiectul inepuizabil al Americii, dar el m-a întrerupt zicând:

— Cred că încerci să amâni scăldatul. Eu intru

oricum. E destul de adânc încât să plonjez?

I-am spus că da, dacă era prudent.

— Fii atent la mâlul de pe fund, l-a prevenit Thomas.

A plonjat cu precauție și a ieșit la suprafață cu un aer surprins.

— Fir-ar să fie, ce rece a fost! a strigat el. Și asta după tot soarele din ultimele zile!

De parcă șanțul nostru s-ar sinchisi de soare! E alimentat de un pârâu care, după toate aparențele, vine direct din Groenlanda.

— Mă întreb dacă-i o idee bună să fac baie după cina aia sățioasă, am zis eu.

— Nu scapi așa ușor, a spus Neil. Tu ai propus-o. Vino, altfel te trag în apă. E suportabilă.

I-am zis lui Dumnezeu: „Doamne, te rog, fac asta pentru sora mea. Încălzește puțin apa”. Dar știam, firește, că El nu va face una ca asta. Ultimul meu gând dinainte să sar în apă a fost că aproape aș fi preferat să mor.

A fost o agonie, ca și cum aș fi fost jupuită cu niște cuțite din gheață. Am înotat frenetic, repetându-mi că-mi va fi mai bine într-un minut, dar devenind tot mai sigură că nu avea să fie cazul. Neil înota lângă mine. Probabil eram foarte încruntată, pentru că m-a întrebat deodată:

— Auzi, te simți bine?

— Mai să nu, am gâfâit ridicându-mă din apă pe podul din scânduri.

— Vino-napoi în clipa asta și continuă să înoți, altfel trebuie să intri și să te usuci! a zis el. O, haide, o să te obișnuiești!

M-am lăsat din nou în apă și de data asta nu mi s-a mai părut la fel de rea. Până când am ajuns să înot pe

sub ferestrele salonului începuse să-mi placă. Topaz și vicarul se uitau la noi, încadrați în pătratul gălbui al ferestrei. La fereastra de deasupra nu se vedea nici urmă de Rose și Simon. Speram că erau prea absorbiți unul de altul ca să se uite la noi. Am înotat printr-un petic de lumină – era amuzant să fac vălurele argintii chiar în fața ochilor mei – și apoi către treptele turnului din colț. Thomas dispăruse. Am sperat din toată inima că nu se întorsese la Rose și Simon.

Când am cotit, ajungând în fața castelului, lumina aurie a ferestrelor și a felinarului a pierit și a rămas numai lumina lunii. Am înotat amândoi pe spate, privind zidurile abrupte și netede, care niciodată nu mi s-au părut mai înalte. Apa clipocea și chicotea lovindu-se de ele și emanau un miros misterios, ca atunci când începe o furtună într-o zi fierbinte, dar umed și ierbos, un miros în mare măsură nocturn. L-am întrebat pe Neil cum l-ar descrie, dar el a zis:

— O, e doar piatră udă!

Am descoperit că el voia să se gândească de fapt la uleiul încins vărsat peste noi de pe metereze. Îl fascina orice lucru legat de războiul medieval. Când am ajuns la locuința portarului, a vrut să știe cum funcționa podul suspendat și a fost foarte dezamăgit că al nostru nu era așa. Îi zicem „podul suspendat” numai ca să-l deosebim de podul Belmotte. Apoi a vrut să știe ce se întâmplase cu zidurile ruinate pe lângă care înotam și a fost nespus de indignat aflând că le doborâseră puritanii lui Cromwell.

— Fir-ar să fie, ce păcat, a zis el privind marile pietre năruite.

I-am spus că, de când îl știam, era pentru prima oară când manifesta sentimente față de ceva vechi.

— O, nu mă-ncântă faptul că locul ăsta e vechi, a

zis el. Dar cred că trebuie să fi fost al naibii de amuzant.

Odată ce am cotit pe porțiunea de șanț care dă către Belmotte, ne-am trezit într-o beznă completă, fiindcă luna nu se ridicase atât de sus încât să lumineze dincolo de casă. Deodată în fața noastră s-a ivit ceva alb și am auzit un șuierat și un fâlfâit de aripi. Dăduserăm peste lebedele adormite. Neil s-a amuzat, iar eu am râs, dar de fapt eram înfricoșată. Lebedele pot fi periculoase. Din fericire ale noastre nu ne-au purtat pică. S-au mulțumit să se dea din calea noastră și au zburat în stufăriș.

La puțin timp după asta am înotat pe sub podul Belmotte și am cotit din nou la lumina lunii, pe partea de sud a șanțului. Acolo nu sunt ruine și grădina coboară până pe malul apei. Covorul de micsandre albe mirosea divin. M-am gândit că nu mai văzusem niciodată flori crescând deasupra capului meu, în așa fel încât să le zăresc mai întâi tulpinile și apoi doar dedesubtul corolelor. A fost o schimbare nostimă.

Deja obosisem, așa că am făcut pluta și Neil la fel. Era plăcut să plutești pur și simplu privind stelele. Atunci l-am auzit pentru prima oară pe vicar cântând la pian „Aer” din *Muzica apelor* a lui Händel, una dintre cele mai frumoase bucăți. Am presupus că o alesese ca să ne acompanieze înotul, ceea ce mi s-a părut un gest foarte drăguț. Ajungea până la noi încet, dar clar. Mi-am dorit să fi putut pluti așa ore în șir, ascultând-o, dar în curând mi s-a făcut frig și am fost silită să înot din nou mai repede.

— Uite, am făcut un tur complet, i-am zis lui Neil când am ajuns la podul de scânduri. Acum trebuie să mă odihnesc.

El m-a ajutat să ies și am urcat ruinele, așezându-

ne cu spinările lipite de zidul bucătăriei. Soarele îl luminase toată ziua și cărămizile lui erau calde încă. Lumina lunii cădea din plin asupra noastră. Neil avea petice verzi de mătasea-broaștei pe cap și umeri. Arăta minunat.

M-am gândit că muzica, lumina lunii, mirosul micsandrelor și partida de înot în jurul unui șanț de apărare vechi de șase sute de ani erau condiții splendide pentru o idilă, ceea ce era o irosire teribilă având în vedere că nu eram îndrăgostiți unul de altul. M-am întrebat dacă nu ar fi trebuit să-i trimit pe Rose și pe Simon să înoate în șanț în locul nostru. În cele din urmă însă am decis că apa rece dăunează teribil manifestărilor afectuoase, pentru că, atunci când Neil m-a înconjurat în cele din urmă cu brațul, n-a fost nici pe departe la fel de palpitant ca atunci când îmi strânsese mâna pe sub pătură, în mașină. Poate că lucrurile s-ar fi îmbunătățit, dar în clipa următoare am auzit-o pe Topaz chemându-mă. Nu mi-am dat seama unde era până când Thomas nu a făcut semn cu felinarul de pe podul Belmotte. Apoi tata ne-a strigat că îi conduceau pe doamna Cotton și pe vicar să vadă gorganul și turnul Belmotte.

— Ai grijă să nu răcești, m-a prevenit Topaz.

— O s-o trimit imediat înăuntru, doamnă Mortmain, i-a strigat Neil.

— Dar nu mi-e frig, am zis eu repede, temându-mă că Rose nu avusese suficient timp.

— Ba da, îți este, ai început să tremuri și la fel și eu, a zis el luându-și brațul de după umerii mei. Haide, unde găsim niște prosoape?

Niciodată o întrebare mai nevinovată nu m-a lovit atât de tare. Prosoape! Avem atât de puține încât în ziua când se spală rufele trebuie să ne scuturăm ca să

ne uscăm.

— O, îți aduc unul imediat, am zis degajată.

Apoi am pornit foarte încet printre ruine, ca să-mi dau timp de gândire. Știam că aveam două prosoape roz pentru oaspeți în baie. Prin asta vreau să spun că erau menite să fie prosoape pentru oaspeți. În realitate erau niște șervețele micuțe pentru ceai, împrumutate prin amabilitatea domnișoarei Marcy. Puteam să i le ofer unui bărbat solid, ud leoarcă? Nu puteam. Apoi mi-a venit o idee.

Când am ajuns la ușa din spate am zis:

— Intră înăuntru. Lângă căminul din bucătărie trebuie să fie cald. Îți aduc eu un prosop de la etaj.

— Dar hainele mele sunt în baie, a dat să spună Neil.

— Ți le aduc tot eu, am strigat peste umăr.

Mă hotărâsem să iau prosopul meu sau pe al lui Rose, oricare avea să se dovedească mai uscat, și să-l împăturesc ca pe un prosop curat. Apoi aveam să mă întorc la Neil ținând prosopul lipit de piept și să-mi cer scuze că îl umezisem un pic. În felul ăsta nici nu trebuia să tulbur *téte-à-téte-ul* dintre Rose și Simon, fiindcă ambele prosoape erau pe scara turnului din dormitor. Le aruncasem acolo în timp ce făceam curat înainte de venirea Cottonilor și puteam ajunge la ele intrând în turn prin salonul de la parter. Voiam să mă îmbrac mai iute ca fulgerul cât timp își punea Neil hainele, apoi să revin în bucătărie și să-l țin de vorbă încă o bună bucată de vreme.

Am deschis foarte încet ușa ce dădea din salon în turn și am început să urc. După primul cot întunericul a devenit aproape complet, așa că am continuat în patru labe, pipăindu-mi drumul cu grijă. A fost un moment neplăcut când m-am încurcat în rochia roz a

lui Rose, dar eliberându-mă din ea am văzut dâra de lumină de sub ușa dormitorului nostru. Știam că prosoapele se aflau la numai câteva trepte mai sus, așa că m-am întins și am început să pipăi în căutarea lor.

Și chiar atunci, prin ușă, l-am auzit pe Simon spunând: – Rose, vrei să fii soția mea?

Am încremenit, abia îndrăznind să fac vreo mișcare de teamă să nu mă audă. Desigur, mă așteptam s-o aud pe Rose răspunzând „da” pe loc, dar n-a făcut-o. Vreme de zece secunde a domnit o tăcere absolută. Apoi ea a zis, încet, dar clar:

— Sărută-mă, te rog, Simon!

A urmat o altă tăcere, una lungă, în timpul căreia am apucat să mă gândesc că nu mi-ar plăcea să mă sărut pentru prima oară cu un bărbat cu barbă, să mă întreb dacă Neil m-ar fi sărutat în caz că nu mă striga Topaz și să remarc că din vârful turnului venea un curent foarte rece. Apoi Rose a rostit cu acel tremur de încântare pe care i-l știu atât de bine:

— Da, Simon.

Apoi au amuțit din nou. Am înhățat prosopul – n-am putut găsi decât unul – și am dat să cobor. Deodată m-am oprit. Oare nu era o idee mai bună să intru peste ei, în caz că… Nu știu exact ce înțelegeam prin „în caz că”, doar nu-mi imaginam că Simon s-ar putea răzgândi? Nu știam decât că, cu cât logodna devenea oficială mai iute, cu atât mai bine. M-am întors.

Când am împins ușa turnului, ei încă mai stăteau îmbrățișați. Simon și-a întors capul iute și, la vederea mea, a zâmbit.

Sper că i-am zâmbit și eu. Sper că nu am părut atât de șocată pe cât mă simțeam. Pentru o secundă nici nu am crezut că era Simon. Barba îi dispăruse.

— Ești de acord ca Rose să se mărite cu mine? a întrebat el.

Apoi am început să vorbim cu toții deodată. Am îmbrățișat-o pe Rose și am dat mâna cu Simon.

— Copila mea, ești rece ca gheața, a zis el când mi-a eliberat mâna. Grăbește-te și schimbă-ți costumul.

— Mai întâi trebuie să-i duc lui Neil un prosop și hainele lui, am zis eu.

Am pornit către baie să le iau.

— Cum ți se pare că-i stă lui Simon fără barbă? a strigat Rose după mine.

Știam că ar fi trebuit să zic ceva despre asta mai înainte, dar mă simțisem jenată.

— Minunat! am strigat.

Dar oare așa era? Sigur, părea să fi întinerit cu o grămadă de ani și am fost uluită să văd ce chipeș era. Dar chipul lui avea ceva vulnerabil, ca și cum și-ar fi pierdut forța. O, nu, nu are bărbia retrasă, nu asta era. Doar că avea… un aer cumva pierdut.

Cum Dumnezeu îl făcuse Rose să se radă? m-am întrebat în timp ce adunam lucrurile lui Neil. Am presupus că îl provocase. Trebuie să spun că mă miram de Simon: mi se părea nedemn să folosești trusa de bărbierit a tatei și micul meu lighean de email. (Dar Simon cel demn și oficial părea să fi dispărut odată cu barba. Îmi venea greu să cred că îl putusem admira vreodată. Deși acum că mă gândesc, nu cred că schimbarea are de a face foarte mult cu barba dispărută, ci cu faptul că e atât de îndrăgostit de Rose.)

Când am revenit în bucătărie Neil stătea atât de aproape de foc încât din pantalonii lui scurți ieșeau aburi.

— Credeam că m-ai uitat, a zis el întorcându-se spre mine și zâmbind.

— Nu e splendid? am exclamat eu. Rose și Simon s-au logodit!

Zâmbetul lui a pierit ca și cum cineva ar fi închis un comutator.

— Nu pari tocmai fericit, am zis eu.

— Fericit!

Pentru o secundă a încremenit locului privindu-mă furios, apoi a înhățat prosopul.

— Pleacă și lasă-mă să mă îmbrac, a zis el pe un ton departe de a fi politicos.

I-am trântit hainele pe podea și m-am întors gata să plec, apoi m-am răzgândit.

— Neil, te rog, am zis încercând să adopt un ton prietenos și rezonabil. De ce o urăști atât de mult pe Rose? Ai urât-o de la început.

El a continuat să-și șteargă umerii.

— Nu-i adevărat. La început mi-a plăcut foarte mult de ea.

— Dar nu și acum? De ce, Neil?

El s-a oprit din șters și m-a privit drept în ochi.

— Pentru că umblă după banii lui. Și tu o știi, Cassandra.

— Ba nu! am protestat eu indignată. Cum poți să spui așa ceva?

— Chiar poți să afirmi cu toată sinceritatea că nu se mărită cu Simon pentru banii lui?

— Sigur că da! am exclamat cu toată convingerea…

Și chiar am crezut-o pentru o secundă. După care m-am împurpurat la față fiindcă… ei bine…

— Mincinoasă mică și afurisită! a zis Neil. Și eu care credeam că ești o ființă atât de onestă! M-ai luat

la scăldat intenționat?

Deodată m-am mâniat și în numele meu, nu numai al lui Rose.

— Da, am strigat eu. Și mă bucur c-am făcut-o. Rose mi-a spus că o să te amesteci dac-o să poți, numai fiindcă vrei ca Simon să se întoarcă în America împreună cu tine. Vezi-ți de treburile tale, Neil Cotton!

— Ieși dracului afară de aici! a răcnit el, cu un aer atât de mânios încât am crezut c-o să mă lovească.

Am urcat scările bucătăriei ca fulgerul, dar m-am oprit în capătul lor și i-am spus cu demnitate:

— Te-aș sfătui să-ți vii în fire înainte să dai ochii cu Simon.

Apoi m-am repezit pe ușă și am zăvorât-o. Îl credeam în stare să vină după mine.

Un lucru bun când te înfurii atât de tare e că te mai încălzești, dar m-am bucurat să ies din costumul meu de baie și să mă șterg cu cuvertura lui Topaz. Tocmai terminam să mă îmbrac în Statul Tampon când am auzit grupul plecat către Belmotte traversând curtea. Simon, aflat lângă ușă, a zis:

— Rose, hai să le spunem.

Așa că am intrat la ei și am coborât împreună.

I-am întâlnit pe ceilalți în hol. Doamna Cotton se afla lângă mica lampă de pe consolă, așa că i-am văzut limpede expresia. A părut uluită văzând că barba lui Simon dispăruse, dar n-a apucat să rostească decât: „Simon”, apoi el a întrerupt-o zicând: „Rose se va mărita cu mine” și ea a rămas cu gura căscată. Eram aproape sigură că era consternată, nu doar surprinsă, dar asta nu a durat decât o clipă, după care a părut cu desăvârșire încântată. I-a sărutat pe Rose și pe Simon și i-a mulțumit surorii mele că îl convinsese să se

bărbierească. A sărutat-o pe Topaz, apoi pe mine, și am crezut că o să-l sărute și pe tata! Și ce mai vorbea! Am scris odată că vorbăria ei e ca un zid; de data asta era mai degrabă o navă de război cu toate tunurile trăgând. Dar a fost foarte, foarte de treabă, și de ce o cunoști mai mult, de aia ajungi să o placi mai tare.

În toiul felicitărilor a intrat și Neil. Am constatat cu bucurie că avea cămașa destul de serios șifonată după ce i-o trântisem eu pe jos. Nimeni n-ar fi ghicit că-și ieșise din fire cu numai câteva minute mai devreme. A zis:

— Felicitări, Simon, văd că barba a dispărut! Dragă Rose, sunt sigur că știi ce-ți doresc.

Trebuie să spun că mi s-a părut destul de abil. Rose însă n-a părut să simtă vreun sens ascuns. I-a zâmbit, i-a mulțumit foarte frumos și s-a întors să o asculte pe doamna Cotton.

Vicarul a spus că avea șampanie la el în pivniță și Neil s-a oferit să conducă la vicariat după ea, ba chiar a avut tupeul să-mi ceară să-l însoțesc. L-am refuzat cât de rece era posibil fără să bată la ochi.

Dar ceva mai târziu, în timp ce discutam cu toții în curte înainte ca familia Cotton să se îndrepte către mașină, m-a tras departe de ceilalți cu o mână atât de fermă încât m-am lăsat dusă. M-a condus tocmai până la câmpul de micsandre de pe buza șanțului și mi-a zis:

— Ne împăcăm?

— Nu cred că ard de nerăbdare, i-am zis. M-ai făcut mincinoasă.

— Să presupunem că-mi cer scuze?

— Adică vrei să zici că nu mă crezi mincinoasă?

— Nu poți să te mulțumești cu niște scuze și gata?

Am simțit că în acele împrejurări m-aș fi putut

mulțumi cu-atât, dar nu știam cum s-o spun fără să se reflecte asupra lui Rose. Așa că n-am zis nimic. Neil a continuat:

— Să presupunem că aș adăuga că nu te învinuiesc că ai mințit, dac-ai făcut-o? Și că te admir fiindcă îi iei apărarea lui Rose. Nu trebuie să spui nimic, dar dacă mă ierți strânge-mi mâna.

Și-a lăsat mâna să alunece de pe cotul meu. I-am răspuns la strânsoare. El a zis: „Bine!”, apoi, cu o voce mai serioasă ca niciodată, a continuat:

— Cassandra, ideea nu e că vreau să se întoarcă în America împreună cu mine, chiar nu-i asta. Deși, egoist vorbind, mi-ar plăcea…

— Nu trebuia să fi spus asta, l-am întrerupt eu. E rândul meu să îmi cer scuze.

— Se acceptă.

Mi-a strâns din nou mâna, apoi i-a dat drumul și a lăsat să-i scape un suspin adânc.

— O, poate am înțeles-o eu greșit. Poate chiar s-a îndrăgostit de el. De ce nu? Orice fată în toate mințile ar face-o, cred eu.

Mi-am zis că părerea lui era greșită: mie mi se părea că o mulțime de fete nu ar fi fost atrase de Simon, în ciuda faptului că era de treabă, și că multe dintre ele s-ar fi îndrăgostit în schimb de Neil. Luna îi poleia părul, care, uscându-se, era mai buclat ca niciodată. I-am spus că mai avea mătasea-broaștei în el și el a râs și a zis:

— Oricum, aia a fost o baie al naibii de bună!

Chiar atunci, doamna Cotton a strigat:

— Veniți încoace, voi doi!

După ce i-am condus, noaptea a părut deodată foarte tăcută. Cred că eram cu toții puțin stânjeniți. Când am revenit înăuntru, tata a zis cu o nonșalanță

falsă:

— Ăăă, Rose dragă, ești fericită?

— Da, foarte, a zis Rose laconic, dar sunt foarte obosită. O să mă duc direct la culcare.

— Haideți să mergem toți la culcare, a zis Topaz. Dacă spălăm paharele în noaptea asta o să-l trezim pe Stephen.

Stephen se întorsese de ceva vreme, deși trebuie să spun că nu se grăbise să o conducă pe Ivy acasă. Îl invitasem să vină să bea în sănătatea lui Rose din șampania vicarului, dar refuzase. Când îi spusesem despre logodnă, zâmbise straniu și zisese: „Ei, eu nu comentez nimic” și se dusese la culcare. Dumnezeu știe ce-o fi vrut să spună!

Am avut senzația că se sărutase cu Ivy.

Ardeam de nerăbdare să o trag de limbă pe Rose, dar știam că nu va vorbi până nu se termina foiala către și de la baie, iar tata și Topaz păreau neobișnuit de meticuloși cu spălatul. Când în cele din urmă s-au închis în camera lor, Rose a verificat dacă ambele uși erau bine încuiate, apoi a sărit în pat și a stins lumânarea.

— Ei? am zis eu…

Ea a început să vorbească repede, cu o voce abia ceva mai ridicată decât o șoaptă, și mi-a povestit tot. S-a dovedit că am avut dreptate gândind că îl provocase pe Simon să se radă.

— Mai întâi a crezut că glumeam, a zis ea. Apoi a crezut că vreau să-mi bat joc de el și a devenit foarte demn și țeapăn. Nu l-am luat în serios. Trebuia să-l văd fără barba aia, Cassandra. Căpătasem un fel de oroare în privința ei. M-am apropiat, mi-am ridicat ochii spre el și am zis: „Ai o gură așa frumoasă, de ce o ascunzi?” și i-am urmat conturul buzelor cu degetul.

El a încercat să mă sărute, dar m-am ferit și am zis: „Nu până nu te bărbierești”, iar el a zis: „Și dacă mă bărbieresc mă lași?” Eu am zis: „Nu pot să știu până nu dispare”, după care am dat fuga să aduc trusa de bărbierit a tatei, forfecuța de tăiat unghii a lui Topaz și un ulcior cu apă fierbinte din baie. Am râs amândoi tot timpul și a fost straniu și palpitant și a tot trebuit să-l împiedic să mă sărute. S-a chinuit foarte tare să se radă și deodată m-am simțit prost și mi-am dorit să nu-l fi silit. Mi-am dat seama că se înfuriase. Și cerule, ce priveliște era după ce își tăiase firele lungi cu forfecuța. Cred că aveam un aer îngrozit, pentru că mi-a strigat: „Pleacă! Pleacă! Nu te mai uita la mine!” M-am dus să mă așez pe scaunul din fereastră și m-am rugat – adică tot gândeam „Doamne, te rog! Doamne, te rog!” fără să ajung mai departe de atât. Mi s-a părut că au trecut secole până ce Simon s-a șters pe față și s-a întors către mine, zicând: „Ei, acum știi cum e mai rău”, cu o voce ciudată, spășită. Mi-am dat seama că nu mai era supărat pe mine. Părea umil și… și atât de chipeș? Nu crezi că e chipeș acum, Cassandra?

— Da, foarte. După aia ce s-a întâmplat?

— I-am zis: „Simon, e minunat. Îmi placi de o mie de ori mai mult așa. Îți mulțumesc foarte, foarte mult că ai făcut asta pentru mine”. Și atunci el m-a cerut de soție.

Nu i-am spus că auzisem. Mie nu mi-ar plăcea să tragă cineva cu urechea când sunt cerută în căsătorie.

Ea a continuat:

— Și atunci a fost straniu, cu adevărat straniu, pentru că, deși nu cred că te-am auzit în turn, m-am gândit brusc la tine. Mi-am amintit când ai zis că nu pot să știu ce simt pentru el până nu îl las să mă

sărute. Și ai avut dreptate. O, știam că-mi plăcea și că-l admiram, dar tot nu știam dacă îl iubesc sau nu. Și asta era șansa mea să aflu: cu propunerea deja făcută! Așa că l-am rugat să mă sărute. Și a fost minunat, la fel de minunat ca…

A tăcut. Am presupus că retrăiește totul și i-am dat un minut.

— Ei, continuă, am îndemnat-o eu apoi. La fel de minunat ca…

— O, la fel de minunat cum mă așteptam. Cerule! Nu-l pot descrie. Oricum, a fost în regulă: sunt îndrăgostită și teribil de fericită. Și o să am grijă să-ți fac și ție o situație minunată. O să vii să locuiești cu noi și o să te măriți și tu. Poate cu Neil!

— Credeam că-l urăști.

— În noaptea asta nu urăsc pe nimeni. O, ce ușurare, ce ușurare să descopăr că-s îndrăgostită de Simon!

— Și dacă ai fi descoperit că nu-l iubești? L-ai fi refuzat?

I-a luat mult până să răspundă și când a făcut-o tonul ei a fost unul sfidător.

— Ba nu, nu l-aș fi refuzat. Chiar înainte să mă sărute mi-am spus în sinea mea: „Fată dragă, o să te măriți cu el oricum”. Și știi ce m-a făcut să-mi spun asta? În spatele lui, pe măsuța de toaletă, îmi vedeam prosopul pe care i-l împrumutasem ca să se radă, ros și deșirat și oribil! Nu avem un prosop de rezervă în toată casa…

— Mie-mi spui? am întrerupt-o eu pătimaș.

— Nu vreau să trăiesc așa. Nu vreau și gata!

— Ei, acum o să poți avea câte prosoape vrei, a zis vocea domnișoarei Blossom. Felicitări, Rose, drăguțo!

— Și câte rochii vreau, a zis Rose. O să mă

gândesc la ele până adorm.

— Vrei patul cu baldachin, ca să jubilezi pe deplin?

Dar ea a zis că nu avea chef să se mute.

În timp ce zăceam trează, înotând din nou în jurul șanțului în mintea mea, am observat lighenașul și ulciorul meu de email desenându-se pe fundalul ferestrei. Era ciudat să mă gândesc că jucaseră un rol în raderea bărbii lui Simon. Continuam să-l văd cu două fețe, cu barbă și fără. Apoi mi-am amintit că era un personaj faimos care se bărbierise din pricina unei femei. Am încercat să-mi amintesc cine era, dar am adormit fără să reușesc.

Dimineața devreme m-am trezit și mi-am zis: „Samson și Dalila”. A fost ca și cum cineva mi-ar fi șoptit cuvintele la ureche. Desigur, lui Samson i se tăiase părul, nu barba, așa că nu prea se potrivea. Dar cred că lui Rose i-ar fi plăcut rolul Dalilei.

M-am ridicat în capul oaselor și am privit-o, întrebându-mă ce visa. În timp ce o contemplam, s-a luminat suficient ca să-i văd părul strălucitor răsfirat pe pernă și îmbujorarea ușoară din obraji. Era nemaipomenit de frumoasă, deși nimeni nu poate spune că arată trăsnet în cămașa de noapte a mătușii Millicent. E ciudat ce diferită pare Rose cu ochii închiși, mai copilăroasă și mai senină. M-am simțit foarte atașată de ea. Dormea un somn adânc și liniștit, deși într-o poziție inconfortabilă, cu un braț atârnându-i din patul de fier (căci trebuie să te culci pe marginea exterioară ca să eviți cocoloașele cele mai tari din saltea.) M-am gândit că în curând avea să doarmă într-un pat cu totul diferit. Îmi părea nemaipomenit de bine pentru ea.

III

Caietul de două guinee

Iunie-octombrie

Capitolul 11

Sunt cocoțată pe ruinele din spatele bucătăriei, unde am stat cu Neil acum trei săptămâni fără o zi, după ce înotaserăm prin șanț. Ce diferit este acum, în bătaia soarelui! Albinele zumzăie, o turturică gângurește, șanțul s-a umplut de cer. Héloïse tocmai s-a dus să bea apă din el și o lebădă îi aruncă o privire plină de dispreț. Abelard a intrat în grâul verde și înalt acum câteva minute, ca un leu care pătrunde în junglă.

E prima oară când folosesc frumosul jurnal primit de la Simon și stiloul pe care tot el mi l-a trimis ieri. Un stilou stacojiu și un jurnal legat în piele aurită… ce poate fi mai înălțător? Dar parcă mergea mai bine cu ciotul ăla de creion și cu caietul gros de un șiling cumpărat de Stephen… Închid ochii și mă lăfăi la soare… adică trupul mi se lăfăie, căci mintea nu-și află liniștea. Se mișcă înapoi și înainte, retrăind trecutul, gândindu-se la viitor și, în mod cu totul nerezonabil, mă pomenesc tânjind după trecut mai mult ca după viitor. Îmi reamintesc cât de des ne era foame și frig și abia aveam o zdreanță pe spinare, apoi număr binecuvântările care au pogorât în ultimul timp asupra noastră, dar tot mi se pare că trecutul îmi place mai mult. E ridicol. Și e ridicol să am sentimentul ăsta apăsător, monoton, pe care nu l-aș numi nefericire, dar… ei bine, un soi de lipsă a sentimentelor când ar trebui să fiu într-al nouălea cer de fericire. Poate dacă mă silesc să scriu o să descopăr ce e în neregulă cu mine.

A trecut doar o săptămână de când Rose și Topaz au plecat la Londra. Doamna Cotton m-a invitat și pe mine – ele locuiesc în apartamentul ei din Park Lane – dar cineva trebuia să stea aici ca să aibă grijă de tata, Thomas și Stephen. În plus, dacă aș fi acceptat, ea s-ar fi simțit obligată să-mi cumpere și mie rochii, pe lângă trusoul lui Rose. Este minunat de generoasă și de plină de tact. În loc să ne dea bani de tren până acolo a insistat să cumpere haina cu blană de castor pentru două sute de lire. Cât despre trusou, i-a zis lui Rose: „Draga mea, mereu am tânjit după o fiică pe care s-o îmbrac. Lasă-mă să-ți împărtășesc fericirea!”

Am fost foarte surprinsă când Topaz a acceptat să plece la Londra, dar în noaptea de dinaintea plecării

lor am avut o discuție lămuritoare. Am urcat din bucătărie ca să-i duc niște lucruri pe care i le călcasem și am găsit-o stând pe pat, lângă o valiză pe jumătate plină, privind în gol.

— Nu mai plec, a zis ea cu vocea îngroșată de tragism până la bariton.

— Doamne Dumnezeule, de ce? am întrebat.

— Pentru că motivele mele sunt greșite. Mi-am spus că lui Mortmain o să-i prindă bine să stea un timp fără mine și că ar trebui să-mi mai văd prietenii, să îmi reînnoiesc cunoștințele artistice, să devin mai interesantă. Dar adevăratul motiv este că vreau să stau cu un ochi pe femeia aia, să mă asigur că nu se văd când vine el la Londra. Și asta e josnic. Sigur că nu mai plec!

— Nu văd cum ai putea să mai dat îndărăt acum, am zis eu. Și poți oricând să îți liniștești conștiința nestând cu ochii pe doamna Cotton. Topaz, chiar crezi că tata e îndrăgostit de ea? N-ai nicio dovadă.

— Am dovada ochilor și urechilor mele. I-ai privit când sunt împreună? O ascultă ca și cum i-ar face plăcere, și nu numai că o ascultă, dar mai și vorbește. Vorbește mai mult cu ea într-o seară decât a vorbit cu mine în ultimul an.

I-am atras atenția că tata nu vorbea prea mult cu niciunul dintre noi.

— Păi și de ce n-o face? Ce-i în neregulă cu noi? Începusem să cred că așa e el, morocănos din fire, și că nu are ce face în privința asta, dar după ce l-am văzut ce fermecător a devenit cu Cottonii...! Dumnezeu știe că nu mă așteptam să duc o viață ușoară când m-am măritat cu el. Eram pregătită până și pentru violență! Dar urăsc morocănoșenia!

Nu era momentul să-i spun că nu există un

asemenea cuvânt și oricum îmi plăcea.

— Poate că doamna Cotton se va întoarce în America împreună cu Neil, i-am spus ca s-o liniștesc.

— Ea nu. A rezervat apartamentul pe trei ani. O, Doamne, ce proastă sunt! Cum s-o împiedic să se vadă cu el, chiar dacă mă duc? Sunt mii de locuri unde pot merge împreună. Poate o să i se redeștepte chiar interesul față de British Museum!

Trebuie să spun că toată treaba era cam suspectă: tata nu fusese deloc la Londra de când se întorsese doamna Cotton la Scoatney.

— Păi în cazul ăsta mai bine ai merge, i-am zis. Nu contează că te duci ca să-i spionezi, atâta timp cât știi că n-ai cum s-o faci.

— E adevărat.

A scos un oftat care era aproape un geamăt și care a sunat foarte teatral, apoi a început să-și împacheteze cămășile ei de noapte ca niște giulgiuri. Deodată s-a îndreptat către geam și a privit fereastra luminată a tatei din locuința portarului.

— Mă întreb! a zis ea pe un ton sepuleral.

Am întrebat-o îndatoritoare ce anume.

— Dacă o să mă mai întorc vreodată. Am sentimentul unei răscruci. Nu l-am avut decât de trei-patru ori în viață. În noaptea aia din Café Royal când Everard l-a lovit pe chelner…

S-a oprit brusc.

— De ce a făcut asta? am întrebat-o eu cu cel mai sincer interes.

Everard fusese cel de-al doilea soț al ei, un creator de modă. Cel dintâi soț al ei se numise Carlo și avea ceva de a face cu circul. Eu și Rose mereu ne doriserăm să știm mai multe despre ei.

Nu mi-a servit la nimic. S-a întors vag scandalizată

către mine și a murmurat:

— Morții cu morții, vii cu vii.

Din câte știu eu, Everard e cum nu se poate mai viu și nu am înțeles niciodată la ce le folosește morților compania altor morți.

Între noaptea logodnei și plecarea lui Rose și Topaz la Londra nu s-a mai întâmplat nimic important pentru mine. Sigur, am mers de câteva ori la Scoatney, dar Neil nu era acolo. Se dusese să vadă Derby-ul și alte curse. Mi-a părut rău că trebuise să se ducă să le vadă singur. După ce m-am gândit o grămadă, i-am scris un bilețel. Mi-l amintesc cuvânt cu cuvânt.

> Dragă Neil,
>
> Sunt sigură că te vei bucura aflând că Rose chiar îl iubește pe Simon. Când am vorbit ultima oară cu tine, mă temeam că era posibil să nu fie așa, deci ai avut dreptate să mă faci mincinoasă, dar acum nu mai sunt. Rose mi-a povestit ea însăși și ea e foarte sinceră. Ca să îți dovedesc asta, o să îți spun că a recunoscut că s-ar fi măritat cu el și dacă nu l-ar fi iubit. Eu nu prea cred, dar oricum nu-i purta pică pentru asta, căci e o fată care găsește sărăcia greu de îndurat și a trebuit s-o îndure ani de zile. Și, întrucât s-a îndrăgostit de el în momentul psihologic, totul e în regulă.
>
> Sper că te distrezi bine la Londra. Cu dragoste de la viitoarea ta cumnată,
>
> Cassandra

M-am gândit că e în regulă să scriu „cu dragoste” în contextul unei relații de rudenie, deși nu sunt chiar

sigură că după căsătoria lui Rose o să devin cumnata lui. Poate că o să fiu numai cumnata lui Simon.

Trebuie să intru în casă, pentru că soarele arde prea tare, dar și ca să copiez aici răspunsul lui Neil.

Iată-mă la fereastra dormitorului, cu un pahar de lapte și o banană între timp mâncată.

Neil mi-a răspuns:

> Dragă Cassandra,
>
> A fost drăguț din partea ta să-mi scrii și ceea ce spui e probabil adevărat. Cred că am fost foarte nerezonabil și în mod sigur foarte prost-crescut. Îmi cer încă o dată scuze.
>
> Apartamentul mamei e așa de plin încât m-am mutat la hotel, așa că nu i-am văzut prea des, dar i-am însoțit seara trecută la teatru și toată lumea părea fericită. Era o premieră și fotografii s-au repezit la doamna Mortmain, care arăta uimitor.
>
> Sper să te revăd înainte să mă întorc acasă. Poate mai înotăm încă o dată în șanț. Ce mai fac lebedele?
>
> O să mă distreze nespus să te am de cumnată.
>
> Cu dragoste de la
> Neil

Mi-aș dori să nu plece în America. Vrea să capete un parteneriat la o fermă, din câte mi-a zis Simon, undeva în deșertul californian. În America deserturile nu par să fie deloc pustii.

În dimineața asta am primit de la Rose o scrisoare pe care o transcriu aici.

Dragă Cassandra,

Îmi pare rău că nu ți-am scris până acum, dar am fost foarte ocupați. E muncă grea să-ți faci trusoul. Cred că ai să fii surprinsă aflând cum procedăm: nu mergem în magazine adevărate, ci în niște case mari și frumoase. Acolo sunt saloane cu candelabre de cristal și scăunele aurite pe care te așezi și privești manikinele (nu știu cum se scrie cuvântul ăsta) care se plimbă îmbrăcate în diverse haine. Ai un carton și un stilou ca să însemnezi ce îți place. Prețurile sunt fabuloase – rochii absolut banale costă în jur de douăzeci și cinci de lire. Costumul meu negru va costa treizeci și cinci – de fapt mai mult, pentru că prețurile sunt în guinee, nu în lire. Mai întâi m-am îngrozit văzând atâția bani cheltuiți, dar acum mi se pare aproape firesc. Cred că întreg trusoul meu o să coste în jur de o mie de lire și asta nu va însemna multe lucruri, nu la prețurile pe care le plătim. Dar hainele de blană și bijuteriile o să vină după ce o să fiu măritată. Desigur, am primit deja inelul de logodnă, un smarald pătrat. E adorabil!

Mă aștept să-ți dorești să descriu fiecare lucru pe care l-am cumpărat, dar nu am timp și mă și simt prost să am atât de multe când tu ai așa puține. Dar o să ai cea mai frumoasă rochie de domnișoară de onoare – o să vii să o probezi ca să ți-o ajusteze – și cred că hainele de gata pe care le port acum pot fi ajustate pe măsura ta după ce îmi capăt trusoul. Iar când voi fi măritată o să te îngrop în cumpărături.

Uite niște vești care te vor interesa în mod

special. Am cinat cu Fox-Cottonii și am văzut fotografiile lui Stephen și, vai mie, arată ca toți zeii greci contopiți într-unul singur. Leda e sigură că și-ar putea găsi de lucru în filme. Am zis că ar fi culmea să-l vedem jucând și ea a părut iritată. Mai bine ai grijă de proprietatea ta. Glumesc. Nu face nicio prostie. O să îți găsesc pe cineva cu adevărat fascinant.

Nu prea-mi plac Fox-Cottonii. Aubrey se agită groaznic pe lângă Topaz și a invitat-o de câteva ori în oraș. Ea e o persoană bătătoare la ochi. Se cunoștea cu câteva manachine de la o prezentare de modă. Am crezut că mor. Și îi cunoștea pe fotografii de la o premieră la care am mers. Macmorris a fost și el pe aici. Arată ca o maimuță foarte palidă. Vrea să o picteze din nou. Hainele ei par extraordinar de excentrice printre oamenii bine îmbrăcați. Și când te gândești că obișnuiam să o invidiez pentru ele!

M-am gândit la tine ieri. Ieșisem singură în oraș și am intrat în magazinul ăla unde au fost depozitate blănurile noastre. După hainele pe care le-am văzut, cele de aici par greoaie, dar au mănuși și alte lucruri drăguțe. Am văzut rămurica aceea de coral care ți-a furat inima și m-am interesat dacă puteam să o cumpăr, dar era numai de decor. Apoi m-am gândit să-ți cumpăr o sticluță de mireasmă despre care ai zis că miroase a clopoței, dar prețul e ruinător și nu aveam destui bani la mine. Unicii bani de buzunar pe care-i am sunt cei pe care mi-i dă Topaz cu țârâita și ea e remarcabil de prudentă cu banii de pe haina din blană de

castor, deși practic sunt banii mei și ai tăi. Doamna Cotton cheltuiește averi cu mine, desigur, dar nu mi-a oferit nimic ce să cheltuiesc singură. Poate crede că ar fi o lipsă de tact, dar eu nu m-aș supăra.

O, draga mea, îți amintești cum am stat și ne-am uitat la femeia aia care și-a cumpărat o întreagă duzină de ciorapi de mătase și tu ai zis că eram ca pisicile care miaună cu jind la vederea păsărilor? Cred că acela a fost momentul în care am decis că aș face orice, absolut orice, ca să nu mai fiu atât de cumplit de săracă. În seara aia i-am reîntâlnit pe frații Cotton. Crezi că cineva poate face un lucru să se întâmple? Eu da. Am avut același sentiment de disperare ca în noaptea în care mi-am pus o dorință în fața îngerului, și uite ce s-a întâmplat! E un înger, știu sigur, nu un diavol. E minunat că pe deasupra mai pot și să îl iubesc pe Simon.

Dragă Cassandra, îți promit că nu o să mai miauni niciodată cu jind după ce o să devin femeie măritată. Și să știi că mai sunt și alte lucruri cu care te pot ajuta în afară de haine. Mă întreb dacă nu vrei să mergi la facultate. (Știai că Thomas va merge la Oxford?) Eu cred că va fi plicticos, dar ție poate o să-ți placă, ești atât de inteligentă. Căsătoria mea o să ne ajute pe toți, să știi, chiar și pe tata. Acum că mă aflu departe de el mă simt într-o dispoziție mult mai tolerantă. Și Simon și doamna Cotton spun că e un scriitor cu adevărat mare. În fine, nu mai contează că nu poate câștiga bani. Transmite-i dragostea mea, și la fel lui Thomas

și lui Stephen. O să le trimit tuturor cărți poștale. Scrisoarea asta e numai pentru ochii tăi, firește.

Mi-aș dori să fii aici, mi se face dor de tine de cel puțin o mie de ori pe zi. M-am întristat așa de tare că am fost în magazinul ăla fără tine. O să mă întorc după ce o să-i smulg mai mulți bani lui Topaz și o să-ți iau parfumul ăla. Se cheamă „Miezul Verii” și o să îl ai la timp pentru practicile tale de pe Belmotte.

Cerule, consum pagini întregi din hârtia elegantă de scrisori a doamnei Cotton, dar mi se pare că e ca și cum ți-aș vorbi! Voiam să-ți povestesc despre teatre, dar nu trebuie să mă pornesc acum, e mai târziu decât am crezut și trebuie să mă îmbrac pentru cină.

Te iubesc și te rog scrie-i mai des dragii tale

Rose

P S. Am o baie numai pentru mine, cu prosoape de culoarea piersicii care sunt schimbate zilnic. Când mă simt singură, mă duc și stau acolo până mă înveselesc.

Asta e prima scrisoare primită vreodată de la ea, căci nu ne-am mai despărțit de când eram foarte mici și Rose avea scarlatină. Nu prea sună ca ea. În primul rând e mult prea afectuoasă. Nu cred că mi-a mai spus vreodată „draga mea”. Probabil îi e dor de mine. Este dovada unui caracter frumos dacă o fată îndrăgostită și înconjurată de atâta splendoare mai are timp să-i fie dor de sora ei.

Imaginează-ți, treizeci și cinci de guinee pe un costum! Asta înseamnă treizeci și șase de lire și

cincisprezece șilingi. Cred că magazinele sunt șmechere că pun prețul în guinee! Nu știam că hainele pot costa atât de mult. Rose are dreptate să spună că în cazul ăsta nu îți poți cumpăra foarte multe cu o mie de lire, nu când te gândești la toate pălăriile alea și la pantofi și lenjerie. Mi-o imaginasem pe Rose având duzini de rochii; poți să cumperi niște minunății cu două-trei lire bucata. Dar poate încerci un sentiment măreț când poți purta costumașe negre la prețuri fabuloase, cam ca și cum ai purta niște bijuterii rare. Eu și Rose ne simțeam superbe pe vremea când purtam micile noastre lănțișoare de aur cu perle naturale. Am plâns cu hohote când au fost vândute.

O mie de lire pe haine! Când te gândești cât timp ar putea trăi săracii din banii ăștia! Când te gândești cât timp am putea trăi *noi* din banii ăștia! Ciudat, dar nu m-am gândit niciodată la noi ca fiind săraci… adică nu am simțit niciodată față de noi mila aceea teribilă pe care o încerc față de șomeri sau cerșetori, deși în realitate situația noastră a fost chiar mai rea, fiind cu toții imposibil de angajat și neavând de la cine să cerșim.

Nu cred că aș mai putea privi un sărac în ochi dacă trusoul meu ar costa o mie de lire… O, haide! Dacă nu ar cheltui astea o mie de lire pe Rose, doamna Cotton nu le-ar da săracilor, deci Rose se poate bucura de ele. Și eu voi fi încântată să accept rochiile dăruite de Rose. Ar trebui să-mi fie rușine să mă bucur că bogățiile astea n-o să-mi apese pe conștiință, dar în același timp să fiu atât de dispusă să le port.

Voiam să transcriu și scrisoarea de la Topaz, dar e prinsă de perete în bucătărie, căci constă în cea mai mare parte în indicații legate de gătit, capitol la care

sunt mai ignorantă decât credeam. Ne descurcam destul de bine când era plecată să pozeze pentru artiști, fiindcă pe atunci trăiam mai ales cu pâine, legume și ouă. Dar acum că ne putem permite ceva carne și chiar găini, am dat de necaz. Am spălat niște cotlete ce păreau murdare cu un săpun care s-a dovedit foarte greu de îndepărtat și am lăsat în găină anumite lucruri pe care ar fi trebuit să le scot.

Până și să păstrez curățenia în casă s-a dovedit mai complicat decât m-am așteptat. Mereu am dat o mână de ajutor, desigur, dar n-am fost niciodată organizatoarea. Îmi dau seama din ce în ce mai bine cât de mult muncea Topaz.

Scrisoarea ei arată ca și când ar fi fost scrisă cu un băț; folosește de fiecare dată o pană portocalie. Sunt șase greșeli de ortografie. După foarte utilele indicații culinare, pomenește despre premiera teatrală la care au fost și spune că piesa nu a fost „semnificativă”, un cuvânt pe care și l-a însușit de curând. Arhitectura lui Aubrey Fox-Cotton este semnificativă, dar fotografiile Ledei Fox-Cotton nu. Topaz se îndoiește de motivația lor elementară. A scris elementară cu 1 în loc de r! Draga de Topaz! Scrisoarea e leit ea: trei sferturi bunătate și simț practic, un sfert cabotinism. Sper că asta înseamnă că se simte mai fericită. De când își face griji despre tata s-a simțit din ce în ce mai rar așa. Au trecut luni de când nu a mai cântat la lăută și nu a mai intrat în comuniune cu natura.

Încheie scrisoarea spunând că va veni acasă imediat dacă tata va da vreun semn că-i e dor de ea. Din păcate nu dă niciunul și e mai puțin iritabil decât când era ea aici, deși asta nu l-a făcut mai vorbăreț. Nu ne vedem decât la masă. În restul zilei fie se

plimbă, fie se închide în locuința portarului. (Acum, când pleacă, o încuie și ia cheia cu el.) Regret să spun că re-recitește întregul teanc de romane polițiste ale domnișoarei Marcy. Și a petrecut o zi la Londra. Cât a fost plecat mi-am zis că e absurd felul în care ne-am lăsat hipnotizați de el, neîndrăznind să-i punem întrebări, așa că atunci când s-a întors l-am întrebat veselă:

— Cum a fost la British Museum?

— O, n-am fost acolo, mi-a răspuns el foarte amabil. Azi am fost la…

S-a întrerupt brusc și m-a privit ca pe un animal periculos pe care de-abia atunci îl remarcase, apoi a părăsit încăperea. Mi-a venit să strig după el: „Tată, ți-o ia mintea razna?”, dar mi-am dat seama că dacă unui om i-o ia mintea razna, e ultima persoană căreia ar trebui să-i menționezi asta.

Fraza asta m-a adus la realitate ca o lovitură de gong. Chiar cred că tata o ia razna? Nu, sigur că nu. Am o vagă speranță că poate lucrează la ceva: a cerut de două ori cerneală. Dar mi se pare cam ciudat că mi-a luat cretele colorate, ce mai rămăsese din ele, și un exemplar vechi din *Little Folks*[27], ca și faptul că s-a dus la plimbare cu un ghid expirat al căilor ferate din Bradshaw.

De obicei se comportă normal. Și a fost foarte politicos cu privire la gătitul meu, ceea ce e o dovadă de autocontrol.

Ce arogantă eram cândva! Îmi aduc aminte când am scris în jurnal că o să îl descriu pe tata mai târziu, că o să îi fac un portret strălucit. Să-l descriu pe tata! Când eu nu știu nimic despre nimeni! N-ar trebui să

27 Publicație britanică anuală pentru copii scoasă de revista cu același nume.

mă mir nici dacă aș afla că Thomas duce o viață dublă – deși pare redus numai la teme și poftă de mâncare. E drăguț că pot în sfârșit să-i dau destulă hrană: îi umplu farfuria de fiecare dată.

Și Stephen? Nu, nu-l pot descrie pe Stephen. Viața se dovedește a avea întorsături neașteptate. Mă temusem că îmi va fi dificil să mă aflu atâta timp singură cu el, în serile lungi când tata stă închis în locuința portarului și Thomas e ocupat cu lecțiile lui. Nici că m-aș fi putut înșela mai tare. După ceai mă ajută să spăl vasele, apoi ne ocupăm de grădinărit, dar adesea în părți diferite ale grădinii, și oricum abia vorbește.

N-a mai fost la Londra și sunt sigură că nu și-a văzut fotografiile. Aș fi știut dacă i-ar fi fost trimise aici.

E foarte bine că pare să-și fi pierdut interesul față de mine pentru că, simțindu-mă cum mă simt, nu aș fi putut să fiu severă cu el.

Simțindu-te cum, Cassandra Mortmain? Fără viață? Deprimată? Pustie? Și dacă da, de ce, rogu-te?

Am crezut că dacă mă silesc să scriu o să descopăr ce e în neregulă cu mine, dar n-am reușit, până acum. Decât dacă… E posibil să fiu geloasă pe Rose?

Mă voi opri și îmi voi scruta în profunzime sufletul…

L-am scrutat vreme de cinci minute și jur că nu sunt geloasă pe Rose. Mai mult de atât, n-aș schimba locul cu ea. Asta în primul rând fiindcă nu vreau să mă mărit cu Simon. Dar presupunând că aș fi îndrăgostită de el, ca Rose? Și asta este greu de imaginat. Să presupunem că ar fi vorba de Neil, fiindcă de când a plecat m-am întrebat dacă nu sunt puțin îndrăgostită de el. Bine, deci sunt îndrăgostită de Neil și mă mărit

cu el și el e cel cu bani. Se cheltuie o mie de lire pe trusoul meu, iar blănurile și bijuteriile vor veni mai târziu și ele. O să am o nuntă splendidă și toată lumea va spune: „Ce partidă strălucită a făcut copilița aia tăcută”. O să locuim la Scoatney Hall având tot ce ne-am putea dori și, probabil, o mulțime de copii frumoși. O să fim fericiți până la adânci bătrâneți, ca în povești…

Și tot nu mi-ar plăcea. O, aș adora hainele și nunta! Nu sunt sigură că mi-ar plăcea aspectele concrete ale vieții, dar am depășit dezamăgirea amară pe care am încercat-o când am auzit prima dată în ce constau și, mai devreme sau mai târziu, va trebui să mă confrunt cu ele. Ceea ce nu mi-ar plăcea ar fi sentimentul ăla de stabilitate, când nu mi-ar mai rămâne nimic de așteptat decât fericire și iar fericire. Sigur, nu există viață perfect fericită: copiii lui Rose probabil se vor îmbolnăvi, servitorii vor fi dificili și poate că draga doamnă Cotton se va dovedi proverbiala muscă din lapte. (Deși aș vrea să știu de la ce muscă a pornit zicala asta și-n laptele cui s-a băgat.) Sunt sute de griji și chiar supărări ce s-ar putea ivi, dar… ceea ce vreau să spun este că probabil Rose nu își va dori să se întâmple lucruri. Își va dori ca ele să rămână neschimbate. Nu va trăi niciodată cu speranța palpitantă că un lucru minunat și excitant se poate afla chiar după colț.

Cred că sunt cam prostuță, dar asta e! NU O INVIDIEZ PE ROSE! Când îmi imaginez că schimb locul cu ea, am aceeași senzație ca atunci când termin un roman cu un final fericit, dar ca un zid de cărămizi: adică genul de sfârșit care te face să nu te mai gândești deloc la personaje…

Mi se pare că a trecut mult timp de când am scris

aceste ultime cuvinte. Am stat aici privind-o pe domnișoara Blossom, fără s-o văd, fără să văd nimic. Acum înțeleg totul mult mai limpede ca de obicei, ceea ce se petrece adesea după ce m-a lovit inspirația. Mobila pare aproape însuflețită și parcă se apleacă spre mine, ca scaunul din tabloul lui van Gogh. Cele două paturi, ulciorul și lighenașul meu, masa de toaletă din bambus... câți ani le-am împărțit eu și Rose! Eram atât de scrupuloase în a respecta fiecare jumătatea ei din masa de toaletă. Acum pe ea nu mai e niciun obiect de-al ei, cu excepția unui suport pentru inele din porțelan roz, pentru care n-a avut niciun inel. Ei, acum are unul.

Acum mi-am dat seama ce m-a sâcâit toată săptămâna! Doamne, nu o invidiez pe Rose, mi-e dor de ea! Nu mi-e dor de ea pentru că e plecată – deși m-am simțit cam singură – ci mi-e dor de acea Rose care s-a dus pentru totdeauna. Până acum am fost două, așteptând ca viața să înceapă, discutând cu domnișoara Blossom noaptea, întrebându-ne, sperând: două fete din romanele lui Brontë sau Austin, sărace, dar curajoase, cele două „Fete din castelul Godsend”. Acum e numai una și nimic nu va mai fi vreodată la fel de amuzant.

O, ce egoistă sunt când Rose e atât de fericită! Sigur că n-aș vrea ca lucrurile să stea altfel: chiar și în ceea ce mă privește aștept cu nerăbdare cadourile, deși... mă întreb dacă nu e o capcană să ai o groază de bani? Nu cumva în cele din urmă asta face lucrurile să-și piardă farmecul? Când mă gândesc cât m-am bucurat de rochia mea verde de olandă după ce nu mai avusesem o rochie nouă de ani de zile! Oare Rose va mai putea să simtă așa ceva după vreo câțiva ani?

Un lucru știu sigur: ador rochia mea de olandă

verde, deși a costat numai douăzeci și cinci de șilingi. „Numai” douăzeci și cinci de șilingi! Când am cumpărat rochia au părut o avere.

Ab tocmai a intrat mieunând. Probabil e ora ceaiului, motanul ăsta are un ceas în stomac. Da, îl aud pe Stephen vorbindu-i Héloïsei în curte și pe tata strigându-l pe Thomas pe fereastra locuinței portarului ca să-l întrebe dacă i-a adus exemplarul din *Scout.* (Serios, ce poate face un adult cu *Scout?)*

Mă întreb dacă Thomas și-a adus aminte să ia scrumbie afumată…

Da, și-a adus aminte – tocmai am strigat la el de la etaj. Acum ne aduce adesea pește de la King’s Crypt. Ei, se spune că e bun pentru creier, poate îl va ajuta pe tata. O, scrumbie afumată la ceai, două de fiecare! Trei, dacă vrea cineva.

Mă simt mai bine.

Trebuie să cobor să-mi hrănesc familia.

Capitolul 12

E Miezul Verii și e o zi frumoasă ca numele ei.

Scriu în mansardă. Am ales locul ăsta pentru că de aici pot vedea Belmotte pe fereastră. Mai întâi am crezut că o să mă instalez pe gorgan, dar mi-am dat seama că ar fi prea mult, că acolo aș tot retrăi lucrurile în loc să le descriu. Și trebuie să scriu astăzi, ca să am totul pe hârtie pentru totdeauna, intact și minunat, neatins de tristețea ce va veni – căci sigur va veni, creierul meu mi-o spune. Credeam că va veni în dimineața asta, dar n-a făcut-o… o, aproape cred că n-o va face niciodată.

Este greșit din partea mea să mă simt atât de fericită? Poate ar trebui chiar să mă simt vinovată?

Nu, nu eu am făcut lucrurile să se întâmple și ele nu pot răni pe nimeni în afară de mine. Nu am și eu dreptul la bucurie? Atât cât va dura…

E ca și cum mi-ar înflori ceva în inimă, ca un freamăt de aripi… o, dac-aș putea scrie poezie, cum făceam în copilărie! Am încercat, dar cuvintele erau ieftine ca un cântec dulceag. Așa că am rupt totul. Trebuie să descriu tot ce s-a petrecut ieri, simplu, fără afectare și figuri de stil. Dar mi-aș dori să fiu poet și să-mi aduc tributul…

Frumoasa mea zi de ieri a început când a răsărit soarele. Mă trezesc adesea la ora aceea, dar de obicei adorm din nou. Ieri mi-am amintit imediat că era Ajunul Miezului Verii, ziua mea favorită, și am rămas trează, așteptând nerăbdătoare și plănuind ritualurile de pe gorgan. Păreau cu atât mai prețioase cu cât mă întrebam dacă nu va fi ultimul an în care le voi oficia; nu simțeam că era cazul, dar Rose se săturase de ele cam pe când avea vârsta mea de-acum. Și am fost de acord cu ea că ar fi fost absurd să ia parte la ele numai așa, ca să pozeze. A fost foarte ciudat anul trecut, când Topaz a avut amabilitatea de a mă însoți și totul a luat o turnură cum nu se poate mai păgână. Cele mai frumoase ocazii au fost cele când eu și Rose eram destul de tinere ca să ne simțim ușor înfricoșate.

Am ținut prima oară ceremonia când aveam nouă ani. Mi-a venit ideea după ce am citit o carte despre folclor. Mama a considerat-o nepotrivită pentru o fetiță creștină (îmi amintesc ce uimită am fost să mi se spună creștină) și s-a temut să nu ne ia foc rochiile în timp ce dansam în jurul rugului aprins. A murit în iarna următoare și de următorul Ajun al Miezului Verii am avut un rug și mai mare și, în timp ce puneam lemne pe el, m-am gândit brusc la ea și m-am întrebat

dacă ne vede. M-am simțit vinovată, nu numai din pricina focului, ci pentru că nu-mi mai era dor de ea și mă distram. Apoi a venit vremea prăjiturii și m-am bucurat că pot să mănânc două bucăți – ea nu-mi dădea voie să mănânc decât una – dar în final am luat una singură. Mama lui Stephen ne făcea întotdeauna o prăjitură cu fructe în cinstea Miezului Verii; toată familia mânca din ea, dar eu și Rose nu lăsam pe nimeni să se alăture ceremoniei noastre de pe gorgan. Deși, din anul în care am văzut Silueta, Stephen a început să se ațină în curte pentru cazul în care strigam după ajutor.

Ieri, stând întinsă în pat și urmărind soarele care se ridica din lanul de grâu, am încercat să-mi amintesc toate Ajunurile noastre în ordine cronologică. Am ajuns până la anul în care a plouat atât de tare că am încercat să aprindem focul sub o umbrelă. Apoi am ațipit din nou și am avut parte de cel mai minunat somn, ușor și cețos. Am visat că eram în vârful turnului Belmotte la răsărit și în jurul meu era un mare lac auriu, întins cât vedeai cu ochii. Din castel nu mai rămăsese nici urmă, dar asta nu părea să mă deranjeze deloc.

În timp ce pregăteam micul-dejun, Stephen mi-a spus că nu o să vină la prânz, așa cum face de obicei sâmbetele, fiindcă se ducea la Londra să pozeze din nou pentru doamna Fox-Cotton.

— Vrea să înceapă lucrul mâine, la prima oră a dimineții, așa că o să plec de azi și o să dorm acolo, mi-a explicat el.

L-am întrebat dacă avea în ce să-și împacheteze hainele și mi-a arătat o geantă de voiaj din covor[28],

28 *Carpet bag,* geantă de voiaj confecționată din covor oriental, mai ușoară decât cuferele de călătorie care necesitau ajutorul hamalilor.

roasă de molii, care-i aparținuse mamei sale.

— Vai de mine, nu poți să pleci cu aia, i-am zis eu. O să-ți dau servieta mea de la școală, dacă e destul de mare.

— O să fie, sunt convins, a zis el râzând larg.

Am descoperit că își luase numai cămașa de noapte, lama de ras, pieptenele și periuța de dinți.

— Nu poți să-ți cumperi un halat din alea cinci guinee pe care le-ai câștigat ultima dată? l-am întrebat.

El a zis că avea alte lucruri de făcut cu ele.

— Ei, din leafa ta atunci. Nu trebuie să ne-o mai dat acum că avem două sute de lire.

Dar el a spus că nu ar schimba nimic fără să discute cu Topaz.

— Poate că ea contează pe mine. Și două sute de lire nu durează la nesfârșit. Nu începe să te simți bogată. Nu e sigur.

În cele din urmă a acceptat să ia în calcul posibilitatea de a-și cumpăra un halat, dar știam că a zis-o numai ca să-mi facă mie plăcere. Ba nu, cred că a zis-o ca să încheie discuția. A renunțat să mai încerce să-mi facă toate voile. Și fără îndoială asta e foarte bine.

De abia plecase Stephen când tata a coborât îmbrăcat în costumul lui cel mai bun. Și el pleca la Londra, și încă pentru două zile, nici mai mult, nici mai puțin!

— Unde o să stai, la Cottoni? m-am aventurat eu.

„Aventurat” însemnând felul în care îi pun întrebări zilele astea.

— Ce – unde? Da, probabil că da. E o idee bună. Ai vreun mesaj pentru fete? Nu vorbi un minut!

L-am privit uluită. Luase o farfurie de pe masă și o

examina cu atenție… Era doar o farfurie crăpată cu un motiv chinezesc numit „crengi de salcie”, pe care o găsisem în cotețul găinilor și o recuperasem ca să compensez lipsa veselei.

— Interesant. Ce mai posibilitate, a zis el în cele din urmă, apoi a pornit către locuința portarului, luând și farfuria cu el.

După câteva minute s-a întors fără ea și s-a așezat la micul dejun.

Observasem că era preocupat, dar voiam să știu ce avea de gând cu farfuria. L-am întrebat dacă era valoroasă.

— Poate că da, poate că nu, a zis el privind în gol.

— Știi pe cineva care să vrea s-o cumpere?

— S-o cumpere? Nu fii prostuță. Și nu vorbi.

M-am dat bătută.

Apoi a urmat obișnuita agitație de a-l porni la drum la timp ca să prindă trenul. I-am scos bicicleta afară și l-am așteptat în curte.

— Unde ți-s lucrurile de dormit? am întrebat când a ieșit și s-a apropiat de mine cu mâinile goale.

El a părut vag surprins, apoi a zis:

— O, ei bine, n-aș reuși să car o valiză pe bicicletă. Mă descurc eu fără. A…

Zărise geanta de voiaj a lui Stephen, pe care o aruncasem afară din bucătărie pentru că era plină de larve de molii.

— Ei, uite, cu asta m-aș descurca. Aș putea s-o agăț de coarnele bicicletei. Repede, adu-mi lucrurile!

Am încercat să-i atrag atenția că geanta era oribilă, dar el m-a împins în casă, strigând indicații în urma mea, așa că am auzit „Pijamale!” în timp ce traversam bucătăria, „Trusa de bărbierit!” când goneam pe scări și „Periuță de dinți, batiste și o

cămașă curată, dacă am vreuna!” în timp ce cotrobăiam prin dormitorul lui. Când am ajuns în baie a răsunat un răcnet: „Destul! Coboară imediat că altfel pierd trenul!”, dar când am coborât în fugă părea să fi uitat că se grăbește. Stătea pe treapta de la intrare studiind covorul din care era făcută geanta.

— Ce interesant: pseudopersan, a zis el, apoi a sărit în sus strigând: Cerule mare, dă-mi lucrurile alea! căci orologiul bisericii, anunțând jumătatea de oră, îl readusese cu picioarele pe pământ.

A îndesat totul în geantă, a agățat-o de coamele bicicletei și a pornit cu toată viteza, distrugând colțul răsadului de flori. La poartă a frânat brusc, a sărit de pe bicicletă și s-a repezit pe scările turnului, lăsând bicicleta într-o poziție atât de nesigură încât a căzut. Când m-am apropiat în fugă s-o ridic, el cobora ducând farfuria cu motiv chinezesc. A vârât-o în geanta de voiaj și a pornit din nou, pedalând frenetic, cu bagajul lovindu-i-se de genunchi. La prima cotitură a aleii a întors brusc capul ca să-mi strige „La revedere!” și puțin a lipsit să nu cadă de pe bicicletă. Apoi a dispărut. Niciodată nu l-am mai văzut purtându-se atât de smucit… sau poate că da? Nu era așa în zilele când obișnuia să-și iasă din fire?

În timp ce mă întorceam către casă mi-am dat seama că aveam să fiu singură pe parcursul nopții, căci Thomas își petrecea weekendul cu Harry, prietenul lui de la școală. Pentru o clipă m-am simțit descumpănită și părăsită, dar în curând m-am convins că nu aveam de ce mă teme: vagabonzii arareori se aventurează pe aleea noastră și când o fac de obicei sunt foarte drăguți. Și oricum Héloïse e un excelent câine de pază.

Odată ce m-am obișnuit cu ideea de a fi singură

atâta timp, chiar a început să-mi placă. Savurez de fiecare dată sentimentul cu totul diferit pe care îl încerci când ești singur într-o casă și gândul că voi putea savura sentimentul ăsta vreme de două zile l-a intensificat și mai tare. Castelul părea să-mi aparțină într-un fel în care nu-mi aparținuse până acum. Ziua părea să fie în întregime a mea. Am avut chiar sentimentul că eram mai stăpână pe propria-mi persoană decât de obicei. Am devenit foarte conștientă de toate mișcările mele: dacă îmi ridicam brațul îl priveam gândindu-mă: „E al meu!” Și savuram fiecare mișcare, atât efortul fizic în sine, cât și atingerea aerului; era ciudat cum părea să mă mângâie aerul chiar și când stătea absolut nemișcat. Toată ziua m-am simțit ușoară ca o pasăre. Și fericirea avea un gust straniu, ca și cum aș mai fi trăit-o și mi-o reaminteam. O, cum pot să-l recâștig, sentimentul acela familiar ca o întoarcere acasă? Acum mi se pare că toată ziua a fost ca o stradă către o casă pe care am iubit-o cândva și pe care am uitat-o, a cărei amintire revenea vag, treptat, pe măsură ce înaintam, în așa fel încât numai când căminul meu mi s-a ivit în fața ochilor am exclamat: „Acum știu de ce am fost fericită!”

Ce farmece țes cuvintele! Când am scris despre stradă, a și răsărit dinaintea ochilor mei. O văd și acum, mărginită de copaci cu trunchiuri netede, ale căror coroane se întâlnesc mult deasupra mea. Văzduhul liniștit e plin de pace, dar cumva stăruie o așteptare, așa cum mi s-a părut odată când eram în catedrala din King’s Crypt la apus. Colind la nesfârșit pe sub acoperișul boltit de crengi și frunze… și, în tot acest timp, strada asta e ziua de ieri, acea lungă apropiere de frumusețe. Ce stranii sunt imaginile din

mintea mea…

Tocmai am privit cerul: niciodată n-am văzut un albastru mai viu. Nori mari ca niște perne de puf trec pe dinaintea soarelui și marginile lor strălucesc ca argintul. Toată ziua e argintie, scânteietoare, păsările cântă strident… Ziua de ieri a fost aurie, chiar și lumina dimineții părea puțin somnoroasă, toate sunetele erau parcă înăbușite.

Pe la ora zece îmi terminasem toate treburile și mă întrebam ce voi face cu restul dimineții. Am colindat prin grădină, am privit un sturz care asculta după viermii ascunși în iarbă și în cele din urmă am poposit pe malul ierbos al șanțului. Când mi-am vârât mâna în apa scânteietoare, era mai caldă decât mă așteptasem, așa că am decis să mă scald. Am ocolit castelul înot de două ori, auzind tot timpul în minte *Muzica apelor* a lui Händel.

Pe când îmi atârnam costumul de baie la uscat la fereastra dormitorului, mi-a venit deodată chef să mă lungesc la soare fără nimic pe mine. Nu mai simțisem asta niciodată – la noi în casă, Topaz deține monopolul asupra nudității – dar cu cât mă gândeam mai mult, cu atât mi-o doream mai tare. Și mi-a venit ideea strălucită să-mi fac baia de soare în vârful turnului de deasupra dormitorului, unde nimeni, lucrând pe ogor sau apropiindu-se pe alee, nu m-ar fi putut vedea. M-am simțit foarte ciudat târându-mă goală pe scările reci și aspre. Mi s-a părul palpitant într-un mod misterios, pe care nu mi l-am putut explica. Ieșirea în vârf a fost minunată: căldura și lumina mi-au căzut pe umeri și m-au învăluit ca o mantie imensă. Dalele erau atât de fierbinți că mi-au ars tălpile. M-am bucurat că mă gândisem să-mi aduc o pătură pe care să mă întind.

Era minunat de intim. Turnul ăsta este cel mai bine conservat din toate: cercul crenelat e complet, deși are câteva fisuri adânci. Într-una dintre ele a răsărit o gălbenea. Odată ce m-am lungit, nu mai puteam vedea meterezele fără să-mi întorc capul. Nu mai rămăsese decât bolta năpădită de soare a cerului senin.

Ce diferență între a purta până și cel mai sumar costum de baie și a nu purta nimic! După câteva minute mi s-a părut că trăiesc prin fiecare centimetru al trupului așa cum trăiesc de obicei cu mintea, inima și mâinile. Am a avut senzația fascinantă că puteam gândi la fel de bine cu membrele ca și cu creierul, și deodată întregul meu trup și-a zis că nonsensurile lui Topaz despre comuniunea cu natura s-ar putea să nu fie chiar aiureli. Căldura soarelui era ca o mână gigantică apăsându-mă cu blândețe, adierea vântului – ca atingerea unor degete delicate. Felul în care am adorat eu natura a avut dintotdeauna legătură cu magia și folclorul, deși uneori a luat o turnură sacră. N-a fost nici pe departe așa. Cred că asta înțelege Topaz prin păgânism. Oricum, a fost palpitant.

Dar m-am încins foarte tare. Și, când m-am întors pe burtă, am descoperit că spatele meu nu era interesat să comunice cu natura. Am început să gândesc numai cu creierul, așa cum e normal, și el se simțea cam claustrofobic, probabil pentru că nu avea altceva ce să privească decât acoperișul, ceea ce era foarte plicticos. Am început să ascult tăcerea, și niciodată nu mai pomenisem o dimineață atât de liniștită. Nu lătra niciun câine, nu cotcodăcea nicio găină și, cel mai straniu, nicio pasăre nu cânta. Păream să mă aflu într-un glob de căldură unde sunetele nu existau. Tocmai când mă gândeam că

poate surzisem, am auzit un mic sunet ca o mărgică: tic, tic... nu-mi dădeam seama ce era. Plici, plici. Am rezolvat misterul: era costumul meu de baie picurând în apa șanțului. Apoi o albină a zumzăit în gălbenea, aproape de urechea mea, și deodată ai fi zis că toate albinele verii bâzâiau în înaltul cerului. Am sărit în sus și am văzut un aeroplan apropiindu-se tot mai tare, așa că m-am refugiat pe scări și am rămas acolo, numai cu capul afară. Aeroplanul a zburat atât de jos pe deasupra castelului, încât mi-a trecut prin minte ideea ridicolă că sunt o doamnă medievală din familia de Godys care vede, prin secole, un bărbat zburând și poate speră că este un iubit venit s-o cucerească.

După asta doamna medievală a coborât atentă scările și și-a pus rochia. Tocmai terminam să mă îmbrac când poștașul a intrat în curte și a strigat:

— E cineva acasă?

Avea un pachet – pentru mine! Rose se întorsese și comandase parfumul „Miezul Verii". Și eu care credeam că uitase! O, fascinant cadou! Înăuntrul ambalajului exterior era un altul, alb cu flori colorate, și sub el o cutie albastră din ceva catifelat la atingere, în care se afla o sticlă pe care erau gravate luna și stelele și în ea un parfum verde palid. Dopul era fixat cu sârmă argintie și sigilii argintii. La început m-am gândit să-l deschid imediat, apoi am decis să fac din asta un preludiu al ceremoniei, ceva ce să aștept cu nerăbdare toată ziua. Așa că am pus sticluța pe jumătatea măsuței de toaletă ce îi aparținuse Rosei și i-am trimis valuri de mulțumiri. Voiam să-i scriu după „practicile mele de pe Belmotte", cum le zice ea. Și să-i spun că m-am dat cu parfum în cinstea lor... O, de ce nu i-am scris imediat? Ce-o să-i spun acum?

Mi-era foame, dar nu aveam chef să gătesc, așa că

am luat un prânz minunat cu fasole rece – ce fericire că ne putem permite din nou conserve! Am mai mâncat pâine cu unt și salată, budincă rece de orez, două felii de prăjitură (adevărată, de la prăvălie) și lapte. Hel și Ab au stat pe masă și au căpătat gustări, deși, desigur, fiecare avusese parte de propriul prânz. Amândoi au făcut o pasiune subită pentru fasolea la conservă, deși sunt puține mâncărurile pentru care nu fac o pasiune: Héloïse a acceptat chiar o frunză de salată sărată. (în perioada când familia noastră a flămânzit, a devenit practic vegetariană.) Apoi, cu burțile foarte pline, am tras un pui de somn în patul cu baldachin, cu Ab ghemuit la picioare și Hel cu spatele lipit de pieptul meu, ceea ce făcea să-mi fie cam cald, dar îmi dă întotdeauna o senzație foarte plăcută.

Am dormit cu toții ore în șir. Nu cred că am mai dormit atât în timpul zilei. M-am simțit cumplit de vinovată când m-am trezit și am descoperit că era aproape ora patru. Hel a dat din coadă ca și cum tocmai m-aș fi întors de undeva, iar Ab ne-a aruncat o privire de parcă nu ne mai văzuse în viața lui, după care a sărit din pat, și-a ascuțit puțin ghearele pe unicul picior al domnișoarei Blossom și a coborât la parter. Peste câteva minute, când m-am uitat în curte, era cocoțat pe zidul de apărare cu un picior ațintit spre cer, spălându-se cu asiduitate. Asta mi-a dat ideea să mă spăl și eu pe cap.

După asta a venit vremea să adun flori pentru ceremonie.

Trebuie să fie flori de câmp. Nu-mi mai aduc aminte dacă așa cere tradiția sau dacă eu și Rose am născocit-o: nalbă, gușa-porumbelului și clopoței pentru ghirlandele pe care ni le atârnăm în jurul gâturilor, buchete de degetar în mâini și mereu

trandafiri sălbatici în păr. Chiar și după ce Rose a renunțat la ceremonie, a mai luat uneori parte la culesul florilor pentru ghirlande. Ieri i-am tot vorbit și o auzeam răspunzându-mi și asta m-a făcut să-mi fie dor de ea mai mult ca niciodată, așa că în schimb am vorbit cu Héloïse. Am avut parte de cea mai plăcută și liniștită plimbare de-a lungul aleii și pe câmp, cu Héloïse cărând din când în când coșul cu flori preț de câteva secunde, cu toată jumătatea ei posterioare gudurându-se mândră. Una dintre cele mai frumoase priveliști pe care le știu e cea a lui Héloïse mirosind un clopoțel cu nasul ei lung, alb și aparent golaș. Cum pot spune oamenii că bull-terierii sunt urâți? Héloïse e superbă, deși în aceste ultime săptămâni de opulență s-a cam îngrășat.

Am pus florile în apă – cele sălbatice mor atât de repede fără apă, încât niciodată nu-mi fac ghirlanda înainte de ora șapte seara. Până atunci am adunat suficiente crenguțe ca să pornesc focul – Stephen îmi cară de fiecare dată bușteni – și mi-am împachetat coșulețul. Când mi-am terminat ghirlanda era aproape opt și răsărea o lună palidă, deși cerul era încă albastru. M-am schimbat în rochia mea verde de olandă, mi-am pus ghirlanda și trandafirii sălbatici și apoi, în ultima clipă, am deschis parfumul de la Rose.

Am adulmecat adânc și m-am pomenit înapoi în magazinul unde fuseseră depozitate blănurile. O, superb miros! Dar ce ciudat, nu-mi mai amintea deloc de clopoței! Am turnat puțin pe o batistă și am fluturat-o, reușind astfel să-i recapturez pentru o clipă, dar în cea mai mare parte se simțea o dulceață misterioasă, nedefinită, un simbol al Londrei și al luxului. Acoperea vagul parfum al florilor sălbatice și am știut să va strica mirosul plăcut ce se ridică din

iarba de pe Belmotte după o zi fierbinte. Așa că am decis să nu mă dau cu el la ceremonie. L-am mai adulmecat odată și pe urmă am fugit în bucătărie să iau sacul cu crenguțe și coșul și am pornit. M-am bucurat că Héloïse nu era prin preajmă ca să se ia după mine, fiindcă întotdeauna vrea să mănânce prăjitura ceremonială.

Când am urcat dâmbul nu se simțea nicio adiere de vânt. Soarele era jos pe linia orizontului. De obicei încep ceremonia privindu-l cum dispare, dar încercatul parfumului îmi luase mai mult decât mă așteptasem. Cerul din spatele turnului Belmotte era galben apos, străbătut de o dâră de verde, un verde viu, magic de frumos. Dar s-a șters repede și dispăruse de tot când am ajuns la pietrele pe care le folosim ca să izolăm focul. Am privit până s-a stins și galbenul, apoi m-am întors spre luna care încă atârna jos deasupra lanurilor de grâu. Albastrul din jurul ei se adâncise atât de mult că nu mai părea palidă, aducând cu o grămadă de omăt luminos.

Domnea o pace atât de adâncă, încât am avut senzația că sunt înfășurată în ceva moale și gros care mă împiedica să mă mișc, dar când ceasul bisericii a bătut nouă m-am trezit în sfârșit din toropeală. Am golit sacul cu crenguțe în interiorul cercului de pietre și am pus peste ele micii bușteni pe care mi-i lăsase Stephen. Îmi adusese și niște crengi lungi și suple pe care le-am pus deasupra bușteni lor ca pe stâlpii unui wigwam. Apoi m-am dus în turn pentru a face focul.

Adevăratul foc ceremonial din care ar trebui să aprindă rugurile Miezului Verii trebuie făcut frecând între ele două bucăți de lemn, dar când pregăteam prima noastră ceremonie eu și Rose am petrecut o oră cu această îndeletnicire fără să producem nici măcar o

scânteie. Ca urmare, am decis că-i suficient de păgân să lăsăm în turn niște chibrituri și să aprindem o lumânare. Apoi Rose a ieșit afară cu ea și eu am urmat-o agitând buchetul de degeței. Mereu ne-a fascinat faptul că o flacără atât de plăpândă putea face amurgul să pară mai profund și mai albastru. Consideram că acesta era începutul magiei și era extrem de important ca lumânarea să nu se stingă în vreme ce coboram treptele turnului și traversam dâmbul. În serile cu vânt foloseam o sticlă de lampă ca să o apărăm. Noaptea trecută era atât de neclintită că abia dacă a fost nevoie s-o ocrotesc cu mâna.

Odată ce focul se aprinde, peisajul dispare în beznă, așa că am aruncat o ultimă privire către câmpurile liniștite, părându-mi rău să mă despart de ele. Apoi am aprins crenguțele. Au luat foc imediat. Îmi plac aceste prime minute ale unui foc, trosnetele și pocnetele, pâlpâitul delicat al flăcărilor, prima dâră de fum. Bușteniі s-au aprins mai greu, așa că mi-am aplecat capul la nivelul solului și am suflat. Deodată flăcările au gonit în sus pe crengile ca niște stâlpi de wigwam și am văzut luna înzăpezită printre gratiile unui cuști în flăcări. Apoi, în sfârșit, bușteniі s-au aprins și fumul lor mi-a ascuns-o. M-am ridicat repede în picioare și m-am tras mai îndărăt, ca să privesc flăcările înălțându-se tot mai sus. Toate gândurile mele păreau atrase către foc, arzând odată cu el în cercul luminat de pietre. Lumea întreagă părea plină de șuierat, trosnet și vuiet.

Apoi, de departe, din amurgul dat uitării, cineva m-a strigat pe nume.

— Cassandra?

Oare vocea venise dinspre alee sau dinspre castel? Și a cui era? Complet nemișcată, am așteptat să strige

din nou, încercând să nu mai aud vuietul focului. Fusese o voce de bărbat sau de femeie? Când am încercat să-mi amintesc, n-am auzit decât focul. După câteva secunde am început să cred că mi-o imaginasem. Apoi Héloïse a început să latre așa cum latră când se apropie cineva.

Am traversat în fugă gorganul și am privit în jos. Mai întâi ochii mei atât de plini de strălucirea flăcărilor nu au văzut nimic, apoi, treptat, lumina palidă a amurgului s-a întins din nou în jurul meu. Nu puteam însă să zăresc curtea sau aleea pentru că din șanțul de apărare se ridica o ceață deasă. Héloïse părea atât de agitată, încât am decis să cobor. Chiar când porneam, ea a tăcut și apoi, plutind prin ceață, vocea a răsunat din nou: „Cassandraaa?” O chemare lungă, tărăgănată. De data asta mi-am dat seama că era o voce de bărbat, dar nu am recunoscut-o. Eram sigur că nu-i aparținea tatei, lui Stephen sau lui Thomas. Era o voce care nu mă mai strigase niciodată.

— Sunt aici! Cine e? am strigat eu ca răspuns.

Cineva înainta prin ceață, traversând podul. Héloïse a venit în goană înaintea lui, cu un aer foarte mulțumit.

„O, sigur, e Neil!” mi-am zis deodată și am pornit să cobor gorganul în goană în întâmpinarea lui. Apoi, în sfârșit, am văzut limpede. Nu era Neil. Era Simon.

O, ce straniu e să-mi amintesc că vederea lui nu m-a bucurat! Dacă tot trebuia să sosească cineva tocmai când începusem ceremonia, îmi doream să fie Neil. N-aș învinui pe nimeni care surprinde o fată în toată firea îndeletnicindu-se cu așa ceva și o crede „de o naivitate căutată”.

În timp ce am dat mâna cu el, m-am decis să-l conduc în casă fără să spun o vorbă despre foc. Dar el

l-a privit și a zis:

— Am uitat că e Ajunul Miezului Verii. Rose mi-a povestit ce bine vă distrați voi. Frumoasă ghirlandă!

Apoi, nu știu cum, am ajuns să urcăm gorganul împreună.

El condusese până aici ca să discute cu agentul de la Scoatney și lucrase cu el toată ziua.

— După care m-am gândit să vin să vă fac o vizită ție și tatălui tău. El a ieșit? Nu se vede nicio lumină la castel.

I-am explicat despre tata și i-am spus că era posibil să-și fi făcut apariția în apartamentul mamei lui.

— Atunci va trebui să doarmă în camera mea. Suntem ca sardelele în apartamentul ăla. Ce rug splendid!

În timp ce ne așezam m-am întrebat cât îi povestise Rose despre ceremonie. Speram că nu știa decât că aprindeam un rug. Apoi l-am văzut privind coșul.

— Ce face Rose? am întrebat repede ca să-i distrag atenția de la el.

— O, e bine. Îți trimite dragostea ei, desigur. La fel și Topaz. Ăla e vinul de Porto al vicarului, despre care mi-a povestit Rose?

Sticla de medicamente se ițea din coș.

— Da, îmi dă puțin în fiecare an, am zis stânjenită.

— Îl bem sau facem o libație?

— Noi?

— O, vreau să sărbătoresc și eu. O s-o reprezint pe Rose, deși se consideră prea matură pentru asta.

Deodată am încetat să mă mai simt jenată. Mi-am dat seama că Simon era unul dintre puținii oameni capabili să găsească ceremonia Miezului Verii

romantică, privind-o ca pe o legătură cu trecutul, și că asta chiar l-ar fi putut ajuta să își regăsească rădăcinile englezești, așa cum dorea.

— Bine, asta ar fi minunat, am zis eu și am început să despachetez coșul.

El m-a urmărit cu interes.

— Rose nu mi-a spus despre pachetul ăsta de verdețuri pentru gătit. La ce folosesc?

— Le ardem. Sunt un talisman împotriva vrăjitoriei. Sigur că n-ar trebui să fie ierburi cumpărate, ci adunate la lumina lunii. Dar nu știu unde să găsesc unele care să miroasă așa frumos.

El a zis că pe viitor ar trebui să le culeg din grădina de verdețuri de la Scoatney.

— Va fi recunoscătoare să se facă utilă după ce a dat greș în mod cumplit cu salatele. Asta albă ce e?

— Sare. Ține ghinionul la distanță. Și le dă flăcărilor o frumoasă culoare albastră.

— Și prăjitura?

— Ei, o arătăm focului înainte s-o mâncăm. Și pe urmă bem vin și aruncăm câteva picături în flăcări.

— Și pe urmă dansezi în jurul focului?

I-am spus că eram prea mare pentru așa ceva.

— Ba nici vorbă, nu ești, a zis Simon. O să dansez cu tine.

Nu i-am povestit despre versurile pe care le recit de obicei, pentru că le-am compus când aveam nouă ani și nu există cuvinte pentru cât sunt de ridicole.

Flăcările înalte se domoleau. Mi-am dat seama că ne mai trebuiau vreascuri dacă voiam un rug spectaculos.

Observasem în turn niște lemne vechi, de pe vremea când obișnuiam să facem picnicuri dese pe gorgan. I-am cerut lui Simon să mă ajute să le iau.

Când am ajuns lângă turn, a rămas nemișcat un moment, privindu-i înălțimea desenată pe cer.

— Cât de înalt e? Trebuie să aibă douăzeci-douăzeci și cinci de metri, a întrebat el.

— Optsprezece, i-am răspuns. Pare mai înalt fiindcă e așa izolat.

— Îmi amintește de un tablou pe care l-am văzut cândva și care se chema *Turnul vrăjitorului.* Se poate urca până în vârf?

— Thomas s-a urcat acum câțiva ani, dar a fost foarte periculos, iar de atunci partea de sus a scărilor s-a dărâmat și mai rău. Oricum, chiar dacă ai ajunge în vârf, nu ai pe ce să ieși, fiindcă acoperișul a căzut acum câteva sute de ani. Intră și vezi!

Am urcat scara exterioară lungă până la intrare și am coborât pe scara mobilă de lemn dinăuntru. Când ne-am uitat în sus, cercul de cer aflat mult deasupra noastră era încă albastru palid, deși plin de stele. Mi s-a părut straniu să le zăresc de acolo, când afară abia fuseseră vizibile.

Pe ușa deschisă pătrundea suficientă lumină pentru ca Simon să poată privi în jur. I-am arătat piciorul scării spiralate, care este camuflat de un soi de cocoașă. (Aici ascund jurnalul.) M-a întrebat ce era dincolo de arcada ce ducea către cealaltă cocoașă.

— Acum nu mai e nimic, am zis eu. Acolo erau garderobele.

De fapt, ar fi trebuit să le zic private sau latrine, dar garderobele erau mai ușor de pomenit.

— Câte etaje a avut inițial?

— Trei. Poți să vezi palierele de pe casa scării. Era un etaj cu intrarea, o cameră deasupra și o temniță dedesubt, aici unde suntem noi.

— Fac pariu că le plăcea să se ospăteze în timp ce

prizonierii își zăngăneau lanțurile sub ei.

I-am spus că probabil se ospătau altundeva. Castelul Belmotte trebuie să fi fost mai mare cândva, deși nu a mai rămas nici urmă de el.

— Cel mai probabil acesta era unul dintre principalele turnuri de pază. Fii atent să nu te lovești de cadrul ăsta de pat.

Cadrul se afla aici când am sosit pentru prima oară: unul dublu, destul de elegant, acum o masă de fier ruginit. Tata vrusese să pună să fie mutat, dar când l-a văzut împodobit cu flori de hasmațuchi care se întindeau către lumină, i-a plăcut. Rose și cu mine găseam că e folositor pentru că ne așezam pe el, deși mama se plângea că arcurile lui lăsau cercuri ruginii pe pantalonașii noștri albi.

— E suprarealism pur, a zis Simon râzând. Nu reușesc să înțeleg de ce în țara asta zac peste tot paturi de fier abandonate.

Am zis că probabil fiindcă sunt atât de rezistente, în timp ce alte gunoaie mucegăiesc.

— Ce fată cu logică bună! Eu nu mi-aș fi dat seama de asta.

A tăcut un moment, privind înălțimile vag luminate ale turnului. O pasăre întârziată a traversat în zbor cercul înstelat și s-a așezat în cuibul ei dintr-o ambrazură.

— Poți să îi simți? Pe oamenii care chiar au trăit aici? a întrebat el.

Știam la ce se referea.

— Am încercat mai demult, dar de fiecare dată mi s-au părut niște figuri dintr-o tapiserie, nu bărbați și femei în carne și oase. E mult prea departe în timp. Dar pentru tine trebuie să însemne ceva că unul dintre strămoșii tăi a construit turnul ăsta. E păcat că

numele de Godys a pierit.

— Mi-aș boteza fiul Etienne de Godys-Cotton dacă aș crede că ar putea supraviețui cu un asemenea nume în Anglia. Crezi că ar avea șanse? În America, un copil cu numele ăsta ar fi terminat.

I-am spus că mă temeam că orice copil, din orice țară, ar fi fost terminat cu un asemenea nume. Apoi Héloïse s-a ivit deasupra, în cadrul ușii, reamintindu-ne astfel că treaba noastră era să facem rost de lemne.

Le-am târât afară de sub masa rustică și i-am înmânat fiecare creangă lui Simon, care stătea la jumătatea scării – tehnică folosită de fiecare dată de mine și de Rose. Când în cele din urmă am urcat scara, Simon m-a ajutat să ies și mi-a zis:

— Ia uite, magie pentru tine!

Ceața dinspre șanțul cu apă se rostogolea către Belmotte. Deja vălul ei acoperise pantele mai joase.

— E ca în noaptea când am văzut Silueta, am zis eu.

— Ce?

I-am povestit despre ea în timp ce transportam ramurile către rug.

— S-a întâmplat în cel de-al treilea an când am ținut ceremonia, după o zi foarte fierbinte și fără vânt, cum a fost cea de azi. În timp ce ceața înainta către noi, s-a adunat dintr-odată într-o formă uriașă la fel de înaltă, ba nu, chiar mai înaltă decât turnul. A rămas așa, între noi și castel. Părea să se prăbușească peste noi. N-am mai fost atât de îngrozită în viața mea. Și cel mai straniu lucru e că niciuna dintre noi n-a încercat să fugă. Am țipat și ne-am aruncat cu fețele la pământ dinaintea ei. Era un elemental, desigur. Tocmai spusesem o vrajă ca să invoc unul.

El a râs și a zis că trebuie să fi fost vreun capriciu al ceții.

— Bietele copile! Și pe urmă ce s-a întâmplat?

— M-am rugat lui Dumnezeu să îl ia de acolo și El, în amabilitatea Lui, l-a luat. Rose a fost vitează și și-a ridicat ochii după un minut sau două și dispăruse! După asta mi-a părut chiar rău pentru el: probabil că nu-l mai invocase nimeni de când cu britonii din vechime.

Simon a râs din nou, apoi m-a privit curios:

— Doar nu cumva, din întâmplare, încă mai crezi că a fost un elemental?

Oare mai credeam? Știu numai că mă uitam în jos, către ceața ce înainta – prima ei năvală se domolise și acum se furișa încet – și deodată amintirea acelei forme colosale a revenit atât de înspăimântătoare, încât puțin a lipsit să nu țip. Am reușit în schimb să râd neconvingător și am început să arunc lemne pe foc ca să schimb subiectul.

Și Rose crezuse că era un elemental și ea avea aproape paisprezece ani pe atunci, nefiind deloc înclinată către plăsmuiri ale imaginației.

Când focul a început din nou să ardă cu flăcări înalte, am simțit că era mai bine să terminăm odată ceremonia. Reîncepusem să mă simt puțin cam jenată, așa că am fost cât mai practică posibil. Trebuie să recunosc că renunțarea la poezie a făcut totul cam plicticos. Am ars sarea și ierburile și am împărțit prăjitura cu Héloïse. Simon a mâncat doar o bucățică foarte mică, fiindcă luase o cină copioasă. Apoi am băut vinul de Porto al vicarului. Aveam un singur pahar, așa că Simon a fost nevoit să bea din sticlă, ceea ce, a zis el, i-a dat o savoare foarte interesantă. Apoi ne-am făcut libațiile, plus încă una pentru Rose.

Speram să ne mărginim la asta, dar Simon mi-a amintit cu fermitate despre dansul în jurul focului. În cele din urmă am alergat de șapte ori în jurul rugului, cu Héloïse pe urmele noastre, lătrând ca nebuna. Era cumva ca și cum Simon s-ar fi pus la mintea copiilor, dar știam că nu asta voia și a fost atât de cumsecade, încât am simțit că era cazul să pretind că mă distram. Am reușit chiar să fac câteva sărituri deosebite. Dacă vrei sărituri, Topaz e persoana potrivită: anul trecut a făcut să se zguduie gorganul.

— Și acum ce facem? a întrebat Simon când, în cele din urmă, ne-am trântit pe iarbă. Nu trebuie s-o sacrificăm pe Héloïse?

În clipa aceea ea încerca de zor să ne spele pe față, încântată că reușise să ne prindă după ce ne fugărise atât.

— Dacă o facem să sară peste tăciuni o s-o vindecăm de epizootie, de care de fapt nu suferă. Nu mai e nimic de făcut, cu excepția faptului că de obicei stau aici până se stinge focul și încerc să mă imaginez înapoi în trecut.

Sigur că asta s-a dovedit foarte pe gustul lui Simon, dar n-am ajuns prea departe în trecut pentru că nu ne opream din vorbit. Unul din lucrurile pe care le-a spus a fost că nu se va obișnui niciodată cu miracolul lungului amurg englezesc. Nu-mi dădusem seama până atunci că avem amurguri lungi: americanii par să aibă darul de a zice lucruri care-i fac pe englezi să remarce Anglia.

Un covor de ceață se târâse până la câțiva pași de noi, dar pe urmă nu a mai înaintat. Simon a zis că probabil am fermecat-o eu. Jos, la nivelul șanțului, urcase până ce din castel nu se mai vedeau decât turnurile, răsărind deasupra ei. Focul s-a stins iute și

în curând nu a mai rămas decât un fum cenușiu destrămându-se în amurgul cenușiu. L-am întrebat pe Simon dacă vedeam cu ajutorul celei din urmă lumini a zilei sau al celei dintâi raze de lună, și chiar era greu să-ți dai seama. Apoi, treptat, lumina lunii a câștigat și ceața ce învăluia castelul a devenit argintie.

— Poate cineva picta asta? a zis Simon. Debussy ar fi putut-o face prin muzică. Îți place?

A trebuit să recunosc că nu auzisem o notă de Debussy.

— O, sigur nu l-ai auzit? Nici măcar la gramofon sau la radio?

Când i-am spus că nu aveam nici gramofon, nici radio, a părut șocat. Cred că americanilor le vine greu să creadă că există cineva pe lume care să nu le aibă.

Mi-a spus că la Scoatney există un aparat nou care își schimbă singur discurile. Am crezut că glumea până când mi-a explicat cum funcționa. A sfârșit prin a spune:

— Ce-ar fi să te conduc chiar acum acolo ca să-l auzi? Am putea să ciugulim ceva.

— Dar ziceai că te-ai îmbuibat la cină, i-am reamintit.

— Ei, eu o să vorbesc și tu o să mănânci. Iar Héloïse poate gusta un os la bucătărie. Uită-te cum încearcă să-și curețe roua de pe bot cu labele! Vino, iarba asta e foarte umedă!

M-a tras în picioare.

Am acceptat cu bucurie, fiindcă eram fabulos de flămândă. Simon a strivit în picioare tăciunii muribunzi, în timp ce eu m-am dus să închid ușa turnului. Am stat câteva clipe în vârful scărilor, încercând să regăsesc sentimentele pe care le trăiesc de obicei în Ajunul Miezului Verii, căci până atunci

fusesem prea ocupată să-l distrez pe Simon ca să mă concentrez asupra lor. Și deodată mi-am dat seama că avusesem dreptate să mă tem că putea fi ultimul an în care mai țineam ceremonia și că, dacă aș mai ține-o vreodată, eu aș fi cea care s-ar pune la mintea copiilor. Am simțit doar o vagă tristețe, pentru că înaintea mea se întindea glorioasă cina de la Scoatney. Dar mi-am zis că, Simon sau ne-Simon, o să lansez chemarea de adio, de data asta unul pentru totdeauna, nu doar pentru un an. Chemarea e un strigăt straniu, fără cuvinte, compus din toate vocalele. Era senzațională când eu și Rose o lansam împreună, dar mă descurc bine și singură. „Ayieou!” am strigat și zidurile castelului mi-au trimis înapoi ecoul, așa cum știam că o vor face. Apoi Héloïse și-a ridicat capul și a urlat… și urletul ei a avut și el ecou. Simon era fascinat: a zis că a fost cel mai reușit moment al ceremoniei.

Coborârea de pe Belmotte a fost tare stranie: fiecare pas ne cufunda tot mai mult în ceață, până când în cele din urmă aceasta ni s-a închis deasupra capetelor. Era ca și cum te-ai fi înecat în fantoma unei ape.

— Mai bine ți-ai lua o haină, pentru că mașina nu are acoperiș. Te aștept, a zis Simon când traversam podul către curte.

Am fugit la etaj să mă spăl pe mâini. Erau murdare după ce mânuisem lemnele. Și mi-am dat cu puțin „Miez de Vară” pe rochie și pe batistă: părea numai potrivit pentru o cină târzie. Ghirlanda de flori era încă proaspătă, așa că mi-am pus-o pe deasupra hainei, dar în timp ce coboram scările m-am gândit că puteam să par cam afectată și că în mod sigur florile aveau nevoie de apă, așa că în timp ce traversam

podul suspendat am aruncat-o în șanț.

Nu era mașina obișnuită de la Scoatney, ci una nouă, foarte lungă și foarte joasă, atât de joasă, încât am avut senzația că o să dau cu fundul de drum.

— Cred că e puțin cam prea spectaculoasă, dar Rose s-a îndrăgostit de ea, a zis Simon.

Noaptea s-a dovedit minunat de senină odată ce ne-am îndepărtat de castel. Am privit înapoi de pe porțiunea mai înaltă a drumului din Godsend și n-am putut vedea decât un delușor de ceață ridicându-se din ogorul de grâu luminat de lună.

— Dacă mă întrebi pe mine, e o vrăjitorie la mijloc, a zis Simon. Poate când te aduc înapoi o să descoperim că a dispărut de-a binelea.

Era fascinant să mergi cu mașina cea nouă. Ochii noștri se aflau la același nivel cu taluzurile abrupte pe care crește gardul viu și fiecare fir de iarbă era nespus de verde în lumina farurilor, părând mai însuflețit decât în bătaia celui mai puternic soare. Trebuia să mergem încet din pricina iepurilor: Héloïse tot încerca să se repeadă la ei prin parbriz. O biată făptură a fugit în fața noastră atâta timp, încât Simon a oprit în cele din urmă mașina și a stins farurile, pentru ca ființa să își recapete suficientă judecată și să sară într-un șanț. În timp ce așteptam și-a aprins o țigară și apoi ne-am rezemat uitându-ne la stele și discutând despre astronomie și despre faptul că spațiul se întindea la nesfârșit, ceea ce era îngrijorător.

— Și, desigur, mai e și eternitatea, am zis eu, apoi ceasul bisericii din Godsend a bătut ora zece și Simon a zis că trebuia să recuperăm timpul pierdut.

La Scoatney erau puține lumini aprinse și m-am întrebat dacă nu cumva servitorii se duseseră cu toții la culcare, dar valetul ne-a ieșit în întâmpinare. Ce

extraordinar trebuie să fie să-i zici unui ins înalt și impozant: „Adu o tavă cu ceva de mâncare pentru domnișoara Mortmain în pavilion, dacă ești amabil”, fără ca măcar să te scuzi că îi dai bătaie de cap la ora aia din noapte. I-am cerut eu scuze și valetul a zis: „Niciun deranj, domnișoară!”, dar pe un ton foarte distant. În timp ce a pornit pe urmele Héloïsei (care deja cunoaște drumul către bucătărie), mi-am dat brusc seama că în curând va fi valetul lui Rose. M-am întrebat dacă ea se va obișnui vreodată cu el.

Am traversat holul slab luminat și am ieșit în spatele casei.

— Uite și ierburile tale culese la lumina lunii, a zis Simon.

M-a condus printr-o grădină de legume destul de plictisitoare – ideea de ierburi e mult mai interesantă decât privitul lor – până în grădina cu plante acvatice și a pornit fântânile din centrul lacului oval. Ne-am așezat pe o bancă de piatră și le-am privit câteva minute, apoi am intrat în pavilion. Simon a aprins o singură lumânare.

— O s-o sting când o să pornesc fonograful, a zis el. Așa o să poți vedea fântânile cât timp o să-l asculți pe Debussy, merg bine împreună.

M-am așezat lângă una dintre cele trei ferestre înalte, boltite, și am privit în jur. Nu mai fusesem în pavilion de când fusese transformat în sală de muzică. Un pian mare sosise odată cu minunatul gramofon și pe rafturile a două dulapuri pictate erau așezate zeci de albume cu muzică. Simon înainta de-a lungul lor cu lumânarea, căutându-l pe Debussy.

— Presupun că ar trebui să încep chiar cu începutul, a zis el, dar nu cred că avem nimic din *Colțul copiilor.* O să încerc *Clair de lune* și fac pariu c-

o să descoperi că o știai!

Avea dreptate. Imediat ce a început mi-am reamintit-o: o fată o interpretase la un concert al școlii. E frumoasă și gramofonul era fantastic. Ai fi zis că era cineva care cânta la pian, dar mai bine decât orice interpretare pe care o auzisem eu vreodată. Apoi discul s-a schimbat singur. Simon m-a chemat de la fereastră ca să văd și mi-a spus că următoarea piesă se chema *La Cathédrale Engloutie.* Auzi catedrala scufundată ridicându-se, cu clopotele bătând, apoi scufundându-se din nou în mare.

— Acum știi de ce am spus că Debussy ar fi putut compune castelul acela învăluit în ceață, a zis Simon.

Cel de-al treilea disc era *La Terrasse des Audiences au Clair de Lune.* A fost minunat să privesc fântânile cât am ascultat-o. Și în melodie erau fântâni.

— Ei, e clar că Debussy te-a cucerit, deși nu sunt sigur că la un moment dat n-o să te saturi de el, a zis Simon. Ești genul de copil care va dezvolta o pasiune pentru Bach.

I-am spus că la școală n-o făcusem. Unica piesă de Bach pe care o învățasem mă făcuse să mă simt ca și cum aș fi fost lovită în mod repetat în cap cu o linguriță. Dar niciodată nu ajunsesem foarte departe cu studiul muzicii: banii pentru lecții se terminaseră când aveam doisprezece ani.

— O să-ți găsesc niște Bach pe placul tău, a zis Simon.

A aprins din nou lumânarea și a început să scotocească printr-un album mare. Gramofonul nu mai cânta. M-am apropiat de dulapuri și am studiat coperțile din spate ale albumelor. Până și să citesc numele compozitorilor mi s-a părut palpitant.

— O să le asculți pe toate cu timpul, a zis Simon.

Mi-ar plăcea să încerc pe tine ceva cu adevărat modern. Păcat că lui Rose nu-i place muzica.

M-am întors către el uluită.

— Ba îi place! Cântă la pian mult mai bine ca mine. Și cântă și din gură.

— Și cu toate astea, nu-i place cu adevărat, a zis el cu fermitate. Am dus-o la un concert și părea distrusă de plictiseală. A, uite-ți cina!

A sosit pe o tavă de argint și valetul a întins o față de masă dantelată pe o mică măsuță. Era supă cu gelatină, pui rece (numai piept), fructe și vin și limonadă în caz că nu-mi plăcea vinul, dar mi-a plăcut. Simon i-a cerut valetului să aprindă toate lumânările și acesta a făcut turul aplicelor de cristal de pe pereți, cu o lumânare într-un suport lung. Am avut senzația că ajunsesem în secolul al optsprezecelea.

— Sunt decis să nu introduc electricitatea aici, a zis Simon.

După ce valetul ne-a turnat vin în pahare, Simon i-a spus că nu trebuia să ne servească și m-am bucurat, pentru că altfel aș fi avut sentimentul că trebuie să mă grăbesc cu cina. Apropo, îl cheamă Graves, dar încă nu am reușit să găsesc nonșalanța necesară pentru a-i spune pe nume.

Simon găsise discul pe care-l voia.

— Dar trebuie să aștepte până după cină. N-o să te las să înfuleci pe Bach.

A pus un disc cu muzică de dans și a dat gramofonul foarte încet, apoi s-a întors și s-a așezat cu mine la masă.

— Povestește-mi despre Rose, am zis, căci dintr-odată mi-am dat seama că mă interesasem foarte puțin de ea; chiar că fusesem egoistă.

El a vorbit despre trusou și mi-a povestit cât de

admirată era Rose oriunde mergea.

— Și Topaz, desigur, iar mama e și ea prezentabilă. Când ies toate trei împreună, ei, e o priveliște pe cinste!

Am spus că aveau nevoie de mine ca să echilibrez balanța banalității și mi-am dorit imediat să n-o fi făcut. Genul ăsta de remarcă pare să ceară complimente.

Simon a râs și mi-a spus să nu umblu după laude.

— Ești mult mai drăguță decât ar avea dreptul să fie o fată inteligentă ca tine. De fapt – și vocea îi părea ușor surprinsă – ești chiar foarte frumușică.

Am zis:

— Cred că arăt ceva mai bine când nu e Rose prin preajmă.

El a râs din nou.

— Ei, în seara asta ești în mod cert foarte drăguță.

Apoi și-a ridicat paharul în cinstea mea, așa cum l-am văzut odată ridicându-l în cinstea lui Rose. Am simțit că roșesc și am schimbat repede subiectul.

— Ai scris ceva în ultimul timp?

El a spus că începuse un eseu critic despre tata, dar că nu îi venea să-l termine.

— Nu găsesc nicio cale să nu atrag atenția asupra inactivității lui. Dacă aș putea face cea mai mică aluzie că pune ceva la cale…

O clipă m-am gândit să-i împărtășesc speranțele mele, dar ar fi trebuit să descriu comportamentul recent al tatei, iar încercarea de a pune în cuvinte faptul că citea *Little Folks* sau studia modelele de pe farfurii m-a făcut să-mi dau seama cât de ciudate erau toate astea. Așa că l-am lăsat pe Simon să vorbească în continuare despre eseul lui, deși majoritatea lucrurilor pe care le-a spus mă depășeau. Cred că e

foarte deștept.

Când am terminat minunăția de pui, el mi-a curățat o piersică. M-am bucurat, pentru că eu întotdeauna fac o mizerie îngrozitoare. Simon s-a achitat splendid de sarcină. Am observat ce mâini fine are și deodată mi-am dat seama ce voise să spună Topaz când afirmase că toate liniile lui sunt frumoase. Purta o cămașă albă de mătase – își scosese haina – și linia umerilor părea să se potrivească exact cu linia fălcii (ce deșteaptă a fost Rose că l-a făcut să se descotorosească de barba aia!). Am avut senzația stranie că îl desenam: știam exact cum aș fi făcut mica arcuire a sprâncenelor lui, linia buzelor lui strânse în timp ce se concentra asupra piersicii. Și, trasând fiecare linie în mintea mea, le simțeam desenându-se delicat pe propriul meu chip, pe umeri, brațe și mâini. Până și cutele cămășii lui au părut să mă atingă când le-am desenat. Dar liniile nu alcătuiau un tablou înaintea ochilor mei. Încă îl vedeam așa cum era în lumina pâlpâitoare a lumânărilor.

Mâncasem piersica și sorbeam ultima înghițitură de vin când gramofonul a început o melodie fascinantă. Am întrebat cum se numea.

— Asta? *Lover,* cred, a zis Simon. Vrei să dansăm? După aceea trebuie să te duc acasă.

S-a dus să dea gramofonul puțin mai tare, apoi s-a întors la mine. Nu mai dansasem cu el niciodată și eram nervoasă. Când dansasem cu Neil mi se păruse dificil. Spre surprinderea mea, cu Simon s-a dovedit mai ușor. Nu mă ținea la fel de strâns, părea mai relaxat și eu mă simțeam ușoară și sprintenă. După doar câteva clipe nu mi-am mai făcut griji că nu-i puteam urma pașii. Picioarele mele au început să se descurce singure. E ciudat că Neil te ajută mai mult să

îl urmezi, aproape că te forțează. În brațele lui Simon n-a simțit nicio clipă acest soi de presiune.

Discul *Lover* era ultimul din teanc, așa că gramofonul s-a oprit când s-a terminat. Eram suficient de aproape pentru ca Simon să îl repornească fără să-și ia brațul din jurul taliei mele. Apoi am dansat din nou fără să rostim un cuvânt. De fapt, nu am vorbit deloc tot timpul cât am dansat. Nu-mi amintesc nici să fi gândit. Mi se părea că dansam cu o plăcere pură, irațională.

Când gramofonul s-a oprit din nou, Simon a zis „mulțumesc, Cassandra” ținându-mă în continuare în brațe și zâmbindu-mi. I-am zâmbit și eu și i-am zis:

— Și eu îți mulțumesc. A fost minunat.

Și atunci el s-a aplecat și m-a sărutat.

Am încercat să-mi amintesc ce am simțit. Trebuie să fi fost surprinsă, dar nimic din sentimentul ăsta nu-mi revine acum în minte. Nu-mi amintesc decât fericirea, fericire în mintea și în inima mea, curgându-mi prin întreg trupul la fel ca mantia de căldură și lumină care îmi căzuse pe umeri în vârful turnului. Era și un soi de întuneric, și întunericul revine când încerc să retrăiesc momentul… și apoi mă pomenesc privindu-l cu detașare nu numai pe Simon, ci și pe mine așa cum am fost atunci. Siluetele pe care le văd în pavilionul luminat de lumânări mi se par străine.

Următorul lucru pe care mi-l amintesc bine este râsul lui Simon. Era cel mai blând și mai dulce râs, dar m-a șocat.

— O, copilă plină de surprize, a zis el.

L-am întrebat ce voia să spună cu asta.

— Doar că săruți foarte bine, a zis el, adăugând glumeț: Probabil că ai avut parte de mult antrenament.

— N-am mai sărutat un bărbat în viața mea…

Mi-am dorit imediat să n-o fi spus, căci mi-am dat seama că, odată ce el avea să afle că nu știam să fac asta și totuși îi întorsesem sărutul, putea să-și dea seama ce mult însemnase pentru mine. M-am smuls de lângă el și am fugit către ușă, fără să mă gândesc decât cum să-mi ascund sentimentele.

— Cassandra, stai!

M-a prins de braț chiar când deschideam ușa.

— O, draga mea, îmi pare rău! Ar fi trebuit să știu că o să te superi.

Nu ghicise. Credea pur și simplu că m-am înfuriat. Am reușit să mă adun.

— Ce prostie, Simon. Sigur că nu m-am supărat.

— Ei, sigur ai dat impresia că da…

Părea foarte nedumerit.

— Dar de ce ai fugit așa de mine? Cerule, doar nu te-am speriat!

— Sigur că nu.

— Atunci de ce…

Am încercat să mă gândesc la o afirmație care să sune rezonabil:

— Simon, nu m-am speriat de tine și nu m-am supărat. Cum aș putea să mă supăr că am fost sărutată de cineva la care țin atât de mult? Dar după asta, ei, pentru o secundă m-am înfuriat că ai considerat că poți să mă săruți așa, cu ușurință.

El a părut întristat:

— Dar n-am luat-o cu ușurință… nu așa cum crezi tu. Nu poți să înțelegi că a fost un impuls subit? Pentru că ai fost atât de dulce toată seara și pentru că mi-a plăcut dansul și pentru că te plac foarte mult?

— Și poate pentru că-ți era dor de Rose, am încercat eu să-l ajut.

El a roșit și a zis:

— Să fiu al naibii dac-o s-o las așa: ar fi o insultă față de amândouă. Nu, a fost un sărut numai pentru tine, copilă.

— În fine, facem prea mult caz de el, i-am spus. Hai să uităm și, te rog, iartă-mă că am fost așa prostuță. Pot să ascult discul cu Bach înainte să plec acasă?

Simțeam că asta ar mai fi detensionat puțin situația.

El mă privea în continuare cu îngrijorare. Cred că își căuta cuvintele cu care să se explice mai bine. Apoi s-a dat bătut.

— Foarte bine, o să-l ascultăm cât timp sting lumânările. Tu așază-te afară ca să nu te deranjeze faptul că mă mișc de colo colo. O să opresc fântânile ca să poți auzi.

M-am așezat pe banca de piatră și am privit apa biciuită de ace cum se liniștește. Apoi în pavilion a început muzica, cea mai blândă și liniștitoare melodie pe care am auzit-o. Prin cele trei ferestre înalte îl vedeam pe Simon făcând ocolul fără grabă și stingând fiecare flacără cu o mică mucarniță[29] de metal. De fiecare dată îi vedeam chipul luminat pe dedesubt și de fiecare dată ferestrele aurii mai păleau puțin, până s-au întunecat cu totul. Apoi discul s-a terminat și s-a făcut atât de liniște încât am auzit micul plescăit al unui pește sărind din apă în partea opusă a lacului.

— Ei, am mai găsit un admirator al lui Bach? mi-a strigat Simon în timp ce închidea după el ușa pavilionului.

— Da, într-adevăr. Aș fi putut să-l ascult la

29 Unealtă cu care se stingeau felinarele și lumânările sau se rupeau mucurile acestora.

nesfârșit, am zis și am întrebat cum se chema piesa.

Era *Oile pot paște liniștite.* Am continuat să discutăm despre muzică în timp ce am luat-o pe Héloïse de la bucătărie și pe parcursul drumului spre casă. Am descoperit că îmi era ușor să port o conversație indiferentă. Era ca și cum adevăratele mele sentimente ar fi fost scufundate în abisurile minții mele, iar ceea ce discutam – doar o jerbă fină de apă la suprafață.

Când am oprit în fața porții ceasul bisericii bătea ora douăsprezece.

— Ei, am adus-o pe Cenușăreasa acasă la miezul nopții, a zis Simon ajutându-mă să ies din mașină.

M-a condus în bucătărie, mi-a aprins o lumânare și a râs văzând-o pe Héloïse cum se duce țintă la coșul ei. I-am mulțumit pentru seara minunată și el mi-a mulțumit că l-am lăsat să ia parte la ceremonia Miezului Verii. A zis că avea să și-o amintească pentru totdeauna. Apoi, în timp ce dădeam mâna cu el, a întrebat:

— Sunt cu adevărat iertat?

L-am asigurat că da.

— Atâta agitație pentru nimic! Doamne, ce caraghioasă trebuie să mă crezi!

El mi-a zis deschis:

— Ai cuvântul meu că nu. Cred că ești nemaipomenit de drăguță și îți mulțumesc pentru tot.

Apoi mi-a strâns ușor mâna și în clipa următoare ușa se închidea în urma lui.

Am rămas neclintită preț de un minut sau mai bine, apoi m-am năpustit la etaj, am urcat în turnul de deasupra băii și am ieșit pe ziduri. Ceața se risipise, așa că am putut urmări farurile mașinii înaintând încet pe alee, apoi cotind pe drumul din Godsend. Chiar și

după ce au dispărut la marginea satului am continuat să privesc și le-am întrezărit pentru ultima oară pe drumul către Scoatney.

Tot timpul cât am stat pe ziduri am fost într-un fel de plutire, abia conștientă de altceva decât de mașina care se îndepărta. Iar când mi-am venit în fire suficient cât să mă dezbrac, mi-am ținut deliberat gândurile la distanță. Numai când am rămas întinsă pe întuneric le-am lăsat să mi furișeze înapoi în minte. Și odată cu ele a venit fericirea și numai ea, ca fericirea pe care am simțit-o când m-a sărutat Simon, dar mai senină. O, mi-am spus că el era al lui Rose și că nu puteam să i-l iau chiar dacă aș fi fost atât de ticăloasă încât să încerc, ceea ce n-aș face niciodată. Dar n-a contat. Simplul fapt de a fi îndrăgostită părea cel mai minunat lux de care avusesem parte. M-am gândit că poate ceea ce contează e să iubești, nu să fii iubit la rândul tău, că poate adevărata dragoste nu are cum să aducă altceva decât fericire. Pentru un moment am avut senzația că am descoperit un mare adevăr.

Și apoi am dat cu ochii de silueta domnișoarei Blossom și am auzit-o zicând:

— Ei, agață-te de gândul ăsta cât poți, rățușcă, pentru c-o să ai nevoie.

Și, cumva straniu și distant, mi-am dat seama că avea dreptate, dar tot n-a contat. Am adormit mai fericită ca niciodată în viață.

Capitolul 13

O, ce dureros e să recitesc ultimul rând pe care l-am scris cu mai puțin de trei săptămâni în urmă, acum, când nici nu-mi mai pot aminti cum este să te simți fericit!

N-am citit mai departe. Mi-a fost teamă să nu pierd sentimentul de detașare rece cu care mă studiez. M-am trezit cu el pentru prima oară în dimineața asta. Este nespus de sumbru, dar e mai bun decât nefericirea acută și mi-a provocat o vagă dorință de a-mi deșerta sufletul în jurnalul ăsta, ceea ce mă va ține ocupată câteva ore. Dar o să pot să descriu meschinăria pe care am săvârșit-o de ziua mea? Pot să mă descriu cu sinceritate așa cum sunt? Poate dacă încerc voi reuși.

Cerule, ce urâtă a fost vremea: ploi abundente, vânturi reci! Ziua mea de naștere a fost unica însorită. Ziua de azi este caldă, dar întunecată și deprimantă. Sunt pe gorgan, așezată pe treptele de piatră din exteriorul turnului Belmotte. Héloïse este cu mine: e una dintre acele zile când trebuie să se retragă din societate și se plictisește dacă o las încuiată de una singură. I-am legat lesa zdravăn de cingătoarea mea pentru cazul în care-i vine cheful subit de vizite. Înveselește-te, dragă Héloïse, nu mai sunt decât câteva zile și vei fi liberă!

Ploile au început imediat ce am terminat de scris însemnarea precedentă, în duminica aceea, la mansardă. Când mi-am ridicat ochii am văzut nori mari de furtună întinzându-se pe cerul înserării. Am fugit jos să închid toate ferestrele. Pe atunci încă mă mai simțeam complet fericită. Îmi amintesc că am remarcat asta.

Aplecându-mă să închid ferestrele dormitorului am observat că grâul părea să stea nemișcat, în așteptare. Speram că era destul de tânăr ca să nu-l deranjeze răpăiala ce urma. Apoi, privind în jos, am văzut că ghirlanda mea lepădată plutise și zăcea chiar dedesubtul ferestrei, în apa cenușie și netedă ca sticla

a șanțului. În clipa următoare s-a pornit ploaia și mii de șilingi proaspăt bătuți au părut să ricoșeze de pe suprafața apei. M-am gândit să ies afară și să încerc să salvez ghirlanda, dar chiar în clipa aceea s-a scufundat sub ochii mei.

Héloïse scâncea la ușa din spate și, deși am fugit imediat jos să-i dau drumul, era deja udă leoarcă. Am șters-o, apoi am reaprins focul din bucătărie, care se stinsese cât scrisesem eu în pod. Tocmai reușisem, când a sosit Stephen de la Londra. L-am trimis să-și schimbe hainele ude, apoi am băut ceai împreună, stând pe paravanul căminului. I-am povestit despre seara petrecută cu Simon – ținând pentru mine bucățile secrete, desigur – apoi el a vorbit pe larg despre călătoria sa. Părea că faptul de a fi fotografiat îi provoca mai puțină stânjeneală, deși am dedus că fusese jenat de tunica grecească pe care Leda Fox-Cotton îl convinsese s-o îmbrace. Mi-a zis că luase toate mesele cu cei doi Fox-Cotton și că dormise într-o cameră cu perdele aurii și amorași poleiți deasupra patului. Și Aubrey Fox-Cotton îi dăduse un halat aproape nou. I l-am admirat și am căzut de acord că probabil erau oameni foarte de treabă. Toată ciuda mea față de Leda Fox-Cotton părea să fi dispărut.

— Ți-a arătat fotografiile pe care ți le-a făcut data trecută? am întrebat eu.

— O, da, le-am văzut.

Nu părea entuziasmat.

— Și eu când o să le văd? Nu ți-a dat și ție vreuna?

— Mi-a spus că pot lua câteva, dar nu am vrut. Sunt prea mari și, ei, prea… avantajoase. O să îi cer câteva data viitoare, dacă chiar vrei să le vezi.

— Deci o să te mai duci?

— Da, dar pentru ceva cu totul diferit, a zis el

roșind. O, e o prostie!

Mi-am amintit de scrisoarea lui Rose.

— Vrea să joci în filme?

El a zis că era o prostie.

— Dar a fost un bărbat care a venit la cină seara trecută și care avea de a face cu filmele și el credea că m-aș descurca. M-a pus să citesc ceva cu voce tare. Trebuie numai să merg să dau o probă, așa se zice. O, nu știu dac-o s-o fac!

— Ba firește că trebuie, Stephen, l-am încurajat eu.

El mi-a aruncat o căutătură iute și m-a întrebat dacă mi-ar plăcea să joace în filme și deodată mi-am dat seama că mă înșelasem crezând că nu mai era interesat de mine. (Deși tot nu știam cât de tare mă înșelasem.) îi pusesem întrebări doar din politețe – căci pentru mine nu conta decât Simon și nimic altceva –, dar am încercat să par entuziasmată:

— O, Stephen, ar fi splendid! Sigur că mi-ar face plăcere.

— Atunci o să încerc. Au zis că pot să mă învețe.

Mi-am zis că probabil puteau: are o voce așa de frumoasă, deși devine înăbușită și puțin răgușită când e timid.

— Ei, e nemaipomenit, am zis eu cu veselie. Poate o să ajungi la Hollywood.

El a zâmbit larg și a zis că n-ar conta pe asta.

După ce am terminat ceaiul m-a ajutat să spăl vasele și s-a dus la ferma Patru Pietre. Familia Stebbins dă o petrecere. Fac pariu că Ivy a fost încântată să afle că el va juca în filme. (Nu că între timp s-ar mai fi întâmplat ceva în privința asta.) M-am dus devreme la culcare, simțindu-mă în continuare fericită. Până și răpăitul ploii pe acoperiș mi-a făcut

plăcere, pentru că mi-a reamintit că Simon pusese să se repare toate scurgerile din acoperiș. Tot ce are o cât de mică legătură cu el mi se pare prețios. Până și dacă îi pomenește cineva numele pentru mine e un cadou. Și tânjesc să îl pomenesc eu însămi, pornesc discuții care să ducă într-acolo, apoi simt că roșesc până în vârful urechilor. Mereu jur să nu mai vorbesc niciodată de el și apoi ocazia se ivește și eu mă reped să profit.

În dimineața următoare tata a venit de la Londra cu o carte de telefon ițindu-se din geanta de voiaj.

— Dumnezeule, o să avem telefon? am întrebat eu.

— Cerule mare, nu!

A trântit geanta pe un scaun din bucătărie… de unde aceasta a căzut imediat pe podea, aruncând afară cartea de telefon și alte câteva volume. Tata le-a îndesat înapoi în geantă cât de iute a putut, dar am avut timp să remarc un mic exemplar elegant din *Limbajul florilor, Chineza pentru începători* și o lucrare numită *Porumbelul Voiajor.*

— Unde e farfuria chinezească? am întrebat încercând să par nepăsătoare.

— Am scăpat-o pe jos în gara de pe Liverpool Street, dar și-a servit scopul.

S-a întors să plece către locuința portarului, apoi a zis că ar fi vrut mai întâi un pahar cu lapte. Când i l-am adus l-am întrebat dacă stătuse în apartamentul familiei Cotton.

— O, da, a zis el. Am stat în camera lui Simon. Apropo, mi-a cerut să-ți trimit salutări din partea lui, a zis că l-ai distrat de minune.

— Unde te-ai dus ieri, când a venit acasă?

— Am continuat să stau în camera lui. El s-a dus la hotelul unde stă Neil. Foarte amabil din partea lui.

Simon are o fire minunată, din păcate.

— De ce din păcate? am întrebat oferindu-i laptele.

— Pentru că Rose profită de ea, a zis tata. Și niciun bărbat nu ar trebui să fie îndrăgostit așa cum este Simon… treaba asta te face să detești tot neamul femeiesc.

Am dus ulciorul cu lapte înapoi în cămară strigându-i peste umăr:

— Păi nu văd de ce, având în vedere că și Rose îl iubește.

— Oare? a zis tata, și când am rămas în cămară sperând că va abandona subiectul m-a chemat înapoi. Ești sigură că îl iubește, Cassandra? Chiar aș vrea să știu.

— Păi mie așa mi-a zis și știi că ea e sinceră, am spus eu.

El s-a gândit un minut, apoi a zis:

— Ai dreptate. Nu-mi amintesc ca Rose să fi spus vreo minciună. Dar sinceritatea și lipsa de scrupule merg adesea mână-n mână. Da, da, dacă ea zice că-i îndrăgostită, atunci înseamnă că este și comportarea ei de seara trecută e chiar compatibilă cu asta, având în vedere firea lui Rose.

A pus jos paharul gol, așa că am putut, ducându-l la chiuvetă, să rămân cu spatele la el.

— Păi cum s-a comportat? am întrebat.

— Atât de nepăsătoare și atât de sigură de puterea pe care o avea asupra lui! O, presupun că nu se poate abține. E una dintre femeile acelea care n-ar trebui iubite cu prea multă delicatețe. Când sunt iubite așa, o dorință primitivă de brutalitate le face să încerce să o provoace. Dar dacă este cu adevărat îndrăgostită, atunci lucrurile se vor rezolva. Simon e atât de

inteligent că, în cele din urmă, va reechilibra balanța. Pentru că nu e slab, sunt sigur de asta, numai că un bărbat îndrăgostit atât de tare se află în dezavantaj.

— O, sunt sigură că totul se va rezolva, am îngăimat eu, apoi m-am concentrat asupra paharului.

Nu cred că am mai șters atât de conștiincios un pahar în viața mea. Spre ușurarea mea, tata a pornit din nou spre poartă. Trecând pe lângă mine, a zis:

— Mă bucur că am avut discuția asta. Mi-a ușurat considerabil sufletul.

Nu și pe al meu. Presupun că ar fi trebuit să fiu încântată auzindu-l că discută atât de rațional, dar eram mult prea absorbită de necazurile mele, căci acela a fost momentul când nefericirea m-a învăluit, aducând cu ea și vina. Tot ce spusese el despre sentimentele lui Simon față de Rose îmi provocase o asemenea agonie, încât, dintr-odată, îmi dădusem seama că nu numai luxul de a fi îndrăgostită mă făcea să plutesc. Că în adâncul sufletului meu nutrisem speranța vagă că Simon nu ținea cu adevărat la ea, că pe mine mă iubea și că sărutul acela îl făcuse să-și dea seama de asta. „Ești o proastă și, mai rău, o posibilă hoață”, mi-am zis. Apoi am izbucnit în plâns și, când mi-am scos batista, mirosea a parfumul primit de la Rose și asta mi-a amintit că nu-i scrisesem ca să-i mulțumesc. „Înainte s-o faci trebuie să ai o conștiință limpede și știi cum s-o dobândești”, mi-am zis cu severitate. „Lucrurile pe care ți le imaginezi nu se împlinesc niciodată, așa că dă-i înainte, visează un vis frumos despre Simon care te iubește și se căsătorește cu tine în locul lui Rose… și el n-o va face niciodată. Vei renunța la orice speranță de a i-l smulge”.

Asta m-a făcut să mă întreb dacă aș fi putut avea vreo șansă în fața lui Rose în cele dintâi zile, când ar fi

fost cinstit s-o fac. M-am gândit la șansa ratată din acea zi de 1 Mai când eu și Simon merseserăm împreună către sat. Dacă aș fi putut fi mai fascinantă! Dar am decis că fascinația mea ar fi fost stânjenitoare. Știu că lui Simon nu i-a plăcut foarte tare fascinația lui Rose până când nu s-a îndrăgostit de frumusețea ei. După asta, desigur că fascinația i s-a părut fascinantă.

Apoi mi-am reamintit-o pe domnișoara Marcy spunând: „Drăguța de Rose o să joace bărbații pe degete” și m-am gândit că tata cam tot asta vrusese să zică atunci când vorbise despre felul în care Rose își demonstra puterea asupra lui Simon. Deodată mi-am dorit să o bat zdravăn și, dacă tot aveam de gând să-mi distrug orice șansă cu Simon visând la el, am decis să o și bat pe Rose cu același prilej. Așa că am ațâțat focul din bucătărie, am pus la fiert o tocană pentru prânz, apoi am tras fotoliul lângă vatră și mi-am dat frâu liber imaginației. Ceea ce și tânjeam să fac oricum, dincolo de faptul că era un gest nobil.

Mi-am imaginat că totul se petrecea în apartamentul doamnei Cotton, căruia i-am atașat un balcon dând către Hyde Park. Am început acolo, apoi ne-am mutat înăuntru. Rose a intrat în timp ce Simon mă săruta și a fost turbată de furie… sau asta mi-am imaginat mai târziu? Am visat atâtea că treptat s-au amestecat. Nu cred că pot să descriu un singur vis în detaliu pentru că, deși atunci au fost minunate, când mi le reamintesc mă încearcă o senzație de rușine și greață. Și sunt ca un drog, ai nevoie de ele tot mai des și trebuie să le faci tot mai palpitante, până când imaginația ta nu mai funcționează. Dar revine ea după câteva zile. Dumnezeu știe cum o să o mai privesc pe Rose în ochi după toate lucrurile pe care mi-am imaginat că i le spun sau că i le fac… am ajuns odată

până la a-i trage un șut. Sigur, de fiecare dată am pretins că nu îl iubea pe Simon, ci umbla după banii lui. Biata Rose! E extraordinar cât de mult țin la ea de fapt, ca să nu mai spun cât de vinovată mă simt… și totuși în visele mele o urăsc de moarte.

Trezirea la realitate după primul vis de acest fel a fost îngrozitoare, fiindcă a fost cel în urma căruia am renunțat irevocabil la Simon. Celelalte nu mi-au mai creat aceeași senzație că mă joc cu soarta (dar e groaznic de fiecare dată când imaginile de dinaintea ochilor cuiva își pierd sensul). În mod sigur nu aveam dispoziția necesară pentru a-i scrie lui Rose, dar după-amiază m-am silit s-o fac și a fost ca și cum aș fi născocit o scrisoare pe care să o scrie un personaj dintr-o carte. I-am spus cât de mulțumită am fost de sticluța de parfum și am adăugat câte ceva despre Hel și Ab și vremea oribilă. Ploaia a fost o introducere utilă către: *Ce noroc că Ajunul Miezului Verii a fost frumos. Și a fost așa de frumos că Simon a fost și el aici. Spune-i că am savurat fiecare minut…* A fost minunat să scriu asta. Era aproape ca și cum i-aș fi spus lui Simon că mă bucuram că mă sărutase. Dar după ce am pus scrisoarea la poștă m-am temut să nu ghicească ce voiam să zic. În timp ce mă întorceam de la oficiul poștal am avut cel mai chinuitor gând: dacă i-a povestit lui Rose că m-a sărutat și au râs amândoi de mine?

M-a durut atât de rău, încât mi-a scăpat un geamăt. Voiam să mă arunc în noroi și să îl trag peste mine. Am avut însă suficient bun-simț ca să-mi dau seama cum aș fi arătat dacă aș fi încercat, așa că am rămas în picioare, dar n-am putut să-mi continui drumul. M-am așezat pe un gărduleț și am încercat să alung gândul acela din mintea mea, și apoi mi-au venit

idei și mai rele. M-am întrebat dacă nu era greșit faptul că Simon mă sărutase când el era îndrăgostit de Rose… dacă nu cumva era soiul de bărbat gata să sărute fiecare fată. Dintre toate chinurile, cel mai cumplit e când gândesc rău despre Simon, deși niciodată nu o fac pentru multă vreme.

După ce am stat o vreme în ploaie, mi-am dat seama că nu era nimic îngrozitor în faptul că mă sărutase. Deși îmi spusese că nu era din cauza dorului de Rose, probabil ăsta fusese motivul. Oricum, cred că americanii se sărută cu ușurință și destul de des: domnișoara Marcy a avut niște reviste americane la un moment dat și pe fiecare pagină erau oameni care se sărutau, până și în reclame. Presupun că așa sunt ei ca popor, afectuoși. În mod sigur n-aș fi fost surprinsă dacă m-ar fi sărutat Neil și nu m-aș fi gândit că asta însemna că mă iubește. Cumva nu părea genul lui Simon, dar… Apoi m-am întrebat dacă nu cumva el crezuse că mă așteptam la asta, dacă nu cumva provocasem sărutul. Asta m-a făcut să vreau să mor de rușine și totuși era reconfortant fiindcă îl reabilita pe Simon, care nu o făcuse decât din amabilitate.

Deodată am vorbit de una singură în ploaie:

— N-o să-i spună lui Rose ca să râdă amândoi. Și n-a făcut nimic greșit. Oricare or fi fost motivele lui, au fost corecte. Dacă iubești pe cineva, ai încredere în el.

Apoi m-am sculat de pe gărduleț și am pornit către casă. Și, deși m-am udat din nou până la piele, n-am simțit frigul.

Această mică bulă de confort a durat toată seara, dar dispăruse când m-am trezit a doua zi de dimineață. Trezirea este cel mai rău moment: o greutate imensă pare să mi se așeze pe piept chiar

dinainte să deschid ochii. De obicei reușesc să o mai alung pe timpul zilei: mâncarea e de mare ajutor, așa lipsit de romantism cum o părea. Pe măsură ce am devenit mai nefericită, m-am făcut tot mai mâncăcioasă. Somnul e și el minunat. Nu l-am considerat niciodată o plăcere, dar acum tânjesc după el. Cel mai bun moment este înainte să adorm noaptea, când pot să strâng la piept gândul la Simon și să dau uitării nefericirea. Dorm adesea și în timpul zilei. Totuși, e normal pentru cineva atât de nefericit să mănânce și să doarmă așa de bine? Sunt o ciudățenie a naturii? Nu știu decât că sunt nefericită, că sunt îndrăgostită, dar că nu mă satur de mâncare și de somn.

Un alt mare lux este să plâng după pofta inimii: de fiecare dată după ce o fac trăiesc un sentiment de pace miraculoasă. Dar e greu să găsesc prilejuri pentru așa ceva, căci fetei mele îi ia mult să-și revină. Diminețile nu sunt sigure, fiindcă la prânz dau ochii cu tata și trebuie să arăt normal, iar după-amiezile nu sunt nici ele mai bune, căci Thomas se întoarce acasă la cinci. Ar fi în regulă s-o fac noaptea, în patul meu, dar pare așa o irosire când astea sunt cele mai fericite momente din zi! Zilele când tata se duce să citească în biblioteca de la Scoatney sunt numai bune de plâns.

În miercurea acelei prime săptămâni noroioase și nefericite m-am dus să-l văd pe vicar. Are o mulțime de muzică veche și speram că aș putea găsi *Oile pot paște liniștite*. În dimineața aceea ploaia se oprise pentru câteva ore, dar era frig și umezeală și peisajul de țară răvășit de ploi arăta la fel de rău pe cât mă simțeam eu. În timp ce plescăiam pe drumul către Godsend, plănuind cum să nu mă trădez față de vicar, m-am pomenit întrebându-mă dacă n-ar fi o ușurare să

mă confesez cuiva, ca Lucy Snowe în *Villette*[30].

Vicarul nu este atât de rigid încât să îmi ceară o spovedanie și oricum aș detesta să-i spun lui sau altcuiva fie și o vorbuliță, dar aveam sentimentul că o persoană nefericită ca mine ar fi trebuit să poată căpăta vreun ajutor de la Biserică. Apoi mi-am spus că nu mă gândisem deloc la Biserică atunci când fusesem fericită și că în consecință nu mă puteam aștepta ca ea să facă ceva pentru mine acum, când nu eram. Nu poți căpăta banii de asigurare fără să plătești un avans.

L-am găsit pe vicar începând să lucreze la o predică, înfășurat în covorașul ca un câine collie. Îmi place biroul lui. Are lambriuri vechi de culoare verde cu excepția unui perete care e acoperit din podea până în tavan de rafturi cu cărți. Menajera lui are grijă ca totul să strălucească de curățenie.

— O, splendid! a zis el. O scuză să mă opresc din lucru și să aprind focul!

L-a aprins. M-am înveselit numai privindu-l cum trosnea și strălucea. A spus că nu credea că are *Oile pot paște liniștite,* dar că puteam căuta printre partiturile lui. Cele mai multe sunt în volume legate în piele de vițel pe care le-a cumpărat la vânzarea dintr-o locuință de la țară. Miros a mucegai și literele de tipar arată altfel decât în albumele moderne: înaintea fiecăreia e o pagină cu o gravură complicată. Când întorci paginile te gândești la toți cei care le-au răsfoit în trecut și parcă te apropii mai mult de compozitor. M-am gândit la piesele lui Beethoven cântate la puțini ani după moartea sa.

Am dat în curând peste „Aer” din *Muzica apelor* de Händel – care nu mai era deosebit de prețioasă

30 Roman al autoarei Charlotte Brontë (n.tr.).

pentru mine –, dar n-am găsit *Oile pot paște liniștite.* M-a liniștit însă răsfoitul volumelor vechi pentru că gândul la trecut a făcut prezentul să pară mai puțin real. Și în timp ce căutam, vicarul a adus biscuiți și vin de Madeira. N-am mai băut niciodată vin de Madeira și a fost plăcut, ideea mai mult chiar ca gustul, pentru că mi-a dat senzația că eram într-un roman vechi, făcând o vizită matinală. Pentru un moment m-am detașat de mine și mi-am zis: „Biata Cassandra! Nu, nimic bun nu i se întâmplă. Declinul o așteaptă”.

Am discutat despre Cottoni și Scoatney și ce minunat era totul pentru toți și ce tare ne bucuram pentru Rose. A fost foarte interesat când a aflat că Simon a petrecut Ajunul Miezului Verii cu mine și m-a întrebat o mulțime de lucruri despre asta. După care am început să discutăm despre religie, ceea ce m-a surprins foarte tare, pentru că vicarul arareori deschide subiectul. Cu familia noastră adică. În viața lui de zi cu zi probabil că îl pomenește mereu.

— Ar trebui să încerci într-o zi, a zis el. Cred că-ți va plăcea.

— Dar am încercat, nu? am zis eu. Am mers la biserică. Nu pare să se prindă de mine.

El a râs și a spus că știa că mă expusesem uneori contaminării.

— Dar molipsirea depinde mult de sănătatea persoanei respective. Ar trebui să te apropii de biserică atunci când ești la capătul rezervelor mentale.

Mi-am amintit ce gândisem pe drumul către sat.

— O, dar n-ar fi corect să dai buzna în biserică pentru că ești nefericit, am zis eu având grijă să am un aer vesel.

— Ba ar fi incorect să n-o faci… i-ai răpi religiei cel

mai bun prilej.

— Vreți să spuneți că extremele omului sunt șansa Domnului?

— Exact. Desigur, extreme sunt la ambele capete: fericirea extremă poate duce către religie la fel ca extrema nefericire.

I-am spus că nu mă gândisem la asta. M-a mai servit cu niște vin de Madeira, apoi a zis:

— În plus, cred că religia are o șansă ori de câte ori mintea caută consolare în muzică sau poezie, în orice formă de artă. Eu cred că e chiar o artă, cea mai măreață dintre toate: o prelungire a comuniunii pe care toate celelalte arte încearcă s-o obțină.

— Presupun că vă referiți la comuniunea cu Domnul.

El a pufnit în râs cu atâta forță că vinul i-a intrat pe unde nu trebuie.

— Ce a fost atât de nostim? am întrebat în timp ce el își ștergea ochii.

— Tonul tău complet neentuziast. De parcă Dumnezeu ar fi o săptămână lungă și ploioasă, ca asta cu care ne tratează El acum.

A privit către fereastră. Începuse din nou să plouă, atât de tare că grădina de dincolo de ferestrele aburite se vedea doar ca o vagă ceață verde.

— Cum se feresc tinerii inteligenți atunci când aud pomenindu-se de Dumnezeu! Îi face să se simtă în același timp plictisiți și superiori!

Am încercat să-i explic:

— Ei, odată ce încetezi să mai crezi într-un domn bătrân, cu barba albă… E numai cuvântul Dumnezeu, știți, e un zgomot atât de convențional.

— E numai o prescurtare desemnând locul de unde am venit, încotro ne îndreptăm și ce înseamnă

totul.

— Și credincioșii află ce înseamnă? Chiar primesc răspunsul la ghicitoare?

— Primesc uneori ecoul unui răspuns.

Mi-a zâmbit și i-am zâmbit și eu și ne-am băut amândoi vinul. Apoi el a continuat:

— Presupun că și slujbele bisericești sunt un zgomot convențional pentru tine și te înțeleg prea bine. O, sunt bune pentru veteranii credinței și țin loc de socializare, dar uneori cred că adevăratul lor folos e să ajute bisericile să prindă o patină de vechi. Știi, ca pipele pe care trebuie să le fumezi ca să capete culoarea potrivită. Dacă, ei bine, o persoană nereligioasă ar avea nevoie de consolare din partea religiei, aș sfătui-o sau l-aș sfătui să stea într-o biserică goală. Să stea, nu să îngenuncheze. Și să asculte, nu să se roage. Rugăciunea e o afacere cu dus-întors.

— Da, nu-i așa?

— Ei, pentru cei neexperimentați așa se dovedește adesea. Vezi tu, ei pot ajunge să creadă că Dumnezeu e ca un aparat cu fise. Dacă nu iese nimic, ei zic: „Știam eu prea bine că e gol!”, când de fapt tot secretul rugăciunii este să știi că aparatul e plin.

— Și cum poți ști?

— Umplându-l chiar tu.

— Cu credință?

— Cu credință. Mă aștept ca și ăsta să ți se pară un cuvânt plicticos. Și te previn că metafora asta cu aparatul de jocuri mecanice riscă să își arate șubrezeala de la o clipă la alta. Dar dacă te simți vreodată foarte nefericită, ceea ce evident că nu e cazul în prezent, dat fiind norocul care a dat peste familia ta de curând, încearcă pur și simplu să stai

într-o biserică goală.

— Și să ciulesc urechile după un ecou?

Am râs amândoi și el a zis că era la fel de rezonabil să vorbești despre a-L mirosi sau gusta pe Dumnezeu ca și despre a-L auzi sau a-L vedea.

— Dacă ai noroc, Îl vei experimenta cu toate simțurile și cu niciunul. Probabil o bună metodă de a descrie asta este că te ia cu amețeli.

— Dar nu vi s-a întâmplat deja?

El a oftat și a zis că ecourile erau puține și rare.

— Dar amintirea lor dăinuie, a adăugat el încet.

Apoi am tăcut amândoi privind focul. Ploaia continua să cadă prin horn, scoțând mici șuierături. Mi-am zis că este un om de treabă și niciodată enervant de bisericos. Și m-am gândit pentru prima dată că, dacă un om atât de inteligent și de educat ca el putea crede în religie, era aproape o nerușinare din partea uneia ca mine să se considere superioară și plictisită, căci îmi dădusem seama că nu numai cuvântul „Dumnezeu” mă făcea să simt asta.

M-am întrebat dacă nu cumva eram atee. Nu mă considerasem niciodată ca atare și uneori, în zilele foarte frumoase, fusesem aproape sigură că trebuie să existe cineva undeva. Și mă rog în fiecare noapte, deși cred că rugăciunile mele sunt mai mult ca dorințele pe care ți le pui când răsare luna nouă… ba nu, nu tocmai. Mă rog pentru cazul că există Dumnezeu. (Nu m-am rugat în toiul nefericirii mele legate de Simon pentru că nu trebuie să cer ca el să mă iubească și nu vreau să cer să nu-l mai iubesc, mai bine mor.) în mod sigur nu simt niciun sentiment de comuniune cu Domnul când mă rog. Singura dată când am încercat o asemenea senzație a fost în cele câteva minute în care am ocolit catedrala din King’s Crypt la apus și s-a

risipit când am auzit vocea directoarei școlii noastre turuind despre rămășițele saxonilor. Alături de vicar am încercat să retrăiesc sentimentele din catedrală, dar ele s-au contopit cu amintirea străzii ca o catedrală pe care am văzut-o când am încercat să descriu Ajunul Miezului Verii. Și atunci catedrala, strada, dragostea mea pentru Simon și eu însămi scriind despre toate astea în mansardă s-au amestecat în mintea mea, fiecare învăluită în propria-i lumină și fiecare făcând parte din celelalte. Și în tot acest timp priveam în focul din căminul vicarului.

N-am revenit cu picioarele pe pământ până când ceasul bisericii nu a anunțat jumătatea orei. Atunci am sărit în sus, gata să plec, și am fost invitată să rămân la masă, dar am simțit că era cazul să mă întorc acasă și să mă ocup de prânzul tatei.

În timp ce mă ajuta să-mi pun impermeabilul, vicarul m-a rugat să verific biserica în caz că uitase deschisă fereastra sacristiei și intra ploaia înăuntru. De fapt, am descoperit că ploaia stătuse, dar el voia oricum să fie sigur că fereastra era închisă. A zis că în mod sigur avea să înceapă să toarne din nou, probabil tocmai când avea să încerce el să tragă un pui de somn după prânz. A stat în prag și m-a privit cum traversez în fugă curtea bisericii. I-am făcut cu mâna înainte să intru în biserică pe ușița lăturalnică. Când s-a închis în urma mea mi s-a părut nostim că mă trimisese într-o biserică și chiar mă sfătuise cum să obțin consolare din religie fără să aibă cea mai mică idee că aveam nevoie de așa ceva.

S-a dovedit că fereastra nu era deschisă. Când am ieșit din sacristie, mi-am zis: „Ei, iată că te afli într-o biserică pustie, ai face bine să încerci”. Eram aproape de altar, așa că l-am putut privi cu atenție. Vasele de

alamă și pânza de altar mi s-au părut lipsite de rost. Trandafirii albi erau proaspăt culeși, dar ploaia îi biciuise cu necruțare. Aveau aerul încremenit pe care-l au întotdeauna florile din altar. Totul în legătură cu altarul părea nefiresc de liniștit. Auster, distant.

M-am gândit: „Nu simt deloc c-am primit ajutor sau alinare”. Apoi mi-am amintit glasul cumsecade al vicarului spunând: „Stai – ascultă”. Îmi spusese să nu mă rog și, pentru că ori de câte ori dau cu ochii de un altar îmi vine să mă rog, m-am așezat pe trepte și am privit naosul. Am ascultat.

Am auzit ploaia care încă se mai revărsa din jgheaburi și o rămurică zgâriind una din ferestre, dar biserica părea complet detașată de restul zilei de afară, la fel cum eu mă simțeam detașată de biserică. M-am gândit: „Sunt neliniște înăuntrul liniștii dinăuntrul neliniștii”.

După un minut tăcerea apăsătoare a făcut să-mi țiuie urechile. La început am crezut că era un semn bun, dar nu s-a petrecut nimic interesant. Apoi mi-am amintit ce spusese vicarul despre a-L cunoaște pe Dumnezeu cu toate simțurile, așa că le-am dat urechilor un răgaz și mi-am pus la treabă nasul. Mirosea a lemn vechi, a vechi pernițe de rugăciune, a vechi cărți de rugăciuni, un miros complex, mucegăit, prăfuit. Din trandafirii reci de pe altar nu se ridica niciun miros, dar am simțit că în jurul altarului stăruia o dulceață vagă, sufocantă. Am descoperit că se ridica din pânza acoperită de broderii. Am încercat apoi gustul, dar, firește, nu mi-a oferit decât un gust de vin de Madeira și biscuiți. Atingerea: numai treptele reci de piatră. Cât despre vedere, desigur, de văzut erau destule: paravanul sculptat al corului, marele mormânt al familiei de Godys, amvonul înalt, care

reușea să arate în același timp foarte pustiu și vag mustrător. O, am remarcat zeci de lucruri, multe frumoase, dar nimic mai presus de ceea ce îți pot dezvălui ochii. Așa că i-am închis – vicarul zisese: „toate simțurile și niciunul” – și m-am gândit că poate, dacă mi-aș fi golit mintea…

Am încercat adesea să fac asta – odată îmi venise ideea că era un mod de a prevedea viitorul, dar n-am ajuns mai departe de a-mi imagina întunericul. Așezată pe treptele altarului am văzut un întuneric mai întunecat ca oricând și l-am și simțit la fel de bine cum l-am văzut: tone de întuneric ce păreau să mă apese. Deodată mi-am amintit un vers dintr-un poem de Vaughan: *E-n Dumnezeu (spun unii) o beznă orbitoare*[31] și în clipa următoare bezna a explodat, devenind lumină. „A fost Dumnezeu, chiar s-a întâmplat?” m-am întrebat. Și partea onestă a minții mele a răspuns: „Nu. Ți-ai imaginat doar”. Apoi ceasul de deasupra a bătut trei sferturi de oră. Am deschis ochii și m-am pomenit din nou într-o biserică frumoasă, rece și sufocantă, căreia nu părea să-i pese de soarta mea.

Ceasul m-a făcut să-mi dau seama că aveam să întârzii cu prânzul tatei, așa că am străbătut în fugă cea mai mare parte a drumului până acasă, numai ca să descopăr că se servise singur (carnea rece arăta ca și cum ar fi tăiat-o cu mistria) și ieșise. Întrucât și bicicleta lui lipsea, am presupus că se dusese la Scoatney. Am profitat de șansa de a îmi pune fața în ordine înainte de ora ceaiului și am tras o porție zdravănă de plâns, cu lapte și chec după. Și m-am simțit mult mai bine decât mă simt de obicei, chiar și

31 Vers din poezia *The Night* de Henry Vaughan.

după ce am plâns, ceea ce m-a făcut să mă întreb dacă nu cumva surprinsesem un mic ecou al lui Dumnezeu în biserică.

Dar în dimineața următoare greutatea de pe inima mea era mai mare ca oricând. Nu s-a ușurat deloc cât am pregătit micul-dejun și, când Stephen și Thomas au plecat, iar tata s-a închis în locuința portarului, eram într-o stare atât de jalnică, încât m-am pomenit că umblam sprijinindu-mă de ziduri. Nu știu de ce simt nevoia să mă sprijin de ziduri când sunt nefericită, dar așa se întâmplă. De data asta nu-mi venea să plâng. Îmi venea să țip. Așa că am ieșit în fugă în ploaie și, în mijlocul unui ogor pustiu, departe de toate cele, am urlat ca nebuna, după care m-am simțit extraordinar de nătângă și pe deasupra udă leoarcă. Mi-am dorit deodată să stau cu vicarul cel de treabă la gura căminului și să beau din nou vin de Madeira, și, întrucât în linie dreaptă eram aproape la jumătatea drumului către Godsend, mi-am continuat înaintarea trecând prin garduri vii și sărind șanțuri. Încercam să găsesc o scuză pentru această a doua vizită. Cea mai bună pe care am putut-o născoci era că mă prinsese ploaia fără impermeabil și mă temeam să nu răcesc, dar de fapt nu-mi păsa ce aveau să creadă despre mine vicarul sau oricine altcineva, atâta timp cât puteam să am parte de foc și de un pahar de vin de Madeira.

Dar când am ajuns la vicariat nu era nimeni acasă.

Am sunat clopoțelul și am bătut la ușă, simțind că puteam cumva să fac să fie cineva înăuntru, deși știam în același timp că era imposibil.

„Să mă strecor în biserică și să aștept?” m-am întrebat în timp ce coboram pe cărarea șiroind de apă din grădină. Dar chiar atunci, doamna Jakes de la

Cheile mi-a strigat că vicarul și menajera erau la cumpărături în King's Crypt și nu aveau să revină decât seara.

Am traversat strada în fugă și am întrebat-o dacă nu vrea să-mi dea un pahar de vin de Porto, pe încredere. Ea a râs și a spus că legal nu-mi putea vinde băutură înainte de miezul zilei, dar că putea să-mi dea una în dar.

— Și, Doamne, câtă nevoie ai de ea, a zis în timp ce o urmam în cârciumă. Ești udă toată. Scoate-ți rochia și o să o usuc la focul din bucătărie!

În bucătărie era un bărbat care repara chiuveta, așa că n-am putut sta acolo fără rochie, dar ea a zăvorât ușa crâșmei și a zis că va avea grijă să nu intre nimeni prin bucătărie. I-am dat rochia de gimnastică și m-am așezat la bar în maiou și pantalonii negri scurți de la școală, bându-mi vinul de Porto.

Era bun și m-a încălzit, dar nu cred că crâșmele vechi de țară sunt locuri prea vesele: mirosul de bere stătută are ceva ciudat de deprimant. Dacă aș fi fost bine dispusă probabil mi-ar fi plăcut ideea că sătenii veneau să bea aici de trei sute de ani, dar așa nu puteam să nu mă gândesc ce sumbre le vor fi fost viețile și că majoritatea lor muriseră. În spatele tejghelei era o oglindă și în ea se vedeau reflectate pietrele ude de mormânt din curtea bisericii. Mi-am imaginat ploaia pătrunzând până la coșciugele îmbibate de apă. Și în tot acest timp părul ud îmi picura pe spate, în interiorul maioului.

Chiar și așa, când am terminat vinul de Porto nu mai simțeam o nefericire atât de violentă. Mă simțeam greoaie și ochii mei se tot agățau de obiecte. M-am pomenit privind sticlele de crème de menthe și brandy de cireșe din care fuseserăm servite eu și Rose de 1

Mai. Și deodată am simțit o ură înverșunată pe crema de mentă verde a lui Rose și o afecțiune profundă pentru brandy-ul meu rubiniu.

M-am dus la ușa bucătăriei și mi-am vârât capul pe ea.

— Vă rog, doamnă Jakes, pot să capăt un brandy de cireșe? i-am strigat. Bate ora douăsprezece acum, deci pot să vă rămân datoare fără să încalc legea.

Ea a venit și mi-a adus unul, iar după ce a pus sticla la loc m-am putut mândri că din ea lipsea mai mult decât din cea de crème de menthe. „Acum toată lumea va crede că brandy-ul de cireșe e cel mai popular dintre ele două”, mi-am zis. Apoi doi bătrâni au bătut la ușă, gata să-și bea berile, și doamna Jakes m-a expediat din crâșmă cu băutura mea cu tot.

— Poți să aștepți în camera domnișoarei Marcy, a zis ea. Rochia ta mai are până să se usuce.

Domnișoara Marcy ocupă o cameră la etajul hanului, departe de gălăgia barului. De când a venit în Godsend tot spune că o să-și ia o căsuță a ei, dar rămâne an după an la Cheile și nu cred că se va mai muta. Doamna Jakes îi asigură tot confortul și hanul e aproape de școală.

Urcând scările, am descoperit cu surprindere că picioarele îmi erau cam nesigure. Mi-am zis: „Biata de mine, cred că-s mai obosită decât mi-am dat seama”. A fost o ușurare să mă așez în balansoarul de răchită al domnișoarei Marcy… cu excepția faptului că era mai scund decât mă așteptasem și am vărsat o mare cantitate de brandy. Am terminat restul cu o satisfacție profundă. Ori de câte ori luam o înghițitură îmi ziceam: „Încă un punct în defavoarea cremei de mentă!” Și apoi mi-a venit gândul năucitor că verdele este culoarea mea și rozul e a lui Rose, așa că de fapt

băuturile erau invers, ceea ce era o prostie. Apoi m-am întrebat dacă nu cumva mă cam îmbătasem. M-am privit în oglinda de pe măsuța de toaletă a domnișoarei Marcy și arătam groaznic: părul îmi atârna în șuvițe încâlcite, eram murdară pe față și aveam o expresie pur și simplu nefericită. Fără niciun motiv, mi-am adresat un zâmbet larg. Apoi am început să mă gândesc: „Cine sunt? Cine sunt?” Ori de câte ori fac asta am senzația că e de ajuns un singur brânci mai zdravăn ca să mă împingă dincolo de marginea nebuniei, așa că am întors spatele oglinzii și am încercat să nu mă mai gândesc la mine. Am făcut-o studiind cu interes odaia domnișoarei Marcy.

E chiar fascinant: toate lucrurile ei sunt foarte mici. În loc de tablouri are cărți poștale cu reproduceri ale Marilor Clasici. Are o mulțime de animale de metal lungi de doi centimetri și jumătate, mici pantofiori de lemn, cutiuțe pictate, atât de mici că nu pot adăposti decât timbre. Și lucrurile par și mai micuțe pentru că încăperea e spațioasă, cu grinzi mari de stejar, iar mobilierul doamnei Jakes este uriaș.

În timp ce examinam carafele miniaturale de Devon de pe poliția căminului (cinci, fiecare cu câte o floare sălbatică în ea), căldura brandy-ului de cireșe s-a dus, probabil pentru că vântul sufla în jos pe horn trecând prin pantalonii mei. Așa că m-am înfășurat în cuvertură și m-am întins pe pat. Eram pe punctul de a adormi când domnișoara Marcy a sosit acasă să ia prânzul.

— Biata, biata copilă! a exclamat ea punându-mi mâna pe frunte. Mă întreb dacă n-ar trebui să-ți iau temperatura.

I-am spus că nu pățisem nimic, cu excepția faptului că mă servisem dintr-o băutură tare. Ea a

chicotit, a clipit, a zis: „Ei, nu zău!” și deodată m-am simțit foarte versată într-ale lumii și mai matură decât ea. Apoi ea mi-a dat rochia de gimnastică și mi-a oferit niște apă fierbinte. După ce m-am spălat m-am simțit aproape normală, cu excepția faptului că amintirea întregii dimineți îmi apăsa pe conștiință, făcându-mă să mă simt rușinată.

— Trebuie să fug acasă, am zis. Am întârziat cu jumătate de oră cu prânzul tatei.

— O, tatăl tău este din nou la Scoatney, a zis domnișoara Marcy. O să capete o friptură de vită cât toate zilele.

Aflase asta de la doamna Jakes, care o aflase de la măcelar, care o aflase de la bucătăreasa de la Scoatney.

— Așa că poți să stai să prânzești cu mine. Doamna Jakes o să trimită destul pentru amândouă.

I se aduc mesele pe tavă de la bucătăria hanului, dar păstrează ceea ce ea numește extra-gustări în bufetul mare de mahon din colț.

— Îmi place să-i ronțăi noaptea, a zis ea scoțând niște biscuiți. Mereu mă trezesc pe la ora două și am chef să mănânc ceva.

Mi-am imaginat-o întinsă în patul ei mare, cu arcurile lăsate, privind pătratul luminat de lună al ferestrei zăbrelite și ronțăind biscuiți.

— Și rămâneți mult timp trează? am întrebat-o.

— O, în general aud ceasul bisericii anunțând sfertul de oră. Când se întâmplă asta, îmi spun că trebuie să fiu o fată cuminte și să adorm la loc. De obicei născocesc povești frumoase până mă ia somnul.

— Ce fel de povești?

— O, nu povești adevărate, firește. Uneori încerc să-mi imaginez ce li se întâmplă personajelor din

cărți… după ce se termină cartea vreau să zic. Sau mă gândesc la oamenii interesanți pe care-i cunosc: draga de Rose făcând cumpărături la Londra sau Stephen fotografiat de amabila doamnă Fox-Cotton. Îmi place să născocesc povești despre oameni.

— Inventați vreodată povești despre dumneavoastră?

Ea m-a privit uimită.

— Știi ceva? Cred că n-am făcut-o niciodată. Probabil că nu mă consider foarte interesantă.

Cineva a ciocănit la ușă și ea s-a dus și a luat tava. Doamna Jakes ne trimisese tocană și plăcintă de mere.

— O, ce bine! a zis domnișoara Marcy. Tocana e reconfortantă în zilele ploioase.

În timp ce ne așezam la masă, i-am zis că mi se pare ciudat să nu te consideri interesantă.

— Nu v-ați considerat niciodată interesantă, domnișoară Marcy?

Ea s-a gândit cât timp a mestecat o îmbucătură zdravănă.

— Ba cred că da, când eram tânără. Draga mea mamă mereu zicea că sunt prea egoistă. Și tot timpul nemulțumită.

— Păi acum nu mai sunteți. Ce v-a schimbat? am întrebat eu.

— Dumnezeu mi-a trimis o supărare adevărată, draga mea.

Apoi mi-a povestit că, atunci când împlinise șaptesprezece ani, părinții ei muriseră unul după altul în interval de o lună și că se simțise groaznic.

— Vai, nici nu puteam să cred că soarele va mai străluci vreodată. Apoi preotul nostru m-a rugat să-l ajut cu niște copii pe care îi adusese la țară și știi că pentru mine ăsta a fost un miracol? Cred că atunci am

început să-i găsesc pe ceilalți mai interesanți decât pe mine.

— Pentru mine asta nu ar provoca niciun miracol, am zis eu. Dacă aș fi nefericită adică.

Ea a spus că, după părerea ei, era posibil în cele din urmă. Apoi m-a întrebat dacă mi-era tare dor de Rose. Mi-am dat seama că mă privea cu ochi cercetători, așa că am zis: „O, da!” pe un ton cât mai degajat și am început să vorbesc cu voioșie despre trusoul lui Rose și cât de tare mă bucuram pentru ea, până am auzit pe sub ferestre vocile copiilor ce reveneau la școală. Atunci domnișoara Marcy a sărit în picioare și și-a pudrat nasul, albindu-și-l foarte tare cu un mic puf de pudră pe care l-a scos dintr-o cutiuță de carton.

— Avem cor în după-amiaza asta, a zis ea. De-abia așteptăm de fiecare dată.

Mi-am amintit de corul din ziua de 1 Mai și de Simon, stânjenit, dar atât de cumsecade, ținându-le copiilor o cuvântare. O, minunată zi… de dinainte să o ceară de soție pe Rose!

Am coborât la parter, unde eu i-am mulțumit doamnei Jakes pentru tot, inclusiv pentru împrumutul sub formă de brandy de cireșe. (Un șiling, și asta la preț redus. O, băutura chiar te ruinează!) Ploaia se oprise, dar era încă rece și înnorat.

— Sper să se lumineze până duminică, pentru că vreau să fac un picnic pentru copii, a zis domnișoara Marcy în timp ce ne feream de picăturile din coroana castanului. Presupun că nu îți poți găsi timp să mă ajuți, draga mea? Ai putea născoci cele mai splendide jocuri.

— Mă tem că sunt cam ocupată la castel, am zis repede, căci copiii țipau pe terenul de joacă și nu mă

simțeam capabilă să îndur așa ceva o după-amiază întreagă.

— Vai, cum de nu m-am gândit! Sigur că în weekenduri ai treabă până peste cap, căci băieții sunt acasă și trebuie să te ocupi și de ei, nu numai de tatăl tău. Poate ai timp în serile astea lungi cu lumină. Unora dintre oamenii mai în vârstă le place să li se citească, să știi.

Am privit-o uluită. Nici eu, nici Rose nu am participat vreodată la așa ceva. Și nici nu cred că sătenilor le place să aibă parte de acte de binefacere. Probabil că domnișoara Marcy îmi observase expresia, căci a adăugat zorită:

— O, era doar o idee. M-am gândit că ți-ar putea lua gândul de la ale tale o vreme, dacă viața fără Rose ți se pare plictisitoare.

— Nu chiar, am zis eu voioasă (și numai Dumnezeu știe că nu poți numi nefericirea „plictisitoare”).

Drăguța de domnișoară Marcy, de unde să știe ea că am pe cap și altele decât dorul de Rose! Chiar atunci niște copii s-au apropiat cu o broască într-o cutie de carton, așa că ea și-a luat rămas-bun și s-a dus cu ei la helești ca s-o vadă cum înoată.

Când am ajuns acasă, castelul era complet părăsit. Până și Ab și Hel erau plecați. M-am simțit vinovată că nu le servisem masa, așa că i-am chemat insistent, dar nu au apărut. Glasul meu suna disperat și deodată m-am simțit mai singură ca niciodată și mult mai tristă. Oriunde priveam, totul era cenușiu: apa cenușie a șanțului, zidurile înalte și cenușii, cerul cenușiu și îndepărtat. Până și grâul, de o culoare între verde și auriu, părea incolor.

M-am așezat pe scaunul din fereastra

dormitorului, privind-o pe domnișoara Blossom fără s-o văd. Deodată i-am auzit vocea în mintea mea:

— Du-te la picnicul ăla, drăguță!

M-am auzit întrebându-mă de ce.

— Pentru că micuța donșoară Clipici are dreptate: ți-ar mai lua gândul de la ale tale. Și să-i ajuți pe alții îți aduce bujori în obrăjori.

— La fel și vinul de Porto, am remarcat eu cu cinism.

— Nu se vorbește așa la vârsta ta, a zis domnișoara Blossom. Deși trebuie să-ți spun că și o pisică ar fi murit de râs dacă te-ar fi văzut umblând de colo colo în indescriptibili și cu brandy-ul de cireșe. Ce ciudat că ai dat de gustul băuturii!

— Ei, nu pot să-mi înec amarul în ea prea des, i-am zis. E mult prea scumpă. Faptele bune-s mai ieftine.

— Deci până la urmă rămâne religia, a zis domnișoara Blossom. Și unii spun că-i cea mai bună dintre toate. Ai putea să reușești dacă ai încerca, tu, care atâta iubești poezia.

E foarte ciudat, dar adesea mi-am spus prin intermediul domnișoarei Blossom lucruri pe care nu știam că le știu. Când a spus despre mine că devin credincioasă, mi-am dat seama că avea dreptate și am fost atât de surprinsă că m-am gândit: „Cerule, oare m-am convertit?” Am decis însă că schimbarea nu era atât de drastică: ceea ce mi se întâmplase de fapt era că acum credeam în *posibilitatea* de a mă converti. Am înțeles deodată că religia, Dumnezeu – ceva de dincolo de viața de zi cu zi – putea fi aflat dacă voiai cu adevărat. Și am mai înțeles că, deși ceea ce simțisem în biserică fusese numai imaginația mea, era un pas pe acest drum, pentru că imaginația însăși poate fi un fel de disponibilitate, un mod de a te preface că

lucrurile sunt adevărate fiindcă tânjești ca ele să fie așa. Mi-am dat seama că avea cumva legătură cu ce spusese vicarul despre religie, descriind-o ca pe o prelungire a artei, și atunci am întrezărit modul în care religia te poate vindeca de tristeți, cum se poate folosi de ele transformându-le în frumusețe, la fel cum arta poate face lucrurile triste să pară frumoase.

M-am pomenit zicând:

— Secretul e sacrificiul. Trebuie să faci sacrificii pentru artă și la fel și pentru religie și apoi sacrificiul se dovedește a fi un câștig.

După care m-am zăpăcit și nu am putut să păstrez ceea ce tocmai înțelesesem, până când domnișoara Blossom nu a comentat:

— Prostii, rățușcă, este cum nu se poate mai simplu: te pierzi în ceva mai mare decât tine și acolo îți afli minunata tihnă.

Am înțeles asta. Apoi mi-am zis: „Dar așa și-a vindecat și domnișoara Marcy supărările, numai că ea s-a pierdut în ceilalți, și nu în religie”. Care fel de viață era mai bun: al ei sau al vicarului? Am decis că el îl iubește pe Dumnezeu, iar pe săteni cel mult îi place, în timp ce ea îi iubește pe săteni, iar pe Dumnezeu numai îl place, după care m-am întrebat dacă nu aș putea face o combinație, în așa fel încât să-l iubesc și pe Dumnezeu, și pe vecinul meu. Oare chiar voiam?

Și voiam! O, pentru o clipă chiar voiam! M-am văzut mergând regulat la biserică, făcând o micuță capelă cu flori și lumânări, fiind minunată cu toată lumea acasă și în sat, spunându-le povești copiilor, citindu-le bătrânilor (presupun că dacă procedam cu tact nu și-ar fi dat seama că făceam opere de caritate cu ei). Aș fi sinceră sau doar m-aș preface? Chiar dacă ar începe ca prefăcătorie, sigur că nu ar trece mult și

ar deveni adevărat, nu? Poate era deja adevărat: căci numai gândul singur îmi luase piatra nefericirii de pe inimă, alungând-o atât de departe încât, deși o mai vedeam, nu o mai simțeam.

Și apoi s-a petrecut cel mai straniu lucru: m-am descoperit privind drumul cel nou care ocolește King's Crypt: lat, drept, cu o mulțime de loc pentru trafic. Și apoi am zărit partea cea mai aglomerată a orașului, cu încâlceala ei de ulițe înguste, atât de groaznice pentru automobiliști în zilele de târg, dar atât de frumoase. Sigur, ceea ce încerca să-mi spună ochiul minții era că vicarul și domnișoara Marcy reușiseră să ocolească suferințele de care au parte cei mai mulți oameni – el grație religiei, ea prin bunătatea față de alții. Și mi-am dat seama că, dacă faci asta, riști să ocolești mult prea multe altele, nu doar suferința, ci într-un fel poate chiar viața însăși. Oare de aceea pare domnișoara Marcy tânără pentru vârsta ei, iar vicarul, cu toată inteligența lui, arată ca un bebeluș îmbătrânit?

— Nu vreau să pierd absolut nimic, am zis cu voce tare.

Și atunci nefericirea a năvălit înapoi ca un râu scăpat din zăgazuri. Am încercat să-mi deschid inima către ea, s-o întâmpin cu brațele deschise ca pe o parte din experiența vieții mele și la început asta a făcut-o mai ușor de îndurat.

Apoi a devenit mai rea decât până atunci – și fizică, nu doar mentală. Mă dureau inima și coastele, umerii și pieptul, ba până și brațele. Tânjeam cu atâta disperare după alinarea cuiva că m-am apropiat de domnișoara Blossom și mi-am culcat capul pe bustul ei. Mi l-am închipuit moale și matern, sub o bluză de satin albastru regal, și mi-am imaginat-o spunând:

— Așa-i: străbate-o, n-o ocoli, rățușcă! Pentru cei

mai mulți dintre noi asta se dovedește în cele din urmă cea mai bună cale.

Apoi în mintea mea a glăsuit o altă voce, amară și sarcastică, propria mea voce, cu cel mai nesuferit ton al ei:

— Jos ai mai căzut, fata mea, de-ai ajuns să te agăți de un manechin de croitorie! Nu ești puțin cam prea mare pentru toată prosteala asta cu domnișoara Blossom?

Apoi, pentru prima oară, am început să mă întreb cum o creasem pe domnișoara Blossom. Era oare ca mama lui Stephen, dar nu la fel de umilă, sau aducea mai mult cu vreuna dintre servitoarele cu ziua ale mătușii Millicent? Sau mă inspirasem după vreun personaj dintr-o carte? Deodată am văzut-o mai limpede ca oricând, stând în dosul tejghelei unei crâșme demodate din Londra. Mi-a aruncat o privire plină de reproș, apoi și-a pus o haină din piele de focă peste bluza ei albastră, a stins toate luminile și a ieșit în noapte trăgând ușa după ea. În clipa următoare, bustul ei era tare ca scândura și mirosea a clei vechi. Și am știut că plecase pentru totdeauna.

Din fericire, în clipa aceea a intrat Héloïse, altfel aș fi plâns într-un asemenea hal că nu mi-aș fi putut reveni la timp pentru ceai. Nu poți să plângi cu Héloïse în brațe: dă din coadă cu înțelegere, dar pare stânjenită și se îndepărtează. Și oricum trebuia să îi dau cina ei îndelung amânată.

De atunci nu am mai putut să o privesc pe domnișoara Blossom. Nu numai pentru că acum e doar un manechin de croitorie, ci pentru că mă face să mă gândesc la cadavrul unui manechin de croitorie.

Religia, faptele bune și băuturile tari… O, dar mai există o cale de evadare, una meschină, mai rea decât

băutura. Am încercat-o de ziua mea, acum o săptămână.

Când m-am trezit în dimineața aceea, soarele strălucea pentru prima oară după două săptămâni. Abia apucasem să observ asta, când am auzit muzică în fața ușii dormitorului meu. Am sărit în sus și am țâșnit pe palier și acolo, pe podea, era un mic radio portabil, cu o carte de vizită pe care scria: „La mulți ani, de la Stephen!” Pentru asta economisea el bani! De asta pozase pentru Leda Fox-Cotton.

Am strigat:

— Stephen! Stephen!

Thomas mi-a strigat din vestibul:

— A plecat la lucru mai devreme. Cred că s-a simțit stânjenit la gândul că o să-i mulțumești. E un aparat foarte bun. Îmbracă-te repede și o să-l ascultăm la micul dejun.

A venit la etaj țopăind și nici nu am apucat să pornesc aparatul de radio, că și plecase cu el jos. Voiam să-i strig să-l aducă înapoi, când m-am gândit: „Doamne, dar ce contează?” Greutatea matinală coborâse din nou asupra mea. În timp ce mă îmbrăcam mi-am dat seama că, abia cu două săptămâni și două zile mai înainte, aș fi înnebunit de fericire dacă aș fi avut un radio, iar acum nici nu-mi păsa. Apoi mi-am dat seama că măcar puteam să sufăr pe muzică.

Când am coborât, am descoperit că Stephen pusese masa în locul meu și o împodobise cu flori.

— Și uite și cadoul de la mine, a zis Thomas. Nu l-am împachetat pentru că abia am ajuns aici.

Era o carte despre astronomie, subiect care îl interesează foarte tare. M-am bucurat că alesese ceva ce își dorea și el, pentru că, deși acum capătă ceva

bani de buzunar, o să treacă mult până vor compensa toți anii în care n-a avut un penny.

Tata a coborât. Firește, el nu-și adusese aminte că era ziua mea.

— Dar o să-și aducă Topaz aminte, a zis el voios. O să-ți trimită ea ceva din partea mea.

A fost îngrozit la vederea aparatului de radio. Mereu susținuse că a nu deține așa ceva era una dintre plăcerile sărăciei. Dar în timpul micului dejun a devenit interesat. O, nu-i plăceau muzica sau vocile, pe el îl interesau pârâiturile.

— Presupun că nu vrei să mi-l împrumuți vreo oră-două? a întrebat el după ce Thomas a plecat la școală. Zgomotele astea sunt splendide!

L-am lăsat să-l ia. Tot ce conta pentru mine era dacă Simon avea să-mi trimită un cadou sau nu.

Pachetul a venit la ora unsprezece. În el erau un halat de la Topaz, o ediție de Shakespeare ca din partea tatei (ce drăguț din partea lui Topaz să-și aducă aminte că el nu suportă să-mi împrumute exemplarul lui!), o cămașă de noapte din mătase adevărată de la Rose, șase perechi de ciorapi de mătase de la doamna Cotton și o cutie mare cu ciocolată de la Neil. Nimic de la Simon.

Ce să zic, nimic de la Simon! Eram încă amorțită de dezamăgire când pe alee a răsunat claxonul unei mașini. În clipa următoare un camion a oprit și șoferul a depus o ladă pe podul mobil. I-am strigat tatei să coboare și împreună i-am desfăcut capacul. Înăuntru era un gramofon cu radio, o, ce minunăție! Închis, arată ca o valiză îndesată, cu un mâner de care să o cari. Exteriorul e dintr-un material albastru frumos, ca olanda, dar mai lucios. Înăuntru era și o cutie cu discuri. Nimeni n-a primit vreodată un cadou mai

minunat.

Simon inclusese un bilețel care spunea:

> Dragă Cassandra,
>
> Voiam să-ți trimit unul electric, dar mi-am adus aminte că nu ai curent. Radioul merge cu baterii pe care poți să le încarci în garajul de la Scoatney, dar fonograful e genul de modă veche la care trebuie să răsucești maneta. Totuși, e mai bine decât nimic. Îți trimit piesa de Debussy care ți-a plăcut, dar nu am reușit să găsesc discul cu Bach pe care ți l-am pus. Împrumută ce vrei de la Scoatney până descoperi care sunt gusturile tale muzicale și pe urmă o să-ți cumpăr multe alte discuri.
>
> Ei jură că pachetul va ajunge la tine în ziua potrivită și sper să fie așa. La mulți, mulți ani! Ne vedem în curând. Cu dragoste de la
>
> Simon

Era scris cu creionul, în magazin, așa că nu mă puteam aștepta la un mesaj lung sau foarte personal. Și spunea „cu dragoste” când ar fi putut să scrie „al tău” sau „în grabă” sau altceva. Sigur, știam că nu se referea la genul meu de dragoste, dar era neprețuit chiar și-așa.

Am citit și recitit biletul în timp ce tata îi smulgea radioului cele mai chinuitoare pârâituri.

— O, termină! am exclamat eu în cele din urmă. Nu poate fi bine pentru el să țiuie așa!

— Sună ca sufletele pierdute ale pescărușilor, nu-i așa? mi-a strigat tata peste toată hărmălaia.

Am trecut pe lângă el și l-am închis. În liniștea subită, am auzit radioul de la Stephen cântând singur

în locuința portarului. Tata a zis:

— Te-ai gândit ce o să spună drăguțul tău despre asta?

Nu simțeam decât ciudă față de Stephen pentru că avea să fie rănit și asta avea să îmi tulbure plăcerea pe care mi-o provocase cadoul de la Simon. Dar nu foarte mult. Nimic nu putea face asta.

Din fericire, tata nu a așteptat un răspuns:

— Radioul ăsta e mult mai puternic, a continuat el. O să-l împrumut puțin.

Am strigat atât de tare „Nu!”, că m-a privit uluit.

— De-abia aștept să încerc gramofonul, am adăugat eu încercând să vorbesc pe un ton calm și rezonabil.

El a zâmbit pe neașteptate și a zis „Foarte bine!” pe un ton aproape patern. Apoi a cărat aparatul înăuntru și m-a lăsat singură cu el. Am scos discurile din hârtia cerată și le-am pus unul după altul. Erau suite de Bach, Preludii și Fugi și albumul cu Debussy.

Simon nu trimisese discul cu *Lover.*

Până s-a întors Stephen acasă, firea mea bună preluase controlul și eram teribil de îngrijorată să nu-i rănesc sentimentele. Adusesem radioul lui în bucătărie (tata se săturase deja de el) și am avut grijă să fie pornit la maxim când a intrat. M-am dat peste cap să-i mulțumesc pentru el și nu cred că l-am mai văzut vreodată atât de încântat. În timpul mesei de prânz îl întrebasem pe tata dacă nu era mai bine să ascund cadoul lui Simon o zi sau două, dar el zisese că pentru Stephen ar fi fost mai rău așa.

— Spune-i pur și simplu că te bucuri să ai un radio ușor pe care să-l iei cu tine și că pe al lui Simon o să-l folosești numai pentru gramofon, mi-a propus el și eu m-am gândit că era o idee foarte deșteaptă.

Dar în clipa următoare l-am văzut răsucind un disc pe față și pe dos de parcă ar fi vrut să-i citească șanțurile și un om care încearcă să citească un disc de gramofon sigur nu poate fi normal, nu?

M-am străduit să-i dau vestea lui Stephen cu cât mai mult tact. Am zis tot ce mă sfătuise tata și multe în plus.

— Al tău are o carcasă din lemn autentic și foarte frumos lăcuit, i-am zis.

Dar lumina din ochii lui s-a stins. M-a întrebat dacă putea vedea cadoul lui Simon, pe care îl dusesem în dormitor. După ce l-a privit câteva secunde a zis: „Da, e foarte frumos” și s-a răsucit gata să plece.

— Radioul nu e foarte bun, am strigat eu în urma lui, deși nu era adevărat.

El a coborât la parter.

O, ce rău mi-a părut pentru el! După toate lunile în care făcuse economii! Am fugit după el și, din vârful scărilor, l-am văzut privind micul lui radio cafeniu. L-a închis și a ieșit în grădină cu o expresie plină de amărăciune pe chip.

L-am ajuns din urmă când traversa podul mobil.

— Hai să ne plimbăm puțin, am zis eu.

— Sigur, dacă vrei, a zis el fără să se uite la mine.

Ne-am târât picioarele pe alee. A fost ca atunci când pe Rose o duruse foarte tare un dinte: simțeam că era o dovadă de egoism să nu simt și eu durerea, că uneori a-ți părea rău pentru cei care suferă nu e de ajuns. Dar când m-am întrebat dacă, de dragul lui Stephen, aș fi preferat să nu fi primit cadoul de la Simon, am știut că răspunsul era nu.

Am încercat să vorbesc degajat despre cele două aparate, explicând că puteam să îl iau pe cel micuț primit de la el dintr-o cameră în alta sau chiar să-l scot

afară (deși știam că, dacă Stephen nu se afla prin preajmă, l-aș fi cărat pe al lui Simon peste tot, chiar dacă mi-ar fi rupt spinarea). Presupun că am exagerat, pentru că el m-a întrerupt și mi-a zis:

— Să știi că e-n regulă.

I-am aruncat o privire. El mi-a oferit un surâs liniștitor, dar și-a ferit ochii de ai mei.

— O, Stephen! am exclamat eu. Din partea ta a fost un cadou mult mai generos. Simon n-a fost silit să economisească bani sau să muncească pentru al lui.

— Nu, ăsta a fost privilegiul meu, a zis el încet.

Mi s-a părut nespus de frumos felul în care a zis-o. M-a făcut să îmi pară mai rău ca oricând de el, atât de rău, încât mi-am dorit să mă fi îndrăgostit de el, și nu de Simon. Chiar atunci, el a adăugat foarte încet: „Draga mea”. Și în acea clipă în mintea mea s-a născut o idee nesăbuită. O, de ce, de ce? Oare ceva din vocea lui a trezit în mine sentimentul acela? Sau s-a întâmplat pentru că treceam pe lângă pădurea de zadă și mi-am amintit cum visasem odată că pătrund în ea alături de el?

M-am oprit și l-am privit. Apusul îi aurea chipul. M-a întrebat dacă voiam să ne întoarcem.

— Nu, am zis eu. Hai să vedem dacă nu mai găsim niște clopoței întârziați în pădure.

El mi-a aruncat o căutătură iute și de data asta privirile ni s-au întâlnit.

— Haide, am zis eu.

În timp ce împingeam în lături primele ramuri înverzite, mi-am zis: „Ei, asta va contrazice teoria mea că lucrurile pe care ți le imaginezi nu se întâmplă niciodată”. Dar n-a fost așa, pentru că totul era diferit de felul în care îmi imaginasem. Pădurea fusese rărită, așa că nu era întunecată și răcoroasă cum mă

așteptasem. Aerul era cald încă, iar razele soarelui ce cobora spre orizont ne luminau din spate. Trunchiurile copacilor erau învăluite într-o strălucire roșiatică. În aer stăruia un miros încins de rășină, în locul parfumului clopoțeilor, iar puținii care rămăseseră erau ofiliți și năpădiți de bălării. Și în locul unei senzații de liniște și de așteptare stăruia un sentiment de nerăbdare sufocantă. Stephen n-a spus niciunul dintre cuvintele pe care mi le imaginasem pentru el. Niciunul dintre noi n-a scos o vorbă. Mergând tot timpul prima, am ajuns în micul luminiș ierbos din centrul pădurii cu mult înaintea lui. Acolo m-am întors și l-am așteptat. El s-a apropiat tot mai mult de mine, apoi s-a oprit și m-a privit întrebător. Am încuviințat și el m-a luat în brațe și m-a sărutat cu multă blândețe. N-a însemnat nimic pentru mine și știu că nu i-am răspuns la sărut. Dar deodată el s-a schimbat și a început să mă sărute iar și iar, de data asta fără blândețe, și eu m-am schimbat la rândul meu și mi-am dorit ca el să continue. Nici măcar nu l-am oprit când mi-a tras rochia în jos, dezgolindu-mi un umăr. Până la urmă, el a fost cel care s-a oprit.

— Nu-mi da voie, nu-mi da voie! a gâfâit el și m-a împins atât de brutal că am fost cât pe ce să cad.

M-am împleticit îndărăt cuprinsă de o groază oarbă și, în clipa în care mi-am recăpătat echilibrul, m-am repezit orbește printre copaci, înapoi de unde venisem.

El a strigat după mine:

— Ai grijă la ochi! E-n regulă! Nu vin după tine!

Dar eu am continuat să mă avânt la nimereală printre zade, apărându-mi fața cu un braț. Am alergat tot drumul până la castel și m-am repezit pe scările bucătăriei cu gândul să mă încui în camera mea, dar

pe la jumătatea treptelor am alunecat și m-am lovit rău la genunchi, apoi am izbucnit în plâns și am rămas întinsă pe jos hohotind. Groaznic e că o parte din mine spera că, dacă stăteam așa suficient timp, el avea să vină și să vadă ce nefericită eram, deși tot nu-mi pot da seama de ce voiam asta.

După puțin timp, l-am auzit la ușa bucătăriei.

— Cassandra, te rog, nu mai plânge! mi-a strigat el. Nu voiam să intru, dar te-am auzit. Te rog, te rog, nu mai plânge!

Dar eu am continuat. El a venit până la piciorul scării. Am început să mă târăsc ținându-mă de stâlpii balustradei și continuând să plâng.

— Dar e în regulă, chiar e, a zis el. Nu-i nimic greșit dacă ne iubim.

M-am întors furioasă către el:

— Nu te iubesc. Te urăsc!

Și atunci i-am văzut expresia feței și mi-am dat seama ce groaznic era pentru el. Până atunci nu mă gândisem decât la propria-mi nefericire. Am exclamat:

— Nu, nu, n-am vorbit serios, dar… O, n-am să pot explica niciodată!

Apoi m-am repezit în camera mea și am încuiat amândouă ușile. Tocmai voiam să mă arunc pe pat când am zărit cadoul lui Simon pe pervazul ferestrei. M-am apropiat, am închis capacul gramofonului și mi-am culcat capul și brațele pe el. Și, pentru prima oară în viață, mi-am dorit să mor.

Când s-a întunecat complet mi-am venit în fire suficient ca să aprind o lumânare și să mă pregătesc, nefericită, de culcare. Câteva minute mai târziu, la ușa dinspre coridor a răsunat un ciocănit și Stephen mi-a strigat:

— Nu vreau să intru, dar te rog să citești biletul pe

care-l strecor pe sub ușă!

— Bine! i-am strigat eu și am văzut biletul. În timp ce îl ridicam, i-am auzit pașii coborând scările și ușa de la intrare trântindu-se. Stephen îmi scrisese:

> Draga mea Cassandra,
>
> Te rog, nu fi nefericită. Totul va fi în regulă. Ești foarte tânără, asta-i tot. Uneori uit asta, fiindcă ești atât de deșteaptă. Nu pot să-ți explic pentru că te-aș face să te simți și mai rău și oricum nu știu cum s-o fac. Dar n-a fost nimic greșit în ceea ce s-a întâmplat. A fost numai vina mea. Dacă mă ierți că te-am șocat, te rog scrie DA pe o bucată de hârtie și vâr-o pe sub ușa mea. Eu o să ies și nu mă întorc până nu se stinge lumina la fereastra ta, așa că nu trebuie să te temi că mă vei întâlni. Și o să plec la muncă înainte să te trezești tu. Nu o să vorbim despre asta, sau nu foarte curând. Să spui tu când. Crede-mă, totul e în regulă.
>
> Cu dragoste
> de la Stephen
>
> XXXXXX, dar nu până nu le vrei.

Pe o foaie separată scrisese: *Poate asta te va ajuta să înțelegi. Desigur, numai după ce ne vom căsători,* apoi copiase patru versuri din *Filosofia dragostei:*

> Nu-i nimic stingher în Fire.
> Toate tind să se îmbine
> Într-o tainică iubire –

De ce nu și eu cu tine?[32]
De Percy Byshe Shelley.
(N. 1792, dec. 1822.)

Am presupus că trecuse numele și datele lui Shelley ca să nu cred că iar se apucase să fure versurile altora. O, Stephen, știu atât de bine de ce le furai! Tânjesc să-mi exprim dragostea pentru Simon și nimic din ce scriu nu e pe măsură.

Am scris DA și i-am vârât biletul pe sub ușă. N-aș fi putut să n-o fac și, desigur, era adevărat într-un sens: îl iertasem. Dar îl lăsam să creadă o minciună: că eram supărată numai fiindcă purtarea lui mă șocase. De atunci n-am mai rămas singuri. De față cu ceilalți vorbim cu un aer foarte natural, dar nu pot să-l privesc în ochi. Presupun că mă crede timidă.

Sigur, cinstit ar fi să-i spun că asta nu duce nicăieri, dar, chiar dacă aș avea inima să-l rănesc atât de tare, nu cred că aș reuși să-l conving fără să recunosc că iubesc pe altcineva… pentru că am dat semne clare că mi-a plăcut când s-a drăgostit cu mine. O, de ce l-am lăsat! Lăsat?! L-ai încurajat, fata mea! Dar de ce, de ce? Când tânjeam din toată inima după Simon? Poate că m-aș fi putut înțelege mai bine dacă nu mi-ar fi fost atât de groază să-mi reamintesc totul. Nici acum nu am consemnat chiar tot ce s-a întâmplat.

Știu ceva: a fost o mârșăvie să-l îndemn să intre în pădure, o mârșăvie față de el și față de mine însămi. Adevărat, faptul că-mi părea rău pentru el avusese o influență, dar fusese mai ales mârșăvie pură. Și numai mulțumită lui Stephen mârșăvia nu mersese mai departe.

32 În traducerea lui Petre Solomon.

Chiar am păcătuit. O să mă opresc acum și o să stau aici pe gorgan, copleșită de cea mai profundă căință…

O, Doamne, asta a fost o mare greșeală! Mintea a început să-mi hoinărească și, în loc să mă căiesc, am început să-mi spun că nu ar fi fost niciun păcat dacă în locul lui Stephen ar fi fost Simon. Și schimbându-i între ei, am devenit conștientă că pângărisem amintirea primului sărut al lui Simon. O, ce voi face cu viitorul nefericit care mă așteaptă? Va trebui să fiu domnișoara de onoare a lui Rose, să o văd locuind la Scoatney cu Simon an după an, să-l privesc adorând-o. Și cum o să-mi ascund sentimentele când o să-i văd împreună?

Dac-aș putea pleca undeva! Dar nu trăiesc decât ca să-l revăd pe Simon.

Tocmai mi-am reamintit că am scris cândva că nu o invidiez pe Rose, că după părerea mea o căsnicie fericită e probabil plicticoasă. Cerule, ce proastă am fost…

Tata străbate aleea pe bicicletă după ce și-a petrecut din nou toată ziua la Scoatney, iar băieții trebuie să revină și ei acasă dintr-un minut într-altul. Trebuie să cobor și să pregătesc ceaiul. Cred că o conservă de somon mi-ar îmbunătăți cel mai mult dispoziția. E ciudat să revin în prezent după ce mi-am petrecut atâta timp cu jurnalul ăsta: am scris toată ziua cu o singură pauză, când am dus-o pe Héloïse în casă să-i dau de mâncare și m-am servit și eu cu niște cârnați reci.

(Ora nouă, în pat.)

S-a întâmplat ceva. O, știu că nu ar trebui să îmi fac speranțe, dar îmi fac!

În timp ce ne luam ceaiul, Stephen a primit o telegramă de la Leda Fox-Cotton. Vrea ca el să se ducă la Londra în weekendul următor. Așa că s-a întors la fermă ca să întrebe dacă se puteau lipsi de el sâmbătă dimineață. Imediat ce a ieșit am închis radioul lui și m-am dus să-l deschid pe al lui Simon. (Nu-l pornesc niciodată când e Stephen acasă.) Thomas a venit și el după mine și m-a rugat să pun *Preludiile* și *Fugile* lui Bach la gramofon. Îi plac în mod special. Ne-am întins fiecare pe un pat și am ascultat într-o tăcere plăcută. Mi se pare că în ultimul timp Thomas devine tot mai matur și mai inteligent. Mereu a fost strălucit la școală, dar niciodată conversația lui nu mi s-a părut interesantă. Acum mă uluiește adesea. Poate că toată mâncarea bună din ultima vreme i-a alimentat creierul.

După ce am ascultat discurile lui Bach, el a zis pe neașteptate:

— Îți aduci aminte cum și-a pus Rose o dorință pe capul de piatră?

L-am întrebat ce îl făcuse să se gândească tocmai la asta.

— Păi cred că faptul că ascultăm gramofonul de la Simon. E parte din schimbarea adusă de Cottoni în viețile noastre. Până acum nu mi-am dat seama că Rose a vrut să se vândă Diavolului, și-a pus o dorință și imediat și-au făcut ei apariția.

L-am privit lung.

— Dar Rose nu se vinde. E îndrăgostită de Simon. Mi-a zis-o chiar ea, și știi că nu minte niciodată.

— Așa e, a zis Thomas. Atunci înseamnă că a reușit să se păcălească pe sine, pentru că eu știu că nu e îndrăgostită. Și nu e deloc potrivită pentru Simon.

— Dar de unde știi tu că nu e îndrăgostită?

— Păi, în primul rând, abia dacă pomenește despre Simon. Sora lui Harry e îndrăgostită și nu vorbește decât de logodnicul ei. Eu și Harry am și făcut pariuri. În ultimul weekend când am stat la ei i-a pomenit numele de patruzeci și unu de ori.

— Ce prostie, am zis eu. Așa e Rose, mai reținută.

— Reținută? Rose? Cum, păi ea nu se mai oprește din vorbit când îi place ceva! Știi că în scrisoarea pe care mi-a trimis-o nu zice o vorbă despre Simon?

— Când ai primit o scrisoare de la ea? Pot s-o văd? am întrebat.

El a spus că îl întâlnise pe poștaș pe aleea noastră cu câteva zile în urmă.

— Și nu ți-am arătat scrisoarea pentru că așa mi-a cerut ea, dar dintr-un motiv atât de stupid, încât nu văd de ce nu ți-aș arăta-o. Mă duc s-o aduc.

Era o scrisoare tare ciudată. Nu numai că în ea nu era nimic despre Simon, dar de fapt nu era în ea nimic despre nimic, nici măcar despre Rose. Era numai o listă imensă de lucruri care îi fuseseră cumpărate și cât costa fiecare. La final scria: *Aș prefera să nu-i arăți asta Cassandrei, pentru că mi se pare groaznic că eu am atâtea lucruri drăguțe, și ea atât de puține. Tu nu ești fată, așa că nu o să fii invidios. Și e plăcut să-i poți spune cuiva.*

— Și pariez că știu de ce a făcut lista, a zis Thomas. A făcut-o ca să se convingă că merită să se mărite pentru bani. O, nu mi-aș face foarte multe griji în privința asta! Știi bine, femeile dintotdeauna se mărită pentru bani. Și oricum, e un dar ceresc pentru noi toți, chiar dacă e cam diavolesc pentru Rose.

— Și Simon? am întrebat eu.

— Simon? O, el nu mai poate fi ajutat. Îți amintești

ultima noastră vizită la Scoatney, înainte să plece toți la Londra? În timp ce vizitam grajdurile a pomenit numele lui Rose de patruzeci și două de ori. Am numărat. Cred că și caii se săturaseră să-l audă.

I-am spus că nu avea nicio dovadă reală despre sentimentele lui Rose. Dar în inima mea se trezea o speranță nebunească, pentru că e într-adevăr ciudat că nu spune nimic despre Simon în scrisoarea ei și sigur că vrei să scrii despre persoana pe care o iubești, nu? Păi eu scriu numele lui Simon pe bucăți de hârtie. (Și pe urmă fac crize de nervi de teamă că nu le-am rupt pe toate.)

După ce Thomas s-a dus să-și facă temele, am scos unica scrisoare pe care mi-o scrisese Rose. La început asta mi-a înăbușit speranțele, căci ce poate fi mai clar decât: *E minunat că pe deasupra mai pot și să îl iubesc pe Simon.* Dar dacă chiar se păcălește singură, cum a zis Thomas? Spune atât de puține *despre* Simon. Și o parte din scrisoare e atât de tristă. Scrie că se simte singură și că trebuie să stea în baie până se înveselește. Cerule, dacă l-aș avea pe Simon, eu nu m-aș simți niciodată singură!

Am stat întinsă în pat încercând să-mi imaginez ce fel de scrisoare aș fi scris eu dacă aș fi fost Rose. Nu cred că aș fi spus foarte multe despre sentimentele mele cele mai profunde, așa că pot să o înțeleg că păstrează totul pentru ea. Dar știu că aș fi spus ce rochii îi plăceau lui Simon, ce părere avea despre piesele de teatru…

Știu că el ar fi fost cel mai important subiect al scrisorii.

Oare născocesc totul, crezând ceea ce vreau să cred? Și chiar dacă ea nu-l iubește, știu că el o iubește pe ea. Dar dacă ea ar renunța la el…

O, ce cald e în camera asta! N-am îndrăznit să deschid fereastra ca să nu încerce Héloïse să sară. Unul dintre pețitorii ei, câinele ciobănesc de la Patru Pietre, dă târcoale castelului. Héloïse dragă, nu ar fi o partidă potrivită pentru tine! Mă întreb dacă o fi plecat… Nu, n-a plecat. Acum sunt doi câini de cealaltă parte a șanțului. Văd patru ochi scânteind în întuneric. Îmi pare nespus de rău pentru câinii nefericiți în dragoste. Nu pot să zic că lui Héloïse îi pasă prea tare, are un aer foarte plin de sine…

Tocmai am decis ce voi face. Trebuie să aflu adevărul cumva. Dacă Rose chiar îl iubește nu o să încerc să i-l iau, nici măcar în visele mele. O să plec, poate la facultate, așa cum mi-a propus ea. Dar trebuie să știu adevărul! Trebuie s-o văd!

Sâmbătă plec la Londra odată cu Stephen!

Capitolul 14

M-am întors. N-a slujit la nimic.

Între mine și Rose lucrurile nu vor mai fi niciodată la fel.

Ieri-dimineață, foarte devreme, în timp ce eu și Stephen ne îndreptam pe biciclete către gara Scoatney, mi-am tot reamintit începutul ultimei mele călătorii la Londra, când ea mă însoțise. M-am pomenit vorbindu-i Rosei de atunci, ba chiar cerându-i sfatul cu privire la ceea ce aveam să-i spun noii Rose. Rose cea cu trusoul de o mie de lire părea complet diferită de acea Rose în costumul ei alb și sărăcăcios, care pornise la drum cu mine în dimineața senină de aprilie. Ce proaspăt fusese ținutul atunci! Și ieri, după ploaie, era verde, dar îi lipsea senzația aceea de speranță, de noi începuturi. Soarele ardea, și, deși m-

am bucurat că vremea rea se terminase, mi s-a părut prea orbitor. Toiul verii poate fi nemilos cu cei nefericiți.

Să mă aflu singură cu Stephen s-a dovedit mai puțin stânjenitor decât mă așteptasem. Am vorbit foarte puțin și numai despre lucruri banale. Mă simțeam vinovată față de el, și, deși era necinstit, asta-mi provoca o vagă enervare. N-aveam chef să-mi mai fac griji și pentru el peste toate celelalte.

În timp ce așteptam în gară, Héloïse și-a făcut apariția epuizată, după ce scăpase de Thomas și gonise după bicicletele noastre. Acum nu mai trebuie să stea în purdah[33] și nu am vrut să o lăsăm pe peron, pentru că am făcut-o odată și ea s-a urcat în următorul tren și a ajuns la stația de poliție din King's Crypt. Așa că Stephen i-a cumpărat un bilet pentru câini și șeful gării i-a dat apă pe săturate și a găsit pe undeva o sfoară din care să-i facem o lesă. Ea s-a purtat foarte frumos în timpul călătoriei, cu excepția faptului că, după ce am schimbat trenul spre Londra, i-a furat prăjitura unui băiețel. I-am mulțumit repede că i-a dat-o și el m-a crezut pe cuvânt că asta voise să facă.

Stephen a insistat să mă conducă până în Park Lane. Ne-am înțeles să ne telefonăm unul altuia pentru a stabili cu ce tren ne vom întoarce acasă, apoi el a dat fuga în St. John's Wood.

Am condus-o pe Héloïse în jurul blocului de apartamente, apoi am intrat. Era ca un palat, cu covoare groase, hamali în uniforme lucioase și un lift în care trebuia să urci singur. E o senzație stranie, irevocabilă, când ai apăsat pe buton și încep să urci. Héloïse a avut un acces de claustrofobie și a încercat

33 Zonă specială rezervată femeilor în locuințele hinduse și musulmane.

să se cațăre pe pereții tapisați cu piele, ceea ce acestora nu le-a priit.

Nu mai văzusem niciodată un loc care să-și păzească liniștea cu atâta încăpățânare ca holul către apartament. Era greu să crezi că în spatele ușilor acelora strălucitoare locuia cineva. Când ușa apartamentului doamnei Cotton s-a deschis în fața mea, am fost șocată.

Am întrebat de Rose și i-am spus fetei în casă cine eram.

— Au ieșit cu toții, a zis ea.

Mi-am dat brusc seama că ar fi trebuit să-i anunț de venirea mea.

— Când o să se întoarcă, te rog? am întrebat.

— Doamna a zis că la șase și jumătate, ca să aibă timp să se schimbe pentru cină. Nu doriți să intrați, domnișoară?

S-a oferit să-i aducă apă Héloïsei, care gâfâia teatral, și m-a întrebat dacă doream ceva. I-am spus că voiam niște lapte și am întrebat dacă-mi puteam pune ținuta în ordine. M-a condus în dormitorul lui Rose. Era splendid: covorul era alb. Nici nu mi-a venit să calc pe el. Totul era alb sau crem, cu excepția unui buchet mare de trandafiri roșii, puși într-o vază de marmură pe noptieră. Lângă ea se afla o carte de vizită ce se ițea dintr-un pliculeț pe care scria „Bună dimineața, iubito” cu scrisul lui Simon. În timp ce priveam trandafirii, fata în casă a venit cu laptele meu și cu apa pentru Héloïse, apoi ne-a lăsat singure.

Baia lui Rose arăta de parcă nu ar fi fost folosită niciodată. Până și periuța de dinți era ascunsă. În scrisoarea ei îmi spusese că prosoapele se schimbau în fiecare zi, dar nu-mi imaginasem că erau atât de multe: de trei mărimi diferite, plus cele mai frumoase

prosoape de față, cu monogramă.

După ce m-am spălat am revenit în dormitor și am găsit-o pe Héloïse fericită și tolănită pe cuvertura albă. Îi stătea bine acolo. Mi-am scos pantofii și m-am lungit lângă ea, încercând să-mi dau seama cum era mai bine să procedez. Mirosul trandafirilor era superb.

Mi-am dat seama că nu aveam nicio speranță să discut cu Rose dacă se întorcea atât de târziu. Trebuia să procedez cu tact și fără grabă și nu aveam timp pentru asta înainte sau după cină, chiar dacă așteptam până la trenul de ora nouă și jumătate. M-am întrebat dacă nu puteam să-i dau de urmă. Sigur s-ar fi întors dacă ar fi știut că mă aflam în apartament.

Am sunat ca să chem fata în casă, dar aceasta nu avea nicio idee unde s-au dus.

— Nimeni nu știe? am întrebat disperată.

— Păi l-am putea întreba pe domnul Neil, deși în ultimul timp nu prea l-am văzut.

A sunat la hotelul unde stătea el, dar Neil ieșise. Apoi m-am întrebat dacă Fox-Cottonii nu ne puteau fi de ajutor și am făcut rost de numărul lor.

Leda Fox-Cotton nu a părut deloc mulțumită să-mi vorbească.

— Copil prostuț, de ce nu i-ai prevenit? a zis ea. Nu, sigur că nu știu unde sunt. Stai puțin să-l întreb pe Aubrey. Poate că i-o fi zis Topaz ceva.

A revenit într-un minut.

— Știe numai că Topaz va fi acasă în seara asta, pentru că o s-o viziteze. Presupun că va trebui să vii să prânzești la noi, dar va trebui să aștepți până la ora două, fiindcă am o dimineață lungă de lucru cu Stephen. După-amiază trebuie să-l duc să se vadă cu niște oameni din industria filmului. Poți să te amuzi

cumva o oră sau două, nu? Ia un taxi la unu și jumătate.

M-am gândit să refuz, dar voiam să le văd casa și studioul și să mă mai uit o dată la ea și la soțul ei. Părea că el și Topaz erau foarte apropiați. Așa că i-am mulțumit și am acceptat. După ce nu i-am mai auzit vocea behăitoare, mi-am zis că fusese foarte drăguț din partea ei să mă invite și că ar fi trebuit să îmi înving prejudecățile față de ea.

— O să fie foarte drăguț, deși, desigur, bucătăreasa v-ar fi servit ceva la prânz, a zis fata în casă. Să vedem, aveți o oră și jumătate la dispoziție. Presupun că vreți să mergeți să vă uitați prin magazine.

Dar nu aveam chef să trag de Héloïse pe străzile aglomerate, așa că am zis că o să mă plimb prin Hyde Park.

— Rochia dumneavoastră e șifonată, domnișoară, mi-a zis ea. Aș putea să v-o calc, dacă doriți.

Mă privisem în oglinda cea mare a lui Rose. E ciudat ce efect are mediul înconjurător asupra hainelor: îmi spălasem și îmi călcasem rochia cea verde cu o zi înainte și o consideram foarte drăguță, dar în camera lui Rose părea ieftină și banală. Și faptul că mă întinsesem pe pat nu îi îmbunătățise cu nimic aspectul. Dar nu voiam să o dezbrac ca să fie călcată pentru că lenjeria mea era veche și cârpită, așa că i-am mulțumit servitoarei și i-am zis să nu se deranjeze.

În parc era cald, așa că m-am așezat pe iarbă, sub un pâlc de copaci. Héloïse s-a tăvălit prin ea, apoi și-a agitat labele în aer ca să mă ademenească s-o scarpin pe burtă. Îmi era însă prea lene ca să mă achit bine de sarcină, așa că s-a întors pe o parte și a adormit. M-

am rezemat de trunchiul unui copac și am privit în jur.

Mi-am dat seama că mă aflam pentru prima oară singură în Londra. În mod normal aș fi încercat s-o simt – nu poți face asta până nu ai fost singur într-un oraș – și chiar și în starea mea de agitație era plăcut să stau acolo în liniște, privind autobuzele stacojii din depărtare, casele vechi, vopsite în crem, din Park Lane și noile blocuri de locuit cu jaluzelele lor în dungi. Și parcul în sine era interesant. Am remarcat mai ales izolarea sa: părea zâmbitor și amabil, dar cumva distant față de kilometrii de oraș din jurul lui. La început am pus asta pe seama faptului că aparținea unei Londre mai vechi: victoriană, a secolului optsprezece, mai veche chiar. Apoi, în timp ce priveam oile păscând liniștite iarba[34], mi-am dat seama că Hyde Park nu-i aparținuse niciodată Londrei, că mereu fusese, în spirit, o fâșie de ținut rural și că astfel leagă Londrele tuturor acestor perioade ca prin magie: rămânând neschimbat pentru totdeauna în inima unui oraș în eternă schimbare.

Când am auzit un ceas sunând unu și un sfert, m-am îndreptat către Oxford Street și am găsit un taxi drăguț, fără acoperiș. Pentru Héloïse a fost prima plimbare cu mașina prin Londra, așa că a lătrat aproape încontinuu. Șoferul a spus că l-a scutit să mai claxoneze.

Nu mai fusesem niciodată în St. John’s Wood. E un loc fascinant, cu drumuri liniștite, mărginite de copaci și case misterioase, cele mai multe vechi, așa că ușa stacojie a Fox-Cottonilor m-a șocat.

Aubrey Fox-Cotton m-a întâmpinat în hol.

34 La începutul secolului trecut, oile erau folosite în Hyde Park pe post de mașini de tuns iarba, fiind considerate naturale și mai benefice pentru starea gazonului.

— Leda e încă ocupată, a zis el cu vocea lui frumoasă și afectată.

La lumina zilei fața lui îngustă părea și mai pământie decât în seara de la Scoatney. Este o persoană cum nu se poate mai vagă, dar ceva din eleganța lui tenebroasă îl face de neuitat. Héloïse a făcut o pasiune pentru el, dar el s-a mărginit să spună:

— Comică făptură!

Și a fluturat vag din mână în direcția ei.

Mi-a servit un sherry și a făcut conversație politicoasă, dar fără să mă ia cu adevărat în serios, până a trecut binișor de două. În cele din urmă a zis că o să „bage un ochi” și o să-i scoată pe ceilalți din bârlog.

Am străbătut grădina din spatele casei până la o clădire care părea să fi fost la origine un grajd. Odată intrați, ne-am pomenit dinaintea unei draperii de catifea neagră întinsă de la un perete la altul. Într-un colț era o mică scară în spirală.

— Urcă, mi-a șoptit el, dar în liniște, în caz că e vreun moment psihologic.

În vârful scărilor era o galerie de unde puteam să mă uit în jos, în studio. Era viu luminat, cu toate luminile îndreptate către o estradă de la capătul opus. Pe ea stătea Stephen într-o tunică grecească, pe un fundal pictat înfățișând un templu în ruine. Arăta minunat. N-am zărit-o nicăieri pe Leda Fox-Cotton, dar am auzit-o.

— Ai gura prea rigidă, i-a strigat ea. Umezește-ți buzele și nu le închide de tot. Și ridică puțin privirea.

Stephen i-a dat ascultare, apoi și-a smucit capul și a roșit violent.

— Ce naiba… a început Leda Fox-Cotton, apoi și-a dat seama că el văzuse pe cineva la galerie și a venit

până într-un loc de unde ne putea vedea și ea. Ei, asta e! Acum n-o să mai obțin nimic cu el. A fost stânjenit toată dimineața, presupun că tunica aia e de vină! Du-te să te schimbi, Stephen!

Era toată în negru – pantaloni negri, cămașă neagră – foarte încinsă și unsuroasă, dar avea aerul cuiva care muncise din greu, așa că unsuroșenia ei nu mai părea la fel de dizgrațioasă ca la Scoatney. În timp ce îl așteptam pe Stephen am întrebat dacă puteam să văd câteva dintre fotografiile ei și m-a condus în ceea ce probabil fusese grajdul casei vecine. Era mobilat ca un salon, cu mari divane pline de pernițe. Totul era alb sau negru. Pe pereți erau câteva dintre fotografiile ei mărite și înrămate, inclusiv a unui negru magnific, gol-pușcă, mai mare decât în realitate. Ajungea de la podea la tavan și era înspăimântător.

Un portret imens al lui Stephen aștepta să fie pus pe perete. L-am admirat, comentând cât de frumos ieșea în poze.

— E unicul băiat cu care am avut șansa să lucrez care e frumos fără să pară efeminat, a zis ea. Și corpul e la fel de reușit precum capul. Aș vrea ca copilul ăsta prostuț să se dezbrace pentru mine. Mi-ar plăcea să-l pun lângă negrul meu.

Apoi mi-a dat un teanc întreg de fotografii cu Stephen, toate minunate. Ce straniu: era leit el și totuși părea o cu totul altă persoană, mai definit, puternic, inteligent. În niciuna dintre ele nu apărea expresia aceea pe care eu o numesc „nătângă”. În timp ce luam prânzul (pe o masă cu blatul din oglindă) m-am întrebat dacă nu cumva aceea dispăruse și în realitate. Era în mod sigur mai matur și surprinzător de în largul lui în prezența Fox-Cottonilor. Dar tot nu era… ei bine, o personalitate la fel de definită ca în

pozele alea.

Mâncarea a fost minunată, la fel ca tot ce se găsea în casa aceea, totul într-un mod ultra-modern.

— Nu se potrivește deloc cu vechea casă, a zis Aubrey (îmi ceruseră să le zic pe numele de botez) după ce am admirat mobilierul. Dar prefer mobila modernă când sunt în Londra și Leda refuză să renunțe la studiouri și să se instaleze într-un apartament. Modernitate în Londra, antichitate la țară – așa mi-ar plăcea. Ce păcat că Simon nu vrea să-mi închirieze Scoatney!

— Poate că Rose se va îndrăgosti de New York când vor merge în luna de miere, a zis Leda.

— Păi se duc? am întrebat eu cât mai nonșalant.

— O, Rose vorbea despre asta, a zis Leda vag. Dacă se căsătoresc în septembrie ar fi un moment minunat să se ducă. New Yorkul e minunat toamna.

M-a lovit un val de deprimare cruntă. Deodată mi-am dat seama că nimic nu va împiedica nunta și că venisem la Londra după cai verzi pe pereți. Cred că începusem să înțeleg asta de când văzusem trandafirii de la Simon.

Mi-am dorit să fiu înapoi la castel, să mă târăsc în patul cu baldachin și să plâng.

Leda discuta cu Stephen despre cum îi va poza a doua zi de dimineață.

— Dar trebuie să ajungem acasă în seara asta, am intervenit eu repede.

— O, ce prostie! Poți să dormi în apartament.

— Nu e loc, am zis eu. Și oricum trebuie să mă întorc.

— Dar nu și Stephen, nu? Poți să te duci singură.

— Nu, nu poate la o oră atât de târzie, a zis Stephen. Sigur că te duc dacă vrei să pleci,

Cassandra.

Leda i-a aruncat o uitătură rapidă și vicleană, ca și cum și-ar fi dat brusc seama ce simțea el pentru mine și n-ar fi fost încântată, dar nu intenționa să se certe cu el.

— Ei, ce plictiseală, a zis ea întorcându-se iar către mine. Sunt sigură că pot aranja ceva în apartament pentru tine. De ce nu mai stai?

Mi-a venit să-i spun să-și vadă de treburile ei. Dar pentru că era gazda mea, i-am răspuns politicos că tata și Thomas aveau nevoie de mine.

— Dar, pentru Dumnezeu, a dat ea să spună, apoi, văzându-mi expresia hotărâtă, a ridicat din umeri și a zis: Ei, dacă te răzgândești, sună!

Prânzul se terminase deja. Când am traversat holul, Héloïse stătea lungită pe podeaua de marmură neagră, cu burta plină de mâncare. Leda s-a oprit și a privit-o.

— Drăguț cum se reflectă imaginea ei în marmură. Mă întreb dacă s-o fotografiez? Nu, n-am timp să aduc luminile încoace.

Nici n-a zâmbit când Héloïse a dat din coadă. Mi-am dat seama că nu o văzusem niciodată zâmbind.

În timp ce se schimba ca să se ducă cu Stephen la studioul de film, m-am gândit că ar fi fost politicos să discut cu Aubrey despre munca lui și să-i cer să-mi arate fotografii cu ea. Sigur că nu mă pricep la arhitectura modernă, dar după părerea mea arăta foarte bine. E ciudat că un bărbat atât de șters poate fi așa deștept și e ciudat că o persoană care vorbește atât de stupid ca Leda poate face poze așa de frumoase. Când a coborât, purta o rochie neagră și o pălărie frumoasă, cu mănuși roșu închis și un colier de rubin, deși tot mai arăta unsuroasă.

Mă hotărâsem să revin în apartament în caz că Rose se întorcea mai devreme decât se aștepta fata în casă, așa că Leda m-a lăsat acolo pe drumul către studiourile de film. Stephen a promis că o să mă sune la opt și jumătate.

Leda a avut o ultimă împunsătură pentru mine:

— Ești o copilă tare obositoare, obligându-l să te conducă acasă în seara asta. Dacă obține rolul va trebui să se întoarcă imediat la Londra.

— Nu trebuie să vină cu mine decât dacă vrea, i-am zis eu (și nu cred că am zis-o nepoliticos). Oricum, noroc la audiție, Stephen!

Ei au plecat și eu am pornit cu Héloïse de-a lungul blocului, dar n-am ajuns prea departe, când mașina s-a oprit și Stephen s-a întors în goană la mine.

— Ești sigură că vrei să iau rolul ăsta dacă-l capăt? a întrebat el.

L-am asigurat că da și i-am spus că o să fim cu toții foarte mândri de el.

— Bine, dacă ești convinsă…

Privindu-l cum fuge înapoi către mașină, am avut un sentiment de mândrie cu totul greșită: nu atât pentru că îmi era devotat mie, ci la gândul că Leda probabil își dăduse seama de asta.

Mi-am petrecut după-amiaza în salonul apartamentului. Am citit puțin – aveau niște reviste americane serioase, nu ca acelea ale domnișoarei Marcy. Dar în cea mai mare parte a timpului am cugetat. Și cel mai mult m-am gândit la lux. Nu-mi dădusem niciodată seama că însemna mai mult decât a avea lucruri. Aerul însuși parcă era altfel. Și respirând aerul acela și eu m-am simțit altfel: relaxată, lenevă, încă tristă, dar parcă mai puțin. Poate că efectul se estompează cu timpul sau poate dacă așa te

nașți nici nu observi, dar mie mi se pare că o atmosferă de bogăție îți cam tocește simțurile. Poate și bucuria tocește, nu numai tristețea.

Deși nu pot să spun cinstit că aș întoarce spatele oricărui lux în viața mea, simt că e ceva greșit la el. Poate asta te face să îl savurezi și mai mult.

La ora cinci, camerista cea de treabă mi-a adus ceai cu gheață și sandvișuri cu castraveți. După asta am adormit pe sofa.

Și deodată se întorseseră cu toții. Camera era plină de râsetele și vocile lor. Erau toate trei în negru – pesemne că femeile elegante din Londra poartă negru când e cald, ceea ce pare cam nepotrivit, dar le stătea bine. Și au fost foarte fericite să mă vadă: Rose m-a strâns în brațe. Toate erau decise să mă facă să rămân în weekend. Rose a insistat că patul ei era mare cât pentru două și când i-am zis că o să ne înghiontim una pe alta a spus:

— Bine, atunci o să dorm pe podea, dar de rămas trebuie să rămâi.

— Da, draga mea, stai, a zis și doamna Cotton. Și luni dimineață ne putem ocupa de rochia ta de domnișoară de onoare.

— Dacă știam că ești aici aș fi venit mai repede acasă, a exclamat Rose. Am fost la un matineu plicticos.

Își făcea vânt cu programul. Acum trei luni niciun matineu nu i s-ar fi părut plicticos.

Topaz m-a îndemnat și ea să rămân, dar în aceeași frază m-a întrebat dacă tata se va descurca fără mine. I-am spus exact ce mâncăruri lăsasem pentru el și Thomas.

— O să sunăm la Scoatney Hall să li se trimită niște friptură rece de vită, a zis doamna Cotton. Pot să

mănânce din ea până se satură.

Apoi a intrat Simon și simpla lui vedere a fost ceva atât de minunat, că m-am simțit din nou fericită.

— Da, sigur că trebuie să stea și să iasă cu noi în oraș în seara asta, a zis el.

Rose mi-a spus că îmi va împrumuta o rochie.

— Și tu, Simon, sună-l pe Neil și spune-i că trebuie să vină ca să fie partenerul ei de dans. Poți să faci baie la mine, Cassandra.

Și-a pus brațul pe după umerii mei și m-a condus la ea în dormitor. Apartamentul liniștit se însufleți se. Se deschideau uși și ferestre, fata în casă ridica obloanele, iar dinspre parc venea o adiere răcoroasă, aducând cu ea un miros de iarbă uscată și de petrol, un miros fascinant, londonez, care se contopea cu aroma divină a cinei ce se pregătea.

— Cred că cei de la bucătărie au uitat ușa deschisă, i-a zis doamna Cotton servitoarei, cam iritată.

Ca și cum mirosul unei mese delicioase ar putea deranja pe cineva!

Cât eram în baie, Rose a sunat acasă la Fox-Cottoni. Mă temusem că va răspunde Leda și nu avusesem chef să îi zic că m-am răzgândit. Apoi am simțit că ar fi fost nepoliticos să nu mă interesez cum mersese interviul lui Stephen, așa că i-am strigat Rosei că voiam să vorbesc cu el.

— E în studio cu Leda, mi-a strigat Rose la rândul ei. Aubrey spune că o să-i ceară să te sune mai târziu.

După ce a închis, mi-a spus că Stephen primise rolul.

— Aubrey spune că Leda e teribil de încântată: Stephen o să lucreze cel puțin cinci zile, cu zece lire pe zi. Nu trebuie să spună nimic, numai să plimbe de

colo colo niște capre. E simbolic, cică.

— Doamne, imaginează-ți-l pe Stephen câștigând zece lire!

— O să câștige și mai mult până termină Leda cu el, a zis Rose. E nebună după el.

Când am ieșit din baie, pe pat mă aștepta o rochie de seară. Din nou negrul cel la modă! Deși s-a dovedit că Rose o alesese pentru mine pur și simplu fiindcă era cea mai scurtă dintre rochiile ei. Îmi venea foarte bine, oprindu-se imediat deasupra solului, și era minunată. Deși Rose a zis:

— O, e una dintre cele de gata, cumpărată ca soluție temporară.

În timp ce terminam de îmbrăcat, am auzit vocea lui Neil în hol.

— Să știi că ăsta e un compliment față de tine, a zis Rose. Nu s-a mai apropiat de noi de săptămâni întregi. Vai de mine, sper să nu-mi toarne otravă în supă!

Mi-am exprimat regretul că ei doi nu se înțelegeau.

— Ei bine, nu e vina mea, a zis Rose. Sunt cum nu se poate mai dornică să fim prieteni, de dragul lui Simon. Am încercat iar și iar și în seara asta o să-ți arăt să vezi și tu. Dar n-o să servească la nimic.

Când a zis: „de dragul lui Simon” mi-am spus în gând: „Sigur că-l iubește. Am fost o idioată să mă iau după Thomas”. Dar am continuat să mă simt fericită. Îmi repetam: „L-am văzut și într-un minut o să-l văd din nou. Asta aproape că-i de ajuns”.

Neil a ciocănit la ușa dormitorului și a strigat:

— Unde e prietena mea, Cassandra?

Rose nu era gata, așa că i-am deschis numai eu. Aproape uitasem ce drăguț e. Am mers în salon și

Simon a spus:

— Ia te uită, a crescut!

— Și s-a făcut foarte drăguță, a zis doamna Cotton. Săptămâna viitoare trebuie să mergem la cumpărături, draga mea.

Cred că arăt prezentabil în rochia neagră a lui Rose.

Toată lumea s-a purtat nespus de amabil cu mine, poate pentru că simțeau că fusesem puțin cam neglijată. Când a intrat, Rose m-a luat de braț și a zis:

— Trebuie să stea mult, mult timp cu noi, nu? Tata va trebui să se descurce singur.

Topaz n-ar fi acceptat niciodată una ca asta, dar ea tocmai ieșise cu Aubrey Fox-Cotton.

După cină – patru feluri; supa cu gelatină a fost minunată! – au hotărât unde să mergem să dansăm. Doamna Cotton nu voia să vină. A spus că o să stea acasă și o să-l recitească pe Proust.

— M-am apucat seara trecută și tânjesc să revin la el, i-a spus ea lui Simon. De data asta iau notițe, ca să țin evidența pasajelor mele favorite, cum ai făcut tu.

Apoi au început o conversație despre Proust pe care tânjeam s-o ascult, dar Rose m-a tras cu ea în dormitor ca să ne pregătim.

— Ce mai vorbesc ăia doi despre cărți! a exclamat ea. Și n-ar pomeni un autor din care să fi citit și eu un rând!

A fost fascinant să străbatem la pas Park Lane către hotelul unde se ținea dansul, cu bolta cerului albastră deasupra stâlpilor de iluminat. Dar după câțiva pași mi-am dat seama că aveam necazuri cu pantofii de satin ai lui Rose. Când îi încălțasem păruseră să mi se potrivească, dar am descoperit că îmi alunecau din picioare când mergeam, cu excepția

cazului în care îmi țineam picioarele foarte țepene. Dansatul s-a dovedit chiar mai rău decât mersul: după o tură în jurul sălii mi-am dat seama că nu exista nicio speranță.

— Va trebui să stau și să mă uit, i-am zis lui Neil.

— Ba nici vorbă, a zis el și m-a condus pe un coridor pustiu de lângă sala de dans.

Probabil fusese gândit ca un salon, pentru că în pereții acoperiți cu brocart roz erau mici alcovuri, dar Neil a zis că nu prea venea lumea aici.

— Acum scoate-ți afurisiții ăia de pantofi și o să mi-i scot și eu pe ai mei în caz că te calc pe picioare, m-a îndemnat el.

A fost tare ciudat să dansez pe covorul acela gros, dar mi-a plăcut. Când muzica s-a oprit ne-am așezat într-unul dintre alcovuri și am stat de vorbă.

— Mă bucur că ai venit la Londra, mi-a zis el. Dacă n-ai fi făcut-o, poate că nu te-aș mai fi revăzut. De azi într-o săptămână mă întorc acasă.

Am fost uluită:

— În California vrei să zici? Nu rămâi la nuntă? Credeam că o să fii cavalerul de onoare!

— Simon va trebui să găsească pe altcineva. E o șansă pe care nu pot s-o ratez. Mi s-a oferit un parteneriat la o fermă de vite, am primit telegrama azi. Au nevoie de mine imediat.

Chiar atunci i-am văzut pe Rose și pe Simon ieșind din sala de dans, în mod evident în căutarea noastră.

— Nu pomeni de asta, da? a zis repede Neil. Vreau să-i dau vestea mamei înainte să le spun celorlalți. N-o să fie prea mulțumită.

Muzica a început la puțin timp după ce Rose și Simon ni s-au alăturat. Ea s-a întors către Neil și i-a zis foarte amabil:

— Vrei să dansezi cu mine?

Atunci am văzut că avusese dreptate spunând că nu putea spera să fie prietenă cu el: pentru o clipă am crezut că o va refuza. Dar în cele din urmă s-a mulțumit să spună: „Sigur, dacă vrei tu”, foarte politicos, dar fără urmă de zâmbet și au plecat împreună lăsându-mă cu Simon.

Mai întâi am vorbit despre Rose. El era îngrijorat ca toate cumpărăturile să nu o obosească.

— Mi-aș dori să ne putem căsători pe loc și să părăsim Londra, a zis el. Dar atât ea, cât și mama insistă să așteptăm trusoul.

Îmi zisesem eu că Rose părea mai puțin însuflețită, dar nici pe departe la fel de obosită ca el. Era mai palid ca de obicei și purtarea lui era atât de liniștită. Asta mi l-a făcut mai drag ca niciodată și mi-am dorit să fiu nespus de bună cu el.

O lungă bucată de timp am discutat cu mare interes despre Rose, apoi Simon a întrebat de tata și am dezbătut posibilitatea ca el să lucreze la ceva, dar în secret.

— S-a purtat foarte ciudat acum câteva săptămâni, când a stat la noi în apartament, a zis Simon. Mama mi-a spus că s-a dus în bucătărie și a împrumutat toate cărțile de bucate.

Am început să am senzația disperată că timpul trecea în goană și noi nu vorbeam despre nimic ce să pot tezauriza în viitor. Era fermecător și amabil ca de obicei, dar abia părea să mă observe pe mine ca persoană. Tânjeam să zic ceva amuzant, dar n-am găsit nimic, așa că am încercat să spun ceva inteligent.

— Crezi că ar trebui să-l citesc pe Proust? am întrebat.

În aparență, remarca asta a fost mai mult amuzantă decât inteligentă, pentru că l-a făcut să râdă.

— Ei, n-aș zice că e o datorie, a zis el. Dar ai putea să încerci. O să îți trimit *O iubire a lui Swann.*

Apoi i-am vorbit despre cadoul pe care mi-l trimisese de ziua mea și el a zis că scrisoarea mea de mulțumire fusese foarte drăguță.

— Sper că împrumuți de la Scoatney toate discurile de care ai chef, mi-a zis el.

Când a zis asta am revăzut brusc pavilionul luminat de lună și de lumânări, și atunci, prin cea mai crudă dintre coincidențe, formația care cântase un potpuriu de melodii a început să interpreteze *Lover.* Am simțit că roșesc violent. Nu mai fusesem niciodată atât de stânjenită. Am sărit în picioare și m-am repezit către o oglindă aflată mai încolo pe coridor.

— Ce s-a întâmplat? a strigat Simon după mine.

— Mi-a intrat o geană în ochi, i-am strigat eu ca răspuns.

M-a întrebat dacă putea să mă ajute, dar i-am zis că mă descurc singură și mi-am făcut de lucru cu batista până când roșeața mi-a pierit din obraji. Nici nu cred că a remarcat-o. Când m-am întors lângă el, mi-a zis:

— E straniu cum te schimbă rochia asta. Nu știu dacă sunt de acord să crești. O, o să mă obișnuiesc eu!

Mi-a zâmbit:

— Dar erai perfectă așa.

Copilița cea nostimă fusese cea care îi plăcuse, copilul amuzant și ritualurile din Ajunul Miezului Verii. Ea fusese cea pe care o sărutase. Deși nu cred că o să înțeleg vreodată de ce a făcut-o.

După asta am vorbit foarte degajată, făcându-l să

râdă copios, și am văzut că începea să mă placă din nou. Dar cea care vorbea nu eram eu cea de acum, ci o imitație a mea cea de odinioară. Am fost de o naivitate foarte căutată. Niciodată până atunci nu fusesem așa cu el: oricum vorbisem, o făcusem cu naturalețe. Dar în timp ce îl amuzam, iar formația cânta *Lover,* am înțeles că multe lucruri care mi se păruseră naturale înainte să o aud pentru prima oară nu aveau să mi se mai pară niciodată așa. Nu numai rochia cea neagră mă făcuse să mă maturizez.

Rose și Neil s-au întors când s-a oprit muzica. Neil s-a dus să comande ceva de băut.

— Ultima melodie a fost chiar reușită, a zis ea. Cum se cheamă?

— Mă tem că n-am remarcat-o, a zis Simon.

— Nici eu, am spus.

Rose s-a așezat în alcovul din fața noastră, ridicându-și picioarele pe canapea.

— Obosită? a întrebat Simon traversând până la ea.

— Da, foarte, a zis ea și nu s-a oferit să-i facă loc, așa că el s-a așezat alături, pe podea.

— Vrei să te duc acasă după ce ne terminăm băuturile? a întrebat-o el și ea a zis că da.

Neil ar mai fi rămas cu mine, dar eu am zis că nu puteam să continuăm să dansăm pe coridor și desculți.

— Începi să te simți ca într-o celulă capitonată, s-a arătat el de acord.

N-o s-o uit niciodată: covorul gros, pereții acoperiți cu brocart, luminile strălucitoare întorcându-ți privirea din oglinzile cu rame aurite. Totul era atât de luxos, fără suflet și lipsit de sens.

Când am ajuns la intrarea blocului, Neil a zis că nu va urca, dar ne-a condus până la lift și a avut grijă

să rămânem în urma celorlalți.

— Ei, se pare că pentru noi a sosit momentul să ne luăm rămas-bun, a zis el.

Am simțit o tristețe nouă, deosebită de nefericirea mea obișnuită.

— Dar o să ne întâlnim din nou, nu?

— Sigur că da. Trebuie să vii în America.

— Dar tu n-o să te mai întorci aici?

El a spus că se îndoia, apoi a râs și a adăugat:

— Ei, poate o s-o fac când voi fi un bogătaș bătrân.

— De ce ne detești atât de tare, Neil?

— Pe tine nu te detest, a zis el imediat. O, nu detest pe nimeni și nimic! Dar locul meu nu-i aici.

Apoi ceilalți au strigat că liftul mă aștepta, așa că ne-am strâns mâinile în grabă. Nu-mi plăcea gândul că puteau trece ani înainte să-l revăd.

Când am intrat în apartament mă aștepta un mesaj de la Stephen. Uitasem complet că trebuia să-mi telefoneze. Rose a citit cu glas tare: *Pentru domnișoara C. Mortmain de la domnul S. Colly. Domnul a cerut să vi se transmită că e în întregime la dispoziția dumneavoastră dacă e cazul.*

— Mi se pare un mesaj foarte frumos, a zis Simon. Nu ar trebui să-l suni?

— O, las-o pe mâine și hai la culcare, a zis Rose. Nici n-am avut șansa să stau de vorbă cu tine.

Chiar atunci, Topaz a apărut din dormitorul ei și a zis că vrea să-mi vorbească.

— Nu poate aștepta până mâine? a întrebat Rose.

Topaz a zis că nu vedea de ce să amâne.

— E abia trecut de zece și jumătate și m-am întors intenționat mai devreme.

— Ei, grăbește-te atunci, a zis Rose.

Topaz m-a condus în grădina de pe acoperiș.

— Niciodată nu știi când o să fii auzit în apartamentul ăsta, a zis ea.

Pe acoperiș era plăcut, erau o mulțime de copăcei în ghivece și un mobilier de grădină foarte drăguț. Nu eram decât noi două. Ne-am așezat într-un leagăn mare și eu am așteptat-o să spună ceva important, dar, după cum puteam să fi ghicit, Topaz nu voia să discute decât despre tata.

— Abia dacă am petrecut un minut cu el cât a stat aici, a zis ea. Camera mea e prea mică pentru amândoi. Și în ambele nopți doamna Cotton l-a ținut de vorbă până târziu.

Am întrebat-o dacă mai era îngrijorată din pricina lui.

— O, nu în felul în care eram. Oricum, dinspre partea ei sigur nu se petrece nimic. Acum îmi dau seama că nu bărbatul o interesează pe ea, ci omul ilustru… cu condiția ca el să-i facă plăcerea de a redeveni unul. Ea speră că așa va fi și vrea să contribuie la asta. La fel și Simon.

— Păi și ce-i în neregulă cu asta? Știi că o fac cu toată bunăvoința.

— Simon da, pe el îl interesează pur și simplu munca lui Mortmain și soarta lui Mortmain. Dar cred că doamna Cotton e numai o colecționară de celebrități. Acum că a văzut niște tablouri în care apar, mă prețuiește până și pe mine.

— Te-a invitat să stai la ea *înainte* să le vadă, am zis eu.

Îmi place doamna Cotton și generozitatea ei față de familia noastră a fost de-a dreptul fantastică.

— Haide, zi-mi că-s nedreaptă! Topaz a dat drumul unuia dintre oftaturile ei ca un geamăt, apoi a adăugat: Chiar știu că sunt. Dar mă calcă pe nervi de-

mi vine să urlu. Cum de nu-l face pe Mortmain să-și iasă din fire? E un mister pentru mine. Vorbește și iar vorbește și n-am mai pomenit în viața mea atâta vitalitate. Nu cred că e normal pentru o femeie de vârsta ei să fie atât de sănătoasă. Dacă vrei părerea mea, cred că-i ceva glandular.

Am izbucnit în râs, apoi mi-am dat seama că vorbea cum nu se poate mai serios. Lui Topaz mereu i-a plăcut cuvântul „glandular”.

— Atunci întoarce-te la castel să te odihnești, i-am zis.

— Asta voiam să te întreb. Mortmain a dat cel mai mic semn că ar avea nevoie de mine?

Am încercat să găsesc o metodă plină de tact de a-i spune „nu”. Din fericire, ea a continuat:

— Trebuie să fiu necesară, Cassandra, așa am fost mereu. Bărbații fie m-au pictat, fie m-au iubit, fie m-au tratat urât de-a dreptul. Unii bărbați trebuie să se poarte foarte urât, știi, îi ajută în creația lor. Dar într-un fel sau altul mereu am fost necesară. Trebuie să inspir oamenii, Cassandra, ăsta e scopul meu în viață.

I-am spus că nutream o speranță vagă că tata lucra la ceva.

— Vrei să zici că l-am inspirat pur și simplu ținându-mă departe de el?

Am izbucnit amândouă în hohote de râs. Topaz are un simț al umorului care apare și dispare, dar când îl are e foarte acut. Când ne-am calmat m-a întrebat:

— Ce zici de Aubrey Fox-Cotton?

— Nu cine știe ce. Are nevoie să fie inspirat? Mi se pare că se descurcă de minune și singur.

— Ar putea face ceva mai măreț. El așa simte.

— Adică dacă ați divorța amândoi și v-ați căsători?

— Ei, nu tocmai, a zis Topaz.

Deodată, am simțit că era un moment important și m-am întrebat ce aș fi putut spune ca s-o influențez. Nu avea rost să o mint că tata avea nevoie de ea, pentru că știam că și-ar fi dat seama că nu era așa în jumătate de oră după ce s-ar fi întors acasă.

— Presupun că nu ar fi de ajuns faptul că eu și Thomas avem nevoie de tine?

Ea a părut mulțumită, apoi a scos un topazism îngrozitor:

— O, draga mea! Dar nu vezi că arta trebuie să primeze în fața individului?

Atunci am avut un moment de inspirație:

— Atunci nu-l poți părăsi pe tata. O, Topaz, nu îți dai seama că, indiferent dacă ți-a simțit lipsa sau nu, un asemenea șoc l-ar putea distruge complet? Imaginează-ți-l pe biograful lui scriind: „Mortmain era pe punctul de a se lansa în cea de a doua etapă a carierei sale, când trădarea soției lui, artistă și model, i-a destrămat țesătura vieții. Nu vom ști niciodată ce a pierdut lumea din pricina unei tinere nevrednice…” Și nici tu nu o să știi, Topaz, pentru că, dacă tata nu va mai scrie un rând după ce-l vei părăsi, vei trăi tot timpul cu gândul că ar putea să fi fost vina ta.

Ea mă privea fix. Mi-am dat seama că o impresionasem profund. Din fericire nu s-a prins că nimeni nu avea să scrie biografia tatei dacă el nu mai publica nicio carte.

— Nu vezi că posteritatea te va judeca greșit? am pus eu paie pe foc. În timp ce, dacă rămâi alături de el, vei fi „acea fată frumoasă ca un înger al lui Blake, care și-a sacrificat multele ei talente ca să asigure renașterea lui Mortmain”.

M-am oprit cu sentimentul că exagerasem, dar ea a înghițit tot.

— O, draga mea, ar trebui să-i scrii chiar tu biografia, a exclamat.

— Așa o să fac, am asigurat-o eu, întrebându-mă dacă s-ar fi lăsat convinsă să rămână ca să mă inspire pe mine.

Cred însă că nu se consideră muză decât pentru bărbați. Oricum însă, nu trebuia să-mi fac griji, căci mi-a zis pe tonul ei cel mai jos:

— Cassandra, m-ai salvat de la o greșeală teribilă. Mulțumesc! Mulțumesc!

Apoi s-a lăsat pe umerii mei cu un asemenea elan că am zburat din leagăn.

O, draga de Topaz! Spune că doamna Cotton e o colecționară de celebrități și nu își dă seama că dorința ei de a-i inspira pe alții nu este decât o altă față a aceleiași monede, și una mai puțin sinceră. Căci principalul interes al doamnei Cotton este pur intelectual – ei, social și intelectual – în timp ce intelectualitatea dragei și frumoasei mele mame vitrege e un fals de sus până jos. Adevărata Topaz este cea care calcă, spală și coase pentru noi toți. Ce amestecați sunt oamenii – și ce drăguți!

În timp ce coboram de pe acoperiș, ea a zis că va reveni acasă peste zece sau paisprezece zile, imediat ce Macmorris va termina noul ei portret. I-am zis că mă bucuram foarte tare, deși mi-am dat seama brusc ce greu îmi va fi să îmi ascund necazurile de ea. Cât vorbisem cu ea le dădusem uitării, dar când am intrat în apartament era ca și cum acestea m-ar fi așteptat la ușă.

Toată lumea se dusese la culcare. Pe sub ușa lui Simon se vedea o dâră de lumină. M-am gândit cât de aproape de mine va dormi și, nu știu de ce, asta m-a făcut să mă simt mai nefericită ca oricând. Iar

perspectiva de a-l revedea de dimineață nu mă reconforta: pe coridorul poleit de lângă sala de dans descoperisem că a fi cu el putea fi mai dureros decât a fi departe.

Rose stătea în capul oaselor în pat, așteptându-mă. Îmi amintesc că am remarcat ce strălucitor părea părul ei pe fundalul tăbliei de catifea albă.

Ea mi-a zis:

— Ți-am pregătit una dintre cămășile de noapte din trusoul meu.

I-am mulțumit, sperând că nu aveam s-o rup. Părea foarte fragilă. Ea a zis că oricum mai avea o mulțime.

— Ei, acum putem sta de vorbă, am zis eu voioasă, înțelegând prin asta „tu poți”.

Nu mai aveam nicio intenție să o întreb care-i erau sentimentele față de Simon: firește că-l iubea, firește că nimic nu avea să oprească nunta, iar venirea mea la Londra fusese o greșeală stupidă.

— Nu cred că am chef în seara asta, a zis ea.

Asta m-a surprins, pentru că păruse atât de nerăbdătoare să stăm de vorbă, dar am zis:

— Ei, o să avem destul timp mâine.

Ea a spus că probabil da, dar fără prea mare entuziasm, după care m-a rugat să duc trandafirii în baie pe timpul nopții. Când m-am apropiat să-i iau, ea a privit cartea de vizită a lui Simon de pe noptieră și a zis:

— Aruncă asta în coșul de hârtii, dacă ești drăguță.

N-a zis-o cu nepăsare, ci cu un fel de ciudă. Și-atunci decizia mea de a rămâne tăcută s-a risipit și am exclamat:

— Rose, tu nu-l iubești!

Ea mi-a aruncat un mic zâmbet trist și ironic și a zis:

— Nu. Nu-i păcat?

Iată-l, lucrul pe care îl sperasem! Dar în loc să mă bucur, în loc să simt speranța pâlpâind, m-am simțit furioasă, atât de furioasă că nu am îndrăznit să vorbesc. Am rămas locului privind-o fix, până ce ea a zis:

— Ei, spune ceva!

Am reușit să vorbesc calm:

— De ce m-ai mințit în noaptea când te-ai logodit?

— Nu te-am mințit. Chiar m-am crezut îndrăgostită. Când m-a sărutat... O, tu nu poți să înțelegi! Ești prea tânără!

Dar înțelegeam perfect. Dacă Stephen m-ar fi sărutat înainte să devin conștientă că-l iubeam pe Simon, poate aș fi făcut și eu aceeași greșeală, mai ales dacă îmi și doream s-o fac, ca Rose. Dar am continuat să fiu furioasă.

— De când știi? am întrebat-o.

— De săptămâni întregi deja. Mi-am dat seama imediat ce am venit la Londra. Aici Simon îmi stă mult mai mult timp prin preajmă. O, numai de n-ar fi atât de îndrăgostit de mine! Înțelegi ce vreau să zic? Nu numai că vrea să ne drăgostim, dar în fiecare clipă când suntem împreună îl simt cerându-mi dragoste. Cumva o leagă de toate: dacă e o zi deosebit de frumoasă, dacă vedem ceva frumos sau ascultăm muzică împreună. Îmi vine să țip. O, Doamne, n-am vrut să-ți zic asta! Am tânjit s-o fac, știam că o să fie o ușurare, dar chiar acum câteva minute m-am hotărât să tac, pentru că știam că ar fi o dovadă de egoism. Îmi pare rău că mi-a scăpat, văd că te-am tulburat foarte tare.

— E în regulă, am zis. Vrei să-i spun eu în locul tău?

— Să-i spui? Rose m-a privit uluită. O, nu e de mirare că ești supărată! Nu-ți face griji, draga mea! O să mă mărit cu el oricum.

— Ba nu, n-ai s-o faci! i-am zis. N-ai să faci o asemenea ticăloșie!

— De ce, deodată, a devenit o ticăloșie? Mereu ai știut că o să mă mărit cu el indiferent dacă îl iubesc sau nu și m-ai ajutat cât ai putut fără să fii sigură că eram îndrăgostită de el.

— Nu înțelesesem. Era numai o joacă, ceva ca dintr-un roman. Nu era real.

Dar în inima mea știam că de fapt conștiința mea mă mustrase dintotdeauna, numai că alesesem să n-o ascult. Toată nefericirea pe care o simțise fusese o judecată pe care o pronunțasem în cazul meu.

— Ei, acum e real, a zis Rose mohorâtă.

Propria mea vinovăție m-a făcut să mă simt mai puțin mânioasă pe ea. M-am dus și m-am așezat pe pat și am încercat să Vorbesc rezonabil.

— Nu poți s-o faci, Rose. Nu pentru haine și bijuterii și săli de baie…

— Vorbești de parcă aș face-o numai pentru mine, mi-a tăiat-o ea. Știi care-i ultimul meu gând, noapte de noapte, în timp ce stau întinsă aici? „Ei, măcar cei de la castel au avut destulă mâncare azi”. Păi până și Héloïse s-a îngrășat! Și m-am gândit la tine mai mult ca la oricine, la toate lucrurile pe care le pot face pentru tine după ce mă mărit…

— Atunci poți să nu te mai gândești, pentru că nu o să primesc nimic de la tine.

Deodată, mânia mi-a revenit și cuvintele au început să mi se reverse de pe buze:

— Și poți să nu te mai prefaci că toate astea sunt pentru noi. O faci pentru propria ta plăcere, pentru că nu suporți sărăcia. O să-i distrugi viața lui Simon pentru că ești lacomă și lașă.

Și am continuat tot așa, într-un fel de țipăt șoptit. Eram în permanență conștientă că puteam fi auzită, așa că am reușit să nu ridic vocea, dar, în schimb, am pierdut controlul asupra spuselor mele. În mare parte nici nu mi le mai amintesc. Rose n-a încercat să mă întrerupă nici măcar o dată: s-a mulțumit să mă privească în tăcere. Apoi în ochii ei a scânteiat înțelegerea. Am amuțit.

— Ești îndrăgostită de el, a zis ea. Asta-i tot ce mai lipsea!

Apoi a izbucnit într-un plâns cu hohote și și-a îngropat fața într-o pernă ca să înăbușe zgomotul.

— O, mai taci! am zis eu.

După un minut sau două a încetat să mai hohotească în pernă și a început să bâjbâie după batistă. Nu poți să vezi o persoană făcând asta fără să o ajuți, oricât de furios ai fi, așa că i-am dat-o. Căzuse pe podea. Ea și-a tamponat ochii și a zis:

— Cassandra, jur pe tot ce am mai sfânt că aș renunța la el dacă aș fi convinsă că te-ar lua pe tine de soție. Ba chiar aș sări în sus de bucurie: familia noastră ar avea bani fără ca eu să mai trebuiască să-l am pe el ca soț. Nu vreau Scoatney, nu vreau să mă scald în lux. Nu vreau decât să nu mai revin la viața aia de sărăcie oribilă. N-o să fac asta, nu vreau! Și va trebui s-o fac dacă renunț la el, pentru că știu că nu se va îndrăgosti de tine. Se gândește la tine ca la o copiliță.

— N-are nicio importanță cum se gândește la mine, am zis eu. La el mă gândesc acum, nu la mine.

N-o să te măriți cu el fără să-l iubești.

— Nu știi că ar prefera să mă ia de soție și așa decât deloc? a zis ea.

Nu mă gândisem niciodată la asta, dar când am auzit-o mi-am dat seama că era adevărat. M-a făcut s-o urăsc mai mult ca oricând. Am început să smulg de pe mine rochia cea neagră.

— Așa, vino în pat! a zis ea. Hai să stingem lumina și să discutăm în liniște despre toate astea. Poate doar îți imaginezi că ești îndrăgostită de el, draga mea. N-ar putea fi ceea ce se numește „dragoste de vițeluș”? Nu poți ști cu adevărat dacă ești sau nu îndrăgostită până nu se drăgostește cineva cu tine. Oricum, o să-ți treacă imediat ce o să cunoști alți bărbați, și o să am eu grijă de asta. Hai să vorbim și să încercăm să ne ajutăm una pe alta. Vino în pat!

— Nu vin în pat, am zis eu aruncând cât colo rochia cu piciorul. Mă duc acasă.

— Dar nu poți, nu în seara asta! Nu sunt trenuri!

— Atunci o să stau în sala de așteptare a gării până dimineață.

— Dar de ce?

— Nu am de gând să stau în pat lângă tine.

Mă chinuiam să-mi pun rochia cea verde. Ea a sărit din pat și a încercat să mă oprească.

— Cassandra, te rog, ascultă…

I-am spus să tacă din gură, ca să nu trezească toată casa.

— Și te previn că, dacă încerci să mă împiedici să plec, o să-i trezesc eu și o să le spun tot! Și atunci chiar va trebui să rupi logodna!

— O, ba nu, n-o s-o fac! a zis ea și pentru prima dată vocea îi era mânioasă. O să le spun că minți fiindcă ești îndrăgostită de Simon.

— Într-un fel sau altul, mai bine n-am trezi toată casa.

Îmi căutam peste tot pantofii, neștiind unde-i pusese camerista. Rose se ținea după mine, pe jumătate furioasă, pe jumătate rugătoare.

— Dar ce o să le spun dacă pleci în noaptea asta? m-a întrebat.

— Nu le spune nimic până dimineața și pe urmă zile că am avut o criză bruscă de conștiință pentru că l-am lăsat pe tata singur și am plecat cu un tren de dimineață.

Mi-am găsit în cele din urmă pantofii și i-am încălțat.

— O, zi-le orice naiba vrei! În tot cazul, eu plec!

— Mă lași baltă tocmai când am atâta nevoie de tine!

— Da, ca să îți ascult văicărelile cu compătimire și să te bat pe spate. Scuze, dar n-ai să vezi!

Deja trăgeam sertar după sertar, căutându-mi geanta. După ce am descoperit-o am trecut pe lângă ea ca o furtună.

Ea a mai făcut o încercare de a mă face să mă răzgândesc.

— Cassandra, rămâi, te implor! Dac-ai ști ce nefericită sunt!

— O, du-te în baie și numără-ți prosoapele de culoarea piersicii! Astea sigur o să te înveselească, mincinoasă mică și agățătoare!

Apoi am ieșit, controlându-mă suficient ca să închid ușa fără zgomot. Pentru o secundă am crezut că mă va urma, dar n-a făcut-o. Probabil chiar a crezut că o să strig tot adevărul în gura mare. Și cred c-aș fi fost în stare, orbită de furie cum eram.

În hol, singura lumină era strălucirea de pe

coridorul exterior, desenând chenarul ușii apartamentului. M-am apropiat de ea pe vârfuri. Chiar când ajunsesem, am auzit un scâncet stins. Héloïse! Uitasem complet de ea. În clipa următoare, era lângă mine în întuneric, dând din coadă. Am tras-o afară pe ușă și am alergat către lift. Am avut noroc: era acolo, în așteptare. Odată ce am început să coborâm m-am așezat pe podea și am lăsat-o să-și pună labele în jurul gâtului meu și să mă copleșească cu entuziasmul ei.

Avea zgarda la gât și mi-am folosit cureaua pe post de lesă. Era prea mult trafic ca s-o las liberă, chiar și când am cotit de pe Park Lane pe o stradă mai liniștită. Am respirat recunoscătoare aerul răcoros, dar după câteva minute de ușurare mintea mea a început să revadă scena cu Rose. Mă gândeam la lucruri mult mai rele pe care i le-aș fi putut spune și mă imaginam spunându-i-le. Albeața dormitorului încă mai stăruia înaintea ochilor mei, așa că abia vedeam pe unde umblu. Îmi amintesc vag că am trecut pe lângă niște case arătoase. Într-una dintre ele se dansa și oamenii se plimbau pe un balcon. Îmi amintesc ca prin ceață regretul meu că, fiind prea absorbită de mine, priveliștea nu-mi trezea interesul: cu câteva luni în urmă mi-ar fi pus imaginația la lucru. În străfundul minții mele eram convinsă că, mai devreme sau mai târziu, o să văd autobuze sau o intrare la metrou și că mă puteam întoarce în gară ca să stau în sala de așteptare. Am revenit cu picioarele pe pământ abia când am ajuns pe Regent Street.

Am decis că trebuia să îmi adun mințile. Mi-am amintit că auzisem tot felul de lucruri despre Regent Street noaptea târziu. Dar cred că o confundasem cu altă stradă, căci nimic nu era cum mă așteptasem. Îmi imaginasem un șuvoi de femei în haine viu colorate și

cu fețele vopsite, care umblau alene făcând cu ochiul, dar femeile pe care le-am văzut păreau cu toatele respectabile, îmbrăcate foarte elegant în negru și ieșite la o plimbare târzie. Unele dintre ele își scoseseră cățelușii la plimbare, ceea ce a stârnit interesul Héloïsei. Am remarcat însă că majoritatea doamnelor erau în cupluri, ceea ce m-a făcut să-mi dau seama că nu ar fi trebuit să umblu de una singură la ora aceea târzie. Imediat ce m-am gândit la asta, un bărbat s-a apropiat de mine și m-a întrebat:

— Scuză-mă, dar eu și câinele tău nu ne-am mai întâlnit?

Desigur, nu l-am băgat în seamă, dar din păcate Héloïse a început să dea din coadă. Am târât-o de acolo, însă el ne-a urmat, zicând idioțenii ca:

— Sigur că mă știe… suntem vechi prieteni… am cunoscut-o la dans, la Hammersmith Palais.

Héloïse a devenit din ce în ce mai prietenoasă. Aproape descria cercuri cu coada și m-am temut că mai avea puțin și se urca pe bărbat ca să-l pupe. Așa că am întrebat tăios: „Hel, cine-i *ăsta*?” ceea ce spunem dacă vedem vreun vagabond prea bătător la ochi dând târcoale castelului. Ea a dat drumul unei rafale de lătrături care l-a făcut pe bărbat să sară îndărăt, dând peste două doamne. După asta nu a mai încercat să ne urmărească, dar n-am reușit s-o opresc pe Héloïse din lătrat. A ținut-o tot așa până în Picadilly Circus, făcându-ne să batem rău de tot la ochi.

Am fost recunoscătoare când am văzut în cele din urmă intrarea la metrou, dar nu pentru mult timp, căci am descoperit că nu permiteau accesul câinilor în trenuri. Poți să-i iei la etajul autobuzelor, dar păreau să circule foarte puține. Trecuse deja de mult de miezul nopții. Începusem să-mi zic că mai bine luam

un taxi, când mi-am amintit că aproape de Picadilly există un restaurant Corner House și că Topaz îmi zisese odată că ține deschis toată noaptea. Tânjeam după un ceai și după părerea mea Héloïse ar fi avut și ea nevoie să bea ceva: se oprise în sfârșit din lătrat și părea epuizată. Așa că am pornit într-acolo.

Era un local atât de impunător, încât m-am temut că n-o s-o lase pe Héloïse să intre, dar am ales un moment când bărbatul de la ușă era preocupat de altceva. Și am luat o masă lipită de perete, în așa fel încât să nu poată fi observată dedesubt. Chelnerița a văzut-o, dar a zis: „Ei, dacă ați reușit să treceți cu ea de ușă… Dar va trebui să fie tăcută”, ceea ce, ca printr-un miracol, a și fost. După ce i-am strecurat cât mai discret posibil trei farfurioare cu apă, a adormit buștean pe picioarele mele. Îmi era foarte cald, dar n-am îndrăznit să mă mișc ca să nu risc s-o trezesc.

Ceaiul a fost alinător și în momentul ăla chiar aveam nevoie de alinare. Mă durea aproape tot trupul de oboseală și aveam senzația că nu mai închisesem ochii de ani de zile. Dar mai rea decât asta, mai rea decât nefericirea mea pricinuită de Simon, cu care mă obișnuisem mai mult sau mai puțin, era realizarea treptată a faptului că greșisem îngrozitor față de Rose. Am înțeles că principalul motiv al ieșirii mele nu fusese o nobilă preocupare față de fericirea lui Simon, ci o gelozie pură, orbitoare. Și ce putea fi mai nedrept decât să o ajut să se logodească și apoi să mă întorc împotriva ei? Avea dreptate să mă acuze că o lăsam baltă. Aș fi putut măcar să rămân și să discutăm în liniște despre toate astea. Cel mai rău mă simțeam la gândul că în inima mea știam că ținea la mine mai mult ca la oricine pe lume, așa cum ținusem și eu la ea înainte să mă îndrăgostesc de Simon.

Dar n-ar fi trebuit să pomenească despre dragostea de viţeluş. „Cum îndrăzneşte?” mi-am zis în gând. „Cine e ea să decidă că eu simt o dragoste de viţeluş, care sună caraghios, şi nu cea dintâi dragoste, care e frumoasă? Ea, care n-a fost îndrăgostită niciodată!”

Şi am ţinut-o tot aşa, bând ceaşcă după ceaşcă de ceai. Ultima era atât de slabă că am văzut cubul de zahăr odihnindu-se pe fundul ei. Chelneriţa a venit şi a întrebat dacă mai voiam ceva. Nu-mi venea să plec, aşa că am studiat cu grijă meniul şi am comandat un cotlet de miel. Durează mult până se fac şi nici nu costă mai mult de şapte penny.

În timp ce aşteptam, am încercat să-mi alung nefericirea provocată de Rose gândindu-mă la nefericirea provocată de Simon, dar m-am pomenit gândindu-mă la amândouă nefericirile la un loc. „E fără speranţă”, mi-am zis. „Toţi trei vom fi nefericiţi pentru restul vieţilor noastre”. Apoi a sosit cotletul de miel, ca o insulă singuratică în mijlocul mării albe a farfuriei, părând mai mic decât aş fi crezut că poate fi un cotlet. Am mâncat cât mai încet cu putinţă. Am mâncat până şi firul de pătrunjel pe care ţi-l dau la şapte penny. Apoi chelneriţa mi-a pus nota pe masă şi mi-a luat farfuria cu un gest foarte final, aşa că după ce am băut pe îndelete apă, care e gratis, am simţit că era mai bine să plec. Mi-am deschis geanta să scot un bacşiş pentru chelneriţă şi…

N-o să uit momentul ăla câte zile oi trăi. Portofelul meu nu era în geantă.

L-am căutat disperată, dar fără mari speranţe. Pentru că ştiam că era încă în geanta de seară pe care mi-o dăduse Rose. Tot ce am găsit a fost un farthing prăfuit în buzunarul pentru pieptene.

Am simțit că îngheț. Luminile păreau mai stridente, iar oamenii din jurul meu mai gălăgioși și în același timp ireali. O voce rostea în mintea mea: „Fii calmă, fii calmă. Poți să-i explici directorului. Dă-i numele și adresa ta și lasă-i un obiect de valoare”. Dar nu aveam nimic de valoare, cum ar fi un ceas sau niște bijuterii, geanta era roasă, nu aveam nici măcar o haină sau o pălărie… Preț de un minut am nutrit gândul nebunesc că puteam să las pantofii. „Dar o să vadă că ești o persoană respectabilă. O să aibă încredere în tine”, am încercat să mă liniștesc… după care am început să mă întreb dacă păream o persoană respectabilă. Aveam părul ciufulit, rochia mea verde părea țipătoare și ieftină în comparație cu hainele londoneze, iar faptul că Héloïse avusese nevoie de cureaua mea nu îmbunătățea lucrurile. „Dar nu pot să cheme poliția numai pentru o porție de ceai și un cotlet”, mi-am zis. Apoi mi-am dat seama că nu aveam nevoie de bani numai pentru nota de plată. Cum să ajung la gară fără un taxi? Nu puteam să o fac pe Héloïse să meargă atâtea mile, chiar dacă eu însămi aș fi reușit. Iar biletul meu de tren…

Și el era în portofel.

„Am nevoie de ajutor”, m-am gândit cu disperare.

Dar de unde? În partea din față a restaurantului erau niște cabine telefonice, dar dincolo de faptul că mai degrabă muream decât să sun la apartament, știam că Rose ar fi fost pusă în situația de a da niște explicații imposibile.

Apoi mi-am amintit deodată de mesajul lui Stephen, care se pusese la dispoziția mea… dar puteam să-i trezesc pe Fox-Cottoni la ora două dimineața? Încă mă mai contraziceam în sinea mea, când chelnerița a revenit și mi-a aruncat o privire

foarte sugestivă, așa că am simțit că trebuia să fac ceva.

M-am ridicat, lăsându-mi nota pe masă.

— Aștept pe cineva care întârzie. Va trebui să dau un telefon, am zis. Vrei, te rog, să-mi păstrezi masa?

Lui Héloïse nu-i place să fie trezită din somn, dar n-am îndrăznit să o las sub masă. Din fericire era prea somnoroasă ca să latre. Le-am explicat celor de la casă că trebuie să dau un telefon și am observat că fata mă urmărea ca să vadă dacă intru sau nu într-o cabină telefonică. Înăuntru era groaznic de cald, mai ales cu Héloïse sprijinită de mine ca un cuptor îmblănit. Am deschis cartea de telefoane ca să caut numărul Fox-Cottonilor…

Și atunci mi-am amintit. Ca să suni de la un telefon public ai nevoie de monede de un penny.

— Într-o zi o să râzi de momentul ăsta, mi-am zis. O să râzi cu lacrimi.

Apoi m-am rezemat de peretele cabinei telefonice și am început să plâng, dar m-am oprit repede, pentru că mi-am adus aminte că batista mea era în geanta de seară de la Rose. M-am uitat la cutia unde se pun banii și m-am gândit că aș fi jefuit-o bucuroasă dac-aș fi știut cum. „O, Doamne, te rog, fă ceva!” am zis în gând.

Atunci, cineva care nu părea să fiu eu mi-a ridicat repede mâna și a apăsat pe butonul B. Când au căzut banii, vocea mea interioară a zis: „Știam eu c-așa o să se-ntâmple!”

Și, în amintire, l-am auzit pe vicar vorbind despre rugăciune, credință și aparatele de jocuri.

Oare credința poate funcționa în revers? E posibil ca faptul că aveam să mă rog să determine pe altcineva să uite să-și recupereze monedele? Și dacă

rugăciunea fusese cea care mă ajutase, de ce butonul B nu-mi dăduse o liră, ca să nu fie nevoie să-l mai deranjez pe Stephen? „Deși, desigur, ar fi trebuit să fie o liră în monede de un penny”, mi-am zis. M-am rugat din nou, apoi am apăsat butonul, întrebându-mă cum m-aș fi descurcat cu un duș de două sute patruzeci de monede de un penny, dar nu trebuia să mă fi îngrijorat. Așa că am continuat cu planul de a le telefona Fox-Cottonilor.

A răspuns Leda, chiar mai repede decât mă așteptam. Părea furioasă. I-am spus că îmi părea teribil de rău să o deranjez, dar nu aveam de ales. Apoi am rugat-o să-l cheme pe Stephen. Ea a zis:

— Nici să n-aud. Nu poți să vorbești cu el acum.

— Dar trebuie, i-am spus eu. Și știu că nu s-ar supăra dacă l-ai trezi. Chiar ar vrea dacă ar ști că sunt la ananghie.

— Poți să rămâi la ananghie până mâine dimineață, a zis ea. Nu te las să-l deranjezi pe Stephen acum. E dezgustător cum…

S-a întrerupt și preț de o secundă îngrozitoare am crezut că a închis. Apoi am auzit voci, deși nu am reușit să înțeleg niciun cuvânt, până când deodată ea a strigat:

— Să nu-ndrăznești să faci asta!

Apoi a scos un fel de chițăit strident și în clipa următoare Stephen îmi vorbea.

— Ce-ai pățit, ce s-a întâmplat? a strigat el.

I-am povestit cât de repede am putut, lăsând la o parte cearta cu Rose, firește. I-am spus că voisem să mă duc acasă cu un tren de noapte.

— Dar nu e niciunul…

— Ba da, este, e unul despre care nu știai tu, am zis eu repede. O, îți explic eu mai târziu. Ceea ce

contează acum e că sunt înțepenită aici și dacă nu vii repede o să fiu arestată.

— Plec imediat, a zis el, părând teribil de tulburat. Nu te teme. Întoarce-te la masă și comandă altceva. În felul ăsta nu o să te suspecteze. Și nu vorbi cu niciun bărbat. Și cu nicio femeie, mai ales cu o asistentă medicală.

— Bine, dar, te rog, vino cât de repede poți!

După asta mi-am dorit să nu fi spus că puteam fi arestată, pentru că știam că avea să mă creadă... așa cum eu una nu crezusem, sau nu *tocmai.* Dar să rămâi așa într-un restaurant londonez te poate face să te panichezi, mai ales în toiul nopții, și voiam să fiu sigură că va veni. Eram leoarcă de transpirație când am pus receptorul în furcă. Am fost silită să o rostogolesc pe Héloïse de pe picioarele mele și să o târăsc înapoi la masă. Ochii ei erau două crăpături trandafirii. Mergea aproape ca o somnambulă.

I-am spus chelneriței că prietenul meu va sosi în curând și am comandat o băutură cu ciocolată și gheață. Apoi m-am rezemat de spătar și m-a copleșit un val de ușurare, atât de mare că mi-am dat uitării nefericirea și am început să fiu interesată de ceea ce se afla în jurul meu. La o masă învecinată erau niște oameni care lucrau la o nouă piesă de teatru – unul dintre ei era autorul – și care așteptau să apară ziarele de dimineață cu cronicile despre ea. Ciudat cât de drăguți și interesanți păreau aproape toți odată ce panica mea se risipise, deși înainte nu fuseseră decât o mare de chipuri gălăgioase. În timp ce îmi consumam băutura cu gheață (splendidă), o soră medicală a venit și s-a așezat la masa de lângă mine. Am fost cât pe ce să mă înec cu paiul, pentru că știam la ce se referise bietul Stephen mai devreme.

Domnișoara Marcy ne spusese o poveste despre falsele asistente medicale care droghează fetele și le expediază cu vapoarele în Argentina, ca să devină ceea ce ea numește: „Ei bine, fiice ale bucuriei, draga mea”. Deși, după părerea mea, Argentina are o mulțime de fiice ale ei, toate numai bucurie.

Stephen n-a sosit înainte de ora trei. Mi-a spus că fusese silit să meargă aproape o milă pe jos înainte să găsească un taxi. Avea un aer ciudat, încordat, pe care l-am pus pe seama faptului că se temuse pentru mine. L-am pus să-și ia o limonadă mare și rece.

— I-ai smuls Ledei telefonul din mână? l-am întrebat. Așa părea. Ce noroc pe mine că ai auzit-o vorbind! E un telefon pe palierul de la etaj?

— E unul în studio. Acolo eram, a zis el.

— Vrei să zici că încă îți mai făcea fotografii?

El a zis că nu, era vorba de celălalt studio.

— Cel cu fotografiile alea mari. Stăteam de vorbă.

— Ce, până la două dimineața?

Apoi am observat că îmi evita privirea și am continuat repede:

— Ei, povestește-mi despre interviurile tale cu oamenii din industria filmului.

El mi-a povestit, dar abia dacă am auzit vreun cuvânt. Eram prea preocupată să mi-l imaginez în studio cu Leda. Eram sigură că ea îi făcuse avansuri. Mi i-am imaginat așezați pe divan, cu un singur bec aprins și cu marele negru gol privind în jos către ei. Gândul era oribil, dar fascinant.

Am revenit la realitate chiar când Stephen spunea:

— O să te duc acasă și o să-mi împachetez hainele, deși Leda spune că va trebui să-mi cumpăr unele mai bune. Și o să discut cu domnul Stebbins. A zis că nu va sta în calea carierei mele.

„Carieră” părea un cuvânt cam straniu pe buzele lui Stephen.

— Și Ivy ce o să zică? am întrebat eu.

— O, Ivy…

A părut să și-o amintească de foarte, foarte departe.

— Ivy e o fată bună.

Cineva le-a adus ziarele de dimineață oamenilor care le așteptau. Toate cronicile păreau să fie foarte rele. Bietul autor repeta: „Nu de mine îmi pasă, desigur…”, iar prietenii lui erau indignați pe critici și spuneau că cronicile nu înseamnă nimic și n-au însemnat niciodată.

— Presupun că tu o să ai parte în curând de cronici, i-am zis lui Stephen.

— Ei, nu chiar de cronici, dar o să-mi apară numele în ziare. O să fie un material despre mine cu o fotografie de-a Ledei, spunând că sunt un tânăr actor promițător. După filmul ăsta unde mân caprele o să semnez un contract și o să iau lecții de actorie. Dar nu prea multe, fiindcă nu vor să mă strice, așa zic ei.

Chiar am auzit o urmă de îngâmfare în vocea lui. Era ceva atât de necaracteristic lui, încât l-am privit uimită și el trebuie să fi ghicit de ce am făcut-o, pentru că a roșit și a adăugat:

— Ei, așa au zis ei. Și tu ai vrut s-o fac. O, hai să plecăm de aici!

M-am bucurat s-o fac. Ușurarea provocată de faptul că fusesem salvată se risipise și restaurantul părea să aibă ceva stătut, epuizat, nefiresc: gândul că nu se închidea niciodată mă făcea să mă simt ostenită în locul lui. Majoritatea oamenilor mi s-au părut obosiți și îngrijorați. Bietul autor tocmai pleca, părând foarte abătut. Însă sora medicală părea foarte veselă.

Tocmai se servea cu o nouă porție de ouă poșate.

Un timp am stat pe o bancă din Leicester Square, cu Héloïse tolănită pe genunchii noștri. Coatele ei mă apăsau dureros și nu-mi plăcea deloc piața, care nu seamănă deloc cu majoritatea pieților londoneze, așa că am zis:

— Hai să ne uităm la Tamisa acum că se luminează!

Am întrebat un polițist încotro s-o luăm. El a zis:

— Nu vreți să vă aruncați de pe pod, nu, domnișoară? Ceea ce m-a făcut să râd.

Am avut ceva de mers și lui Héloïse nu i-a plăcut, dar s-a înviorat după ce i-am cumpărat un cârnat cu chiflă de la un stand de cafea. Am ajuns pe podul Westminster chiar când zorii înroșeau cerul. M-am gândit la sonetul lui Wordsworth, dar nu se potrivea: orașul nu era „strălucitor și scânteind în aerul fără de fum”. Peste toate plutea o pâclă lugubră. Și nu puteam să mă scutur de sentimentul că până și casele păreau să doarmă, asta pentru că în mintea mea încă mai stăruia amintirea lui Corner House, care nu doarme niciodată.

Am stat rezemați de balustrada podului privind în lungul apei. Era frumos, chiar dacă nu îți inspira un sentiment de pace. O adiere blândă îmi mângâia obrazul, ca și cum cuiva i-ar fi fost milă de mine. Lacrimi mi s-au prelins din ochi.

— Ce e, Cassandra? a întrebat Stephen. Are legătură cu mine?

Pentru o secundă, m-am gândit că iar revenise la scena sărutului nostru din pădure, dar i-am văzut expresia rușinată.

— Nu, sigur că nu, am zis.

— Ar fi trebuit să știu, a zis el cu amărăciune. Ar fi

trebuit să-mi dau seama că nimic din ceea am făcut eu în seara asta nu putea conta pentru tine. De cine ești îndrăgostită, Cassandra? De Neil?

Ar fi trebuit să-i spun că vorbea prostii și că nu eram îndrăgostită de nimeni, dar eram prea obosită și nefericită ca să mă prefac. Am zis pur și simplu:

— Nu. Nu de Neil.

— Atunci e Simon. Asta-i rău, pentru că Rose n-o să-i dea niciodată drumul.

— Dar nu-l iubește, Stephen. A recunoscut chiar ea…

M-am pomenit povestindu-i despre cearta noastră cumplită și descriindu-i cum mă furișasem afară din apartament.

— Tu și trenurile tale de noapte! m-a întrerupt el. Am știut imediat că nu exista niciunul!

Am continuat, revărsând tot ce aveam pe inimă. Când i-am spus că mi-am dat seama ce urât mă purtasem cu Rose, el a zis:

— Nu-ți face griji în privința asta. Rose e rea.

— Nu e rea cu adevărat, am zis eu și am început să-i găsesc scuze, spunându-i că ea vrusese să-și ajute și familia, nu numai pe sine.

El mi-a tăiat-o:

— Ba chiar e rea cu adevărat. Multe femei sunt așa.

— Uneori suntem răi fără să vrem, am zis eu.

După care l-am întrebat dacă mă putea ierta vreodată pentru că îl lăsasem să mă sărute când știam că sunt îndrăgostită de altcineva.

— O, Stephen, ăla a fost un lucru rău! Și te-am lăsat să crezi în continuare că te-aș fi putut iubi.

— Ei, n-am crezut-o decât o zi sau două, dar mi-am dat seama destul de repede că mă făceam de râs. Dar

nu reușeam să înțeleg de ce m-ai lăsat să te sărut. Acum înțeleg. Asemenea lucruri se întâmplă când ești îndrăgostit de persoana nepotrivită. Lucruri chiar mai rele. Lucruri pe care n-o să ți le ierți niciodată.

Privea înaintea lui, părând teribil de nefericit. I-am zis:

— Ești nefericit pentru că ai făcut dragoste cu Leda Fox-Cotton? A fost vina ei, nu? Nu trebuie să te învinovățești.

— O să mă învinovățesc cât oi trăi, a zis el, apoi s-a întors brusc spre mine: Pe tine te iubesc și o să te iubesc mereu. O, Cassandra, ești sigură că nu o să poți niciodată să ții la mine? Ți-a plăcut când te-am sărutat… sau cel puțin a părut să-ți placă. Dacă ne-am căsători…

Răsăritul soarelui îi lumina chipul, iar vântul îi flutura părul des și blond. Era disperat și magnific, mai frumos decât în oricare dintre fotografiile Ledei. Expresia aceea vagă din ochi îi pierise și am avut senzația că era pentru totdeauna.

— O să lucrez pentru tine, Cassandra. Dacă mă pricep cât de cât la actorie o să putem locui în Londra, departe de… ceilalți. N-aș putea să te ajut să treci peste asta, cumva, când Simon se va căsători cu Rose?

Când a rostit numele lui Simon, i-am văzut chipul. L-am văzut așa cum arătase pe coridorul sălii de dans, obosit și foarte palid. I-am văzut părul negru înaintându-i pe frunte în unghi ascuțit, sprâncenele ridicate la colțuri, micile riduri ce-i încadrau gura. Când își răsese barba îl găsisem foarte chipeș, dar asta numai pentru că părea mult mai tânăr și mai puțin excentric. Acum știu că nu e chipeș, mai ales comparat cu Stephen.

Și totuși, când mi-am întors privirea de la Simon

cel din bezna minții mele către Stephen cu chipul luminat de răsărit, a fost ca și cum Simon ar fi fost chipul real și Stephen cel imaginat sau o fotografie, un tablou, ceva frumos, dar nu real pentru mine. Inima îmi era atât de plină de Simon că nici măcar mila față de Stephen nu era reală: era ceva ce simțeam că ar fi trebuit să simt, mai mult cu mintea decât cu inima. Și am știut că ar fi trebuit să-mi fie și mai milă de el pentru că-l puteam compătimi atât de puțin.

— O, te rog, oprește-te! am exclamat. Țin atât de mult la tine și îți sunt profund recunoscătoare. Dar n-aș putea să mă mărit cu tine. O, Stephen dragă, îmi pare atât de rău!

— E în regulă, a zis el privind din nou drept înaintea lui.

— Ei, măcar suntem tovarăși de nefericire, am zis eu.

Apoi Héloïse s-a ridicat și și-a pus labele din față pe parapet, între noi, iar lacrimile mele au căzut, lăsând pete cenușii pe capul ei luminos de alb.

Capitolul 15

Scriu aceste rânduri așezată la biroul tatei din locuința portarului. Dacă ar fi biroul regelui din Palatul Buckingham, nu aș putea fi mai surprinsă.

E trecut de nouă și jumătate seara. (Acum o săptămână la ora asta vorbeam cu Simon pe coridorul de lângă sala de dans. Par să fi trecut ani de atunci.) Vreau să lucrez la jurnalul ăsta până la ora două, când o să-l trezesc pe Thomas. Noaptea trecută a făcut el de pază primul și eu a doua. Și m-am simțit groaznic în majoritatea timpului. În seara asta sunt mai puțin tulburată, dar din când în când tot mai simt câte un

gol în stomac. O, oare am îndeplinit un miracol sau am făcut ceva atât de cumplit că nu îndrăznesc să mă gândesc la asta?

Nu mi-am terminat ultima însemnare. Amintirea lacrimilor mele căzând pe capul lui Héloïse m-a umplut de autocompătimire și nu am mai fost în stare să continui. Dar oricum nu mai era mare lucru de spus despre călătoria la Londra. Ne-am întors cu primul tren. Am dormit majoritatea drumului și m-am culcat din nou când am ajuns acasă.

M-am trezit pe la jumătatea după-amiezii și m-am descoperit singură în castel. Stephen se dusese la Patru Pietre, tata la Scoatney, iar Thomas își petrecea weekendul cu prietenul său, Harry. Stephen s-a întors pe la ora nouă și s-a dus la culcare fără să mă deranjeze; eu eram în mansardă scriind în jurnalul ăsta. Când l-am auzit traversând curtea m-am întrebat dacă nu ar fi trebuit să cobor și să-i vorbesc, dar am simțit că nu puteam să-i spun nimic care să fie de ajutor. Mai târziu m-am gândit că aș fi putut măcar să-i fac o cană de cacao și să discutăm despre rolul lui, dar când am coborât în bucătărie lumina din camera lui era stinsă.

A plecat înapoi la Londra luni dimineață, foarte devreme, cu hainele într-un mic cufăr marinăresc cu armătură de fier pe care i l-a împrumutat bătrâna doamnă Stebbins. Îi aparținuse fratelui ei, care fugise de acasă ca să se facă stewart. Nu m-am dus la gară pentru că Stephen mi-a spus că îl conducea domnul Stebbins și am presupus că și Ivy va fi acolo. Am simțit că Stephen trebuia să aibă șansa să-și afle consolarea și prefer să și-o afle alături de Ivy, și nu alături de Leda, fiindcă Ivy e o fată de treabă. Am ieșit să le vorbesc ei și domnului Stebbins când au apărut,

pentru că Stephen nu era încă gata. Ivy își pusese un costum gri-deschis, mănuși albe și strâmte și cea mai albastră pălărie pe care am văzut-o și care îi accentua obrajii îmbujorați. Chiar e o fată arătoasă. Deși are picioare enorme.

Stephen întârzia să coboare, așa că m-am dus să văd ce făcea. L-am zărit prin ușa deschisă a dormitorului, stând și privind în jur. Fereastra e acum atât de năpădită de iederă că părea să se afle într-o peșteră verde.

— Poate când vei revedea din nou camera asta vei fi faimos, am zis eu. Dar nu aștepta prea mult înainte să revii la noi, da?

— N-o să mă mai întorc, chiar dacă dau greș ca actor, a zis el încet. Nu, n-o să mă mai întorc.

I-am zis că sigur o să se-ntoarcă, dar el a clătinat din cap. Apoi a aruncat o ultimă privire prin încăpere. Fotografia mea și cea a mamei lui dispăruseră. Patul era dezgolit și unica lui pătură era împăturită ordonat.

— Am măturat prin cameră ca să nu mai ai și treaba asta de făcut, a zis el. Poți să o încui și să uiți de ea. I-am înapoiat cărțile domnului Mortmain înainte să plece la Scoatney. O să duc dorul cărților.

— Dar acum poți să-ți cumperi singur cărți, i-am zis eu.

El a spus că nu se gândise la asta.

— Nu știu cum, dar nu reușesc să mă obișnuiesc cu gândul că o să am bani.

— Fii atent și fă economii, că nu se știe, i-am zis eu.

El a încuviințat, zicând că probabil nu va trece mult și va ajunge să dea din nou mâncare la porci. Apoi l-am auzit pe domnul Stebbins claxonând.

— O să te conduc, dar hai să ne luăm rămas-bun

aici, între patru ochi, am zis eu.

I-am întins mâna și am adăugat:

— Te rog, sărută-mă dacă vrei! Mi-ar face plăcere.

Pentru o secundă am crezut că o s-o facă. Dar a scuturat din cap și abia mi-a strâns mâna. Am încercat să-l ajut să care micul cufăr marinăresc, dar și l-a săltat pe umăr. Am coborât la mașină. Héloïse era acolo, cercetând roțile, și, după ce a legat cufărul de suportul de bagaje, Stephen s-a aplecat și a sărutat-o pe cap. În timp ce mașina se îndepărta de-a lungul aleii, n-a privit nicio clipă îndărăt.

În timp ce spălam vesela pentru micul dejun mi-am dat seama că nu aveam habar unde va sta. Avea să revină la Fox-Cottoni? Presupuneam că Rose avea să știe. (Îi scrisesem în dimineața aceea, spunându-i că greșisem față de ea și cerându-i să mă ierte. Trebuie să spun că nu s-a grăbit cu răspunsul, dar că în după-amiaza asta am primit o telegramă de la ea, în care spunea că o să-mi scrie când va putea și mă ruga să încerc să o înțeleg. Nu a scris nimic despre faptul că m-ar fi iertat, dar a semnat „Rose a ta cea iubitoare”, așa că presupun că m-a iertat.)

Am lucrat la jurnal în cea mai mare parte a zilei de luni, terminând cu șiroaie de lacrimi, prea târziu ca să-mi mai pot pune fața în ordine înainte să vină Thomas, care mi-a zis:

— Ai bocit, așa-i? Presupun că e deprimant la castel după ce ai fost la Londra.

Ceea ce mi-a ușurat situația. Am spus că da, așa era, și că mă întristase să-l văd pe Stephen plecând și mă întrebam cum se va descurca.

— Nu mi-aș face griji în privința lui Stephen, a zis Thomas. O să dea lovitura în filme. Toate fetele din sat sunt îndrăgostite de el. Obișnuiau să își facă de lucru

pe lângă drumul din Godsend încercând să-l acosteze. Într-una din zilele-astea o să-ți dai seama ce-ai pierdut.

Am început să pregătesc ceaiul. Thomas adusese o scrumbie.

— Tata o să-și ia ceaiul la Scoatney, așa că nu trebuie să-l așteptăm, am zis eu.

— Probabil servitorii s-au săturat să-i tot dea de mâncare, a zis Thomas. Ce face acolo, zi după zi? Oare citește numai de dragul de a citi sau pune ceva la cale?

— O, dacă am ști asta!

— Harry zice că tata ar trebui psiho-analizat.

M-am întors spre el uluită.

— Harry știe despre psiho-analiză?

— Tatăl lui vorbește uneori despre asta. Știi că el e medic.

— Crede în ea?

— Nu, își bate joc tot timpul. Dar Harry e captivat.

A trebuit să mă concentrez să gătesc scrumbia. Dar în timp ce mâncam am adus din nou în discuție subiectul psiho-analizei și i-am relatat lui Thomas discuția pe care o avusesem cu Simon prima oară când ne întâlnirăm pe gorgan, deși nu mi-o reaminteam foarte clar.

— Mi-aș dori să-l fi făcut pe Simon să-mi spună mai multe, am zis eu. Oare tatăl lui Harry ar putea avea niște cărți care să ne ajute?

Thomas a zis că o să se intereseze, deși acum că Rose se mărita cu Simon nu prea mai conta dacă tata scria sau nu.

— O, Thomas, ba contează! am exclamat eu. Contează foarte tare pentru tata. Și pentru noi, fiindcă, dacă toate excentricitățile lui din ultima vreme

nu duc undeva, atunci înseamnă că înnebunește. Și un tată nebun nu e o idee bună, dincolo de sentimentele noastre afectuoase față de el.

— Tu ai sentimente afectuoase față de el? Eu nu știu dacă am… nu că l-aș urî.

Chiar atunci a intrat tata. Abia a zis: „Bună” ca răspuns la salutul meu și a pornit să urce scările către dormitorul său. La jumătatea drumului s-a oprit și a privit în jos către noi, apoi a coborât grăbit.

— Îmi puteți da mie ăsta? a întrebat el ridicând spinarea scrumbiei între degetul mare și arătător.

Am crezut că era sarcastic, vrând să spună că nu îi oprisem și lui pește. I-am explicat că nu ne așteptaserăm să vină la masă și m-am oferit imediat să-i fac niște ouă.

— O, am luat ceaiul, a zis el, apoi ținând în mână spinarea de scrumbie din care picura lapte a ieșit pe ușa din spate și s-a dus în locuința portarului.

Ab l-a urmat plin de speranță. Când s-a întors cu un aer foarte dezamăgit, eu și Thomas ne învârteam prin bucătărie ținându-ne cu mâinile de burtă de atâta râs.

— O, bietul Ab! am gâfâit eu oferindu-i câteva resturi din farfuria mea. Nu mai râde, Thomas! Dacă tata chiar își pierde mințile ar trebui să ne fie rușine de cruzimea noastră!

— Nu și le pierde, dimpotrivă, și le-a pus la treabă, a zis Thomas, apoi în ochii lui s-a ivit o privire înspăimântată și mi-a zis: Încearcă să nu-i lași cuțitele la îndemână! Mâine o să discut cu tatăl lui Harry.

Dar tatăl lui Harry nu s-a dovedit deloc de ajutor.

— A zis că, slavă Domnului, el nu e psiho-analist sau psihiatru sau psiho-nimic, mi-a povestit Thomas în seara următoare, când s-a întors. Și că nu pricepe de

ce vrem să-l facem pe tata să se apuce iar de scris, pentru că a răsfoit odată *Iacob Luptătorul* și nu a înțeles o vorbă din ea. Harry a fost foarte jenat.

— Păi Harry o înțelege?

— Da, normal că o înțelege. Până acum nu am mai auzit că ar fi greu de înțeles. Oricum, ce e chineză pentru o generație se dovedește a fi „mâța stă pe salteluță”[35] pentru următoarea.

— Chiar și capitolul cu scara?

— O, ăla, a zâmbit înțelegător Thomas. Acolo tata s-a distrat pur și simplu. Și cine spune că trebuie să înțelegi tot? Poate să-ți placă un lucru și fără să-l înțelegi. Mie uneori astea-mi plac chiar mai mult. Ar fi trebuit să știu că tatăl lui Harry nu ne va fi de ajutor. E genul de om care zice că îi place o istorisire gogonată.

E limpede că l-am subestimat pe Thomas: cu numai câteva săptămâni în urmă m-aș fi așteptat ca și lui să-i placă o istorisire gogonată. Și acum descopăr că a citit o mulțime de poezie modernă complicată (i-a împrumutat-o un profesor de la școală) și că i-a și plăcut. Mi-aș dori să mi-o fi dat și mie să o citesc, deși știu foarte bine că mie nu-mi plac lucrurile pe care nu le înțeleg. Sunt uimită să descopăr ce gusturi rafinate are, mai rafinate ca ale mele. Și e ciudat cum poate să aprecieze atât de mult toate formele de artă, dar în același timp să fie atât de pragmatic și de puțin emoționat de ea. Dar el așa e cu privire la majoritatea lucrurilor: în această ultimă săptămână a fost atât de calm și de sigur pe el, încât am avut adesea senzația că e mai vârstnic decât mine. Și totuși se poate pune pe chicotit, redevenind într-o clipă un școlar ca toți

35 În original „The cat sat on the mat“, exercițiu simplu de scriere și citire, echivalent cu „Ana are mere“.

ceilalți. Serios, complicați sunt oamenii!

După ce am discutat despre tatăl lui Harry, Thomas s-a apucat de teme, iar eu am ieșit să mă plimb pe alee. Era un apus imens și roșu, plin de nori cu forme stranii, profetice și sufla un vânt fierbinte către sud, un vânt palpitant, eu așa-l consider. Nu avem parte prea des de el. Dar eram prea deprimată ca să mă intereseze înserarea. Toată ziua îmi făcusem speranțe legate de psiho-analiză și îl așteptasem pe Thomas să aducă acasă niște cărți pe care să ne putem baza. Și nu aveam în minte numai binele tatei. În acea dimineață mă gândisem că, dacă tata ar reîncepe să scrie, Rose ar putea crede că vor veni suficienți bani cât să-i facă viața suportabilă și ar rupe logodna. Nu contam că îl voi câștiga pe Simon chiar dacă ea ar fi renunțat la el. Dar știam și voi ști întotdeauna că Simon nu ar trebui să se însoare cu o fată care simte pentru el ceea ce simte Rose.

Am ajuns la capătul aleii și am cotit pe drumul către Godsend, tot căutând o soluție ca să îl ajut pe tata, dar și pe mine. Când am ajuns pe porțiunea mai ridicată a drumului am privit înapoi și i-am văzut lampa aprinsă în locuința portarului. M-am gândit cât de des o văzusem strălucind dincolo de câmpuri în timpul plimbărilor mele din serile de vară și cum mereu îmi readusese în minte imaginea lui: retras, îndepărtat, inabordabil. Mi-am zis: „În mod sigur, un om ar trebui să-și cunoască tatăl puțin mai bine decât îl cunoaștem noi pe al nostru, nu?” Și pornind înapoi către castel m-am întrebat dacă nu cumva era și vina noastră, nu numai a lui. Oare eu însămi încercasem să fiu în relații prietenești cu el? Eram sigură că în trecut încercasem, dar o mai făcusem în ultima vreme? Nu. M-am scuzat zicându-mi: „O, n-ai cum să ai relații

prietenești cu oamenii care nu vorbesc niciodată despre ei”. Apoi mi-am dat seama că unul dintre puținele lucruri pe care le știu despre psiho-analiză este că oamenii trebuie siliți să vorbească despre ei înșiși. Îmi dădusem eu suficientă silință cu tata? Nu mă lăsasem respinsă cu prea multă ușurință de fiecare dată? „Te temi de el?” m-am întrebat. În inima mea știam că da. Dar de ce? „V-a lovit vreodată pe vreunul dintre voi?” Niciodată. Singura lui armă fusese tăcerea și uneori puțin sarcasm. „Atunci care e bariera insurmontabilă din jurul lui? Din ce e făcută? De unde s-a ivit?”

Era ca și cum cineva din afara mea punea aceste întrebări, asaltându-mă cu ele. Am încercat să găsesc răspunsuri. M-am întrebat dacă nu cumva obiceiul inculcat de mama de a nu-l deranja și de a-l feri de griji persistase și după moartea ei și dacă Topaz nu-l perpetuase din dorința de a-l proteja. M-am întrebat dacă nu am rămas cu o spaimă ascunsă din ziua când l-am văzut agitând cuțitul de prăjituri, dacă nu cumva credeam, chiar fără s-o recunosc, că într-adevăr voise s-o înjunghie pe mama. „Cerule, acum mă psiho-analizez pe mine. Numai de aș putea face asta și cu tata!” mi-am zis.

Dădusem cel din urmă cot al aleii și îl vedeam pe fereastra luminată a locuinței portarului. Ce făcea? Faptul că stătea la birou nu însemna neapărat că scria. Mereu stă acolo când citește Enciclopedia, pentru că e prea grea ca s-o țină în mână. Citea acum? Avea capul aplecat, dar nu puteam vedea asupra a ce. Chiar atunci și-a ridicat o mână și și-a dat părul din ochi. Ținea un creion! În clipa aceea, vocea care mă asaltase pe drumul către casă a zis: „Și dacă în tot timpul ăsta chiar a muncit? Și dacă scrie o carte

minunată, care îi va aduce bani, dar tu nu o să afli decât când va fi prea târziu ca să te salvezi pe tine și pe Rose?”

Am pornit din nou către castel. Nu-mi amintesc să fi plănuit ceva, nici măcar să fi luat o decizie clară. Era ca și cum mintea nu ar fi putut-o lua înaintea pașilor mei. Am pătruns în penumbra tunelului porții, apoi în întunericul scării către turn. Am găsit pe bâjbâite drumul către ușa tatei și am ciocănit.

— Pleacă, a răspuns el imediat.

Cheia era în broască pe dinafară, așa că știam că nu se încuiase. Am deschis ușa.

Când am intrat, el s-a răsucit pe scaunul său de la birou cu un aer furios. Dar abia am apucat să-i remarc expresia că a fost ca și cum o cortină s-ar fi lăsat peste ea, ascunzând furia.

— Ceva important? a întrebat cu o voce perfect calmă.

— Da. Foarte, am zis și am închis ușa după mine.

El s-a ridicat privindu-mă cu atenție.

— Ce s-a întâmplat, Cassandra? Ești neobișnuit de palidă. Ești bolnavă? Stai jos!

Dar nu m-am așezat. Am rămas în picioare contemplând încăperea. Era ceva schimbat la ea. În fața mea, în locul lungilor șiruri de cărți dintre fereastra de la nord și cea de la sud, se afla o întindere de hârtie viu colorată.

— Cerule, ce ai făcut aici? am exclamat eu.

El a văzut la ce mă uitam.

— O, sunt numai benzi desenate americane, numite popular „comicsuri”. Acum zi ce vrei, Cassandra.

M-am apropiat și am văzut că ceea ce luasem drept tapet erau foi rupte din ziare, cu marginile de

sus prinse în piuneze de rafturile bibliotecii. În lumina vagă a lămpii nu am deslușit bine desenele, dar păreau niște ilustrații micuțe și colorate, adunate laolaltă.

— De unde au apărut astea? am întrebat.

— Le-am adus ieri de la Scoatney. Sunt din ziarele americane de duminică. Sunt sigur că Neil poate trăi și fără ele. Cerule, nu te apuca să le citești!

— Au legătură cu munca ta?

El a deschis gura să răspundă, apoi în ochii lui s-a ivit o privire secretoasă și bănuitoare.

— De ce-ai venit aici? m-a întrebat el tăios. Nu-ți bate tu capul cu munca mea.

— Dar de asta am și venit. Tată, trebuie să știu ce faci!

S-a holbat la mine preț de o secundă, apoi mi-a spus cu răceală:

— Și ăsta e singurul motiv al vizitei tale, să mă iei la interogatoriu?

— Nu, nu, am început eu, apoi m-am oțelit. Ba da, exact ăsta-i motivul! Și nu plec până nu capăt un răspuns!

— Afară cu tine, a zis tata.

M-a luat de braț și m-a condus către ușă. Eram atât de uluită, încât aproape că nu m-am opus. Dar în ultima clipă m-am smuls din mâna lui și m-am năpustit spre birou. Nutream speranța nesăbuită că aș fi putut vedea la ce lucrează. S-a repezit imediat după mine, dar am apucat să întrezăresc pagini întregi de liste cu scrisul lui. Apoi tata m-a apucat de încheietură și m-a răsucit către el. N-am mai văzut furie ca aceea din ochii lui. M-a împins cu atâta forță de lângă birou, încât am traversat încăperea și m-am lovit de ușă. M-a durut atât de tare că am scos un strigăt și am izbucnit

în lacrimi.

— O, Doamne, te-ai lovit la cot? a zis tata. E cumplit de dureros.

S-a apropiat și a pipăit încercând să-și dea seama dacă îmi rupsesem vreun os. În ciuda durerii, am observat iuțeala uimitoare cu care îi pierise mânia. Am continuat să plâng: durerea era cumplită, ajungând până la încheietură și mână. După un minut, tata a început să mă facă să umblu în sus și în jos, cu brațul pe după umerii mei.

— Mi-a mai trecut, i-am zis imediat ce am putut vorbi. Lasă-mă să mă așez puțin.

Ne-am așezat pe sofa și el mi-a dat batista lui să-mi șterg lacrimile. În curând, am putut să spun:

— Acum aproape mi-a trecut. Uite! N-a fost ceva serios. Mi-am mișcat brațul și mâna ca să-i demonstrez.

— Putea să fi fost, a zis el pe un ton straniu, chinuit. Nu mi-am mai ieșit din fire în halul ăsta de când…

S-a oprit brusc, apoi s-a ridicat în picioare și a revenit la birou.

— De când te-ai repezit la mama cu cuțitul pentru prăjituri?

Am fost uluită să aud cuvintele ieșindu-mi din gură. Am adăugat în grabă:

— Sigur, știu că nu ai vrut cu adevărat să-i faci rău, a fost o neînțelegere, dar… ei bine, erai foarte furios pe ea. O, tată, crezi că asta e ceea ce ți s-a întâmplat? Faptul că nu mai ești violent? Oare faptul că-ți reprimi adevărata fire te-a făcut cumva să-ți reprimi și talentul?

El a pufnit sarcastic fără să se ostenească să mă privească.

— Cine ți-a vârât în cap ideea asta genială? Topaz?

— Nu, m-am gândit singură la ea. Chiar adineauri de fapt.

— Foarte ingenios din partea ta, dar se întâmplă să fie o prostie.

— Ei, nu e o prostie mai mare decât ideea că ți-a secat inspirația fiindcă ai stat la închisoare. Unii așa cred, să știi, am zis uluindu-mă din nou pe mine însămi.

— Niște idioți! a zis tata. Doamne, cum ar putea să-mi dăuneze câteva luni de închisoare? M-am gândit adesea că mi-ar plăcea să mă întorc acolo. Măcar temnicerii nu se strângeau în jurul meu ca să-mi organizeze slujbe post-mortem. O, pacea micuței celule!

Tonul lui era foarte sarcastic, dar nici pe departe atât de furios pe cât mă așteptasem, așa că mi-am adunat curajul și am continuat.

— Ai idee ce te-a împiedicat să mai lucrezi? am zis eu pe un ton calm și conversațional. Simon crede că…

El s-a răsucit imediat întrerupându-mă:

— Simon? Ați discutat voi doi despre mine?

— Păi ne interesezi pe amândoi…

— Și ce teorie a avansat Simon?

Voiam să spun că Simon sugerase o psiho-analiză, dar tata părea din nou atât de furios că m-am intimidat și mi-am scormonit creierii după ceva mai plin de tact. În cele din urmă am zis:

— Ei, a crezut că… pentru că erai un gânditor atât de original, încât nu puteai să evoluezi ca scriitorii de rând, trebuia să găsești o nouă cale…

Începusem să mă bâlbâi, așa că am încheiat repede:

— Ți-a zis ceva de genul ăsta în prima seară când

au venit aici, nu ții minte?

— Da, îmi amintesc perfect, a zis tata relaxându-se. Am fost foarte impresionat. De atunci însă am ajuns la concluzia că a fost o mică șmecherie plină de tact din partea lui Simon, Domnul să-l binecuvânteze, dar în momentul ăla chiar m-a păcălit. Nu sunt sigur că nu asta m-a pornit…

S-a întrerupt.

— Ei bine, fuga la culcare, copila mea!

— O, tată! am exclamat eu. Vrei să spui că ai găsit un nou mod de a lucra? Toate nebuniile astea, rebusurile și *Little Folks* și *Porumbelul Voiajor* și toate celelalte – chiar înseamnă ceva?

— Cerule mare, drept ce mă iei?! Sigur că înseamnă ceva!

— Chiar și farfuria chinezească și încercarea de a citi discurile de gramofon? Ce palpitant! Deși pur și simplu nu-mi pot imagina…

— Nici nu trebuie, a zis tata cu fermitate. Tu vezi-ți de treburile tale!

— Dar n-aș putea să te ajut? Sunt rezonabil de inteligentă, să știi. Nu simți niciodată nevoia să discuți cu cineva?

— Nu, n-o simt, a zis tata. Vorbărie, vorbărie… ești la fel de rea ca Topaz! De parcă ar avea vreuna dintre voi cea mai vagă idee către ce țintesc. Dacă aș fi vorbit cu ea, i-ar fi povestit fiecărui pictor din Londra, iar tu i-ai spune lui Simon și el ar scrie un articol drăguț despre asta. Dumnezeule, cât timp ar mai putea o inovație să rămână inovație dacă s-ar vorbi despre ea? Și oricum, în cazul meu secretul este însăși esența creației. Acum pleacă!

— O să plec dacă îmi răspunzi la o ultimă întrebare, am zis eu. Cât o să dureze până o să termini

cartea?

— S-o termin? Dar nici n-am început-o! Încă mai adun material, deși asta va dura la nesfârșit, desigur.

A început să se plimbe prin cameră, vorbind mai mult cu sine decât cu mine.

— Cred că aș putea s-o încep acum, dacă aș găsi un eșafodaj care să mă satisfacă. Am nevoie de o coloană vertebrală…

— De aia ai luat oasele scrumbiei? am întrebat fără să vreau.

El s-a răsucit imediat spre mine.

— Nu glumi cu lucrurile astea!

Apoi a citit probabil pe fața mea că nu asta-mi fusese intenția, pentru că a pufnit în râs și a continuat:

— Nu, scrumbia se poate spune că s-a transformat într-un hering roșu[36], așa cum se întâmplă cu multe lucruri. Dar nu știu ce să zic, modelul ăla în formă de scară era interesant. Trebuie să studiez peștii… și balenele… și înaintașii balenelor…

Iar vorbea pentru sine, plimbându-se prin cameră. Am tăcut chitic. El a continuat:

— Primordial, antediluvian… arca lui Noe? Nu, nu tot Biblia. Preistoric, de la cel mai mic os de mamut? E ceva acolo?

S-a apropiat în grabă de birou și și-a notat ceva, apoi a rămas locului vorbind singur. Nu am reușit să deslușesc decât fragmente și cuvinte răzlețe, ca:

— Desen, deducție, reconstrucție, simbol, model, problemă, căutarea nesfârșită, enigma eternă…

Vocea i-a scăzut din ce în ce până a amuțit.

Am stat locului privindu-i ceafa încadrată de stâlpii grei de piatră ai ferestrei de dincolo de el.

---

36 Hering roșu - expresie cu sensul de pistă falsă.

Lampa de pe biroul lui făcea amurgul să pară albastru intens. Ticăitul micului ceas de călătorie al mamei suna incredibil de tare în tăcerea încăperii. M-am întrebat dacă nu cumva tocmai îi venise ideea pe care o căuta. M-am rugat să se fi întâmplat asta, de dragul lui. Deja nu mai speram că se va întâmpla la timp ca să ne fie de ajutor mie și lui Rose.

După câteva minute am început să mă gândesc că era mai bine să mă strecor afară, dar m-am temut să nu fac zgomot deschizând ușa. „Și dacă într-adevăr i-a venit o idee, aș putea să distrug totul deranjându-l acum”, mi-am zis. Apoi m-am gândit că, odată ce se va obișnui cu prezența mea în încăpere, i-aș putea fi de un real ajutor. Mi-am amintit că îi plăcuse ca mama să stea cu el cât scria, cu condiția să nu facă zgomot. N-o lăsa nici măcar să coasă. Îmi amintesc că ea îmi povestise cât de greu îi fusese la început, cum își spusese că o să mai reziste doar cinci minute, apoi alte cinci, până ce minutele se transformaseră în ore. Mi-am zis: „În zece minute ceasul ei o să anunțe ora nouă. O să stau nemișcată până atunci”. Dar după două minute am început să simt mâncărimi înnebunitoare în tot trupul. Am privit fața luminată de lampă a ceasului, aproape rugându-mă de el să se grăbească. Ticăitul lui a devenit tot mai sonor, până când aș fi jurat că îmi răsuna în interiorul capului. Tocmai când simțeam că nu o să mai rezist nici măcar o secundă, vântul a deschis una dintre ferestrele dinspre sud, ziarele americane prinse de rafturile bibliotecii au fâlfâit zgomotos și tata s-a răsucit.

Ochii păreau să i se fi înfundat și mai tare în orbite. A clipit și mi-am dat seama că revenea de foarte departe. Mă așteptam să se înfurie descoperindu-mă încă acolo, dar el a zis: „Bună” cu un

soi de politețe visătoare.

— A fost bună ideea? am îndrăznit eu.

Preț de o secundă nu a părut să știe despre ce vorbeam. Apoi a zis:

— Nu, nu, o altă lumină în mlaștină. Îmi țineai pumnii, șoricelul meu? Mama ta obișnuia să stea așa.

— Știu. M-am gândit la ea acum un minut.

— Adevărat? Și eu. Probabil o fi telepatie.

Ziarele au fâlfâit din nou și el s-a dus să închidă fereastra, apoi a rămas privind în jos, în curte. M-am gândit că o să mă dea iarăși uitării, așa că am zis repede:

— Mama te-a ajutat mult, nu?

— Da, în mod indirect.

S-a așezat pe scaunul-pervaz, părând dispus să stea la taclale.

— Dumnezeu știe că n-a avut niciodată vreo idee în cap, biata femeie, dar avea obiceiul extraordinar de a spune lucruri folositoare în mod accidental, cum ar fi să pomenească numele lui Iacob când eu căutam o idee centrală pentru *Iacob Luptătorul.* De fapt ea vorbea despre lăptar. Și prezența ei în cameră părea să-mi dea încredere: atmosfera devenea îmbibată de rugăciunile ei. Ei, noapte bună, copila mea!

S-a ridicat și s-a apropiat de mine.

— Te mai doare cotul?

— Nu, mulțumesc, am zis.

— Bine, data viitoare când mai vii o să încerc să te întâmpin mai bine, o să întind covorul roșu. Dar trebuie să aștepți să fii invitată. Trebuie să spun că sunt curios ce te-a făcut să treci la atac în seara asta. Doamna Cotton nu face un pic de spionaj prin interpuși, nu?

— Dumnezeule, nu! Numai că eram îngrijorată.

Sigur că nu aveam de gând să-i împărtășesc adevăratul motiv pentru care venisem. S-ar fi îngrijorat inutil și nici nu ar fi fost corect față de Rose.

— Dumnezeule, vrei să zici că-ți făceai griji pentru starea minții mele?

A chicotit, apoi a părut îngrijorat.

— Draga mea, chiar ai crezut că mi-am pierdut-o? Da, cred că par destul de excentric și când cartea asta va ieși mulți oameni vor crede că excentric e puțin zis. Dacă va ieși vreodată. De ce nu reușesc să încep? Numai ideea inițială îmi scapă. Mi-am pierdut încrederea, să știi. Nu e vorba de lene, jur!

În vocea lui era ceva umil, aproape rugător.

— Niciodată n-a fost vorba de lene, sper că mă crezi, draga mea. Doar că… ei, pur și simplu nu a fost posibil.

— Sigur că te cred. Și cred că o să te apuci de lucru foarte curând, i-am zis eu.

— Sper că da, a zis el și a râs, un râs mic și nervos. Pentru că, dacă nu încep curând, întreg elanul mi se va stinge și dacă asta se întâmplă… ei bine, o să iau în calcul o lungă cufundare în nebunie. Uneori abisul se cască foarte ispititor. Haide, haide, nu mă lua în serios!

— Sigur că nu, am zis eu pe un ton vesel. Uite, tată, de ce nu mă lași să stau aici cum făcea mama? O să mă rog ca ea, chiar mă pricep bine la asta. Și tu așază-te la birou și începe chiar în seara asta.

— Nu, nu, încă nu pot, a zis el părând din cale-afară de speriat. Știu că-mi vrei binele, draga mea, dar mă faci să fiu nervos. Acum fugi la culcare! Și eu o să fac la fel.

A ridicat ziarele americane și a scotocit dedesubt, prin raftul cu romane polițiste, apucând unul la

întâmplare.

Apoi a stins lampa. Chiar când ieșeam din cameră cesulețul mamei a bătut ora nouă. Chiar și după ce tata a încuiat și am pornit să coborâm pe bâjbâite scările prin întunericul negru ca smoala, tot îi mai auzeam clinchetele subțiri.

— Trebuie să-mi aduc aminte să-mi iau chibrituri, acum că nu mai e Stephen care să-mi lase o lampă la ușă, a zis el.

I-am spus că o să am eu grijă de asta pe viitor. În tunelul porții nu era niciun felinar – altă însărcinare a lui Stephen. Descopăr tot felul de lucruri pe care le făcea fără ca eu să fi știut.

— Tată, hai să-ți fac niște cacao, i-am propus când am ajuns în bucătărie.

Dar el a zis că nu avea nevoie de nimic.

— Decât poate de un biscuit și de o lumânare care să mă lase să citesc vreo trei ore.

I-am dat o farfurie plină cu biscuiți și o lumânare neîncepută.

— Bogăția traiului nostru din aceste zile nu încetează să mă uimească, a zis el în timp ce se ducea la culcare.

Thomas era așezat la masa din bucătărie, cufundat în temele lui. Am așteptat până l-am auzit pe tata traversând până la castelul Windsor, apoi i-am zis încet:

— Vino afară, vreau să discut cu tine! Ia un felinar ca să mergem pe alee, nu vreau să ne audă tata prin vreo fereastră deschisă.

Ne-am dus până la gărduleț și ne-am așezat pe el cu felinarul agățat între noi. Apoi i-am povestit totul, mai puțin adevăratul meu motiv de a-i cere socoteală tatei. Am zis că fusese un impuls neașteptat.

— Ei, cum ți se pare? am încheiat.

— Îngrozitor, a zis Thomas. Mă tem că o ia razna de-adevăratelea.

Am fost uluită.

— Înseamnă că am făcut să pară mai rău decât este. Probabil ți-am povestit totul prea repede. Numai la sfârșit de tot s-a comportat ciudat… și poate puțin atunci când vorbea de unul singur despre balene și mamuți.

— Dar toate schimbările astea de comportament? Furios pe tine și peste un minut cum nu se poate mai amabil? Și când adaugi aici toate ciudățeniile de care s-a interesat în ultima vreme… O, Doamne, când mă gândesc cum a luat oasele peștelui!

Și a izbucnit în râs.

— Nu râde, Thomas! am zis eu. Ești ca oamenii ăia din secolul al optsprezecelea care râdeau de nebunii din Bedlam[37].

— Păi fac pariu că și eu aș fi râs de ei. Lucrurile pot fi amuzante și groaznice în același timp, să știi. Dar mă întreb, a zis el devenind brusc serios, oare nu suntem și noi ca tatăl lui Harry când râde de *Iacob Luptătorul?* Poate chiar are ceva în mânecă. Deși nu-mi place ideea listelor ălora pe care le face. E ca și cum ai lua prea multe notițe la școală: ai senzația că ai realizat o mulțime de lucruri, când de fapt n-ai realizat nimic.

— Vrei să zici că s-ar putea să nu se apuce niciodată de cartea propriu-zisă.

Am tăcut un minut privind fix felinarul, deși în tot

37 Bethlem Royal Hospital, spital psihiatric din Londra, care există ca instituție din 1247, fiind cel mai vechi spital de acest gen din Europa. Sub denumirea lui populară, Bedlam, a devenit sinonim cu tratamentele crude aplicate pacienților săi.

acest timp nu am văzut decât fața tatei, cu aerul ei umil și nervos.

— O, Thomas, dacă nu reușește chiar cred că își va ieși din minți! A zis că nu vorbea serios despre cufundarea în nebunie, dar mie mi s-a părut că era sincer. Poate e un caz la limită: nebunia și geniul se învecinează, nu-i așa? Numai dacă i-am putea da un brânci în direcția corectă!

— Ei, n-ai făcut cine știe ce progrese în seara asta, a zis Thomas. L-ai făcut doar să se retragă în pat cu un roman polițist. Oricum, eu intru în casă. Fie că tatei i-au sărit sau nu doagele, tot trebuie să-mi fac tema la algebră.

— Poți să-l transformi în x, cantitatea necunoscută, i-am zis eu. Cred că o să mai stau aici o vreme. Poți să te descurci fără felinar?

El a zis că da, fiindcă stelele erau luminoase.

— Deși n-o să-ți folosească la nimic să stai aici și să îți faci gânduri negre.

Dar nu plănuiam să-mi fac gânduri negre. Mă hotărâsem să recitesc discuția mea cu Simon despre psiho-analiză, în speranța puțin probabilă că voi descoperi ceva util, și n-aveam de gând să-i permit lui Thomas să afle unde îmi țineam ascuns jurnalul. Am așteptat până am fost sigură că trebuia să fi reintrat în castel, apoi am traversat pajiștea și am urcat gorganul. Un norișor de fluturi albi de noapte m-a urmat tot drumul, învârtindu-se în jurul felinarului.

A fost straniu să pătrund din noaptea caldă, cu micul ei zefir, în răcoarea și nemișcarea turnului Belmotte. În timp ce coboram scara de dinăuntru mi-am amintit – așa cum fac ori de câte ori ajung în turn – că fusesem aici în Ajunul Miezului Verii cu Simon. Apoi m-am adunat. „Asta poate fi ultima ta șansă de a-

ți ține tatăl departe de o celulă capitonată”, mi-am spus cu severitate. Și deja în mine se redeșteptase și o mică pâlpâire de speranță în ceea ce mă privea. Am simțit că, odată ce îl făceam să înceapă lucrul la o carte importantă, Rose s-ar fi putut lăsa convinsă să-și amâne căsătoria… și atunci orice se putea întâmpla.

Am urcat scara dărăpănată și mi-am scos la iveală cutia pentru sandvișuri. O folosesc de la o vreme pentru că furnicile se tot încăpățânează să intre în servietă. Mi-am răsfirat cele trei jurnale pe patul de fier și am început să le răsfoiesc. Puteam citi foarte bine la lumina felinarului. Nu mi-a luat mult să găsesc însemnarea din ziua de 1 Mai, cu porțiunea despre psiho-analiză.

Mai întâi era partea în care Simon spunea că el nu credea că tata încetase să mai scrie numai fiindcă fusese la închisoare, că problema era de fapt mult mai departe în trecut, dar că închisoarea trebuie s-o fi adus la suprafață. Oricum, un psiho-analist l-ar fi întrebat cu siguranță pe tata despre timpul petrecut acolo, încercând, într-un fel, să-l bage din nou la închisoare din punct de vedere mental. Și mai era partea despre posibilitatea ca o nouă perioadă de încarcerare fizică să fie soluția problemei. Dar Simon spusese că tratamentul era imposibil de aplicat, căci nu putea fi făcut fără consimțământul tatei, iar dacă și l-ar fi dat, desigur, nu s-ar mai fi simțit închis.

Rândurile astea nu păreau să-mi ofere vreo soluție. Am mai parcurs o pagină în caz că îmi scăpase ceva și am dat peste o descriere a feței lui Simon în timp ce stătea întins în iarbă cu ochii închiși. Mi-a provocat o tresărire în care fericirea și nefericirea se contopeau una cu alta. Am închis jurnalul și am început să privesc întunericul ce umplea turnul.

Și atunci…! Deodată tot planul mi-a răsărit în minte, complet până la cel din urmă detaliu. Dar în mod sigur era o glumă, nu? Îmi amintesc că m-am gândit cum îl va face pe Thomas să râdă. Încă mai era o glumă când am ascuns jurnalele și am început să mă cațăr către ieșirea din turn. A trebuit să urc scara foarte încet pentru că aveam felinarul în mână. Eram la jumătate când s-a petrecut ceva extraordinar. Ceasul bisericii din Godsend a început să bată ora zece și deodată, laolaltă cu clopotul acela îndepărtat, am auzit în amintire clinchetul ceasului mamei. Și atunci chipul ei mi-a apărut în minte, nu o fotografie, cum se întâmplă ori de câte ori mă gândesc la ea, ci fața ei așa cum era. I-am văzut părul castaniu-deschis și pistruii. Uitasem că avea pistrui. În aceeași clipă glasul ei mi-a răsunat în minte, după toți anii aceștia în care nu i l-am putut auzi. O voce discretă, clară, cu un ton foarte practic. A zis: „Știi ceva, draga mea? Cred că planul ăsta al tău s-ar putea să meargă de minune”. Mi-am auzit propriul glas răspunzând: „Dar, mamă, sigur că nu am putea face una ca asta. E fantastic…” „Ei, tatăl tău e el însuși un om fantastic”, a zis glasul mamei.

În acea clipă o rafală de vânt a trântit ușa turnului chiar deasupra mea, speriindu-mă atât de tare, că era să-mi alunece piciorul de pe scară. Mi-am recăpătat echilibrul, apoi am ascultat din nou vocea mamei, i-am pus alte întrebări… dar tot ce am auzit a fost ultima bătaie a ceasului bisericii, însă hotărârea mea era deja luată.

M-am zorit înapoi către castel și l-am scos din nou pe Thomas afară. Spre surprinderea mea, lui planul nu i s-a părut la fel de nebunesc pe cât îl consideram eu. Imediat ce l-a auzit a fost nerăbdător să treacă la

fapte și a avut o abordare foarte pragmatică.

— Dă-mi mâine banii pentru gospodărie și o să cumpăr tot ce ne trebuie, a zis el. Și o s-o facem în ziua imediat următoare. Trebuie să acționăm repede, pentru că Topaz s-ar putea întoarce acasă săptămâna viitoare.

Nu i-am suflat un cuvânt despre experiența stranie de a fi fost sfătuită de mama. Poate aș fi făcut-o dacă s-ar fi împotrivit planului meu, dar lui nici prin gând nu i-a trecut. Oare chiar cred că am luat legătura cu mama sau a fost ceva din adâncul minții mele care a ales această manieră de a mă sfătui? Nu știu. Știu numai că s-a întâmplat.

A doua zi de dimineață tata a plecat la Scoatney, așa că nu era niciun pericol să vadă ce puneam la cale. Până a revenit Thomas acasă aveam totul pregătit, cu excepția câtorva lucruri prea grele ca să le pot căra singură. M-a ajutat cu ele și am pus la punct ultimele detalii ale planului.

— Trebuie s-o facem imediat după micul dejun, altfel e posibil să plece iar la Scoatney, a zis Thomas.

Joi dimineața, când m-am trezit, mi-am zis: „Nu pot să duc la capăt treaba asta. E prea periculos. Se poate întâmpla ceva teribil”. Apoi mi l-am amintit pe tata spunând că dacă nu începe să lucreze în curând elanul o să-i piară. Tot timpul cât m-am îmbrăcat mi-am repetat: „O, numai de aș fi sigură că așa e corect!” Am încercat să mă mai sfătuiesc cu mama. Nu s-a întâmplat nimic. Am încercat să mă rog lui Dumnezeu. Nu s-a întâmplat nimic. M-am rugat – „Către oricine ascultă, vă rog…” – soarelui dimineții, naturii prin intermediul ogorului de grâu… În cele din urmă am decis să dau cu banul și chiar atunci Thomas a dat buzna să mă anunțe că tata nu avea de gând să

aștepte până după micul dejun și că urma să plece la Scoatney dintr-o clipă în alta. Și atunci am știut pe loc că voiam să continuăm cu planul nostru, că nu aș fi putut îndura să n-o fac.

Sunetul cauciucurilor de bicicletă umflate cu pompa a pătruns prin fereastra deschisă.

— E prea târziu, a zis Thomas. Ziua de azi e pierdută.

— Nu încă, am zis eu. Ieși din casă fără să te vadă tata. Ține-o de-a lungul zidurilor și coboară scările din turnul porții. Apoi traversează gorganul și ascunde-te după turn. Fii gata să mă ajuți. Fugi – repede!

El a zbughit-o și eu am traversat curtea, prefăcându-mă foarte îngrijorată că tata pleca fără să fi luat micul dejun.

— Ei, o să-mi dea ei ceva la Scoatney, a zis el distrat.

Atunci am adus vorba despre bicicletă, oferindu-mă să i-o curăț și spunându-i că are nevoie de cauciucuri noi.

— Stai să ți-l mai umflu puțin pe cel din spate, am zis și am pompat până am fost convinsă că Thomas avusese timp suficient. După care, dându-i bicicleta, am zis degajată: O, ai un minut să vii până în turnul Belmotte? Cred că o să vrei să anunți pe cineva de la Scoatney despre ce se petrece acolo.

— O, Doamne, ploile astea au făcut stricăciuni? a întrebat tata.

— Ei, cred că o să vezi ceva schimbări, am zis eu cu deplină sinceritate.

Am traversat podul și am început să urcăm gorganul.

— Nu vezi prea des cerul Angliei atât de albastru, a zis el. Mă întreb dacă agentul lui Simon are

autoritatea de a face reparații.

Și a continuat să discute pe un ton plăcut și normal. Toate presimțirile mele rele m-au năpădit din nou, dar am simțit că zarurile fuseseră aruncate.

— Chiar ar trebui să petrec mai mult timp aici, a zis el în timp ce mă urma pe scara exterioară a turnului.

Am deschis ușa grea de stejar și m-am dat în lături ca să treacă pe lângă mine. El a coborât pe scara de lemn și s-a oprit clipind din ochi.

— Nu prea văd mare lucru după soarele de afară, mi-a strigat el privind în jur. Hel, ai făcut tabăra aici jos?

— Unul dintre noi o va face, am zis eu, apoi am adăugat iute: Urcă puțin pe scara interioară, vrei?

— S-a sfărâmat și mai tare, nu?

A trecut prin arcadă și a început să urce scările.

Thomas deja se furișase dindărătul turnului. I-am făcut semn și într-o clipă a fost lângă mine. Împreună, am tras scara de lemn și am aruncat-o afară.

— Coboară și arată-mi ce voiai, Cassandra! a strigat tata.

— Nu spune nimic până nu se întoarce, mi-a șoptit Thomas.

Tata m-a strigat din nou, dar eu tot nu i-am răspuns. După câteva secunde a revenit prin arcadă.

— Nu m-ai auzit strigându-te? a zis el privind în sus. Bună, Thomas, de ce nu te-ai dus la școală?

Noi l-am privit de sus. Acum că scara nu mai era, părea mult mai departe de noi. Zidul circular de piatră se ridica în jurul lui ca o temniță. De unde stăteam, părea să nu aibă decât față, umeri și picioare.

— Ce se-ntâmplă? De ce nu răspundeți? a strigat el.

Mi-am scormonit creierii căutând maniera cea mai plină de tact de a-i spune ce se petrecea. În cele din urmă am îngăimat:

— Vrei să te uiți în jur, tată? E o surpriză.

Puseserăm salteaua din patul cu baldachin pe cadrul de fier, acoperind-o cu pături și perne. Coli de scris nou-nouțe erau împrăștiate ispititor pe masa rustică, având pietre pe post de prespapier. Îi aduseserăm până și fotoliul din bucătărie.

— În garderobă ți-am aranjat să te speli și să bei apă, i-am strigat eu de sus.

Ligheanul și ulciorul meu de email se dovediseră încă o dată folositoare.

— Credem că ai destulă lumină ca să lucrezi, acum că am curățat iedera din ambrazurile mai joase. Pentru noapte o să-ți dăm un felinar, firește. O să îți coborâm niște mâncare foarte bună într-un coș… am cumpărat un termos…

Aici n-am mai putut să continui. Expresia de pe chipul lui s-a dovedit prea mult pentru mine. Tocmai remarcase că scara de lemn nu mai era acolo.

— Dumnezeule din ceruri, a exclamat el, apoi s-a așezat pe pat și a izbucnit într-un hohot imens de râs.

Și a râs, și a râs, până m-am temut că o să se sufoce.

— O, Thomas! Oare l-am împins în direcția greșită? am șoptit eu.

Tata și-a șters ochii.

— Dragii mei copii! a zis el în cele din urmă. Cassandra, câți ani ai tu – șaptesprezece? Sau numai opt? Adu scara înapoi imediat!

— Zi și tu ceva, Thomas, am șoptit eu.

El și-a dres vocea și a zis tare și rar:

— Tată, credem că ar trebui să te apuci de lucru,

nu atât de dragul nostru, cât mai ales de al tău. Și credem că, dacă o să fii închis aici, o să te ajute să te concentrezi mai bine și o să-ți facă bine și în alte privințe. Te asigur că ne-am gândit temeinic la asta și se înscrie în spiritul psiho-analizei…

— Adu scara înapoi! a răcnit tata.

Mi-am dat seama că purtarea solemnă a lui Thomas îl enervase.

— N-are sens să te opui, a zis Thomas cu calm. Te lăsăm să te instalezi. La prânz poți să ne spui dacă vrei să-ți aducem cărți sau ziare de care ai nevoie pentru munca ta.

— Să nu-ndrăzniți să plecați!

Vocea tatei s-a frânt jalnic, așa că eu am zis repede:

— Te rog, nu îți epuiza puterile strigând după ajutor, pentru că nu e nimeni în afară de noi preț de kilometri întregi. O, tată, e un experiment! Dă-i o șansă!

— Descreierată mică… a început tata furios.

Thomas mi-a șoptit:

— Te previn, în felul ăsta o să iasă scandal. Lasă-mă să încui ușa!

Deja, în ceea ce-l privea pe tata, era un scandal. M-am retras și Thomas a încuiat ușa.

— Prânzul la ora unu, tată! am strigat eu pe un ton încurajator.

Am încuiat ușa și am tras și zăvorul. Tata nu avea nici cea mai mică șansă să urce până la ea, dar am simțit că efectul psihologic avea să fie bun. În timp ce coboram gorganul, strigătele tatei se auzeau surprinzător de slab. Când am ajuns la pod nu se mai auzeau deloc.

— Crezi că a leșinat? am întrebat el.

Thomas a urcat puțin movila.

— Nu, încă îl mai aud. Numai că turnul e o capcană de sunete.

Am privit turnul peste umăr.

— O, Thomas, e o nebunie ce-am făcut?

— Nici vorbă, a zis Thomas vesel. Să știi, până și schimbarea atmosferei ar putea fi de ajuns ca să-l ajute.

— Dar să-l încuiem! Și aia a fost o temniță! Să-ți ții captiv propriul tată!

— Păi tocmai asta-i ideea, nu? Nu că aș pune la fel de multă bază pe psiho-chestia aia ca tine. Personal, cred că e mai important să știe că nu va fi lăsat să iasă până nu creează ceva.

— Asta e o prostie, am zis eu. Dacă nu iese cum trebuie din punct de vedere psihologic, n-o să iasă cum trebuie deloc. Nu poți să prinzi mintea creativă în plasă.

— De ce nu? a zis Thomas. Mintea lui creativă a fost liberă ani de zile și n-a realizat nimic. Hai să vedem ce efect are plasa.

Am intrat și am luat micul dejun. Părea groaznic că tata începea această aventură pe stomacul gol, dar știam că urma să compensăm asta în curând. Apoi am scris către școala lui Thomas anunțând că va fi indispus câteva zile și m-am dus să fac paturile. Thomas a avut amabilitatea să preia ștersul prafului.

— Hel, a exclamat el deodată. Ia uită-te!

Cheia locuinței portarului se afla pe noptiera tatei.

— Hai să mergem să ne uităm la listele alea despre care mi-ai povestit tu, a zis Thomas.

În timp ce urcam scările locuinței portarului, am spus:

— O, Thomas, asta nu e ca și cum am spiona?

— Ba sigur că este, a zis Thomas și a descuiat ușa.

Deodată m-am simțit nu numai vinovată, ci și speriată. Era ca și cum o parte a minții tatei ar fi fost încă în încăpere, furioasă pe intruși. Lumina soarelui pătrundea pe fereastra dinspre sud. Benzile desenate erau încă atârnate de rafturi, ceasul mamei ticăia pe birou. Dar listele nu mai erau acolo și biroul era încuiat.

M-am bucurat că n-am putut găsi nimic. Mă simțeam mai prost că îmi băgasem nasul în camera lui decât că îl încuiasem în turn.

Thomas a rămas să citească benzile desenate în timp ce eu i-am preparat prânzul tatei. La unu, am ieșit ducându-l într-un coș: supă în termos, salată cu pui, căpșune cu frișcă și un trabuc (de nouă penny).

— Mă întreb dacă facem bine răsfățându-l cu mâncarea asta bună, a zis Thomas în timp ce ne începeam urcușul. Apa și pâinea ar crea o atmosferă mai specifică unei temnițe.

Când am ajuns la poalele turnului, totul era tăcut. Am descuiat ușa și am privit înăuntru. Tata era lungit pe pat, privind în sus.

— Bună ziua, a zis el cu o amabilitate desăvârșită.

Am fost uluită și uluirea mi-a sporit când el ne-a zâmbit. Desigur, i-am zâmbit și eu și am spus că speram să aibă poftă de mâncare.

Thomas a început să coboare coșul atârnat de o sfoară de rufe.

— E doar un prânz ușor, ca să nu te ia somnul, i-am explicat eu. Deseară o să fie o masă mai copioasă, cu vin.

Am observat că băuse niște apă, ceea ce însemna că se liniștise un pic.

El i-a mulțumit foarte politicos lui Thomas pentru

coș și i-a răspândit conținutul pe masă, apoi ne-a zâmbit.

— E superb, a zis el cu cea mai agreabilă voce a sa. Acuma ascultați-mă, caraghioșilor! Am avut la dispoziție o dimineață lungă și liniștită în care să cuget. A fost foarte plăcut să stau întins aici și să privesc cerul. Vă spun cu toată sinceritatea că sunt mișcat de faptul că faceți asta ca să mă ajutați. Și nu sunt chiar convins că nu ați reușit. A fost stimulativ: chiar am avut una sau două idei splendide. A fost un succes, ați înțeles? Dar acum farmecul noutății s-a dus și dacă mă mai țineți aici o să stricați totul. O să mănânc acest prânz delicios și apoi voi o să aduceți înapoi scara, nu-i așa?

Când a zis „nu-i așa” i-a tremurat vocea.

— Și nu vor exista repercusiuni, a încheiat el.

M-am uitat la Thomas ca să văd ce credea despre asta.

El a zis impasibil:

— Vrei ceva cărți sau ziare, tată?

— Nu, nu vreau! a urlat tata și bonomia lui l-a părăsit subit. Vreau doar să ies de aici!

Thomas a trântit ușa.

— Cina la șapte, i-am strigat eu, dar mă îndoiesc că m-a auzit, pentru că țipa mai tare decât când îl încuiaserăm prima oară.

Am sperat că asta nu îi va strica pofta de mâncare.

Am petrecut prima parte a după-amiezii citind comicsurile: începi prin a le crede niște prostii, apoi te captivează. După aceea am pregătit totul pentru masa tatei. Trebuia să fie o cină completă, nu un simplu ceai: pepene galben, somon rece (pe care îl vârâserăm în fântână ca să fie cu adevărat rece), piersici din conservă, brânză și biscuiți, o sticlă de vin alb (trei

șilingi), cafea și un alt trabuc de nouă penny. Și o ceșcuță din vinul de Porto pe care încă îl mai aveam în sticluța de medicamente.

Am cărat totul pe tăvi chiar în timp ce ceasul bisericii anunța ora șapte. Era o seară superbă și liniștită. Imediat după ce am traversat podul l-am auzit pe tata urlând.

— Te-ai epuizat țipând toată după-amiaza? l-am întrebat după ce Thomas a deschis ușa.

— Aproape, a zis tata, cu o voce foarte răgușită. Cineva trebuie să treacă pe câmpul ăla mai devreme sau mai târziu.

— Mă îndoiesc, a zis Thomas. Fânul a fost strâns deja și domnul Stebbins nu o să își secere grâul decât peste câteva săptămâni. Și oricum vocea ta nu ajunge nici la poalele gorganului. Dacă vrei să strângi coșul cu prânzul, o să îl ridic și o să îți cobor cina.

M-am așteptat ca tata să se dezlănțuie într-o tiradă, dar el n-a răspuns și s-a apucat imediat să facă ce îi ceruse Thomas. Mișcările îi erau stângace și smucite. Își scosese haina și gulerul și avea un aer patetic, de parcă urma să fie condus la eșafod dintr-o clipă într-alta.

— Trebuie să îi aducem pijamale și un halat pentru la noapte, i-am zis eu lui Thomas.

Tata ne-a auzit și și-a ridicat capul cu mișcări smucite.

— Dacă mă lăsați aici toată noaptea o să-mi ies din minți. Vorbesc serios, Cassandra! Asta, senzația asta de a fi închis, uitasem cât e de șocantă. Nu știi ce efect are asupra oamenilor să fie închiși în spații mici? N-ai auzit de claustrofobie?

— E suficient spațiu deasupra, am zis eu cu toată fermitatea de care eram capabilă. Și când te încui în

locuința portarului nu ai niciodată claustrofobie.

— Dar e diferit când te încuie altcineva. Vocea i s-a frânt: Of, idioți mici și afurisiți, lăsați-mă să ies! Dați-mi drumul!

M-am simțit groaznic, dar Thomas nu părea îngrijorat. A ridicat coșul umplut de tata, a scos farfuriile și tacâmurile și a pus înăuntru cina. Cred că știa că hotărârea mea începea să slăbească, pentru că mi-a șoptit:

— Trebuie să mergem până la capăt. Lasă-mă pe mine!

Apoi a coborât coșul și a strigat cu fermitate:

— Te lăsăm să ieși imediat ce o să scrii ceva. Să zicem cincizeci de pagini!

— Niciodată nu am scris cincizeci de pagini în mai puțin de trei luni, asta dacă aș putea scrie, a zis tata cu vocea mai tremurătoare ca oricând.

Apoi s-a trântit în fotoliu și și-a luat capul în mâini.

— Despachetează-ți cina, ce zici? a spus Thomas. Cel mai bine ar fi să scoți mai întâi oala cu cafea.

Tata a privit în sus și chipul i s-a împurpurat subit. Apoi s-a repezit la coșul cu cina și în clipa următoare o farfurie mi-a zburat pe deasupra capului. Apoi o furculiță a zbârnâit prin ușă, chiar înainte să apucăm să o închidem. Apoi am auzit vesela spărgându-se de ea.

M-am așezat pe scări și am izbucnit în plâns. Tata a cârâit:

— O, Doamne, Cassandra, ești teafără?

Mi-am lipit fața de crăpătura de sub ușă și i-am strigat:

— Sunt în regulă. Dar te rog, te rog, nu arunca toate farfuriile până nu ai mâncat ce e pe ele! O, de ce nu încerci să scrii ceva, tată! Scrie orice. Scrie „mâța

stă pe salteluță” dacă vrei! Orice, numai scrie!

Apoi am început să plâng și mai tare. Thomas m-a tras în picioare și m-a călăuzit pe scări în jos.

— N-ar fi trebuit să facem asta, am hohotit eu în timp ce el mă trăgea în josul gorganului. Îi dau drumul în seara asta chiar dacă o să ne omoare.

— Ba n-ai s-o faci. Adu-ți aminte c-ai jurat. (Juraserăm că nu o să cedăm decât când vom fi amândoi de acord.) Mie nu mi-a slăbit hotărârea. O să vedem cum se simte după cină.

Imediat ce lumina zilei a început să pălească, Thomas a luat pijamalele și halatul și a aprins un felinar. Când ne-am apropiat de turn, nu se auzea niciun sunet.

— O, Thomas, dacă și-a crăpat capul de zid! am șoptit eu.

Și în aceeași clipă la nări ne-a ajuns un miros vag și liniștitor de tutun.

Când am deschis ușa, tata stătea la masă cu spatele la noi. S-a răsucit cu o țigară în mână și un creion în cealaltă.

— Ideea voastră strălucită a funcționat! a strigat el răgușit, dar fericit. Miracolul s-a petrecut! Am început!

— O, ce minunat! am exclamat eu.

Thomas a zis cu o voce calmă și complet neentuziastă:

— E splendid, tată! Putem să vedem ce ai scris?

— Sigur că nu. Nu ați înțelege nimic. Dar vă asigur că am început. Acum dați-mi drumul!

— E o păcăleală, mi-a șoptit Thomas.

— Câte pagini ai scris, tată? am întrebat eu.

— Ei, nu prea multe. În ultima oră nu prea am avut lumină.

— O să te descurci cu felinarul, a zis Thomas începând să-l coboare.

Tata l-a luat și a zis pe un ton perfect rezonabil:

— Thomas, îți dau cuvântul meu că m-am apucat de lucru. Uite, vezi și tu!

A apropiat de felinar o foaie de hârtie, dar a smucit-o repede îndărăt.

— Cassandra, și tu scrii, așa că o să înțelegi că prima variantă poate fi… ei, nu tocmai convingătoare. Fir-ar să fie, abia ce am început după cină! O cină excelentă, apropo. Vă mulțumesc mult. Acum grăbiți-vă cu scara, vreau să revin în locuința portarului și să lucrez toată noaptea!

— Dar te afli într-un loc ideal ca să lucrezi toată noaptea, a zis Thomas. Dacă te muți în locuința portarului n-o să faci decât să te întrerupi. Uite pijamaua ta și halatul! O să trec pe aici de dimineață devreme. Noapte bună, tată!

A aruncat hainele înăuntru, a închis ușa și m-a apucat cu fermitate de cot.

— Hai, Cassandra!

L-am urmat fără împotrivire. Nu credeam că tata juca la cacealma. Eram convinsă că tratamentul nostru chiar începuse să lucreze, dar că mai era nevoie de timp ca să-și facă pe deplin efectul. Și văzându-l pe tata într-o dispoziție calmă, controlată, eram dispusă să îl las acolo peste noapte.

— Dar trebuie să stăm de pază, în caz că dă foc la așternuturi sau mai știu eu ce, am zis.

Am împărțit noaptea în ture. Eu am dormit – nu prea bine – până pe la două, apoi i-am luat locul lui Thomas. M-am dus pe gorgan din oră în oră, dar singurul lucru pe care l-am auzit a fost un sforăit stins pe la ora cinci.

L-am trezit pe Thomas la șapte, cu intenția de a-l însoți în cea dintâi vizită a zilei, dar el s-a strecurat singur cât timp am vizitat eu Castelul Windsor. M-am încrucișat cu el pe pod, când se întorcea. A zis că totul era în regulă și că tata fusese mulțumit de găleata de apă caldă pe care i-o dusese.

— Și încep că cred că într-adevăr s-a apucat de lucru. În mod evident scria când am deschis ușa. E calm și mult mai cooperant: strânsese deja toate vasele de la cină în coș. Și spune că și-ar dori micul dejun.

Azi, de fiecare dată când i-am dus de mâncare, scria ca posedatul. Tot mai cere să fie lăsat să iasă, dar nu irosește prea mult efort cu asta. Și când i-am luat felinarul în dimineața asta a zis:

— Haideți, haideți, mă țineți din treabă!

Sigur nu ar prelungi cacealmaua atât de mult, nu? L-aș fi lăsat să iasă în seara asta, dar Thomas spune că trebuie mai întâi să ne arate ceva din ce a lucrat.

E aproape patru dimineața. Nu l-am trezit pe Thomas la ora două pentru că am vrut să aduc la zi însemnarea asta, iar bietul băiat e atât de epuizat! Doarme aici, pe sofa. El a fost de părere că nu mai trebuia să facem de pază și în noaptea asta, dar eu am insistat: nu numai din teama că tata ar putea păți ceva, ci și pentru că barometrul e în coborâre. Putem să ne încăpățânăm în hotărârea noastră chiar dacă o să toarne cu găleata?

Thomas e mult mai ferm ca mine. A trimis o umbrelă jos odată cu felinarul.

Privesc pe fereastra dinspre sud din oră în oră. Principalul motiv pentru care am ales locuința portarului ca să stăm de pază noaptea este că de aici putem vedea turnul Belmotte printr-una din ferestre și

putem supraveghea aleea prin cealaltă. Deși cine ar putea veni la castel în toiul nopții? Nimeni, nimeni. Și totuși mă simt ca o santinelă la post.

Acum șase sute de ani oamenii trebuie să fi făcut de pază în locul ăsta…

Am mai privit o dată turnul. Luna îl învăluie în strălucirea ei. Am avut senzația stranie că e mai mult decât o grămadă neînsuflețită de pietre. Oare știe că joacă din nou un rol în viețile unor oameni, că temnița sa înconjoară din nou un prizonier adormit?

E cinci. Cesulețul mamei începe să pară însuflețit de o viață proprie: o persoană micuță, lătăreață, ocupată, la câțiva centimetri de mâna mea.

Ce greu e somnul lui Thomas! Când privesc oamenii adormiți parcă mă simt mai izolată de ei ca oricând.

Héloïse vânează iepuri prin somn: scoate mici scâncete și tot zvâcnește din labe. Ab ne-a onorat cu prezența sa până la miezul nopții. Acum vânează la lumina lunii.

Sigur trebuie să-i dăm drumul tatei mâine… chiar dacă tot nu ne va arăta ce a lucrat? Seara trecută, când a luat felinarul, chipul lui ridicat către noi părea atât de straniu… aproape ca un sfânt, ca și cum ar fi avut viziuni.

Poate numai fiindcă avea mare nevoie să se bărbierească.

Să îl trezesc pe Thomas acum că jurnalul e la zi? Nu mi-e somn deloc. O să sting lumina și o să stau la lumina lunii…

Văd încă destul de bine ca să pot scrie. Mi-am amintit că în noaptea când am început jurnalul am scris la lumina lunii. Câte s-au întâmplat de atunci!

Acum o să mă gândesc la Simon. Acum? Ca și cum

nu m-aș gândi la el tot timpul! Chiar și în timp ce îmi făceam atâtea griji din pricina tatei, o voce în mintea mea repeta: „Dar pentru tine numai Simon contează cu adevărat”. O, dacă ar rupe Rose logodna, sigur că el se va întoarce către mine într-o bună zi?

Chiar a apărut o mașină pe drumul către Godsend! E ciudat să privești farurile și să te întrebi cine o fi conducând la ora asta din noapte.

Cerule! Mașina a cotit pe aleea noastră! O, ce mă fac?

Fii calmă, fii calmă, a cotit greșit atâta tot. O să dea înapoi sau în cel mai rău caz va întoarce când va ajunge la castel. Dar oamenii care ajung până la castel se opresc de obicei să-l privească și, dacă tata a auzit zgomotul mașinii, oare vocea lui va răzbate până la ei? E posibil, în noaptea asta liniștită. O, întoarceți-vă, întoarceți-vă!

Continuă să înainteze. Mă simt ca o persoană care ține un jurnal până în ultima clipă a unei catastrofe…

Catastrofa a avut loc. Din mașină coboară Simon și Topaz.

Capitolul 16

Am sosit amândoi în fugă în bucătărie, chiar în clipa în care Topaz scăpăra un chibrit ca să aprindă lampa. Am auzit vocea lui Simon înainte să-l văd.

— Rose e aici?

— Rose?

Cred că vocea mea era complet inexpresivă.

— O, Dumnezeule! a exclamat Simon.

Lampa s-a aprins și i-am văzut nefericirea înscrisă pe chip.

— A dispărut, a zis Topaz. Nu te teme, nu e un

accident sau altceva. I-a lăsat un bilet lui Simon. Dar…

I-a aruncat o privire rapidă și a continuat:

— Biletul nu explică nimic. Se pare că a dispărut în dimineața asta. Simon era plecat, își conducea mama care s-a dus să stea la niște prieteni, și Rose a spus că nu avea chef să meargă cu ei. El a rămas la cină, așa că nu s-a întors în apartament decât foarte târziu. Eu am fost plecată toată ziua să-i pozez lui Macmorris și apoi am mers cu el la teatru, așa că am ajuns acasă chiar când Simon citea biletul de la Rose. Am crezut că poate a venit aici să fie cu tine, așa că am pornit imediat.

— Ei, oricum, e în siguranță, i-am zis eu lui Simon. Am primit o telegramă de la ea, deși spunea numai că va scrie în curând și mă ruga s-o înțeleg.

Tocmai îmi dădusem seama că era posibil ca partea în care făcea apel la înțelegerea mea să nu se refere la cearta noastră, ci la fuga ei.

— De unde a fost trimisă telegrama? a întrebat Topaz.

— N-am observat. O să o iau să văd.

Era în dormitorul meu. În timp ce urcam în fugă scările am auzit-o pe Topaz zicând:

— Ce ciudat că Mortmain doarme cu tot zgomotul ăsta!

M-am temut că va vrea să urce și să-l trezească înainte să revin, dar n-a făcut-o.

Am desfăcut telegrama în lumina lămpii.

— Păi e din locul ăla de pe malul mării unde am fost la picnic! i-am zis lui Simon.

— De ce Dumnezeu s-a dus acolo? a zis Thomas. Și de ce prostuța nu putea să spună asta în bilet?

— A explicat tot ce era de explicat, a zis Simon. Îți mulțumesc că încerci să îmi cruți sentimentele, Topaz,

dar chiar nu are rost!

A scos biletul din buzunar și l-a pus lângă telegramă.

— Puteți să vedeți și voi ce spune.

Era mâzgălit cu creionul:

Dragă Simon,

Vreau să știi că la început nu am mințit. Chiar am crezut că te iubesc. Acum nu mai pot decât să-ți implor iertarea.

Rose

— Ei, asta e, a zis Thomas, aruncându-mi o privire care spunea: „Ți-am zis eu”.

— Dar nu e ceva final, a intervenit repede Topaz. I-am spus lui Simon că e o criză de nervi ca înainte de nuntă. Într-o zi sau două o să se răzgândească. E clar că s-a dus undeva să se gândească în liniște.

Simon și-a privit ceasul.

— Ești prea obosită ca să pornim imediat? a întrebat-o el pe Topaz.

— După ea vrei să zici? O, Simon, ești sigur că e o idee bună? Dacă vrea să fie singură un timp…

— N-o s-o deranjez. Nici n-o s-o văd dacă nu vrea. Poți să vorbești tu cu ea mai întâi. Dar trebuie să știu ceva mai multe decât știu acum.

— Atunci sigur că vin. Stai numai să-i zic un cuvințel lui Mortmain…

A pornit către scările din bucătărie, dar m-am pus în fața ei.

— N-are rost să urci, am zis.

— Ce, e din nou la Londra?

— Nu…

I-am aruncat o privire lui Thomas, sperând că mă

va ajuta.

— Vezi tu, Topaz...

— Ce e? Ce anume nu-mi spuneți?

Era atât de speriată că a uitat să mai folosească vocea ei de contralto.

Am zis în grabă:

— E perfect sănătos, dar nu e la etaj. Sunt vești bune, Topaz, serios. O să fii foarte mulțumită.

Apoi Thomas a preluat discuția și a zis cu calm:

— Tata se află de două zile în turnul Belmotte. L-am încuiat acolo ca să-l facem să lucreze și, dacă e să-l credem, treaba asta a avut efect!

După părerea mea, înfățișase situația cu o claritate admirabilă, dar înainte să priceapă, Topaz a mai pus o

 mulțime de întrebări isterice. Când în final a înțeles, furia ei a fost colosală.

— L-ați omorât! a țipat ea.

— Ba noaptea trecută era viu și vioi, am zis eu. Nu-i așa, Thomas?

— Ei, nu chiar vioi, a zis Thomas. S-a instalat confortabil. Dacă ai vreun pic de minte, Topaz, mai lasă-l câteva zile acolo!

Ea era deja lângă bufetul unde e atârnată de obicei cheia turnului.

— Unde e? Dați-mi-o imediat! Dacă nu capăt cheia în două minute, o să dobor ușa cu toporul!

Și ce i-ar mai fi plăcut asta! Mi-am dat seama că nu mai era cu adevărat speriată, pentru că vocea ei căpătase un ton de un tragism sepulcral.

— Va trebui să-l lăsăm să iasă, i-am zis eu lui Thomas. Oricum îi dădeam eu drumul mâine.

— Eu nu i-aș fi dat, a zis Thomas. O să se aleagă praful de tot experimentul.

Dar s-a dus să aducă felinarul.

Când am ieșit în curte luna apusese, dar stelele erau suficient de strălucitoare.

— Stați să-mi iau lanterna din mașină, a zis Simon.

— Îmi cer scuze, i-am zis eu în timp ce traversam în șir indian podul Belmotte. Nu avem dreptul să te târâm în mijlocul problemelor noastre de familie când ești atât de îngrijorat.

— Îngrijorat sau nu, n-aș rata asta pentru nimic în lume, mi-a răspuns el.

Când am urcat movila, din turn nu se auzea niciun zgomot.

— Nu te apuca să urli că ai venit să-l salvezi, i-am zis lui Topaz. Știi cum e când îl trezești brusc din somn.

— Dacă se mai trezește!

Mi-a venit s-o iau la palme, pentru că purtarea ei melodramatică atinsese culmea și pentru că eram eu însămi nervoasă. Sigur, nu credeam că-l vom găsi pe tata mort, dar mă temeam puțin să nu-l fi făcut să-i sară o doagă, mai ales că starea doagelor lui era oarecum sub semnul întrebării încă dinainte să începem.

Am ajuns la picioarele scărilor și tot nu s-a auzit niciun sunet.

— Dă-mi cheia, i-a șoptit Topaz lui Thomas. Vreau să înfrunt totul singură.

— Dacă nu ești atentă o să înfrunți totul cu capul în jos preț de cinci metri, i-a zis el. Lasă-ne pe mine și pe Cassandra să deschidem ușa și să fixăm scara și pe urmă poți să cobori ca un înger păzitor.

Ideea îngerului păzitor a cucerit-o.

— Da, dar lăsați-mă să fiu eu cel dintâi chip pe care-l vede!

— Fă cât mai puțin zgomot, i-am șoptit eu lui Thomas. Vreau să arunc o privire înainte să se trezească. Am împrumutat lanterna lui Simon.

Am deschis ușa aproape fără zgomot, apoi eu am luminat bezna cu lanterna.

Tata era întins pe pat, atât de nemișcat că pentru o clipă am fost îngrozită. Apoi un mic sforăit mi-a luat o piatră de pe inimă. Acolo, jos, era un tablou straniu. În lumina lanternei bălăriile înalte și lipsite de soare erau albe ca niște frunze scheletice. Picioarele vechiului pat de fier formau unghiuri nefirești: era evident că de abia suportau greutatea tatei. Alături de el era umbrela, deschisă. Mi-am zis că, dacă era în stare de o asemenea prevedere, creierul lui era în regulă. Și mi s-a ridicat moralul și mai tare când am abătut raza lanternei asupra mesei rustice. Alături de grămada uriașă de coli nefolosite se aflau patru teancuri mai mici, ținute locului cu pietre.

În liniște, Thomas și cu mine am lăsat scara. Topaz aștepta în spatele nostru, gâfâind practic de nerăbdarea de a coborî. Desigur, a trebuit să descindă cu spatele, ceea ce nu prea se potrivea cu imaginea unui înger salvator, dar a compensat pentru asta când a ajuns jos. Ținând felinarul cât mai sus cu putință, a strigat:

— Mortmain, am venit să te salvez! Sunt Topaz, Mortmain! Ești în siguranță!

Tata s-a ridicat brusc în șezut, icnind:

— Dumnezeule mare! Ce s-a întâmplat?

Apoi ea s-a aruncat asupra lui și patul s-a năruit, cu căpătâiul și picioarele aproape unindu-i-se deasupra celor doi.

Înecându-ne de râs, eu și Thomas ne-am retras neobservați și am coborât scara exterioară. De unde

eram auzeam perfect toată hărmălaia: tata reușea să înjure, să caște și să râdă în același timp, iar Topaz gângurea pe două voci de bas.

— N-ar fi mai bine să-i lăsăm un timp singuri? a întrebat Simon.

— Da, s-o lăsăm să-și epuizeze melodrama, i-am zis eu lui Thomas.

Am așteptat în curte până când am văzut felinarul coborând gorganul. Atunci Simon, plin de tact, a decis că nu voia fie văzut și s-a dus să aștepte în mașină.

— Să dispărem și noi? a întrebat Thomas.

— Nu, mai bine să terminăm odată.

Am alergat în întâmpinarea lor în timp ce traversau podul. Topaz se agăța de brațul tatei și am auzit-o spunând: „Sprijină-te pe mine, Mortmain, sprijină-te pe mine!” ca micuțul lord Fauntleroy către bunicul lui.

— Te simți bine, tată? i-am strigat eu cu voioșie.

— Dragii mei temniceri, a zis tata ostenit. Da, cred că voi supraviețui, dacă Topaz va înceta să mă mai trateze ca și cum aș fi cei doi prinți̦șori din Turn[38] într-o singură persoană.

Când el a intrat în bucătărie Topaz a rămas în urmă și, într-una dintre adorabilele ei schimbări de dispoziție, m-a prins de braț.

— Duceți-vă înapoi și vedeți ce a scris! mi-a șoptit ea.

Am urcat în fugă movila. Din fericire, păstrasem lanterna lui Simon.

— Doamne, ce moment emoționant, am zis când

38 Edward al VI-lea, rege al Angliei, și fratele său mai mic, unul de 12, celălalt de 9 ani, au fost închiși în Tumul Londrei de unchiul lor uzurpator, Richard al III-lea. Până astăzi nu se știe precis ce soartă au avut, dar se presupune că au fost uciși în captivitate.

ne-am oprit în fața mesei rustice. Poate într-o zi o să-l descriu în biografia tatei.

Thomas a luat piatra de pe primul teanc de hârtii:

— Uite, ăsta-i începutul, a zis el când lumina lanternei a scos la iveală, scris mare: „Secțiunea A”. A înhățat prima pagină și a scos o exclamație de uimire.

Pagina de dedesubt era plină toată cu litere mari de tipar, scrise cu stângăcie, ca de un copil care abia învăța să scrie. Mi-am deplasat lanterna de-a lungul rândurilor și am citit: MÂȚA STĂ PE SALTELUȚĂ. MÂȚA STĂ PE SALTELUȚĂ. MÂȚA STĂ PE SALTELUȚĂ... și tot așa până la sfârșitul paginii.

— O, Thomas, am exclamat eu. L-am făcut s-o ia razna.

— Prostii! N-ai auzit ce sănătos părea…

— Ei, poate că își revine, dar… nu pricepi ce s-a întâmplat? (îmi amintisem brusc.) Mai ții minte ce i-am strigat pe sub ușă când mă supărasem? „Scrie orice, atâta timp cât scrii ceva. Scrie „Mâța stă pe salteluță „”. Și el asta a scris!

Thomas a mai întors câteva pagini. Am citit: MÂȚA PAPĂ ȘOARECELE GRAS, tot cu litere mari de tipar.

— E a doua copilărie, m-am văicărit eu. Am declanșat-o prematur!

— Uite, aici e mai bine, a zis Thomas. Crește.

În sfârșit, am văzut scrisul normal de mână al tatei, în varianta lui cea mai ordonată și mai elegantă.

— Dar ce naiba… Dumnezeule, a compus ghicitori!

Am văzut un acrostih ușor, un rebus, niște versuri cu nume de animale ascunse în ele și toate soiurile de ghicitori copilărești din volumul nostru broșat din *Little Folks.* Apoi o pagină cu ghicitori simple. Pe ultima pagină tata scrisese:

De investigat:
Vechi caiete de caligrafie
Ghidul copilului către cunoaștere
Jocuri de puzzle
Jucăriile din Muzeul Londrei

— Mie mi se pare destul de sănătos, a zis Thomas. Ascultă ce-ți spun, chestiile astea înseamnă ceva!

Dar nu l-am crezut. O, scăpasem de teama mea inițială că tata înnebunise, dar mi se părea că prostioarele astea erau un mod de a-și trece timpul, cam ca jocurile pe care le jucase cu Enciclopedia.

Thomas luase piatra de pe Secțiunea B.

— Ei, aici nu-i nimic copilăresc, a zis el după câteva secunde. Nu c-aș pricepe ceva.

Erau multe propoziții numerotate, fiecare lungă de două-trei rânduri. La început am crezut că era poezie. Erau niște combinații frumoase de cuvinte și, deși erau misterioase, simțeam că în spatele lor se ascundea un înțeles. Apoi noua mea speranță a murit subit:

— Sunt rezolvări de cuvinte încrucișate, am zis eu scârbită. S-a amuzat pur și simplu. Nu vreau să citesc mai departe.

Tocmai îmi dădusem seama că, dacă nu mă zoream înapoi către castel, era posibil să nu-l mai văd pe Simon înainte de plecare.

— Hei, întoarce-te cu lanterna aia! mi-a strigat Thomas când am început să urc scara. Nu plec până nu mă uit peste tot ce a scris.

Nu m-am oprit, așa că mi-a smuls lanterna din mână. Când am ajuns în vârful scării a strigat după mine:

— Ar trebui să vezi Secțiunea C: e numai

diagrame care arată distanțele dintre locuri. Și a desenat o pasăre căreia îi ies cuvinte din gură.

— E un porumbel voiajor, i-am strigat eu batjocoritor. Probabil n-o să treacă mult și o să dai și peste sacul de voiaj și peste farfuria chinezească.

El mi-a strigat că eram la fel ca tatăl lui Harry care își bătea joc de *Iacob Luptătorul.*

— E ceva în toate astea, sunt convins!

Dar eu tot nu l-am crezut. Și pe moment nici nu-mi păsa foarte tare. Mintea mea revenise la Simon.

Când am intrat în bucătărie, Topaz a ieșit din dormitor și a coborât scările în fugă.

— Poți vorbi. Mortmain s-a dus să facă baie, a zis ea. O, nu e minunat că a reînceput să lucreze? Ce-ai găsit?

Nevrând să o dezamăgesc, i-am spus că era posibil ca Thomas să aibă dreptate și eu să mă înșel. Dar când am pomenit despre rebus i s-au înecat toate corăbiile.

— Deși sunt convinsă că el crede că scrie, a zis ea îngrijorată. Probabil mintea lui e confuză după toate prin câte a trecut. Ai merita să-ți spun vreo două, măi fată… Dar nu avem vreme acum. Trebuie să facem ceva cu Simon. Cassandra, vrei să te duci tu cu el în locul meu? Astfel, eu pot să stau cu Mortmain. Nu vreau să afle despre Rose până nu se reface puțin. Nici nu știe că Simon este aici.

Inima a dat să-mi sară din piept.

— Da, sigur că mă duc eu.

— Și pentru numele lui Dumnezeu, încearcă să-o faci pe Rose să își bage mințile-n cap. I-am spus lui Simon că aș prefera să mergi tu, că ai mai multă influență asupra ei. Te așteaptă în mașină.

Am fugit la etaj să mă pregătesc. A fost cel mai

meschin moment din viața mea, pentru că, în ciuda convingerii mele că dădusem greș cu tata și în ciuda nefericirii de pe chipul lui Simon, eram nespus de fericită. Rose renunțase la el și urma să ne pierdem împreună în lumina zorilor.

Era încă beznă când m-am apropiat în fugă de mașină, dar cerul avea un aspect scămos și stelele păleau. Când am traversat podul mobil am auzit-o pe Héloïse urlând în locuința portarului, unde o încuiasem. Era cocoțată pe biroul tatei, cu fața ei lungă lipită de fereastra întunecată. La vederea ei mi-am amintit că jurnalul meu încă mai era pe birou, dar, din fericire, Topaz, care a venit după mine cu niște sandvișuri, a promis să îl pună bine fără să încerce să îmi descifreze scrierea rapidă.

— Transmite-i tatei dragostea mea și spune-i că nu i-am vrut decât binele, am zis eu.

Eram fericită și voiam să fiu bună cu toată lumea. Apoi am pornit, pe lângă hambarul de unde îl spionasem odată pe Simon, pe lângă răspântia unde stătuserăm recitând poezii de 1 Mai, pe lângă pajiștea satului unde număraserăm mirosuri și sunete. Când mașina a trecut pe sub castanul din fața hanului mi-a fost milă de Simon: oare își amintea părul lui Rose pe fundalul frunzelor lui? „Oh, o să compensez eu”, mi-am zis. „Jur că pot, acum că sunt liberă să încerc”.

După ce porniserăm la drum, discutaserăm puțin despre tata. Simon a refuzat să creadă că ceea ce găsiserăm eu și Thomas erau prostioare fără sens. A zis că vrea să vadă cu ochii lui.

— Deși recunosc că sună bizar, a adăugat el.

După asta a amuțit. Eram deja la câteva mile depărtare de Godsend când m-a întrebat:

— Știai ce simte Rose în privința mea?

M-am gândit atât de mult ce să spun, încât el a continuat:

— Las-o baltă. N-a fost cinstit să te întreb.

— Simon, am început eu.

El m-a întrerupt:

— Cred că aș prefera să nu discut deloc despre asta, nu până nu mă conving că vorbea serios.

Apoi m-a întrebat dacă îmi era suficient de cald sau era cazul să închidă mașina. Fusese cald când plecaseră de la Londra și Topaz o vrusese deschisă. Am zis că și eu la fel. Aerul era proaspăt și răcoros, dar nu rece cu adevărat.

Era straniu să trecem prin satele adormite: mașina părea brusc mai zgomotoasă, farurile mai puternice. Am observat că Simon încetinea de fiecare dată. Fac pariu că mulți bărbați, simțind ce simțea el atunci, ar fi condus prin sate ca vijelia. Într-o căsuță se vedea lumină în spatele unei ferestre de la etaj și o mașină era oprită la ușă.

— Poate aici e un doctor, am zis.

— Poate cineva moare sau se naște, a zis Simon.

Treptat, cerul întunecat a pălit până a început să semene cu un fum îndepărtat. Totul era golit de culoare. Căsuțele păreau niște desene făcute cu creta pe hârtie cenușie. Aducea mai degrabă a amurg decât a zori, dar nu părea a fi un moment care să aparțină zilei sau nopții. Când i-am spus asta lui Simon, mi-a răspuns că el întotdeauna s-a gândit la lumina stranie dinaintea zorilor ca la lumina din Purgatoriu.

La puțin timp după asta s-a oprit să consulte o hartă. Pretutindeni în jur, dincolo de șanțurile fără garduri vii, se vedeau lunci cețoase, presărate ici, colo cu sălcii cu coroanele tunse. Foarte departe cânta un cocoș.

— Păcat că nu avem un răsărit frumos pentru tine, a zis Simon.

Dar niciun răsărit pe care l-am văzut vreodată n-a fost atât de frumos ca momentul când ceața groasă și cenușie s-a transformat treptat într-o pâclă aurie.

— E uluitor, a zis Simon privind-o. Și soarele nu se vede deloc.

Mi-am spus că era simbolic: că încă nu putea vedea ce fericit aveam să-l fac într-o zi.

— Ți-ar plăcea un sandviș? l-am întrebat.

Cred că a luat unul numai ca să-mi țină companie, dar a vorbit destul de firesc în timp ce mâncam, subliniind că era greu să găsești cuvinte care să descrie ceața aceea luminoasă și întrebându-se de ce nutresc oamenii dorința de a descrie frumusețea.

— Poate e o încercare de a o lua în stăpânire, am zis eu.

— Sau de a fi posedat de ea. Sau poate că de fapt e același lucru, o încercare de a se identifica total cu frumusețea.

Ceața a devenit tot mai luminoasă. Aș fi putut să stau așa s-o privesc pentru totdeauna, dar Simon a aruncat hârtia sandvișului în șanț și am pornit.

N-a trecut mult și în aer a început să se simtă mirosul mării. Ceața de deasupra mlaștinilor sărate era prea groasă ca să o străbată lumina răsăritului, dar albeața ei era orbitoare. Era ca și cum ai fi călătorit printr-un tunel din nori.

— Ești sigură că aici am venit la picnic? m-a întrebat Simon în timp ce conducea de-a lungul străzii principale. Pare cumva diferit.

I-am spus că din cauza atmosferei de vacanță. În mai satul păruse ca orice sat din interior. Acum în fața ușilor stăteau copii cu găletușe, lopățele și plase de

prins creveți, iar pe pervazurile ferestrelor atârnau costume de baie. Mi-am dorit deodată să fiu un copil care se trezește într-un dormitor străin, având înaintea lui o zi de joacă în nisip, deși Dumnezeu știe că în clipa aceea nu mi-aș fi schimbat locul cu nimeni.

N-am văzut țipenie de om pe strada principală, dar ușa din față a unicului hotel era deschisă și o femeie de serviciu spăla podelele din hol. Ne-a lăsat să ne uităm în registru.

Nici urmă de numele lui Rose.

— Poate că este la Lebăda? a zis femeia. Nu e chiar un hotel, dar uneori găzduiește una-două persoane.

Mi l-am amintit din ziua picnicului, un hănuleț de la malul mării, aflat la distanță de un kilometru, dar nu mi-a venit să cred că Rose ar fi stat acolo.

— Totuși, putem încerca până se trezește satul, a zis Simon.

Am mers de-a lungul drumului de coastă. Deasupra mării nu era ceață. Apa era de un auriu palid, scânteietor, atât de calmă că valurile de-abia păreau capabile să se târască până pe mal, acoperind nisipul cu o peliculă dantelată.

— Uite! Acolo am făcut grătarul, am exclamat eu.

Simon s-a mulțumit să încuviințeze și eu mi-am dorit să nu fi vorbit. Nu era momentul să-i reamintesc de ziua aceea atât de fericită.

Am văzut de departe Lebăda. Era singura clădire dinaintea noastră. Un han vechi, asemănător cu Cheile din Godsend, dar mai mic și mai simplu. Ferestrele scânteiau reflectând soarele matinal.

Simon a oprit mașina chiar în fața ușii.

— Cineva s-a trezit, a zis el privind în sus.

O fereastră era deschisă la mansardă, genul de

fereastră extraordinar de asemănătoare cu cea de la Cheile, inclusiv ligheanul și ulciorul care se zăreau. Către noi a coborât sunetul vocii unei fete care cânta *Early One Morning.*

— E Rose! am șoptit eu.

Simon părea uluit.

— Ești sigură?

— Foarte.

— N-am știut că poate cânta așa.

Ochii i s-au luminat brusc și a rămas ascultând-o. După câteva secunde ea a încetat să mai cânte versurile, mulțumindu-se să fredoneze melodia. Am auzit-o mișcându-se de colo colo, apoi deschizând și închizând un sertar.

— Sigur n-ar putea cânta așa dacă ar fi nefericită, nu? a zis Simon.

M-am silit să vorbesc:

— Poate e în regulă. Poate sunt doar nervii, cum a zis Topaz. S-o strig?

Înainte să apuce el să-mi răspundă, cineva a ciocănit la o ușă din interiorul hanului. Apoi o voce de bărbat a rostit:

— Bună dimineața! Ești gata să mergem la scăldat?

L-am auzit pe Simon icnind. În clipa următoare, a pornit mașina și am țâșnit înainte.

— Dar ce înseamnă asta? Era Neil! am exclamat eu.

Simon a încuviințat.

— Taci puțin.

După câteva minute, a oprit mașina și și-a aprins o țigară.

— E în regulă, renunță la aerul ăsta chinuit. Am senzația că am știut dintotdeauna, a zis el.

— Dar, Simon, ei doi nu se pot suferi!

— Așa s-ar părea, nu? a zis Simon mohorât.

Am mers cu mașina până am găsit un alt drum de întoarcere, ca să evităm să trecem din nou pe lângă han. Simon n-a vorbit foarte mult, dar mi-a spus că știa că la început Neil fusese atras de Rose.

— Pe urmă însă a decis că era prefăcută și interesată numai de bani, sau cel puțin așa a zis. M-am păcălit spunându-mi că era iritat pentru că ea mă preferase pe mine, la fel cum m-am păcălit spunându-mi că ea mă iubea cu adevărat. Cel puțin așa am făcut la început. De câteva săptămâni am început să am îndoieli, dar am sperat că după ce ne vom căsători lucrurile se vor îndrepta. Dumnezeu știe că n-am avut nici cea mai vagă idee că ea e îndrăgostită de Neil sau Neil de ea. Ar fi trebuit să mi-o zică direct. Nu așa se poartă Neil.

— N-aș fi crezut că așa se poartă Rose, am zis eu nefericită.

Ne-am întors acasă în lumina glorioasă a dimineții. Toate satele se deșteptau și în ele lătrau o mulțime de câini voioși. Vreo câteva fuioare de ceață încă mai pluteau pe deasupra luncilor unde urmăriserăm răsăritul acela ascuns. Trecând pe lângă ele, mi-am amintit cum îmi spusesem că îl voi face fericit pe Simon. Nu mă mai simțeam aceeași persoană. Căci acum știam că mă încântasem cu un basm stupid și că nu puteam niciodată să însemn pentru el ceea ce însemnase Rose. Cred că am știut-o din clipa în care i-am văzut chipul în vreme ce o asculta cântând și am înțeles-o tot mai limpede în timp ce îl ascultam vorbind despre această afacere nefericită, nu cu mânie sau pică, ci încet și fără să spună un cuvânt împotriva lui Rose. Dar mai ales am știut-o din cauza

schimbării care se petrecuse înăuntrul meu. Poate că privind cum suferă o persoană pe care o iubești poți învăța mai mult decât atunci când suferi tu însăți.

Cu mult înainte să ne întoarcem la castel, i-aș fi dat-o înapoi dacă aș fi putut, din toată inima și spre ușurarea mea, nu numai a lui.

Acum e octombrie.

Sunt pe gorgan, aproape de cercul de pietre. Încă se mai văd bucăți de lemn carbonizat rămase de la rugul meu din Ajunul Miezului Verii.

E o după-amiază minunată, aurie și fără vânt, destul de răcoroasă, e adevărat, dar port jacheța din piele de focă a mătușii Millicent, care e minunat de călduroasă, și am luat vechiul pled de călătorie al tatei ca să stau pe el. El folosește acum haina din blană de urs. Într-un fel sau altul, toate blănurile mătușii Millicent și-au împlinit menirea.

Acum câmpurile de grâu sunt o miriște palidă. Singura culoare vie pe care o văd este tufișul de salbă-moale de lângă alee. Undeva pe lângă Patru Pietre, domnul Stebbins și calul lui ară. În curând vom fi înconjurați de ceea ce Rose numea cândva o mare de noroi.

Am primit o scrisoare de la ea în dimineața asta.

Ea și Neil au traversat America cu mașina și acum sunt în deșertul Californian, care pare tot mai diferit de ideea mea de deșert. Rose spune că acolo nu sunt cămile și că ferma are trei băi. E foarte fericită, mai puțin cu privire la trusoul ei, care a devenit ca aurul spiridușilor. Acum nu-i trebuie decât pantaloni, ceea ce acesta nu conține. Dar Neil o s-o ducă în Beverly Hills ca să poată dansa în rochiile ei de seară.

Mi-aș dori să nu mai fiu și acum supărată pe ea. E

greșit să simt așa ceva dat fiind că, oficial, am iertat-o. Și de fapt ea și Neil nu au fugit fără să-i dea nicio explicație lui Simon. Neil scrisese una și o lăsase alături de scrisoarea lui Rose pe măsuța din hol, dar se amestecase cu scrisorile sosite cu poșta de după-amiază. Iar după ce citise mesajul de la Rose, Simon nu se gândise să mai deschidă vreo altă scrisoare.

N-am mai văzut-o decât o dată între patru ochi înainte să plece în America. A fost în ziua oribilă în care ne-am adunat cu toții în apartamentul din Londra ca să peticim lucrurile. Mai întâi, doamna Cotton a avut o discuție cu Neil și cu Rose și i-a iertat, apoi Simon a discutat separat cu fiecare dintre ei, ca să continue cu iertatul. După asta doamna Cotton l-a întrebat pe tata dacă vrea să o vadă pe Rose între patru ochi și el a zis:

— Nu, Dumnezeule mare! Nu înțeleg de ce îndură Simon o asemenea oroare.

Doamna Cotton a zis:

— Trebuie să fim civilizați.

La care tata a pufnit cu atâta furie, că Topaz l-a strâns de braț. După asta am luat cu toții un prânz cu șampanie, lipsit de sinceritate.

A venit și Stephen, într-un costum bine croit și arătând devastator de chipeș. Rose a dat mâna cu el și i-a zis:

— O să-ți fiu recunoscătoare pentru tot restul vieții mele.

N-am știut ce-a vrut să zică până nu am rămas singură cu ea, ajutând-o să-și facă bagajele. Atunci mi-a povestit că Stephen s-a dus la Neil la hotel și i-a spus de-a dreptul că ea nu îl iubea pe Simon. Cred că Neil mă crezuse când îi scrisesem ceea ce îi scrisesem. Oricum, a văzut-o arareori cât au fost la Londra. Dar

după ce a discutat cu Stephen s-a dus la ea în apartament și a cerut-o pe loc de soție.

— Și știi cum a fost? a zis ea. Îți aduci aminte când m-am întors acasă după ce am avut scarlatină și ne-am îmbrățișat și ne-am tot îmbrățișat fără să spunem o vorbă? Tot așa, dar înmulțit cu un milion. Credeam că n-o să ne mai dăm drumul. M-aș fi măritat cu el și dacă n-ar fi avut un penny… și aș fi făcut-o cu săptămâni în urmă dacă mi-ar fi dat cel mai mic semn. Vezi tu, nu știam că ține la mine.

— Dar, Rose, Stephen de unde a știut? am întrebat eu.

— Ei, a avut un mic indiciu că Neil era, ăăă, interesat de mine, a zis ea și s-a pus pe chicotit în felul ei adorabil. Îți amintești noaptea aceea când m-au luat drept urs și eu i-am tras o palmă lui Neil? După ce m-a cărat peste liniile de cale ferată până pe câmpia din spatele gării, m-a pus jos și mi-a zis: „Asta-i pentru că m-ai plesnit”. Și m-a sărutat. Și Stephen a văzut.

Deci asta avusese ea în mânecă în noaptea aceea, când stătuserăm de vorbă în pat! Simțisem că ascundea ceva, dar uitasem cu totul de asta.

— Dar numai fiindcă Stephen l-a văzut pe Neil că te-a sărutat o dată… am zis eu.

— N-a fost numai o dată, a fost de mai multe ori. Și a fost minunat. Dar am crezut că merita pedepsit pentru lucrurile pe care l-ai auzit spunându-le despre mine și pentru că îndrăznise să mă sărute așa, chiar dacă îmi plăcuse, în plus, nu el era cel cu bani. Deși, sincer, Cassandra, nu cred că aș fi lăsat asta să-mi stea în cale dacă ar fi dat vreun semn că mă place. Dar n-a făcut-o: nu s-a mai purtat niciodată drăguț cu mine, ci nepoliticos și oribil, pentru că el credea că umblu după banii lui Simon, ceea ce și făceam. Și

când m-a sărutat Simon a fost de asemenea minunat – chiar nu poți să judeci după săruturi! –, așa că m-am zăpăcit. Dar nu pentru multă vreme.

O, câte lucruri am văzut atunci într-o altă lumină! Mi-am dat seama cum se străduise să-l urască pe Neil: mereu mi se păruse exagerată antipatia ei. Mi-am amintit cum se grăbise să-i ceară lui Simon să-l cheme pe Neil în seara când fusesem eu la Londra, cum îl invitase la dans și ce deprimată păruse când reveniseră pe coridorul cel sclipicios. Și, desigur, o mare parte din furia lui Neil în noaptea logodnei fusese de fapt gelozie!

Părăsiseră apartamentul în acea dimineață decișI să se căsătorească imediat.

— Neil spune că în America poți face asta, dar am descoperit că aici nu se poate. Așa că ne-am dus la han să așteptăm până era posibil. L-am ales pentru că Neil a zis că era ultimul loc unde mă văzuse comportându-mă omenește. Și, desigur, draga mea, ție trebuie să-ți mulțumesc pentru toate, pentru că sunt sigură că Stephen s-a dus la Neil de dragul tău. I-a spus lui Neil că tu erai cea potrivită pentru Simon. Presupun că ghicise că ești îndrăgostită de el și încerca să te ajute.

O, dragul meu Stephen, cum o să te pot răsplăti pentru abnegația ta? Dar fericirea pe care ai sperat să mi-o oferi nu va fi a mea niciodată.

— Și sigur că acum totul se va rezolva, a zis Rose. Imediat ce Simon își va reveni puțin după mine, o să poți să pui mâna pe el.

— Credem că ai depășit ideea asta de a pune mâna pe un bărbat, i-am zis cu răceală.

Ea a roșit.

— N-am vrut să sune așa, știi că nu. Sper că se va

îndrăgosti cu adevărat de tine. Te place deja atât de mult… Mi-a zis-o chiar azi.

Mi-a trecut prin minte un gând cumplit.

— Rose! Vai, Rose! am exclamat eu. Nu cumva i-ai spus că sunt îndrăgostită de el?

Ea s-a jurat că nu.

Dar mă tem că a făcut-o. De atunci el se poartă nespus de amabil cu mine. Mereu a fost amabil, dar acum amabilitatea lui pare deliberată. Sau poate îmi imaginez eu? Știu că din pricina asta abia suport să-l văd și îmi trebuie toată voința mea ca să n-o fac, mai ales că vine zilnic să stea de vorbă cu tata. Chiar acum sunt în locuința portarului.

Se pare că m-am înșelat complet cu privire la tata. Se pare că e o treabă deșteaptă să începi o carte scriind MÂȚA STĂ PE SALTELUȚĂ de nouăsprezece ori.

Ei, încetează, Cassandra Mortmain! Încă-ți mai e ciudă fiindcă Thomas a fost primul care și-a dat seama că hârtiile găsite în turn nu erau niște aiureli. Încerci să îți justifici prostia – și a fost prostie, având în vedere că tata îți zisese deschis că toate excentricitățile lui duceau către ceva. Și nu e adevărat că începe cu nouăsprezece pisici pe saltele, căci în versiunea revizuită sunt numai șapte. Și există o explicație perfect logică dacă e să îl asculți pe inteligentul de Thomas. Se presupune că toate șapte sunt în mintea unui copil care învață să citească și să scrie.

Sunt eu proastă? Sunt demodată? Sunt ca tatăl lui Harry, care și-a bătut joc de *Iacob Luptătorul?* O, îmi dau seama că în sine ghicitorile și problemele tatei sunt istețe, că limbajul în care le înfățișează e plin de imagini frumoase, dar de ce se presupune că sunt mai

mult decât niște simple ghicitori și probleme?

Thomas și cu mine am fost folosiți pe post de cobai pentru primele patru secțiuni după ce tata le-a terminat de revizuit. Acum în ele sunt mai multe decât ce am descoperit noi acum două luni. Chiar mi-am dat osteneala. Am rezolvat ghicitorile pentru copii cu ușurință. Am reușit să rezolv rebusul și nu pot spune că mi-a făcut plăcere, căci cuvintele au toate de a face cu coșmaruri și cu spaime. Am tratat porumbelul voiajor cu tot respectul (este eroul unei serii de bandă desenată cu titlul *Călătoria porumbelului*[39]*).* M-am luptat chiar să parcurg cea mai mare parte a secțiunii D, un nou gen de puzzle inventat de tata, în parte cuvinte, în parte tipare, cu fiecare soluție ducându-te tot mai departe în trecut. Dar mie toate astea nu mi-au spus nimic, spre deosebire de Thomas, deși și el a recunoscut că nu putea exprima în cuvinte ceea ce simțea.

— Dacă ai fi putut, fiule, m-aș fi înecat în șanț, a zis tata, apoi a izbucnit într-un râs homeric când Topaz a spus că Secțiunea A are „tonuri de eternitate”.

După părerea mea, are tonuri de nebunie. NU. Iar îmi bat joc. Sunt GREA DE CAP. Dacă Simon spune că Enigmatismul tatei e minunat, atunci înseamnă că așa este. (Simon a fost cel care l-a botezat Enigmatism, un nume foarte potrivit.) Și editurile, atât din Anglia, cât și din America, i-au plătit tatei un avans, chiar dacă în întregimea ei cartea s-ar putea să nu fie terminată decât peste câțiva ani. Iar primele patru secțiuni vor fi publicate în curând într-o revistă din America. Așa că poate o să încetez să mai fiu sarcastică?

39 Trimitere la *Călătoria pelerinului,* roman alegoric creștin de John Bunyan.

Numai dacă tata ar răspunde și el la câteva întrebări! Dacă Thomas ar mai da glas unora dintre ideile lui strălucite! (După ce mi-a spus că Secțiunea A era un copil care învăța să scrie și să citească a decis că nu eram „pregătită” să-mi spună mai multe.) Topaz, firește, e încântată să-și comunice părerile, dar nu mi se pare de mare ajutor. Ultimele ei contribuții sunt: „importanță cosmică” și „profunditate sferică”.

Unica persoană care m-ar putea ajuta este Simon, firește, dar nu-mi place să-l rog să vorbim între patru ochi, ca să nu creadă că alerg după el. Încerc să evit să-l întâlnesc dacă nu mai este și altcineva prezent. Adesea mă țin deoparte până când știu că a plecat la Scoatney.

Să-mi dau azi voie să-l văd? Să cobor movila în fugă când o să iasă din locuința portarului și să-i spun că vreau să-l întreb despre opera tatei? Chiar vreau asta, dar mai mult decât orice vreau să fiu cu el. Numai de-aș putea fi sigură că Rose nu i-a spus despre mine!

O să aștept până mâine. Promit că mâine îi voi vorbi.

Nu mai depinde de mine. Am privit în jos și l-am văzut în curte… mi-a făcut cu mâna… a pornit către pod… urcă! O, n-o să-mi dau voie să fiu stânjenită! O să fie de ajutor să vorbesc despre tata…

Câte poți afla într-o singură oră!

Nu-mi doresc decât să scriu ce s-a petrecut chiar înainte să plece. Dar dacă încep cu asta risc să uit vreunul dintre lucrurile care s-au petrecut înainte. Și fiecare cuvânt pe care l-a rostit e nespus de valoros pentru mine.

Ne-am așezat unul lângă altul pe pătura tatei.

Venise să-și ia rămas-bun: în câteva zile va pleca în America, în parte pentru că doamna Cotton își dorește să ierneze la New York și în parte pentru că așa poate fi acolo când opera tatei va fi publicată în reviste. O să scrie niște articole despre ea.

— Tatăl tău spune că sunt ca un terier care scutură un șoarece, mi-a zis el. Dar cred că e fericit să fie scuturat. Și e important să fie depus la picioarele cui trebuie.

— Simon, am zis eu, ca dar de despărțire, poți să-mi spui ceva care să mă ajute să înțeleg ce urmărește tata?

Spre surprinderea mea, el chiar se hotărâse s-o facă.

— Vezi tu, când o să fiu plecat, tu o să rămâi singura persoană apropiată de el care-i capabilă să-l înțeleagă. O, Thomas e deștept, dar interesul lui e detașat. Într-un fel, e încă interesul unui copil. Oricum sunt sigur că tatăl tău după înțelegerea ta tânjește.

Am fost uluită și flatată.

— Ei, asta-mi și doresc. Dar nu vrea să-mi explice… De ce nu vrea, Simon?

— Pentru că esența unei enigme este că trebuie să o rezolvi singur.

— Dar măcar îți e permis să știi… regulile de dezlegare a ghicitorilor.

El a spus că era de acord cu mine și că de aceea îl convinsese pe tata să îi dea voie să-mi vorbească despre asta.

— Vrei să mă întrebi ceva?

— Sigur că da. Prima întrebare: de ce opera lui trebuie neapărat să fie o enigmă?

Simon a râs:

— Ai început cu una dificilă. Nimeni nu știe de ce

un creator creează așa și nu altfel. Oricum, tatăl tău a avut un predecesor foarte distins: Dumnezeu a făcut universul ca pe o enigmă.

— Și asta i-a zăpăcit pe toți, am zis eu. Nu văd de ce tata trebuie să urmeze exemplul Lui.

Simon a spus că după părerea lui așa făcea fiecare artist creativ și că poate fiecare ființă umană avea potențial creativ.

— Cred că unul dintre lucrurile urmărite de tatăl tău e să stimuleze acest potențial. Să-i facă pe cei care îi studiază munca părtași la actul de creație. Desigur, el vede creația ca pe un proces de descoperire. Cu alte cuvinte, totul e deja creat de cauza primară – Dumnezeu dacă vrei –, totul e deja acolo ca să fie descoperit.

Cred că aveam un aer cam năuc, pentru că s-a oprit și a zis:

— Nu reușesc să mă exprim clar. Dă-mi un minut!

A închis ochii gândindu-se, cum făcuse în ziua aceea de 1 Mai, dar de data asta nu am îndrăznit să-i arunc decât o privire furișă. Mă străduiam să-mi ascund sentimentele. Nici nu-mi dădusem voie să mă gândesc că urma să plece. Aveam tot timpul să mă gândesc la asta după plecarea lui.

În cele din urmă, el a zis:

— Cred că tatăl tău e convins că interesul pe care oamenii îl arată față de ghicitori și probleme – și care adesea începe încă din copilăria timpurie – reprezintă mai mult decât simpla dorință de a se recrea. Că poate să derive din curiozitatea eternă a omului cu privire la originile sale. Oricum, face uz de niște capacități de căutare progresivă, cumulativă, cum nu o face niciun alt exercițiu mental. Tatăl tău vrea să-și comunice ideile prin intermediul acestor capacități.

L-am rugat să repete mai rar. Și deodată am înțeles, o, am înțeles totul!

— Dar cum anume funcționează? am exclamat.

El mi-a spus să mă gândesc la un rebus, la sutele de imagini care îmi trec prin minte în timp ce îl rezolv.

— În rebusul tatălui tău, totalul acestor imagini contribuie la sensul pe care vrea să-l transmită. Și totalul secțiunilor cărții sale, toate ghicitorile, problemele, tiparele, progresiile – cred că va exista și o secțiune polițistă – se vor adăuga filosofiei sale despre căutare-creație.

— Și unde intervin pisicile de pe salteluțe? am comentat eu caustic.

El a spus că probabil erau menite să inducă o anumită stare de spirit.

— Imaginează-ți că ești un copil care se confruntă cu primele simboluri enigmatice din viața sa: literele alfabetului. Gândește-te la litere înainte să le înțelegi, apoi la literele care devin cuvinte, apoi la cuvintele care devin imagini în minte... De ce ai aerul ăsta preocupat? Te-am zăpăcit mai tare?

— Nicidecum, am zis. Am înțeles tot ce ai zis. Dar, o, Simon, mi-e atât de ciudă! De ce trebuie tata să facă toate lucrurile atât de dificile? De ce nu poate spune direct ce vrea să spună?

— Pentru că sunt atât de multe lucruri care nu pot fi spuse direct. Încearcă să descrii frumusețea – în cuvinte simple – și o să vezi ce vreau să spun.

Apoi a zis că arta putea declara foarte puține în mod ferm... că datoria ei era să evoce reacții. Și că fără inovații și experimente ca ale tatei arta întreagă ar stagna.

— De aceea nu trebuie să le purtăm pică, deși cred că e un instinct firesc, probabil datorat fricii

subconștiente de ceea ce nu înțelegem.

Apoi a vorbit despre unele dintre cele mai mari inovații care fuseseră primite prost la început: ultimele cvartete ale lui Beethoven și multă muzică modernă și creațiile unor mari pictori pe care acum toată lumea îi admiră. În literatură nu sunt la fel de multe inovații ca în alte domenii, a zis Simon, și ăsta e un motiv în plus ca tata să fie încurajat.

— Ei, o să-l încurajez din răsputeri, am zis eu. Încă îmi mai e puțin ciudă pe el, dar o să încerc să i-o ascund.

— N-o să poți, a zis Simon. Și ciuda îți va paraliza capacitatea de percepție. O, Doamne, cum să te aduc de partea lui? Uite: în jurnalul tău reușești întotdeauna să exprimi ceea ce vrei? Totul se aranjează în cuvinte drăguțe și ordonate? Nu te pomenești în mod constant atrasă către metaforă? Cel dintâi om care a folosit o metaforă a fost un inovator colosal și acum noi le folosim în mod constant fără să ne dăm seama. Într-un sens munca tatălui tău e o extensie a acestei metafore.

Când a zis asta mi-am amintit brusc ce dificil îmi fusese să descriu senzația pe care o încercasem în seara Ajunului Miezului Verii și cum descrisesem întreaga zi ca pe o stradă aducând cu o catedrală. De atunci, imaginile acelea au fost legate de acea zi și de Simon. Dar nu aș fi putut explica niciodată cum se contopeau imaginea și realitatea și cum se extindeau și se înfrumusețau reciproc. Oare tata încerca să exprime ceva la fel de inexprimabil?

— În mintea ta s-au potrivit niște piese, a zis Simon. Poți să exprimi asta în cuvinte?

— În mod sigur nu într-unele drăguțe și ordonate.

Am încercat să vorbesc degajat, căci, amintindu-

mi de seara Ajunului Miezului Verii, devenisem nespus de conștientă că îl iubeam.

— Dar nu îi mai port pică. O să fie în regulă. Sunt de partea lui acum.

După asta am discutat despre motivele care îl făcuseră pe tata să reînceapă să scrie. Presupun că nu vom ști niciodată dacă i-a făcut vreun bine faptul că l-am încuiat în turn.

Simon era de părere că mai degrabă fiecare lucru avusese contribuția sa:

— Venirea noastră aici – mama, după cum știi, e foarte stimulativă. Și lecturile lui din biblioteca de la Scoatney e posibil să-l fi ajutat: am presărat locul cu chestii care credeam că l-ar fi putut interesa. Cred că simte că faptul de a fi închis în turn i-a provocat un soi de eliberare emoțională. În mod sigur ție îți atribuie tot meritul pentru că i-ai spus să scrie „Mâța stă pe salteluță”. Asta i-a dat impulsul să pornească, i-a dat ideea despre copilul care învață să citească.

Eu una cred că pe tata l-a ajutat cel mai tare faptul că și-a ieșit din fire. Sunt din ce în ce mai sigură că și-a însușit mult prea bine lecția după incidentul cu cuțitul de prăjituri, că asta cumva l-a legat din punct de vedere mental. Simon a fost de părere că e o teorie foarte bună.

— Și cum e firea lui acum? a întrebat el.

— În majoritatea timpului e mai drăguț ca oricând. Dar uneori e teribil. Topaz adoră viața asta.

— Draga de Topaz, a zis Simon zâmbind. Acum că el s-a apucat din nou să scrie ea e soția perfectă pentru el și el o știe. Dar nu cred că viața la castel va fi prea distractivă pentru tine iarna asta. În apartament se află tot timpul o fată în casă, dacă ai chef să stai acolo din când în când. Ești sigură că nu

vrei să mergi la facultate?

— Foarte sigură. Nu vreau decât să scriu. Și pentru asta nu există altă facultate decât viața însăși.

El a râs și a spus că eram o încântare pentru el, uneori mult prea matură pentru anii mei și alteori atât de tânără.

— Aș vrea mai degrabă să învăț să bat la mașină și să stenografiez, i-am spus eu. Atunci aș putea fi secretara unui scriitor, în așteptarea momentului când o să devin și eu unul.

El a spus că Topaz se va ocupa de aranjamentele necesare. Știu că îi lasă bani pentru noi toți, după ce a convins-o că trebuie s-o facă pentru a-l ține pe tata la adăpost de griji. O, e un patron al artelor atât de amabil și generos!

— Și dacă vrei ceva nu trebuie decât să-mi scrii, a zis el. Oricum, să știi că o să revin în curând.

— Mă întreb…

El mi-a aruncat o privire rapidă și m-a întrebat ce voiam să zic. Mi-am dorit să fi tăcut. În ultimele săptămâni m-am temut că, rănit atât de tare de Rose, s-ar putea să renunțe la traiul în Anglia.

— Mă gândeam că America n-o să-ți mai dea drumul, am zis.

El a tăcut atâta timp, încât mi l-am imaginat dus pentru totdeauna și pe Fox-Cottoni instalați la Scoatney după pofta inimii lor. „Poate că n-o să-l mai văd niciodată”, mi-am zis și deodată mi s-a făcut atât de frig, că m-am înfiorat. Simon a observat și s-a tras mai aproape, strângând pledul în jurul nostru. Apoi a zis:

— Ba o să mă întorc. N-aș putea să părăsesc Scoatney.

Am zis că știam că îl iubea nespus.

— Nespus și cu tristețe. Într-un fel, e ca și cum ai iubi o femeie frumoasă care-i pe moarte. Știm bine că spiritul acestor case nu va mai supraviețui foarte mult.

Apoi a vorbit despre toamnă. Spera să ajungă în Noua Anglie la timp ca s-o mai prindă.

— E mai frumoasă ca aici? am întrebat eu.

— Nu, dar e mai puțin melancolică. Atât de multe lucruri frumoase din Anglia sunt melancolice!

A privit în lungul câmpurilor și a adăugat repede:

— Nu că aș fi melancolic în după-amiaza asta. Niciodată nu-s melancolic când sunt cu tine. Știi că asta e a treia oară când stăm de vorbă pe gorganul Belmotte?

O știam prea bine.

— Da. Cred că așa e, am rostit eu încercând să vorbesc cât mai degajat.

Nu cred că am reușit, pentru că deodată și-a strecurat brațul în jurul meu. După-amiaza liniștită a părut și mai tăcută. Lumina târzie a soarelui era ca o binecuvântare. O să-mi amintesc minutul ăla de tăcere cât o să trăiesc.

În cele din urmă, el a zis:

— Mi-aș dori să te pot lua cu mine în America. Ți-ar plăcea să vii?

Pentru o secundă am crezut că era o glumă, dar el a adăugat „Ai vrea, Cassandra?” și ceva din felul în care mi-a rostit numele m-a făcut să-mi dau seama că, dacă aș fi zis da, mi-ar fi cerut să mă mărit cu el. Și n-am putut s-o fac, deși cred că abia acum mi-am dat seama cu adevărat de ce.

Am zis cu cel mai firesc ton de care am fost în stare:

— Dacă aș fi pregătită deja, aș veni cu tine ca secretară. Deși nu știu dacă mi-ar plăcea să fiu atât de

mult timp departe de tata anul ăsta.

M-am gândit că vorbisem în așa fel încât să nu-și dea seama ce era cu adevărat în mintea mea. Dar cred că a înțeles, căci a zis foarte încet:

— O, micuța mea înțeleaptă!

După care am vorbit pe un ton liniștit despre o mașină pe care a pus-o la dispoziția tatei și despre faptul că ne puteam duce cu toții la Scoatney ori de câte ori doream. Eu n-am mai avut foarte multe de spus, fiindcă mintea mea era preocupată de gândul că poate făcusem o greșeală îngrozitoare.

Când s-a ridicat să plece a înfășurat strâns pledul în jurul meu, apoi mi-a spus să strecor afară o mână.

— De data asta nu mai e verde, a zis el luând-o într-a lui.

— Simon, să știi că mi-ar plăcea să văd America dacă împrejurările vor fi… favorabile, i-am zis.

El mi-a răsucit mâna ca să-mi sărute palma și a spus:

— Când mă întorc o să-ți dau raportul în privința lor.

Apoi a coborât iute gorganul. În timp ce mașina lui se îndepărta pe alee, s-a stârnit o adiere neașteptată de vânt, ridicând frunze uscate din gardul viu și din copaci, astfel încât un nor de frunze părea să-l urmeze.

N-am făcut nicio greșeală. Știu că atunci când a fost pe punctul de a mă cere de soție a acționat pe baza unui impuls asemănător celui din Ajunul Miezului Verii, când m-a sărutat: un amestec de simpatie față de mine și dor de Rose. E parte din jocul de-a „alege locul doi” pe care l-am jucat cu toții, Rose cu Simon, Simon cu mine, eu cu Stephen și Stephen, presupun, cu detestabila de Leda Fox-Cotton. Nu e un joc foarte

frumos: oamenii cu care te joci riscă să sufere. Poate chiar și Leda, deși nu pot spune că-mi pare foarte rău.

Dar de ce, o, de ce e Simon în continuare îndrăgostit de Rose, când ea are atât de puține în comun cu el, iar eu atât de multe? O parte din mine tânjește să alerge până la Scoatney și să-i strige: „Da, da, da!” Acum câteva ore, când am scris că nu puteam însemna nimic pentru el, o asemenea șansă mi s-ar fi părut raiul de pe pământ. Și sigur i-aș putea oferi… o stare de mulțumire?

Nu e de ajuns. Nu pentru cel care oferă.

Lumina zilei se împuținează. Abia văd ce scriu și degetele mele sunt reci. Nu mi-a mai rămas decât o pagină din frumosul meu caiet albastru, dar e de ajuns. Nu intenționez să continui acest jurnal. Am depășit perioada în care voiam să scriu despre mine. Azi am început să scriu numai dintr-un sentiment al datoriei, ca să închei povestea lui Rose. Se pare că am terminat-o și pe a mea, deși nu cerusem asta…

Ce remarcă ridicolă și plină de autocompătimire, cu Simon încă pe lumea asta și cu o mașină la dispoziția noastră și un apartament la Londra! Stephen are și el un apartament acolo, unul micuț. A plimbat caprele într-un mod atât de mulțumitor, încât în următorul lui film va avea și două replici. Dacă o să stau în apartamentul Cottonilor o să putem ieși uneori împreună în oraș și o să fiu foarte, foarte bună cu el, deși doar ca o soră și nimic mai mult. Acum că stau să mă gândesc mai bine, iarna viitoare s-ar putea să fie foarte interesantă, cu tata când minunat de vesel, când înviorător de violent. Și sunt mii de oameni care nu sunt eu și despre care pot scrie…

Nu mă ajută deloc să mă prefac că nu plâng, fiindcă plâng… Pauză de suflat nasul. Acum mă simt

mai bine.

Poate ar fi plictisitor să fiu măritată și aranjată pe viață. Mincinoaso! Ar fi divin!

Nu mai am decât o jumătate de pagină. Să o umplu cu „Te iubesc, te iubesc”, cum a făcut tata cu pisicile de pe salteluțe? Nu. Nici măcar o inimă frântă nu-ți dă dreptul să irosești o hârtie de calitate.

În bucătăria castelului s-a aprins lumina. În seara asta o să fac baie în fața focului, cu gramofonul de la Simon cântând. Topaz tocmai l-a pornit, mult prea tare, ca să-l facă pe tata să coboare cu picioarele pe pământ la timp pentru ceai, dar de la distanța asta sună minunat. A pus berceusa din *Pasărea de foc* a lui Stravinsky. Pare să spună: „Ce să fac? Ce să fac?”

O să te duci la ceai, fata mea, și încă un ceai mult mai bun decât beai anul trecut pe vremea asta.

O ceață se întinde peste ogoare. De ce ceața verii e romantică, iar cea a toamnei doar tristă?

Era ceață în Ajunul Miezului Verii și ceață când am mers cu mașina în zori.

El a zis că va reveni.

Nu mai am loc să scriu decât pe margine. Te iubesc, te iubesc, te iubesc!

Grupul Editorial ART
Comenzi – Cartea prin poștă
C.P 4, O.P 83, cod 062650, sector 6, București,
tel.: 021 224.01.30, 0744.300.870, 0721.213.576;
fax: 021 369.31.99
Comenzi – online
www.editura-youngart.ro

Să locuiești într-un castel vechi de secole pare ceva palpitant și luxos. Pentru tânăra Cassandra Mortmain, însă, viața la Castelul Godsend nu e deloc așa, căci tatăl ei – romancier excentric, cu o sclipire de geniu – se află, de mai mulți ani, într-un „blocaj scriitoricesc", astfel încât familia a ajuns la sărăcie lucie. În vreme ce tatăl se închide morocănos în locuința portarului, în pragul primăverii, întreaga familie se străduiește să facă rost de bani: Topaz, mama vitregă, fost model, ar putea pleca la Londra să pozeze pentru vreun pictor, iar Rose, sora mai mare a Cassandrei... ei bine, Rose cade pradă disperării și își pune o dorință. Câteva ore mai târziu, la castel apar, pe nepusă masă, doi bărbați...

Fetele din castel este o poveste fermecătoare și proaspătă, genul acela de carte pe care, odată ce ați intrat în universul ei, nu vă rămâne decât să vă îndrăgostiți iremediabil de ea.

„Cartea aceasta are unul dintre cei mai carismatici naratori pe care i-am întâlnit vreodată."

J.K. Rowling

youngretro

UN ROMAN CLASIC ȘI NEMURITOR

14+

IUBIREA & VICISITUDINILE
adolescenței *ei*

9 786068 811697